ACHIZIȚIA

Al doilea volum al seriei
CLUBUL MILES HIGH

TL SWAN

ROMANCE

LEDA BAZAAR

CamScanner

T L SWAN

ACHIZIȚIA

Al doilea volum al seriei
CLUBUL MILES HIGH

CamScanner

Imprint coordonat de
SHAUKI AL-GAREEB

T L SWAN

ACHIZIȚIA

Al doilea volum al seriei
CLUBUL MILES HIGH

Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM

LEDA BAZAAR

CamScanner

Redactare: Alina Bâltâc, Shauki Al-Gareeb
Tehnoredactare: Mihaela Ciufu

T L SWAN
THE TAKEOVER
Text copyright © 2020 by T L Swan

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with ANA Sofia, Ltd.

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin LEDA BAZAAR, un imprint al CORINT BOOKS, str. Mihai Eminescu nr. 54A, București.

www.edituracorint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SWAN, T.L.
Achiziția / T.L. Swan; trad. din lb. engleză de Maria Adam.
- București: Leda Bazaar, 2022
ISBN 978-606-088-092-9

I. Adam, Maria (trad.)

821.111

CamScanner

Aș vrea să dedic această carte alfabetului,
pentru cele 26 de litere
care mi-au schimbat viața.
În aceste 26 de litere m-am regăsit,
iar acum îmi trăiesc visul.
Data viitoare când spuneți alfabetul,
amintiți-vă de puterea lui!
Eu fac asta în fiecare zi.

CamScanner

Capitolul 1

TELEFONUL ÎMI VIBREAZĂ PE BIROU.

— Alo! răspund eu.

— Bună! Tristan Miles pe linia doi pentru tine, mă anunță Marley.

— Spune-i că sunt ocupată!

— Claire!

Se oprește.

— E a treia oară când sună săptămâna asta.

— Și ce dacă?

— În scurt timp, n-o să mai sune.

— Și ce vrei să spui? întreb.

— Vreau să spun că săptămâna asta am plătit personalul din descoperirile de cont. Și știu că nu vrei să recunoști, dar avem necazuri, Claire. Trebuie să-l asculți!

Trag aer în piept și-mi trec mâna peste față. Știu că are dreptate; compania noastră, Anderson Media, are probleme. Am rămas cu ultimii trei sute de angajați, după ce am scăzut de la șase sute. Miles Media și toți rivalii noștri ne dau târcoale de câteva luni, pândind momentul potrivit ca să ne dea lovitura decisivă. Tristan Miles: omul care se ocupă de achiziții și dușmanul de moarte al tuturor

CamScanner

companiilor cu probleme din lume. Ca o lipitoare, preia firmele când sunt în cel mai slab punct, le face bucăți și apoi, cu fondurile lui nelimitate, le transformă într-un succes enorm. E cel mai mare șarpe din groapă. Vânează slăbiciunile altora și primește milioane de dolari pe an pentru acest privilegiu. E un ticălos bogat și răsfățat, care se bucură de reputația că e extrem de inteligent, dur ca piatra și lipsit de conștiință.

E tot ce urăsc mai mult la afaceri.

— Ascultă doar ce are de zis, atâta tot! Nu se știe niciodată ce ofertă îți face! mă roagă Marley.

— Ei, haide! pufnesc eu. Știm amândouă ce vrea!

— Claire, te rog! Nu poți să-ți pierzi casa! Nu permit așa ceva!

Mă copleșește tristețea; detest faptul că m-am trezit în situația asta.

— Bine, o să-l ascult, dar asta-i tot! mă înduplec eu. Programează o întâlnire!

— OK, grozav!

— Nu te ambala! rânjesc eu. O fac doar ca să taci, nu știi?

— Bine, de acum înainte, închid gura în mod oficial! Jur!

— Numai de-ar fi așa! comentez, zâmbind. Vrei să vii cu mine?

— Da, desigur! O să-i vârâm carnetul de cecuri domnului Fandosit acolo unde nu bate soarele.

Ideea mă face să râd.

— OK, ne-am înțeles!

Închid și mă întorc la raportul meu, dorindu-mi să fi fost vineri și să nu fiu nevoită să-mi mai fac griji pentru Anderson Media și pentru facturi timp de câteva zile.

Mai sunt doar patru până atunci.

CamScanner

*

Joi dimineață, eu și Marley mergem hotărâte la întâlnirea programată.

— De fapt, de ce ne întâlnim aici? o întreb.

— A vrut un loc neutru. Are masă rezervată la Bryant Park Grill.

— Ciudat! Doar nu-i o întâlnire amoroasă! pufnesc.

— Probabil că face parte din strategia lui, zice Marley, apoi ridică mâinile și desenează un curcubeu prin aer. Teren neutru! adaugă și face ochii mari în glumă. În timp ce încearcă să ne-o tragă.

— Cu zâmbetul pe buze.

Rânjesc.

— Sper ca măcar să ne simțim bine.

Marley râde și își reia imediat dăscăleala.

— Nu uita strategia! mă bate ea la cap pe drum.

— Da!

— Mai spune-mi... ca să nu uit nici eu! mă roagă ea.

Zâmbesc. Marley e o prostuță, dar o prostuță nostimă.

— Rămânem calme; nu-l lăsăm să ne stârnească, îi răspund. Nu refuzăm din capul locului – doar îl ținem în suspans ca o poliță de asigurare.

— Da, e un plan grozav!

— Ar trebui să fie – doar tu te-ai gândit la el.

Ajungem la restaurant și ne oprim după colț. Îmi scot pudriera și mă dau din nou cu ruj. Părul brunet e adunat într-un coc lejer. Port un taior bleumarin cu pantaloni și o bluză de mătase crem, pantofi cu botul închis și tocuri înalte, cercei de perle. Haine practice – vreau să mă ia în serios.

— Arăt bine? o întreb.

— Arăți sexy!

CamScanner

Îmi cade fața.

— Nu vreau să fiu sexy, Marley. Vreau să par dură.

Ea se încruntă, intrând în pielea personajului.

— Foarte dură!

Bate cu pumnul în palma deschisă.

— În stilul fecioarei de fier.

Îi zâmbesc prietenei mele superbe; părul ei roșu-aprins e scurt, cu alură punk, iar ochelarii roz ochi-de-pisică sunt o adevărată splendoare. Poartă un sarafan roșu, cu o cămașă galben-aprins pe dedesubt, ciorapi și pantofi roșii. E atât de în vogă, încât e aproape avangardistă. Marley e cea mai bună prietenă a mea, confidenta mea și cea mai muncitoare persoană din companie. Nu s-a dezlipit de mine în ultimii cinci ani; prietenia ei e un dar și, clar, n-am idee unde aș fi fără ea.

— Ești pregătită? mă întreabă.

— Da!

Am venit cu douăzeci de minute mai devreme – ca să ajungem primele. Ca să fim în avantaj.

Umerii i se pleoștesc.

— Când te întreb dacă ești pregătită, trebuie să răspunzi „M-am născut pregătită".

Trec pe lângă ea.

— Hai să terminăm odată cu asta!

Ne îndreptăm umerii, ne pregătim și intrăm în hol. Ospătarul ne zâmbește.

— Bună ziua, doamnelor! Cu ce vă pot ajuta?

— Ah!

Îi arunc o privire lui Marley.

— Ne întâlnim cu cineva aici.

— Tristan Miles? ne întreabă el.

Mă încrunt. De unde știe?

CamScanner

— Păi... Da!

— Are o sală privată închiriată la etaj.

Ospătarul face un semn spre scări.

— Sigur că da! bombăn mai mult pentru mine.

Marley strâmbă din buze a dezgust și apoi urcăm. Etajul de sus e gol. Aruncăm o privire în jur și dăm cu ochii de un bărbat pe balcon, vorbind la telefon. E îmbrăcat într-un costum bleumarin care-i vine perfect, cămașa albă e imaculată, iar el e înalt și musculos. Are părul mai lung în creștet, castaniu-închis și ondulat. Arată de parcă locul lui e la o ședință foto, nu într-o groapă cu șerpi.

— Futu-i... E sexy! șoptește Marley.

— Taci! mă bâlbâi eu, panicată când o aud. Fii dracului calmă, nu vrei?

— Știu!

Mă lovește în coapsă, dar o lovesc și eu.

El se întoarce spre noi și ne zâmbește larg, ridicând un deget ca să ne arate că termină imediat. Îi zâmbesc fals; tipul se întoarce cu spatele ca să încheie convorbirea, iar eu încep să mă înfurii, uitându-mă la spatele lui. Cum îndrăznește să ne facă să așteptăm?

— Nu vorbi! îi șoptesc.

— Pot să fluier? șoptește Marley și-l privește de sus în jos. Vreau al dracului de mult să-l fluier pe tipul ăsta. Oricât de ticălos ar fi!

Mă ciupesc de nas – e un dezastru deja.

— Te rog, nu vorbi și gata! îi reamintesc.

— OK, OK!

Gesticulează ca și cum și-ar trage fermoarul peste buze.

El încheie apelul și vine spre noi. Doamne, e întruchiparea încrederii în sine! Zâmbind larg, îmi întinde mâna.

— Bună, eu sunt Tristan Miles!

CamScanner

E tot numai gropițe, maxilar pătrățos, dinți albi și...

Îi strâng mâna. E mare și puternică, și devin brusc conștientă de sexualitatea lui debordantă. Emoția pe care mi-o stârnește mă determină să fac involuntar un pas în spate. Nu vreau să știe că-l găsesc atrăgător.

— Bună ziua, sunt Claire Anderson! Mă bucur să vă cunosc! Arăt spre Marley și adaug: Ea e Marley Smithson, asistenta mea!

— Bună, Marley! o salută el și îi zâmbește. Mă bucur să te cunosc! Apoi arată spre masă și ne invită: Vă rog, luați loc!

Mă așez și îmi simt inima în gât. Grozav! De parcă nu eram și așa destul de agitată; nu era nevoie să mai arate și bine.

— Cafea? Ceai?

Arată cu mâna spre tavă.

— Mi-am permis să comand ceaiul de dimineață.

— Cafea, vă rog! îi răspund. Doar cu lapte.

— Și eu la fel, adaugă Marley.

El toarnă cafeaua cu grijă și ni le servește alături de un platou de prăjituri.

Încleștez fălcile ca să nu spun ceva răutăcios, iar el se așază în sfârșit față în față cu noi. Își descheie sacoul cu o mână și se sprijină de spătar. Se uită la mine.

— Mă bucur să te cunosc în sfârșit, Claire! Am auzit multe despre tine!

Ridic din sprâncene, iritată; urăsc faptul că are vocea asta aspră și sexuală.

— Și eu la fel! îi răspund.

Privesc în jos și observ butonii din onix negru și aur, precum și ceasul elegant Rolex; totul la tipul ăsta denotă bogăție. Parfumul loțiunii de bărbierit plutește spre noi.

Mă străduiesc să nu respir – parcă e de pe altă lume. Mă uit la Marley, care zâmbește prostește și se holbează la el... complet amețită.

Minunat!

El se lasă pe spate, relaxat și încrezător, calm și calculat.

— Cum a fost săptămâna asta?

— Bună, mulțumesc! îi răspund cu răbdarea pusă la încercare. Haideți să trecem la subiect, domnule Miles, nu vreți?

— Tristan! mă corectează el.

— Tristan! îi fac pe plac. De ce țineți morțiș să vă întâlniți cu mine? Ce ar putea să justifice cele cinci apeluri pe săptămână din ultima lună?

El își trece arătătorul peste buzele mari, de parcă îl amuză ceva, și se uită în ochii mei.

— Urmăresc de ceva vreme Anderson Media.

Ridic din sprâncene din nou.

— Spuneți-mi, vă rog, ce anume ați aflat?

— Concediați angajați în fiecare lună.

— Nu e alegerea noastră.

Ceva la el mă enervează.

— Nu mă interesează ce aveți de oferit, domnule Miles! mă răstesc.

Simt o lovitură puternică în gleznă pe sub masă și mă strâmb de durere. *Au...* A durut! Mă uit la Marley. Ea face ochii mari, comunicându-mi astfel să tac.

— De unde știi că vreau să-ți fac o ofertă? răspunde el calm.

De câte ori a avut oare discuția asta?

— Nu asta vreți?

— Nu!

Ia o gură din cafea.

— Aș vrea să-ți cumpăr compania, dar nu ofer cale liberă.

— Cale liberă! pufnesc, enervată.

Marley mă lovește din nou... Rahat, m-a durut! Îi arunc o privire supărată, iar ea se preface că zâmbește larg.

„Fii bucuroasă!" mimează ea.

— Și ce vreți să spuneți cu asta, domnule Miles?

— Tristan, mă corectează el iar.

— O să vă spun cum vreau!

El îmi zâmbește discret și sexy, de parcă se bucură de fiecare minut.

— Observ că ești o femeie pătimașă, Claire, și e admirabil, dar hai, să fim serioși!

Mișc din buze, încercând să rămân tăcută.

— În ultimii trei ani, compania ta a avut pierderi masive. Pierdeți contracte de publicitate peste tot.

Își duce mâna la tâmplă și mă privește.

— Presupun că situația financiară e un coșmar.

Înghit în sec în timp ce ne fixăm reciproc.

— Pot să te scap de toate astea, iar tu poți să-ți iei o pauză binemeritată.

Furia îmi străbate tot corpul.

— V-ar plăcea la nebunie, nu-i așa? Vă prefaceți că sunteți Domnul Cumsecade și că mă scăpați de toate... Veniți pe calul alb și salvați situația ca un cavaler.

Mă ațintește cu privirea, iar o urmă de zâmbet îi apare pe față.

— O să-mi păstrez compania chiar dacă e ultimul lucru pe care-l fac în viață!

Simt din nou o lovitură scurtă și sar, pierzându-mi ultimul strop de răbdare.

— Nu mă mai lovi, Marley! răbufnesc eu.

CamScanner

Tristan zâmbește larg și se uită la noi.

— Love ște-o în continuare, Marley! o îndeamnă el. Fă-o să-și vină-n fire!

Îmi dau ochii peste cap, jenată că asistenta mea mă pocnește întruna peste glezne.

El se așază mai drept, revenind la scopul lui.

— Claire, hai să lămurim un lucru! Eu obțin întotdeauna ce vreau, iar ceea ce vreau e Anderson Media. Pot să o preiau acum la un preț bun, care să te protejeze. Sau – ridică din umeri cu nonșalanță – pot să aștept șase luni până intervin lichidatorii și o iau pe nimic, iar tu te confrunți cu falimentul. Își împletește mâinile pe masă și continuă: Știm amândoi că sfârșitul e aproape.

— Nenorocit înfumurat! îi șoptesc cu năduf.

El ridică bărbia spre cer și zâmbește mândru.

— Băieții de treabă termină ultimii, Claire!

Inima începe să-mi bată mai tare pe măsură ce mă înfurii.

— Mai gândește-te!

Își scoate cartea de vizită și o împinge pe masă.

TRISTAN MILES
212-555-4946

— Știu că nu așa vrei să-ți vinzi compania, dar trebuie să fii realistă! continuă el.

Îl privesc cum stă acolo, rece și lipsit de inimă, și simt că emoțiile îmi clocotesc periculos de aproape de suprafață.

Ne privim în ochi.

— Acceptă oferta, Claire! O să-ți trimit o sumă în după-amiaza asta. O să am grijă de tine!

Îmi e teamă pentru sănătatea mea mintală și mă aplec în față.

— Și cine o să aibă grijă de amintirea răposatului meu soț, domnule Miles? mârâi eu. În mod sigur, nu Miles Media.

El strâmbă din buze, părând pentru prima dată stânjenit.

— Știți câtuși de puțin despre mine și compania mea?

— Da!

— Atunci știți că e o companie clădită de soțul meu din suflet. A muncit zece ani ca s-o ridice de la zero. Visul lui era s-o lase moștenire celor trei băieți.

Mă privește în continuare.

— Așa că... să nu îndrăzniți naibii – bat cu palma în masă, iar ochii mi se umplu de lacrimi – să stați acolo cu privirea aia încrezută și să mă amenințați! Credeți-mă... domnule Miles, orice ați spune nu e nici pe jumătate la fel de rău ca pierderea lui.

Mă ridic de pe scaun.

— Am fost deja până-n iad și înapoi, și nu accept ca un ticălos bogat și răsfățat să mă facă să mă simt ca naiba.

El strânge din buze, impasibil.

— Să nu mă mai sunați! mă răstesc la el, împingând scaunul în spate.

— Mai gândește-te, Claire!

— Du-te naibii!

Dau să ies pe ușă.

— Are o zi proastă. În mod sigur, ne mai gândim! spune Marley jenată. Mulțumesc pentru prăjituri – au fost delicioase!

Îmi șterg lacrimile furioasă și cobor în fugă pe scări, apoi ies pe ușile de la intrare. Nu pot să cred că am fost

atât de lipsită de profesionalism. Mi se umplu ochii de lacrimi din nou. În fine, măcar i-am ținut piept, cred.

Marley aleargă să mă ajungă din urmă. Din fericire, nu spune nimic și se uită în lungul străzii

— Ah, dă-o naibii, Claire! Hai să nu ne întoarcem la birou! Mai bine, hai să ne îmbătăm!

Tristan

Stau în dreptul ferestrei și admir priveliștea New Yorkului. Am băgat mâinile în buzunare, iar un sentiment ciudat îmi dă arsuri la stomac.

Claire Anderson!

Frumoasă, deșteaptă și mândră.

Oricât am încercat să mi-o scot din minte în cele trei zile de la întâlnirea noastră, n-am reușit.

Cum arăta, cum mirosea, curbura sânilor pe sub bluza ei de mătase.

Focul din priviri.

E cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o în ultima vreme și aud întruna cuvintele ei sincere.

„Așa că... să nu îndrăzniți naibii să stați acolo cu privirea aia încrezută și să mă amenințați! Credeți-mă... domnule Miles, orice ați spune nu e nici pe jumătate la fel de rău pe ca pierderea lui. Am fost deja până-n iad și înapoi, și nu accept să mă facă un ticălos bogat și răsfățat să mă simt ca naiba."

Mă așez la birou și învârt un pix între degete în timp ce repet în gând ce trebuie să spun. Trebuie să o sun și să discut despre întâlnirea noastră, dar treaba asta mă înspăimântă. Răsuflu cu greu și îi formez numărul.

— Biroul lui Claire Anderson!

— Bună, Marley! Sunt Tristan Miles!

CamScanner

— Ah, bună, Tristan! răspunde ea veselă. O cauți pe Claire?

— Da! E disponibilă?

— Îți fac legătura imediat!

— Mulțumesc!

Aștept, apoi răspunde ea:

— Bună ziua, Claire la telefon!

Închid ochii la auzul vocii ei... Sexy, aspră, obsedantă.

— Bună, Claire! Sunt Tristan!

— Ah!

Rămâne tăcută.

La dracu'... Marley nu i-a spus că sunt eu.

Un sentiment necunoscut începe să-mi pătrundă în oase.

— Voiam doar să văd dacă ești în regulă după întâlnirea noastră. Îmi pare rău dacă te-am supărat!

Mi se schimonosește fața... *Ce faci? Asta nu era parte din plan!*

— Sentimentele mele nu vă privesc, domnule Miles.

— Tristan! o corectez.

— Cu ce vă pot ajuta? se răstește ea, nerăbdătoare.

Mi se golește mintea...

— Tristan? insistă ea.

— Voiam să văd dacă vrei să iei cina cu mine sâmbătă seara.

Închid ochii, îngrozit... Ce dracului fac în clipa asta?

Ea tace o clipă și răspunde surprinsă:

— Vreți să ieșim la o întâlnire?

Mă strâmb.

— Nu-mi place felul în care ne-am cunoscut. Aș vrea să o luăm de la capăt.

Ea pufnește în râs pe un ton condescendent.

— Cu siguranță, glumiți! N-aș ieși cu dumneavoastră nici dacă ați fi ultimul om de pe pământ. Pe urmă,

șoptește: Pe mine nu mă impresionează banii și înfățișarea, domnule Miles.

Îmi mușc buza de jos... *Au!*

— Întâlnirea noastră nu a avut nimic personal, Claire!

— Ba pentru mine fost foarte personală! Duceți-vă și găsiți-vă o pipiță pe care s-o scoateți la cină, domnule Tristan! Pe mine nu mă interesează să ies cu un ticălos rece și fără inimă.

Telefonul scoate un clic când îl închide.

Mă holbez la mobilul din mână. Curge adrenalina prin mine la auzul cuvintelor ei agresive.

Nu știu dacă sunt șocat sau impresionat.

Poate puțin din amândouă.

N-am mai fost respins niciodată și în mod sigur nu mi-a vorbit nimeni așa până acum.

Mă întorc la computer și caut pe Google: *Cine este Claire Anderson?*

CamScanner

Capitolul 2

Șase luni mai târziu

CITESC INVITAȚIA DIN FAȚA MEA:

FII STĂPÂNUL PROPRIEI MINȚI!

O, Doamne, ce prostie colosală!

Trebuie să scap de asta – sincer, nici nu mă pot gândi la ceva mai rău!

— Cred că o să fie grozav pentru tine, îmi spune Marley.

Mă uit la prietena mea cea mai bună și vrednică de încredere în timp ce face o prezentare excelentă, încercând să mă scoată din zona mea de confort. Știu că are intenții bune, dar, de data asta, merge prea departe.

— Marley, pot să-ți spun direct, chiar acum, că, dacă ai impresia că o conferință motivațională cu toți țicniții aceia o să mă ajute, ești mai nebună decât credeam!

— Termină; o să fie fantastic! Pleci, te aduni, te concentrezi și te întorci revigorată, iar compania, viața ta și tot restul o să se așeze în matcă.

Îmi dau ochii peste cap.

CamScanner

— Haide! Putem măcar să cădem de acord că trebuie să-ți schimbi modul de gândire? mă întreabă ea și se așază pe biroul meu.

— Posibil, oftez, abătută.

— Și nu e vina ta că ești praf. Ai trecut prin multe: moartea neașteptată a soțului tău, îngrijirea celor trei băieți și încercările de a ține compania la suprafață. A fost un coșmar! Și te lupți de cinci ani, de când s-a stins Wade.

— Trebuie s-o spui cu voce tare? Sună și mai deprimant!

Oftez adânc.

Se aude o bătaie la ușa biroului.

— Intră! strig eu.

Ușa se deschide, iar din pragul ei Gabriel zâmbește larg.

— Ești gata de prânz, scumpo?

Se uită la Marley.

— Bună, Marls!

— Bună!

Ea zâmbește prostește.

Zâmbesc și eu.

— Domnule Ferrara!

Mă uit la ceas.

— Ai venit mai devreme! Luăm prânzul abia peste o oră. Parcă ai spus ora două.

— Am terminat întâlnirea mai devreme și mi-e foame! Hai să mergem acum!

Mă uit la italianul superb, înalt, brunet și chipeș, în costumul lui de designer. Gabriel Ferrara e un rock star în New York, dar pentru mine e doar un prieten drag. Îl cunoștea pe răposatul meu soț și, cu toate că nu l-am întâlnit niciodată când trăia Wade, a luat legătura cu mine nu mult după moartea lui. Deține una dintre cele mai mari

companii media din lume, iar clădirea lui nu e departe de aici. Îmi mai dă câte un sfat când și când, iar uneori luăm prânzul împreună.

— Gabe, spune-i lui Claire că trebuie să meargă la conferința asta!

Marley oftează exasperată.

El se încruntă și se uită la noi.

— Bine... Claire, trebuie să te duci la conferința asta! repetă el fără entuziasm. Acum, hai să mâncăm! Ne așteaptă sushi!

Marley se uită la mine.

— Nu poți să-ți iei liber o săptămână și să te duci la Paris? Să ai puțin timp pentru tine! Să lași copiii acasă. Pot să am eu grijă de toate aici, la birou. Am primit infuzia aceea de capital – lucrurile sunt în regulă deocamdată. Folosește-te de timpul ăsta să-ți încarci bateriile!

Expir adânc. Știu că trebuie să scap de starea asta proastă. Viața mea e anostă; mi-am pierdut entuziasmul pentru orice. Viața mea, care era cândva nebunească și lipsită de griji, a fost înlocuită cu animozitate. Uneori sunt atât de furioasă pe Wade că m-a lăsat cu nenorocirea asta pe cap, încât mă cert cu el în gând, de parcă m-ar putea auzi, și pe urmă mă simt vinovată pentru că știu că ar fi dat orice să-și vadă băieții crescând și că n-ar fi ales niciodată să mă părăsească.

Uneori, viața e, pur și simplu, nedreaptă.

Se spune că cei buni mor tineri, dar cei mai buni? De ce a trebuit să plece și el?

— Du-te la conferință! mă îndeamnă Marley. Nu te duci la prânz dacă nu accepți.

— Grăbește-te, femeie. Da! E de acord; merge!

Gabriel încearcă să pună capăt conversației. Când nu mă mișc, respiră adânc și se prăbușește pe canapea.

— Știi că nu mă pricep la bolboroseli motivaționale.

Mă ridic și încep să strâng dosarele.

— Prostiile astea sunt la un nivel nou de nebunie.

— Cred că ai nevoie de un nivel nou de nebunie, pentru că un nivel nou de lefteră nu-i la fel de distractiv.

Marley oftează din nou.

Rânjesc.

— Așa e!

Gabriel zâmbește în timp ce își studiază telefonul.

Continui să strâng lucrurile. *Este* adevărat. Un nivel nou de lefteră nu e deloc un lucru pe care vreau să-l experimentez. Mă sprijin de spătarul scaunului și mă holbez la prietenul meu optimist.

— Du-te, încarcă-ți bateriile! E în Épernay, în Champagne, Franța, ce mama dracului! Nu există nimic mai frumos de atât, Claire. E o scutire de impozit; ori plătești pentru asta, ori plătești impozit – e alegerea ta! În cel mai rău caz, poți să-ți faci masaj în fiecare după-amiază și pe urmă să bei doi litri de șampanie în fiecare seară cu o cină *gourmet*, iar apoi să cazi în pat, amețită de fericire.

— E frumos la Épernay, murmură Gabriel, neatent. Eu m-aș duce măcar pentru locul ăsta minunat.

— Ai fost acolo? îl întreb.

— De câteva ori. Am fost vara trecută cu Sophia, răspunde el. Îi place foarte mult acolo.

Mă imaginez singură într-o cameră luxoasă de hotel. A trecut mult timp de când nu am mai plecat pe undeva. Cinci ani, de fapt.

— Păi, o cină *gourmet* și șampanie... *e* tentant.

— Dacă partea cu conferința e plictisitoare, chiulește și stai o săptămână singură în Franța! Ai nevoie de o pauză, spune Marley.

Gabriel se ridică.

— De acord! Te duci! Grăbește-te; sunt lihnit!

Răsuflu greoi.

— Nu vrei să mergi tu pentru mine?

Marley mă ia de mână.

— Te rog!

Îmi zâmbește cu drăgălășenie și flutură din gene, încercând să pară simpatică.

O, Doamne, nu o să se dea bătută.

— Bine!

Oftez.

— Mă duc!

Sare de pe birou și bate bucuroasă din palme.

— Da, o să-ți prindă foarte bine, Claire – exact ce-ți trebuie! Se grăbește apoi spre ușă, în timp ce spune: O să rezerv zborurile acum, până nu te răzgândești.

Îmi dau ochii peste cap și iau poșeta!

— Mi-e groază deja!

— Eee, ce mă bucur!

Flutură din mâini și iese grăbită din birou.

— Mergem? mă întreabă Gabriel.

— Da! Dar n-am chef de sushi.

— Bine!

Întinde mâna spre ușă.

— Alege tu, dar să fie repede! Mai am un pic și leșin!

— OK! Să discutăm detaliile! spune Marley în timp ce soarbe din pahar.

Dau din cap și iau o gură de mâncare. Suntem într-un restaurant și luăm prânzul. E ziua dinaintea plecării la conferință.

— Bagajele sunt pregătite.

Marley își scoate agenda și începe să citească de pe listă:

— Aha...

Bifează prima căsuță de pe listă.

— Te-ai coafat! Bifat!

Continuă cu lista ei.

— Programările anulate, mormăie în sinea ei în timp ce parcurge lista.

Eu mănânc mai departe, complet neimpresionată de săptămâna următoare.

— Ah!

Se încruntă și se uită la mine.

— Te-ai epilat cu laser?

Îmi dau ochii peste cap.

— Sunt multe oportunități grozave la genul ăsta de conferințe, Claire.

— Glumești?

O privesc drept în ochi.

— Vrei să mă duc la conferință ca să mi-o trag?

— Păi...

Ea ridică din umeri.

— De ce nu?

— Marley...

Pun cuțitul și furculița jos cu zgomot.

— Ultimul lucru pe care îl vreau e să fac sex. Încă mă simt măritată.

Lui Marley îi cade fața și pune hârtia și pixul jos.

CamScanner

— Dar nu ești, Claire!

Îmi ia mâna pe deasupra mesei.

— Wade a murit, scumpo. Acum cinci ani... și știu sigur că n-ar vrea să trăiești singură pentru totdeauna.

Cobor privirea la farfuria din față.

— El și-ar dori să-ți trăiești viața din plin... pentru voi amândoi.

Simt că mi se pune un nod în gât.

— El ar vrea să fii fericită, să aibă cineva grijă de tine... Să fii iubită.

Îmi frâng degetele în poală.

— Eu doar...

Mi se gâtuie vocea.

— Tu doar, ce?

— Nu cred că o să trec niciodată peste asta, Marl! spun abătută. Cum ar putea să se ridice vreodată altcineva la înălțimea lui Wade Anderson?

— Nimeni nu o să-l poată înlocui vreodată, Claire. E soțul tău, zice Marley, apoi îmi zâmbește blând. Zic doar să ieși la câteva întâlniri. Să te distrezi un pic... Atâta tot.

— Poate, o mint eu.

— Trebuie să-ți scoți inelul de logodnă și verigheta, și să le pui pe cealaltă mână.

Numai gândul la asta îmi stârnește lacrimile.

— Niciun bărbat nu se apropie de tine pentru că are impresia că ești căsătorită.

— Iar mie îmi convine așa.

— Lui Wade nu-i convine. Și când o să găsească pe cineva bun pentru tine, o să-l trimită încoace, dar trebuie să fii pregătită.

Mă uit printre lacrimi la frumoasa mea prietenă.

— E încă lângă tine. O să fie mereu lângă tine. Ai încredere că va avea grijă de tine! Trebuie să-l lași să plece, Claire!

Mă uit în ochii ei.

— Tu n-ai murit cu el în accident. Trăiește cât mai poți!

Las capul în jos și mă uit la farfuria de pe masă, dar brusc mi-a pierit pofta de mâncare.

— Îți fac programare la epilat după-amiază.

Iau din nou furculița și cuțitul.

— O să aibă nevoie de o macetă. Am lăsat tufa să crească.

Ea râde.

— Da, nenorocirea aia trebuie să dispară!

Parchez mașina și mă uit la casa din fața mea.

Casa noastră!

Cea pe care am construit-o împreună cu Wade, cea în care plănuiam să îmbătrânim.

Bucățica noastră de rai din Long Island. Wade voia neapărat ca băieții lui să crească în zona asta semirurală. El a crescut în New York și nu-și dorea pentru copiii lui decât un teren generos unde să se joace liberi oricând voiau.

Am cumpărat un teren și ne-am construit casa. Nu e țipătoare sau elegantă. E făcută din șindrilă și are o verandă mare pe margine, un garaj spațios și o alee cu un coș de baschet. Patru dormitoare, două livinguri și o bucătărie mare și rustică.

Tipic pentru Wade. Pe atunci, ne-am fi permis ceva mai bun, dar, când a venit momentul să decidem, am preferat o casă la țară, plină de râsete și copii.

Și asta am avut.

CamScanner

Îmi amintesc de dimineața aceea, devreme, când a bătut poliția la ușa mea.

„Sunteți doamna Claire Anderson?"

„Da!"

„Îmi pare foarte rău; a avut loc un accident."

Orele care au urmat au fost dureroase și cruciale. Le am atât de clare în minte – cum m-am simțit, cuvintele pe care le-am spus, cum eram îmbrăcată.

Felul în care mi s-a frânt inima.

Mă văd plângând deasupra lui la morgă, șoptindu-i trupului fără viață, făcându-i o promisiune eternă în timp ce-i dădeam părul de pe față.

„O să cresc copiii așa cum ai vrut tu. O să continui ce-am început. O să păstrez vii visurile noastre... Ai cuvântul meu. Te iubesc, dragul meu!"

Cu fața schimonosită de lacrimi, mă silesc să mă gândesc la prezent. Nu-mi face bine să păstrez vie amintirea aceea. Dacă mă las să mă întorc în trecut, e ca și cum l-aș pierde din nou.

Durerea nu dispare niciodată, iar în unele zile parcă mă omoară. Sunt o carcasă goală. Corpul meu funcționează cum ar trebui, dar abia mai respir.

Mă sufoc într-o lume de responsabilități.

Mi-am ținut promisiunile pe care le-am făcut soțului meu la câteva ore după moartea lui, dar am plătit scump.

Seara nu ies nicăieri, nu mai socializez cu nimeni, muncesc pe rupte... și acasă, și la birou.

Devotată visurilor lui Wade, pentru ca băieții lui să fie iubiți și protejați. Iar compania să rămână pe linie de plutire. E o viață grea și singuratică și, fir-ar să fie, aș vrea să intre naibii pe ușă și să mă salveze!

Îmi vin în minte cuvintele lui Marley de mai devreme.

„E încă lângă tine. O să fie mereu lângă tine. Ai încredere că va avea grijă de tine! Trebuie să-l lași să plece, Claire!"

În adâncul sufletului, știu că are dreptate. Ca un cântec care plutește în bătaia vântului, cuvintele ei rămân cu mine. Ciobindu-mi sensibilitatea.

Privesc în gol în timp ce o tristețe goală mă împresoară... El nu se mai întoarce.

Nu se mai întoarce niciodată.

E timpul; știu că e timpul!

Asta nu înseamnă că e mai puțin dureros.

Nu-mi puteam imagina viața fără el. Nu știu cum de reușesc.

Nu vreau să fiu nevoită să învăț.

Mă uit la inelul de logodnă și la verighetă și le strâng cu degetele, pregătindu-mă de inimaginabil. Clipesc printre lacrimi; o greutate sufocantă îmi apasă sufletul când văd dunga albă rămasă pe degetul gol. Amintirea lăsată de soare a ceea ce-am pierdut.

Urăsc cum arată mâna fără inelul lui.

Îmi urăsc viața fără iubirea lui.

Copleșită de emoții, îmi sprijin capul pe volan... și, pentru prima dată după multă vreme, îmi îngădui să plâng.

Arunc în valiză ultima pereche de pantofi. Mâine plec la conferință.

— Cred că asta-i tot!

— Ți-ai luat periuța de dinți? mă întreabă Patrick, stând pe burtă în patul meu, lângă valiză.

Cel mai mic copil al meu e și cel mai înțelept. Nu uită niciodată nimic.

CamScanner

— Încă nu! Mai trebuie s-o folosesc. O împachetez dimineață.

— OK!

— O să o găsiți pe bunica aici când ajungeți de la școală, îi amintesc eu.

— Da, da, știu! îmi spune, dându-și ochii peste cap. Și trebuie să te sun imediat dacă Harry e obraznic sau dacă Fletcher se înfurie.

Îmi recită indicațiile cu un oftat.

— Da, exact!

Frații lor nu știu, dar Patrick e și turnătorul meu. Știu ce-au făcut frații lui înainte să termine de făcut.

Am trei băieți. Fletcher are șaptesprezece ani și a preluat sarcina neoficială de gardă de corp personală. Harry are treisprezece ani și jur pe ce-am mai sfânt că o să ajungă fie un geniu care o să primească Premiul Nobel, fie la pușcărie. E cel mai năstrușnic om pe care-l cunosc, mereu intră în câte o belea – mai ales la școală.

Și mai e și puiul meu, Patrick, de doar nouă ani. E dulce, blând și sensibil, și tot ce nu sunt frații lui. E și cel mai mare motiv al meu de îngrijorare. Avea doar patru ani când a murit tatăl lui și a pierdut cel mai mult.

Nici măcar nu și-l amintește.

Are poze cu el împrăștiate prin cameră. Îl idolatrizează ca pe un erou. Adică, așa facem toți. Dar obsesia lui Patrick e aproape exagerată. Zâmbește și mă ascultă cu atenție în timp ce-i spun povești și întâmplări despre Wade. Știe toate mâncărurile lui preferate la restaurante și mereu comandă aceleași lucruri. Doarme într-un tricou vechi al lui. Și eu fac la fel, dar nu m-aș da niciodată de gol.

Sincer să fiu, mi-e groază de ora poveștilor. Toți râdem și glumim în timp ce ne amintim. Pe urmă, copiii se duc

la culcare și cad într-un somn fericit, iar mintea mea reia scena de fiecare dată.

Sperând să putem face totul din nou.

Wade încă trăiește aici, cu noi, doar că nu în carne și oase.

E și mort, iar eu mă simt atât de singură... E și viu, așa că nu pot trece mai departe.

Sunt blocată undeva, la mijloc, la jumătatea drumului între rai și iad.

Îndrăgostită lulea de fantoma soțului meu.

— OK! Citește-mi lista! continui eu.

— Haine bus... Patrick se încruntă în timp ce citește: Haine bus-in-ess.

— Haine business.

— Da! zice el și zâmbește mândru, fiindcă aproape a nimerit-o.

Îi ciufulesc părul brunet care se ondulează la vârfuri.

— Bifat!

El bifează cuvântul.

— Haine cas...

Se încruntă, de parcă s-a blocat.

— Haine casual? întreb.

El dă din cap.

— Bifat!

— Pijamale.

Își adună umerii, entuziasmat.

— Am știut-o pe asta.

— Știu – uite ce repede crești și citești!

Patrick e dislexic și îi este greu să citească, dar progresăm. Îmi verific valiza.

— Le-am pus!

CamScanner

El bifează și trece la următorul lucru pe listă.

— Pantofi?

— Bifat!

— Us... us...

Se încruntă, foarte concentrat.

— Uscător de păr?

— Da!

— Am pus.

— Rochii.

Las aerul să-mi umple obrajii și mă uit în garderobă.

— Hm, ce rochii am?

Caut printre rochiile de pe umerașe. Am doar rochii pentru ieșit în oraș. Astea nu prea sunt ținute pentru conferințe. Hm... Scot una neagră și o lipesc de corp, apoi mă uit în oglindă.

— E o rochie frumoasă. Unde ai purtat-o cu tata?

— Păi...

Mă încrunt. Habar n-am, dar trebuie să inventez ceva, pentru că așa fac mereu.

— Hm, am ieșit la pizza, pe urmă ne-am dus să dansăm.

El zâmbește caraghios și știu că vizualizează ceea ce i-am spus.

— Ce fel de pizza ați mâncat?

— Cu ardei.

Face ochii mari.

— Putem mânca pizza diseară?

— Dacă vrei.

— Da!

Ridică pumnul în aer.

— Putem mânca pizza diseară! le strigă el fraților săi, ieșind în fugă din cameră. Eu vreau cu ardei, ca tata.

Zâmbesc întristată. Ar fi dezamăgit dacă ar ști că Wade ar prefera pizza cu ardei iuți și anșoa, dar o să-l las să mănânce pizza cu ardei cu un zâmbet imens pe față.

Iau câteva rochii și le pun în valiză; va trebui să mă mulțumesc cu astea. N-am timp să cumpăr altceva.

Mă uit la valiza pregătită și pun mâinile în șold.

— OK, cred că asta-i tot! Conferință, hai că vin!

Mașina oprește în fața intrării principale a celebrului Château de Makua.

— Uau! șoptesc în timp ce privesc pe geam.

Am zburat aproape opt ore, pe urmă m-a preluat șoferul și a fost nevoie de încă trei ore să ajung aici. Sunt moartă de oboseală, pentru că am plecat foarte devreme, dar brusc mă cuprind emoțiile.

Șoferul îmi scoate valiza din portbagaj, îi dau bacșiș și mă uit la clădirea impresionantă din fața mea.

STĂPÂNII MINȚII

Chiar și numele conferinței e ridicol. Trag valiza pe roți și aștept la rând la recepție.

Clădirea e frumoasă, de modă veche, parcă de pe altă lume. E luxoasă, opulentă, ca și cum aș fi călătorit în timp. Holul e mare, iar în mijloc e o scară circulară imensă.

— Următorul? zice recepționerul în timp ce toată lumea înaintează.

Privesc la oamenii din față. Mă întreb dacă participă și ei la conferință.

Sunt două fete care arată ca niște păpuși Barbie. Buze imense cu silicon – și cum de li se pare că genele acelea ridicol de mari arată bine? Nu le dor ochii când au pleoapele atât de grele?

CamScanner

Una are părul lung până la talie, vopsit blond, cu extensii, și i se văd rădăcinile. Îh... Ce jalnic! Cealaltă are o chică brunetă, cârlionțată și bogată. Ambele sunt aproape dezbrăcate și gătite la perfecție. Îmi strâng coada mai bine și trag de bluza de olandă, simțindu-mă extraordinar de banală. Fir-ar să fie, ar fi trebuit să port ceva mai elegant!

Blonda observă că stau în spatele ei.

— Ah, bună! Participi la Stăpânii Minții?

— Da!

Zâmbesc stângace.

— Dar tu?

— Da! țipă ea. O, Doamne, sunt atât de încântată! Eu sunt Ellie. Cu ce te ocupi?

— Hm...

Ridic din umeri, simțindu-mă brusc foarte stânjenită.

— Eu sunt Claire. Lucrez pentru o companie.

— Eu îmi conduc propriul imperiu, îmi spune, făcând ochii mari de încântare.

— Imperiu, repet amuzată. În ce domeniu? o întreb.

— Sunt influencer.

Mă holbez la ea, iar creierul meu încearcă să țină pasul cu ce se întâmplă. O, Doamne, nu... O prostuță care e plătită să posteze tâmpenii false.

— Serios? Grozav!

— Călătoresc prin lume și sunt model de bikini.

Îmi zâmbește.

— Dacă postez o fotografie cu mine, lumea întreagă se topește.

Îmi mușc buza de jos ca să-mi ascund zâmbetul. Vorbește serios?

— Sunt... sigură că așa e.

Bruneta din fața ei se întoarce spre noi și râde.

— Exact, fată!

— O, Doamne... și tu? icnește Ellie.

Amândouă izbucnesc în râs.

— Sunt Angel, se prezintă bruneta. Și eu o să fiu influencer.

— Încă n-ai început? întreabă Ellie pe un ton condescendent.

— Păi, zice Angel și ridică din mână. Nu chiar. Mai am niște filme de făcut prin contract, dar de îndată ce le termin, mă apuc – toate sistemele vor fi pornite.

— Filme? icnește Ellie. Ce fel de filme?

— Sunt actriță porno. Poate l-ai văzut pe ultimul, *Anal Mistress with Johnny Rocket Cock*.

Ellie face ochii mari.

— O, Doamne! icnește ea. Chiar te recunosc!

Amândouă încep să râdă și țopăie de bucurie.

Ah, fir-ar să fie!

Mă întreb ce face Johnny Rocket Cock cu fundul ei.

Sau ce face oricine cu fundul oricui, de fapt. A trecut atâta vreme de când nu m-a mai atins cineva, încât am uitat totul cu desăvârșire și, chiar și când mă atingea cineva, nu era niciodată sex rapid și în forță, în stil porno. Era plin de iubire și tandru. Genul de sex pe care îl fac oamenii căsătoriți.

Sigur și real, la o lume întreagă distanță de o stăpână a sexului anal.

La ce mama dracului m-a trimis Marley?

Mă întorc spre bărbatul din spatele meu. A prins ceva din discuție?

— Bună!

Îmi zâmbește.

— Bună!

CamScanner

E blond și arată normal. Pare drăguț.

— Ai venit la conferință? mă întreabă.

— Da!

— Și eu!

Întinde mâna spre mine.

— Numele meu este Nelson Barrett.

— Claire Anderson.

Îi zâmbesc.

— Sunt informatician.

Se uită în jur.

— Sunt atât de departe de zona mea de confort, încât nici măcar nu-i amuzant!

— Și eu!

Mă simt ușurată. Un om normal!

— Lucrez în media!

— Mă bucur să te cunosc, Claire!

— Și eu pe tine!

Ne întoarcem amândoi și urmărim maimuțărelile fetelor. Sunt gălăgioase, animate și extrem de încântate să fie aici. Le privesc, zâmbind; entuziasmul lor e copilăresc și plăcut de urmărit.

Fac o remarcă banală că entuziasmul acela pare să dispară în jurul vârstei de douăzeci și opt de ani. Prevăd că mai au cinci ani buni până când viața va începe să le-o tragă pe din dos. Eșecurile relațiilor și datoriile – asta numai dacă reușesc să găsească o persoană decentă de care să se îndrăgostească.

Clatin din cap dezgustată.

Cât de negativistă sunt... Poate chiar am nevoie să fiu aici!

Înainte nu eram așa. Urăsc latura asta a personalității mele care a ieșit la suprafață de curând.

CamScanner

Nici măcar nu mă mai recunosc.

Rândul avansează, iar oamenii încep să se îngrămădească în hol în spatele nostru. Bărbați și femei, toți antreprenori încântați. În afară de Nelson, cred că sunt cea mai în vârstă.

— O, Doamne, trebuie să ieșim în seara asta! spune Angel.

— Da, încuviințează Ellie, sărind în sus și-n jos. O, Doamne, sunt atât de bucuroasă!

Se întoarce spre mine și Nelson.

— Clara, trebuie să ieși cu noi în seara asta!

Zâmbesc când îmi greșește numele.

— N-aș putea ține pasul cu voi azi.

Îi zâmbesc.

— Data viitoare, cu siguranță.

— OK!

Se întoarce spre Angel.

— Unde să mergem?

Mă întorc și mă căznesc să-i zâmbesc lui Nelson.

— Mă întreb câte filme fac gratis diseară, șoptește el.

Pufnesc în râs.

— Știu! Ce băieți norocoși! S-ar putea să nu supraviețuiască.

— Eu știu sigur că n-aș supraviețui, murmură Nelson în barbă.

Râdem amândoi și înaintăm odată cu rândul, iar Ellie începe procedura de cazare.

Alți patru bărbați se apropie în spatele meu, toți mai vârstnici și cu înfățișare distinsă.

Hm, poate o să fie OK în cele din urmă.

O vreme, stăm cu toții de vorbă la rând. Se pare că bărbații din spatele nostru, care tocmai au sosit, sunt

creatori de aplicații. Acum nu mă mai simt atât de cara. ghioasă. Pare că sunt aici și oameni normali.

Intră o femeie, iar bărbații întorc capul după ea. E blondă și frumoasă. Stilată, la modă, apropiindu-se de treizeci de ani, din câte îmi dau seama.

— Bună, ăsta-i rândul pentru cazare? mă întreabă ea.

— Da! îi răspund zâmbitoare.

— Ai venit la conferință? întreabă ea.

— Îhî!

— Și eu!

Întinde mâna spre mine.

— Sunt Melissa!

— Bună, Melissa! Sunt Claire!

Rândul înaintează din nou când mai apar doi angajați la recepție, așa că formăm toți rânduri diferite.

Nelson vine în spatele meu.

— Ne vedem mai târziu! Noi luăm cina în restaurantul de la parter la șapte dacă vrei să vii, Claire.

— Ah!

Mă întorc speriată spre el.

— Mulțumesc, dar trebuie să lucrez! Ne vedem mâine? îl întreb.

— Da, bineînțeles!

Îmi zâmbește.

— Seară frumoasă!

Mă întorc cu un zâmbet spre recepționer. Mă simt mai confortabil decât aș fi crezut. Cred că s-ar putea să fie în regulă.

Mă aflu în eleganta sală de conferințe împreună cu alți o sută douăzeci de oameni. Încăperea e încărcată de

electricitate. Toți discută și au carnete pentru notițe și alte documente la ei.

Toți sunt foarte încântați să încerce să devină oameni mai buni.

Eu... ei bine, eu sunt aici pentru șampanie și am o scuză să îmi ofer o vacanță. Dar, oricum, bravo celor încântați, presupun!

Când un bărbat apare pe scenă, toți aplaudă și aclamă. Omul întinde brațele și zâmbește larg. Hm... mă întreb cine o fi.

Tipul așteaptă să se stingă larma și zâmbește larg încă o dată.

— Bun venit! ne salută el.

Are un microfon mic prins de cămașă.

— Bun venit la Stăpânii Minții, un loc unde veți găsi o versiune mai bună a propriei persoane!

Are o voce puternică și răsunătoare, de parcă ține o predică.

— Sunteți pregătiți? strigă el.

Toți aclamă.

O, Doamne, cât de exagerat! Aplaud la un loc cu toți cei din sală care își pierd controlul. Toți se ridică și râd, bătând din palme. Mă încrunt, privind în jur... Serios acum, calmați-vă, oameni buni!

E ca o nenorocită de sectă.

Mă uit la telefon și mă gândesc să filmez prostia asta pentru Marley. Nici ei nu i-ar veni să creadă.

— Și acum, aș vrea să vi-l prezint pe cel care va deschide conferința. O persoană pe care știu că mulți dintre voi o urmăresc. Un adevărat star în domeniul discursurilor motivaționale și creatorul atelierelor care schimbă

vieţile oamenilor din toate păturile sociale. Este aici doar pentru o zi, aşadar, vă rog, fără a mai lungi vorba – cu strategia lui ultramodernă, *Cum să obţii ce-ţi doreşti* –, să-l primim pe scenă pe Tristan Miles!

Aerul îmi iese din plămâni în timp ce mulţimea o ia razna.

Tristan Miles apare într-un elegant costum bleumarin şi cu părul brunet şi ondulat de parcă tocmai şi-a tras-o. Zâmbeşte larg, întinde braţele în aer, aplaudă odată cu publicul şi face o plecăciune. Toţi înnebunesc, strigă şi aplaudă.

Aproape îmi ies ochii din orbite... *Ce mama dracului?* Încep să-mi aud bătăile inimii, iar toţi cei din sală dispar.

Mă cuprinde furia. Nu suport nici să-l văd – bine, asta nu e tocmai adevărat. Nenorocitul acesta afurisit e o sabie cu două tăişuri: impresionant de privit, imposibil de tolerat.

— Bună, tuturor! îmi spune cu aceeaşi voce răsunătoare. Felicitări!

Zâmbeşte şi aşteaptă să se facă linişte. Mi se face pielea de găină când îi aud vocea. Are un accent uşor nazal, dar şi puţină rigiditate englezească amestecată cu calităţile bărbatului newyorkez. Pare distins şi inteligent – nu ştiu, dar orice ar fi chestia asta, e al naibii de sexy.

Ah... Urăsc totul la el!

— Bun venit, vă mulţumesc că sunteţi aici! Aţi făcut un pas foarte valoros în dezvoltarea voastră personală.

În timp ce vorbeşte, îi priveşte pe toţi cei din încăpere.

— Eu, unul...

Ochii noştri se întâlnesc, iar el se opreşte, uitându-se fix la mine şi clipind.

Futu-i!

Își revine repede.

— Eu, unul, mă bucur pentru voi.

Vorbește mai departe, dar nu-l mai aud. Nu aud decât adrenalina care gonește prin torentul sistemului meu circulator. Ultima dată când am vorbit, era chitit să fure compania lui Wade de la fiii mei.

Nu stau aici să ascult cum lipitoarea asta dezgustătoare ține un discurs motivațional.

Omul ăsta distruge afaceri de familie ca să se distreze. Cât de jalnic!

Bineînțeles că participă la o conferință numită Stăpânii Minții. Se potrivește mănușă cu firea lui arogantă. Crede că *este* un stăpân al minții... *Ce glumă!*

Mă ridic.

— Scuzați-mă! îi șoptesc persoanei de lângă mine.

Încep să trec prin fața oamenilor de pe rândul meu, așezați pe scaunele lor.

— Claire Anderson! strigă el de pe scenă.

Ochii mei îngroziți îi găsesc pe ai lui.

— Așază-te la loc!

— Eu...

Mai fac un pas spre ieșire.

— Claire! mă avertizează el.

Mă uit în jur la cele o sută douăzeci de perechi de ochi care s-au ațintit asupra mea, apoi din nou la el.

— Am spus să te așezi! La. Loc.

CamScanner

Capitolul 3

LA DRACU'!

Mimez un zâmbet.

Cine naiba se crede nenorocitul ăsta?

„Am spus să te așezi! La. Loc."

Ei bine, eu zic să te duci dracului, dobitocule cu aere de superioritate. Ridic o sprânceană în timp ce mă privește și zâmbesc cu drăgălășenie. Apoi, cu hotărâre, mă îndrept spre ușă.

El mijește ochii, apoi se adună și revine la discurs.

— Așa cum spuneam..., continuă el.

Ies pe coridorul care duce spre ieșire, să scap de privirile lui, apoi îi ascult discursul.

Timp de zece minute, spumeg în tăcere, incapabilă să mă concentrez la ce spune.

Simpla lui apariție scoate la iveală un temperament pe care nu știam că-l am.

Mă uit pe după colț și-l privesc plimbându-se încolo și încoace pe scenă. Vocea lui e gravă și poruncitoare. Ține o mână în buzunarul pantalonilor de la costumul scump; pe cealaltă o mișcă energic prin aer în timp ce vorbește.

E arătos și are o personalitate puternică.

CamScanner

Se simte în largul lui pe scenă; de fapt, probabil se simte în largul lui pe orice scenă.

Oamenii au amuțit, sorbindu-i fiecare vorbă. Își iau notițe sau râd ca la un semn. Femeile îl privesc admirativ, îl doresc, iar bărbații vor să fie ca el.

Eu... eu vreau doar să-l pocnesc peste mutra aia frumușică.

Urăsc faptul că totul este atât de ușor pentru el! S-a născut într-o familie privilegiată. Extrem de bogat și al naibii de carismatic. Pur și simplu, nu e cinstit să mai fie și ridicol de frumos.

Îl văd în închipuire cu toate fetele care probabil îi cad la picioare. Cred că este un mare afemeiat – probabil are cinci fete la dispoziție în același timp.

Îmi amintesc ultima discuție pe care am avut-o la telefon.

„Voiam să văd dacă vrei să iei cina cu mine sâmbătă seara", a spus el.

„Vreți să ieșim la o întâlnire?"

„Nu-mi place felul în care ne-am cunoscut. Aș vrea să o luăm de la capăt."

„Cu siguranță, glumiți! N-aș ieși cu dumneavoastră nici dacă ați fi ultimul om de pe pământ! Pe mine nu mă impresionează banii și înfățișarea, domnule Miles!

„Întâlnirea noastră nu a avut nimic personal, Claire."

„A fost foarte personală pentru mine. Duceți-vă și găsiți-vă o pipiță pe care s-o scoateți la cină, domnule Tristan! Pe mine nu mă interesează să ies cu un ticălos rece și fără inimă!"

Ce tare a fost!

Mă trezesc zâmbind aiurea! M-a invitat în oraș. Tristan Miles m-a invitat în oraș și știu că a făcut-o doar ca să mă

amăgească și să acționeze nedetectat, dar ce bine m-am simțit când l-am refuzat!

— Claire Anderson!

Aud o voce de pe scenă.

Poftim?

Îngrozită, ridic privirea spre scenă. Stai... M-a întrebat ceva?

Cum de mă vede?

S-a mutat, iar acum e pe altă scenă, în câmpul meu vizual.

Rahat!

Întinde mâna prin aer, cu palma în sus.

— Te rog, spune-ne!

— Pardon?

Mă încrunt.

— N-am auzit întrebarea.

O urmă de zâmbet îi apare pe față în timp ce mă privește.

— Le-am cerut tuturor să-și amintească o ocazie în care s-au simțit satisfăcuți. Un moment în care au fost mândri de ei înșiși.

— Ah!

Fac ochii mari.

— Și, judecând după zâmbetul tău, presupun că ți-ai amintit ceva uimitor.

Mă holbez la el.

— Te rog!

Tristan dă din mână într-un mod exagerat.

— Permite-ne să fim părtași la mândria ta!

Nenorocitul!

Mă încrunt la el. Vorbește serios?

Își bagă mâinile în buzunare și începe să meargă.

— Așteptăm, Claire! îmi spune pe un ton arogant.

Simt că mă încing la subsuoară în timp ce toată sala așteaptă răspunsul meu. Fir-ar să fie, ce enervant e!

— Ultima dată când m-am simțit satisfăcută a fost când am refuzat o întâlnire cu un ticălos rece și fără inimă. Chiar dacă era ultimul bărbat de pe pământ, zic în sfârșit.

Ne privim în ochi, iar el ridică o sprânceană.

Să înceapă jocul, nenorocitule.... Nu te pune cu mine!

— Ah... dar, Claire, cât de trist este că cel mai bun lucru pe care ți-l amintești dintre experiențele tale de viață este unul legat de altă persoană. Cred că asta spune mai multe despre tine decât despre el. În după-amiaza asta, vreau un răspuns adevărat. Până atunci, mai gândește-te!

Zâmbește spre public, deloc tulburat.

Furioasă, fac un pas în spate. Ce mama naibii crede el că o să aflu reflectând la ce fel de om sunt? Știu cine sunt și sunt cât se poate fericită așa!

Un nesimțit!

Conferința asta e absolut tipică pentru el.

— Și-apoi...

Îmi zâmbește leneș și sexy în ce continuă să se plimbe pe scenă.

— Probabil, într-o bună zi, o să-l implori pe ticălosul acela rece și fără inimă să te mai invite în oraș... nu că ar face-o.

Mulțimea râde, iar el trece la următoarea victimă.

— Tu, fata cu părul lung și blond! Care e amintirea cu care te mândrești? Și vreau să sapi adânc după răspuns.

Simt că îmi crește tensiunea. Îmi apar broboane de sudoare pe frunte și îmi vine să mă duc să-l culc la pământ pe domnul Figurant, să-l dau jos de pe scenă.

CamScanner

La naiba cu el... Nu pot să am și eu o afurisită de săptămână departe de viața mea și să uit cine sunt?

De ce naiba e aici?

În următoarea oră, Tristan Miles ține publicul captiv, iar eu privesc în gol, imaginându-mi cum îl torturez până moare în chinuri.

Ar fi trebuit să rămân pe scaun. Nu numai că trebuie să ascult mizeriile astea – acum trebuie s-o fac și stând în picioare. O să arăt stupid dacă ies acum.

Termină odată!

E aici doar azi, pe urmă se întoarce la New York, îmi reamintesc. Sunt atât de supărată pe mine că i-am dat satisfacția de a spune că nu m-ar mai invita oricum în oraș!

Cât de necioplit să fii?

Doamne, probabil are o căsnicie fericită deja... cu un fotomodel sau o vedetă de pe Instagram.

Ah, îl urăsc! Mă face să arăt ca o proastă.

— Urmează o scurtă pauză! Ceaiul de dimineață e pregătit în salon, după care trecem la atelierele pentru obiective. Ne setăm obiective în prima zi, apoi încă o dată în a cincea zi pentru a vedea cât de mult au evoluat.

Se uită la ceas.

— Ne vedem în Sala Boronia peste o jumătate de oră.

Expir prelung și mă îndrept spre salon pentru ceaiul de dimineață. Toți discută animați. Îmi prepar o cafea, iau o felie de prăjitură cu ciocolată, apoi mă opresc într-un colț și scot telefonul. Caut pe internet *saloane de masaj în zonă*.

La naiba cu asta; plec de aici!

Singurul meu obiectiv pentru azi e să fac un masaj și să beau doi litri de șampanie.

CamScanner

Sorb din cafea și deschid lista care apare pe ecran.

Tristan intră în încăpere, moment în care toate capetele se întorc spre el. Are o aură strălucitoare; nu poți să nu te uiți la el. Părul lui brunet e tuns pierdut în părți și pe la spate, și puțin mai lung în creștet. Are aspectul acela perfect de parcă tocmai a făcut sex.

Are ținuta dreaptă, maxilarul pătrățos, puternic. Și cei mai mari ochi căprui pe care i-am văzut vreodată. Ochii lui îi găsesc pe ai mei prin încăpere și mă fixează. Are o căutătură care nu te lasă indiferent; îi simt căldura pe piele. Electricitatea scapără între noi, așa că întorc furioasă privirea.

Naiba să-l ia că arată atât de bine!

— Bună!

O voce masculină se aude lângă mine.

— Pot să stau lângă tine?

Ah, e bărbatul de ieri de la recepție! Cum îl chema?

— Sigur că da!

Îi zâmbesc.

— Te rog!

— Sunt Nelson. Ne-am cunoscut ieri.

— Da! Îmi amintesc! Bună, Nelson! Sunt Claire!

— Da, desigur! Cred și eu.

Chicotește.

— Domnul Miles s-a cam luat de tine acolo.

— Ah!

Iau o gură de cafea, dorindu-mi să mă înghită pământul cu totul.

— Așa a făcut? N-am remarcat.

Încerc să par nonșalantă.

— Nu sunt genul care să suspine pe față după cineva, dar, îmi spune entuziasmat, i-ai citit portofoliul?

— Nu!

Beau din cafea și ridic privirea, întâlnind-o imediat pe a lui Tristan. Ne fixăm reciproc câteva secunde, apoi una dintre cele cinci femei care roiesc în jurul lui spune ceva, făcându-l să-și întoarcă privirea de la mine, iar eu mă uit în altă parte.

— Are șase diplome și vorbește cinci limbi străine, continuă Nelson. Are un IQ de 170. E mai mare decât al unui geniu; parcă ar fi mentalist.

Nelson dă din cap, de parcă îmi spune niște lucruri care îmi vor schimba viața.

— Uau!

Mă prefac că zâmbesc.

Ah, te rog, mai scutește-mă! Fac ochii mari... Ce mare chestie! Dispari, Nelson; ești enervant, iar eu vreau să caut masaje pe internet. Am lucruri mai bune de făcut decât să vorbesc despre tâmpiți deștepți.

De exemplu, să mă îmbăt.

— De fapt, nu mă simt bine, îl mint.

— Serios?

Nelson se schimbă la față.

— Ești OK?

— Am o migrenă.

— O, nu!

— Da, mereu am migrene când zbor. E foarte enervant. O să fiu bine, dar cred că trebuie să mă întind, așa că dacă dispar după-amiază o să știi unde sunt. O să fiu în regulă mâine.

— Da, bineînțeles!

Se gândește o clipă.

— O să le dau de știre!

Trei ore mai târziu, mâini puternice se plimbă pe mijlocul coloanei mele vertebrale, apoi alunecă încet spre șoldurile goale.

Camera e întunecată, muzica în surdină are un ritm senzual, iar mirosul de aftershave al maseurului îmi stârnește părțile feminine.

Mâinile lui Pierre îmi alunecă pe spate. Picură ulei fierbinte și îmi stârnește un fior, așa că închid ochii.

Ei bine... așa... mai merge!

— E în regulă? întreabă el cu un puternic accent franțuzesc.

— Perfect, îi șoptesc.

O, Doamne, e mai mult decât perfect; e spectaculos! O să fac chestia asta zilnic!

La naiba cu conferința!

Mâinile lui mi se mișcă pe spate, iar eu zâmbesc pe masă.

Îmi sună telefonul din geantă. Sună tare și ar fi supărător pentru oamenii din alte camere.

— Ah, scuze!

Mă strâmb.

— Se oprește imediat.

Sună până la capăt, apoi începe iar. Rahat!

— Scuze!

Așteptăm să se oprească, dar pornește din nou. Fir-ar să fie, dacă s-a întâmplat ceva acasă?

— Scuze; poți să-mi dai geanta, te rog?

El ia geanta și mi-o întinde, iar eu caut telefonul. Nu recunosc numărul.

CamScanner

— Alo!

Mă întind la loc.

— Unde ești? se răstește Tristan. Pierzi atelierele!

Ah, la naiba!

— Hm...

— Nici să nu te gândești să mă minți, Claire! Știu c nu ești în camera de hotel.

Mă încrunt la auzul tonului lui. Cine dracu' se crea tipul ăsta?

— Pardon?

— Unde ești? mârâie el.

— Păi, fac un masaj.

— Poftim? icnește el.

— Discursul de mai devreme a fost insuportabil absolut plictisitor. Am lucruri mai bune de făcut. La revedere, domnule Miles!

— Claire Anderson! începe el să mă certe, așa că apă pe „Oprește apelul".

Pun telefonul pe silențios și-l arunc pe un scaun în col

— Îmi pare rău! Unde eram?

Mâinile puternice ale lui Pierre îmi coboară pe coast apoi mai jos, pe șolduri, și simt un fior de excitație tr când prin mine.

Zâmbesc cu ochii închiși. Hm... E chiar distractiv fii o scorpie!

Mâinile lui Pierre ajung pe abdomen.

Ei, *asta*... chiar e relaxant!

Tristan

Stau lângă bar cu un pahar în mână.

— Așa că obțin încă 50 000 de urmăritori doar de acel boost, spune Saba.

— Uau, fantastic! răspunde Melanie.

Stau lângă patru femei frumoase, dar mă plictisesc îngrozitor. Mâine, la prima oră, iau avionul.

Arunc o privire prin încăpere. *Unde e?*

— Deci, domnule Miles, sunteți căsătorit?

Întorc ochii spre blonda din fața mea.

— Te rog, spune-mi Tristan! Și nu, nu sunt.

— Poate ai o iubită? întreabă Saba.

— Nu! Sorb din pahar și completez. Sunt singur!

— Serios? spune Saba pe un ton sexy. Și eu! Ce sincronizare grozavă!

Zâmbesc prefăcut.

— Întotdeauna e un moment bun să fii singur, nu?

Fetele râd ca la comandă, dar eu mă uit prin încăpere. Dacă nu vine diseară, o să mă enervez.

— Eu tocmai am rupt o logodnă, răspunde Melanie.

Îi arunc o privire. E blondă, frumoasă – genul meu obișnuit –, și mă forțez să dau din cap, prefăcându-mă interesat.

— Acum vreau să mă concentrez pe obiectivele mele, iar fostul meu nu se învârtea în cercurile potrivite. Știi ce vreau să spun? Voia o casă în suburbii și trei copii, iar eu vreau mai mult de la viață, continuă ea. Vreau un imperiu la nivel mondial.

— Ah, desigur! o aprobă fetele.

— Și eu m-am lovit de asta cu fostul meu. Oare de ce nu pricep? spune altă fată.

Ah, futu-i... Scoateți-mă de aici!

Îi fac semn unei colege.

— Mă duc să vorbesc cu prietena mea! zic și dau să plec.

— Tristan! mă strigă Saba.

Mă întorc spre ea.

— Poate ne putem uita pe notițele pe care le-am luat azi, ce zici?

Îmi zâmbește sexy.

— Mai târziu, în camera mea.

— Ah...

Mă uit la celelalte femei.

— Adică...

Ea ridică din umeri.

— Am putea cu toții să ne uităm pe notițe.

Își trece degetele prin păr.

— Noi patru și cu tine. Ca o chestie de grup.

Fetele zâmbesc sexy.

— Ar fi o seară grozavă, șoptește Melanie.

— Nu mă îndoiesc.

Zâmbesc și mă uit la ele.

— Să vedem cum merg lucrurile diseară, da?

Mă întorc și mă duc la una dintre celelalte vorbitoare auzindu-le cum râd în spatele meu.

— Bună! mă salută Elouise.

— Bună!

Sorb din pahar.

— Lasă-mă să ghicesc: se aruncă toate pe tine?

— Nu!

Îmi păstrez expresia impasibilă.

— Ce te face să spui asta?

— Pentru că n-am mai văzut un bărbat atât de curtat în viața mea.

Zâmbește cu viclenie.

— Femeile pe care le atragi sunt nerușinate.

Râd cu paharul la gură. Elouise e psihologă, are între cincizeci și cincizeci și cinci de ani. Participă la multe conferințe la care merg și eu, căci realizează testarea trăsăturilor de personalitate. Vede multe la astfel de evenimente.

— Crede-mă, Elouise, devine foarte plictisitor după o vreme!

Privesc în jur din nou și o văd pe Claire într-un colț; vorbește cu un grup de bărbați.

E aici!

O urmăresc ce face.

Părul negru până la umeri e bogat, și poartă o rochie neagră. Nu e stridentă, nici sexy. E discretă. Rațională și atrăgătoare, fără îndoială. Atât de diferită de femeile cu care sunt obișnuit! Îi măsor corpul din priviri. E mai în vârstă decât mine, dar nu știu exact cu cât. Poate cu vreo doi ani?

Eu și Elouise ne continuăm discuția, dar rămân cu privirea ațintită asupra lui Claire Anderson, aflată în cealaltă parte a camerei. Vorbește și râde împreună cu un bărbat.

Cine e?

Hm...

O să mă duc să vorbesc cu ea.

— Mă întorc imediat! spun și mă îndrept spre ea.

Cineva mă strigă exact când mă apropii.

— Domnule Miles!

Mă întorc și văd o blondă atrăgătoare. S-a dat deja la mine la prânz.

— Ah, bună! îi răspund, simțindu-mă stânjenit să fiu atât de aproape de Claire, încât mă aude.

— Melissa! spune ea. Ne-am cunoscut la prânz.

— Da, îmi amintesc, Melissa!

Îi zâmbesc.

Bărbatul de lângă Claire se duce la bar, iar ea ridică privirea; e evident că ne aude.

— Ce faci mai târziu? întreabă ea. Putem să bem ceva împreună?

Claire își dă ochii peste cap și se întoarce cu spatele la noi.

Fir-ar să fie...

— Nu, nu amestec afacerile cu plăcerea.

Zâmbesc fals și mă duc la Claire.

— Bună!

Ea își ațintește privirea asupra mea, după ce a auzit ce-am spus adineauri.

— Bună ziua!

Bea din pahar, neimpresionată, privind în față.

— Cum a fost la masaj? o întreb.

— Grozav!

Soarbe din băutură.

Doamne, ce nepoliticoasă e!

— Nu te uiți la mine când îmi vorbești?

Ea ridică ochii spre mine, iar stomacul îmi tresaltă pe neașteptate.

— Ce vreți, domnule Miles?

Mă uit la ea, neînțelegând ce se întâmplă cu stomacul meu.

— Tristan! Spune-mi Tristan!

— Nu! răspunde ea sec. Dacă fac asta ar însemna că vreau să ne tutuim.

Își trece limba peste buza de jos, un gest mic pe care îl simt în vintre.

— Și nu vreau.

— Claire!

— Spuneți-mi doamna Anderson.

— De ce ești atât de nepoliticoasă?

— Nu sunt nepoliticoasă; sunt sinceră. Ați prefera să mint?

Ei... culcă-mă la pământ!

— Poate! îi răspund.

— Ce mă bucur să te văd, Tris! Hai să stăm și să cântăm *Kumbaya* în jurul focului de tabără! Mi-a fost dor de frumusețea ta, de farmecul tău, de cât de spiritual ești turuie ea fără pauză.

Zâmbește dulce și flutură din gene pentru întregirea efectului.

Zâmbesc și ciocnesc paharul cu ea.

— Noroc! Așa mai merge! Mă bucur îți vine cheful.

Își mișcă bărbia cu un gest de vino-încoace și mă aplec spre ea, așteptând să aud ce are să-mi spună.

— Plecați, domnule Miles! îmi șoptește.

Pufnesc în râs, bucuros pentru prima dată de multă vreme.

— Nu!

Privește din nou drept în față.

— La fel de enervant ca întotdeauna, observ.

— Încă mai iei pastilele acelea de scorpie, observ.

— Ah, da!

Oftează.

— Să dăm vina pentru neplăcerea mea pe medicamente, nu-i așa? Nici n-ar putea exista un alt motiv pentru care îmi stârniți repulsie, nu?

Ridic din sprâncene a mirare. Femeile nu vorbesc așa cu mine.

— *Repulsie* e un cuvânt destul de puternic, nu? îi spun și mă uit drept în față, la fel ca ea. Cred că ai vrut să spui *fascinație*.

Colțurile gurii ei se ridică; știu că se străduiește să nu zâmbească.

— Plecați, domnule Miles! repetă ea.

— Te fascinez, Claire?

— Spuneți-mi doamna Anderson, șoptește ea. Și nu aveți ce trebuie ca să mă fascinați.

Ne privim în ochi și e a doua oară în seara asta când îmi flutură stomacul.

O înconjoară o aură impalpabilă și obsedantă.

Dominatoare.

Pun pariu c-ar fi al dracului de sălbatică la pat. Ne văd cu ochii minții împreună, goi, și simt un zvâcnet de excitație între picioare. Strâng din buze ca să-mi ascund încântarea.

— La revedere!

Se pierde în mulțime și mă uit după ea.

Bine, recunosc!

Femeia asta e amețitor de atrăgătoare.

O privesc cum traversează camera și îmi fac un plan în minte. Este posibil să fie singurul loc în care să o văd. Hm, ce e de făcut?

Scot telefonul și îl sun pe fratele meu. Răspunde din prima.

— Jameson! îi spun și mă uit la Claire cum începe o discuție cu alt bărbat. Schimbare de planuri!

— Cum așa?

— Voiam să stau la conferință doar în prima zi.

— Da!

— Am decis că rămân toată săptămâna. Este o... Mă opresc, căutând cuvintele potrivite: Oportunitate... pe care aș vrea să o explorez.

— OK, când te întorci?

— Luni, săptămâna viitoare.

— Da, bineînțeles! Uite, sunt într-o întâlnire. Te sun mai târziu!

— OK!

Închid și pun telefonul în buzunar, apoi întorc din nou privirea după Claire Anderson.

Conferința asta tocmai a devenit interesantă.

Claire

— Mă duc să iau ceva de băut, spune Nelson. Mai vrei un pahar?

— OK, mulțumesc!

— Mă întorc imediat! răspunde el și-l văd cum se duce spre bar.

E un tip de treabă.

Mă mir – chiar a fost o seară grozavă! Am luat cina și apoi am dansat. Am stat de vorbă cu toată lumea, am fost sociabilă. Marley ar fi tare mândră de mine.

— Ah, în sfârșit singură! aud o voce.

Mă uit și-l văd pe Tristan Miles lângă mine. Minunat! Îmi dau ochii peste cap.

— Unde a plecat discipolul tău? întreabă el și soarbe din pahar.

— Cine anume? mă încrunt eu.

— Fățarnicul acela plictisitor.

Mă mușc de obraz să nu zâmbesc. A nimerit-o la fix.

— Nu știu despre cine vorbești.

— Nelson Mandela sau cum îl cheamă.

Arată prin aer cu paharul către Nelson.

Zâmbesc, neputând să mă abțin.

— N-am idee care este numele lui de familie, dar sunt destul de sigură că nu e Mandela, domnule Miles.

— Te-am rugat să-mi spui Tristan.

— Iar eu v-am rugat să plecați.

— Știi... Se oprește, ca și cum s-ar gândi la cuvintele potrivite, apoi continuă: Dacă n-aș fi la o conferință în calitate profesională, aș avea multe întrebări pentru tine.

— Cum ar fi? întreb curioasă.

— Sunt la muncă, îmi spune și-și îndreaptă cravata.

Dornică să aflu ce vrea să spună, îi răspund:

— Considerați că sunteți în afara programului. Orice îmi veți spune va fi tratat ca o chestiune privată.

— De ce mă urăști atât de mult?

CamScanner

— Păi, sunt multe lucruri neplăcute.

— Cum ar fi?

— Vreți să-mi luați compania, domnule Miles.

— Nu!

Tristan soarbe din nou din pahar. Tonul lui îmi dă impresia că s-a enervat.

— Ți-am făcut o ofertă corectă pentru companie și ai respins-o. Punct. Nu te-am mai abordat de atunci și ți-am respectat dorința.

Ne privim în ochi. Simt energia care joacă între noi. E aproape ca și cum corpurile noastre vorbesc între ele fără cuvinte. Pot să mă prefac cât vreau că nu observ, dar adevărul este că Tristan Miles este al dracului de sexy.

Simțindu-mă ridicolă din pricina urii mele exagerate, răspund:

— Dacă vreți să știți, vă găsesc cam enervant.

Rămâne cu gura căscată, prefăcându-se șocat.

— Întotdeauna ești atât de rece, Claire?

Chicotesc.

— Cred că știm amândoi cine e rece dintre noi doi.

Mă privește în ochi, apoi ridică o sprânceană.

— Dar sângele tău?

— Ce-i cu sângele meu?

— Sângele tău nu e fierbinte?

Ce obraznic e!

Hm... Nu-mi place să recunosc, dar, în mod sigur, tipul ăsta *are* ceva.

Zâmbesc larg, observând ce îndrăzneț e.

— Nu cred că e nevoie să aflați ce temperatură are sângele meu.

— O, dar un bărbat își pune întrebări!

Soarbe din pahar cu ochii la mine. Aerul dansează în jurul nostru.

— Poate ar trebui să vorbim despre asta... afară.

Îmi zâmbește sexy și ridică o sprânceană.

— În afara programului, desigur.

— Vreți să ieșim și să discutăm despre temperatura sângelui meu, domnule Miles?

— Da! șoptește el, iar ochii îi coboară spre buzele mele.

Mă aplec spre el.

— Domnule Miles, îi șoptesc.

— Da!

— Nu sunt atrasă de dumneavoastră nici în afara, nici în timpul programului.

El își apropie buzele de urechea mea.

— Mincinoaso!

Răsuflarea lui îmi gâdilă pielea și îmi face pielea de găină pe brațe.

— Nu vreți să încetați? îi șoptesc și privesc în jur, stânjenită de reacția corpului meu față de el. *Trădătorule!*

Se uită în ochii mei.

— Spune-mi Tristan!

— Nu!

Iau o gură din pahar. Doamne, aș vrea să-l pot da peste cap și să-l golesc.

— Claire! se apleacă el și șoptește din nou în urechea mea.

— Da?

— Nu te teme să-mi spui Tristan!

Îmi dau ochii peste cap.

— Pentru că, într-o bună zi, foarte curând, prevăd că o să-mi spui numele cu un geamăt.

Rânjesc.

— Întotdeauna vă amăgiți singur?

— Spuneam și eu!

Ridică nonșalant din umeri, se întoarce și pleacă, iar eu îl urmăresc trecând prin mulțime.

Apare Nelson.

— Poftim băutura!

— Mersi!

Iau paharul și mă uit prin cameră, văzându-l pe domnul Miles cum se apropie de un grup de femei. Toate se emoționează și zâmbesc, apoi el se întoarce spre mine. Ochii lui întunecați privesc în ochii mei și îmi zâmbește din nou lent și sexy, înainte de a ridica paharul în aer spre mine, ca și cum ar deschide Jocurile Olimpice.

Înghit nodul din gât.

Isuse, ce dracu' înseamnă asta?

CamScanner

Capitolul 4

E TÂRZIU, TRECUT DE DOUĂ DIMINEAȚA, IAR EU NU ȘTIU cum naiba sunt tot aici.

Noaptea a trecut pe nesimțite. E plăcut să nu fugi acasă la teme, cină și responsabilități. Cred că toți cei o sută douăzeci de oameni de la conferință sunt aici. Atmosfera e destinsă și jovială. Stau în spatele încăperii, aproape de bar. Suntem zece persoane în grup. Oamenii spun povești, iar noi râdem și ne distrăm, dar, din când în când, arunc privirea prin cameră și întâlnesc ochii lui Tristan Miles.

Mă urmărește... M-a urmărit toată seara.

Privirea lui e caldă ca soarele. Mă face să mă întreb dacă e la fel de intens și în pat. Pentru că acum nu doar că mă dezbracă din priviri; mi-o trage din priviri.

Excitația îmi înfierbântă sângele și mă trezesc imaginându-mi cum ar fi să fim împreună, dezbrăcați.

Ca o mașinărie bine unsă, cucerește încăperea. Toți vor să stea de vorbă cu el; toți vor să fie în preajma lui. Și sunt al naibii de sigură că toate femeile de aici speră să-l ia acasă.

Eu știu că așa fac.

Dar n-aș face-o, desigur. Doamne, nu!

CamScanner

Totuși, flirtul lui nerușinat este cu siguranță atrăgător... chiar și pentru cei care nu sunt interesați.

Îmi las mintea să rătăcească o clipă. Cum ar fi să fac sex sălbatic și lipsit de griji cu un bărbat ca el? Să știu că nu există nicio șansă pentru încă o zi împreună?

Să trăiesc cu totul în momentul acela.

Mă uit la paiul meu și îl învârt în pahar. Mintea începe să lucreze, încercând să-mi domolească imaginația. A trecut mult timp de când n-am mai avut astfel de gânduri.

Nu m-am mai gândit la sex de când a murit Wade.

Luna viitoare se împlinesc cinci ani.

Aveam treizeci și trei de ani când mi-am pierdut soțul, tocmai atingeam apogeul sexual.

Am pierdut multe în ziua aceea – și nu doar pe el... o parte importantă din cine eram.

Eu și Wade ne-am cunoscut la facultate. Ne-am întâlnit timp de doi ani, apoi s-a produs inimaginabilul. Am rămas însărcinată, deși luam anticoncepționale, la vârsta fragedă de douăzeci de ani.

Wade era euforic. Nu se îndoise niciodată că vom fi împreună. Mi-a spus la a patra întâlnire că o să se însoare cu mine. Era cu trei ani mai mare și credea că le știe pe toate.

Zâmbesc nostalgic – privind în urmă, înțeleg că știa.

Îmi amintesc cum ne sărutam și râdeam... rostogolindu-ne în pat, făcând dragoste.

Și mă doare inima.

Nu îmi e dor doar de el... Mi-e dor de tot ce făceam împreună! De felul în care mă făcea să mă simt femeie de câte ori se uita la mine!

Excitație.

Fiorul unui orgasm.

Închid ochii dezgustată.

CamScanner

O, Doamne...

Iar începe.

Trebuie să nu mai beau. Îmi amintesc acum – îmi amintesc de ce nu beau. Mă întristează, ca o pătură mare și neagră care îmi acoperă umerii. Una grea și încărcată de responsabilități. Pun paharul pe bar.

— Eu plec, anunț și fac un semn de rămas-bun cu mâna. Ne vedem mâine!

Mă îndrept spre ieșire și-l zăresc pe Tristan stând de vorbă cu trei femei – aceleași trei femei care s-au agățat de el toată seara. Mă vede venind și se desprinde de perete.

— Claire! strigă el și îmi blochează drumul.

Nu pot fi nepoliticoasă în fața fetelor.

— Bună!

Zâmbesc peste umărul lui către admiratoarele lui, care ne privesc.

— Ești gata? întreabă el.

Mă uit la el nedumerită.

— Hm?

— Știi tu.

El face ochii mari.

— Să studiem.

— Ah!

Mă încrunt. Probabil încearcă să scape de femeile astea.

— Da, desigur!

— Ia-o înainte!

Face un semn spre ușă.

Ah, Doamne! O iau spre ușă.

— Dar..., îngaimă o fată din spatele nostru.

— Îmi pare rău, fetelor, rămâne pe altă dată! strigă el și aleargă să mă prindă din urmă.

Ieșim în hol și ne îndreptăm spre lift.

— Mersi!

El oftează.

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu sunt salvarea dumitale, domnule Miles.

— Știu.

Mă ia de braț.

— Chiar o să studiem; nu ți-am spus?

— Chestia asta cu flirtatul excesiv funcționează vreo dată? întreb când se deschid ușile liftului și urcăm.

Îmi zâmbește șmecherește când ușile se închid în spatele nostru.

— Întotdeauna.

Clatin din cap și zâmbesc, privind în jos; aftershave-ul lui divin plutește spre mine.

— Bem cafea sau șampanie? întreabă el jucăuș.

— Eu o să beau o ceașcă de ceai.

— Ceai?

Strâmbă din nas, dezgustat.

— Cum ar fi ceaiul englezesc pentru bunicuțe...

— Da! Cum ar fi ceaiul englezesc pentru bunicuțe.

— Ah, face el.

Ușile se deschid și ies din lift. La fel și el. Mergem pe coridor. Unde e camera lui? Doar nu crede că vine cu mine, nu?

— Presupun că pot să încerc, doar de data asta, răspunde el.

— Ce să încerci?

— Ceaiul.

— Nu vii cu mine! pufnesc eu.

Îi pică fața.

— De ce nu?

— Pentru că eu nu sunt așa, pentru că sunt prea bătrână pentru tine și pentru că, ei bine... Mă opresc, gândindu-mă cum s-o spun: Am jurat să te urăsc pe vecie.

Ajungem la ușa mea și mă întorc spre el.

— Aici stau eu.

El bagă mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Haide, Claire; e doar un ceai!

Ochii lui năstrușnici mă privesc.

— Nu e ca și cum o să ți-o trag până săptămâna viitoare.

Mă holbez la el, șocată de ce a spus cu voce tare. Nu sunt obișnuită ca bărbații să-mi vorbească așa.

Vorbele lui grosolane pătrund în colțul întunecat al sexualității mele.

Ceva latent se trezește înăuntrul meu.

Cinci ani înseamnă mult timp.

Aerul scapără între noi.

— Nu e ca și cum o să te fac să-ți dai drumul al dracului de tare.

Îmi zâmbește leneș și sexy.

— Nu e ca și cum ar fi cea mai tare partidă de sex din viața ta.

N-am cuvinte... Mi le-a furat.

— Recunoaște! îmi spune încet, iar privirea îi coboară spre buzele mele. Nu te-ai întrebat cum aș fi la pat? șoptește el.

— Nu! îl mint.

E singurul lucru la care mă pot gândi.

— Nici măcar o dată, zic eu.

— Nu te-ai întrebat cât de mare o am? spune încet și-mi dă părul după ureche, apropiindu-se de mine.

Isuse, e mare! Numai un bărbat dotat ar atrage atenția asupra dimensiunii penisului.

Chestia asta nu mă ajută!

Înghit nodul din gât și mi-l imaginez dezbrăcat.

— Nu!

Se apleacă și își lipește gura de urechea mea:

— Mărturisesc!

Închid ochii. O, Doamne, e rău... E o situație rea! Ce bărbat rău!

Inima începe să-mi bată încet și profund, la unison cu a lui, în timp ce-mi imaginez că fac lucruri rele cu el.

— M-am tot gândit la tine.

Vocea lui gravă, șoptită, pe gâtul meu începe să-mi trimită unde de șoc prin corp.

— De ce? îi șoptesc, dar nu știu de ce întreb – știu deja răspunsul.

Își împinge șoldurile în față și mă lipește de perete. E tare și pregătit. Încep să mă topesc pe dinăuntru.

Futu-i... Ce bine e!

— Timp de trei discursuri și un atelier, n-am făcut decât să-mi imaginezi cum mă călărești, șoptește el încet.

Mă văd instantaneu deasupra lui, goală, văd corpurile noastre ude de transpirație.

Erecția lui mare, adânc în mine.

— Doamne! șoptește el, prinzându-mă de păr și strângând cu putere. Am fi al dracului de grozavi împreună, Anderson!

Ușile liftului țiuie și se deschid, dându-l la iveală pe Nelson.

Blocajul temporar din creier îmi dispare și îl împing pe Tristan la o parte.

— Încetează! îi șoptesc.

Nelson se uită la noi din capătul coridorului și se încruntă.

— Bună!

Tristan își dă ochii peste cap și își trece mâna prin păr, frustrat.

— Bună! murmură el sec.

Întorc cheia și deschid ușa în grabă, luând diversiunea de moment ca pe un dar divin.

— Noapte bună, domnule Miles!

— Anderson! șoptește el.

Îi închid ușa în nas și o încui. Mă sprijin de ea și închid ochii. Gâfâi, iar corpul meu tremură după ce l-am simțit atât de aproape!

Un mesaj face telefonul să sune:

Te rog!
Mâine plec.

Cuvintele lui mi se repetă în minte.

„Am fi al dracului de grozavi împreună."

Pun lanțul pe ușă și mă uit pe gaura cheii, văzând cum își dă ochii peste cap și clatină din cap.

E nervos!

Știa că aproape m-a cucerit.

Ah, fir-ar să fie... Ce aproape am fost! Mai vine un mesaj:

Claire, haide!
Mă omori cu zile!
Nu câștigi nimic dacă ești fată cuminte.
Nu trăiești decât o dată.

— Fir-ar al dracului! murmur drept răspuns.

Dau telefonul pe silențios, îl pun la încărcat și mă năpustesc în baie, apoi încui și ușa aceea. Trebuie să pun puțină distanță între noi.

Doamne, trezește-te, Claire!

Ultimul lucru pe care îl vreau este să fac sex cu un ticălos fără inimă. Și-apoi, nici n-aș ști ce să fac cu el. Sunt

sigură că genul de sex pe care l-am făcut eu n-ar fi la fel ca acela pe care l-a făcut el.

Mie îmi plac tandrețea și blândețea, iar el probabil e un maestru renumit la nivel mondial al sexului anal.

Mă cutremur la gândul că aș putea părea vulnerabilă și fără experiență sexuală în ochii lui.

Îmi imaginez că mă îndrumă cum îi place lui și-mi fierbe sângele în vene.

Nici în ruptul capului nu i-aș ceda o fărâmă de putere asupra mea.

— Asta e! Gata! șoptesc furioasă.

Un duș rece. Pornesc apa cu putere. Bărbatul acela e malefic!

Stau și privesc în gol în cercul adevărului.

Ni se pune pe rând câte o întrebare despre noi înșine pe care numai noi o știm. Se pare că asta creează o gaură în existența noastră.

— Spune-mi, Ariana, care e lucrul care te înfurie? întreabă Elouise.

Ariana se încruntă, gândindu-se la răspuns, iar noi rămânem tăcuți și așteptăm. Toate întrebările sunt diferite, bazate pe testele noastre psihologice. Elouise, o psihologă care conduce partea aceasta a atelierului, a organizat ședința pe baza activităților de ieri-dimineață. Ne-am împărțit în grupuri de cincisprezece persoane și stăm, ascultându-i pe toți din grup.

Încă o dată, privesc în gol.

Azi sunt amorțită.

Mă admonestez din mai multe motive.

Urăsc faptul că sunt atrasă fizic de un om care nu-mi place. Urăsc că l-am lăsat să-mi intre pe sub piele. Urăsc

că l-am dorit și, mai ales, că am pierdut ocazia de-a avea o noapte nebună și lipsită de griji alături de el. Acum a plecat înapoi la New York.

Afurisitul de Tristan Miles!

Motivul pentru care n-am dormit, motivul pentru care m-am masturbat azi-noapte uitându-mă pe YouPorn.

Și motivul pentru care azi mă simt atât de privată de sex, încât îmi vine să plâng.

A fost plăcut să se dea cineva la mine, să mă facă să mă simt dorită.

Să mă simt din nou femeie.

Și nu e el; nu e vorba de el. E ceea ce reprezintă el.

Perioada relaxată din viața mea care s-a dus.

M-a tot gândit la asta... mult și insistent – toată noaptea, de fapt. Și dacă ar exista vreodată un bărbat cu care ar fi trebuit să mă culc ca să reintru în jocul întâlnirilor amoroase, acela ar fi trebuit să fie Tristan Miles.

E necomplicat și indisponibil, genul de bărbat cu care faci sex fără bătăi de cap. Eram atrasă fizic de el și totuși nu exista nicio șansă să am sentimente pentru el. Nu e genul de bărbat de care m-aș putea îndrăgosti vreodată.

Era ocazia perfectă... și am ratat-o.

Fir-ar să fie!

— Claire? întreabă o voce.

Ridic ochii, ametită.

— Pardon? îl întreb.

— Să vorbim despre cel mai dificil lucru din viața ta! îmi spune Elouise.

Mă încrunt.

— Care e cel mai greu lucru pe care a trebuit să-l faci?

Mă uit la ea o clipă.

— Liga Juniorilor.

CamScanner

Lui Elouise îi cade fața, iar toți ceilalți ascultă cu interes.

— Explică-mi!

— Hm!

Respir adânc, neliniștită.

— Soțul meu... hm...

Mă opresc la mijlocul frazei.

— Ia-o de la început! zice Elouise și îmi zâmbește.

— Acum cinci ani, soțul meu mergea pe bicicletă într-o dimineață.

Zâmbesc când mi-l amintesc pe Wade în echipament complet.

— Se antrena pentru triatlon.

Mă opresc.

— Continuă!

— A fost... lovit de un șofer beat la ora 5.52 dimineața.

Toți se uită la mine.

— A murit acolo. Avea treizeci și șase de ani.

Îmi frâng degetele în poală.

— Și am crezut că aceea avea să fie cea mai grea zi. Zâmbesc, încercând să explic clar ce urmează să spun: Dar m-am înșelat.

Rămân tăcută o clipă.

După o vreme, psihologa mă îndeamnă:

— Spune, Claire!

— Să-i văd pe cei trei băieți ai mei crescând fără tată, zi după zi, e mult mai rău.

Mi se umplu ochii de lacrimi.

— În fiecare sâmbătă, șoptesc, abia putând să pronunț cuvintele. În fiecare sâmbătă... să mergem la meciurile lor. Și când fac ceva bun, se uită la mine în tribune.

Mă uit drept în față și mă opresc.

CamScanner

— Nu te grăbi, draga mea!

— Sunt atât de mândri, iar eu mă uit la fețele lor mici cum se schimbă când își amintesc că tatăl lor nu e acolo să-i vadă.

Elouise dă încet din cap.

— Așa că, da...

Ridic din umeri.

— Liga Juniorilor e cel mai greu lucru din viața mea.

Grupul rămâne tăcut, iar eu ridic privirea și-l văd pe Tristan stând la marginea grupului. Ține mâinile în buzunare, iar ochii lui abătuți privesc în ochii mei.

Las capul în jos, dorindu-mi să-mi pot lua vorbele înapoi.

Nu vreau ca Tristan Miles să mă cunoască, să știe ceva despre mine sau copiii mei și problemele noastre zilnice.

Păstrez distanța. Atracția mea față de el e doar atât – o atracție fizică.

Nu înseamnă nimic.

— OK, trecem mai departe! Richard! Povestește-mi despre copilăria ta!

E în jur de zece seara când ne întoarcem de la restaurant. Grupul e somnoros și tăcut. Spre deosebire de seara trecută, toți sunt obosiți.

Azi a fost o zi grea și – urăsc să recunosc asta – puțin cathartică. Am avut multe momente în care mi-am sondat sufletul și am ascultat cum făceau și alții același lucru.

Între mine și micul meu grup s-a format o legătură neașteptată. Mă simt profundă, emotivă și cumva sfâșiată. A fost neașteptat, dacă e să fiu sinceră.

Tristan a fost la cină, dar a stat la masă cu alți speakeri. A fost prins în conversație cu alt bărbat.

Azi nu m-a enervat și nici nu a flirtat cu mine. De fapt, nu s-a apropiat de mine de când... a auzit micul meu ade. văr de dimineață. Cred că e puțin prea real pentru el.

Chiar și pentru mine, uneori.

Ajungem la hotel și văd în față un magazin. Poate o să iau niște ciocolată. O ceașcă de ceai și ceva dulce vor încheia ziua într-o notă bună.

— O să iau ceva de la magazin! Ne vedem dimineață! îi spun.

— Ne vedem! strigă cei din grup și dispar înăuntrul hotelului.

Traversez strada și iau ciocolata, uitându-mă la căr. țile pe care le au. Hm... Ce pot să citesc? Nu mai citesc romane de dragoste, iar cele de groază sunt înfricoșătoare când copiii mei sunt la celălalt capăt al lumii.

Nu... Nimic nu mă interesează. Eh, a fost o idee drăguță!

Plătesc casierului și mă întorc la hotel.

— Claire! aud de pe strada laterală de lângă hotel.

Mă uit și-l văd pe Tristan în întuneric.

— Bună!

Strâng ciocolata în palmă.

— Voiam doar să văd cum te simți, îmi spune.

Să vadă cum mă simt... ca o victimă?

Îmi cade fața, iar un val surprinzător de furie îmi crește în stomac. Urăsc că a auzit ce am mărturisit azi-dimineață.

— Mă simt bine.

— Vrei să mergem și să bem un ceai de bunicuțe?

Arată pe stradă, către o cafenea. Nu folosește termenul „ceai" ca un eufemism pentru sex; chiar se referă la ceai în seara asta.

Deodată, sunt furioasă pe felul în care a schimbat macazul cu mine. Pot să mă descurc cu flirtul și glumele.

Asta... nu pot!

— Nu! mă răstesc la el. Nu vreau!

Furioasă, plec și apoi, neputând să mă abțin, mă întorc.

— Știi ceva? Să te ia dracu'! îi spun.

— Poftim?

— Nu te uita așa la mine, Tristan Miles!

— Așa, cum? icnește el.

— Cu privirea aceea jalnică și plină de compasiune! mârâi eu. Poți să te uiți la mine într-un fel sexy; poți să te uiți la mine cu dezgust, dar să nu îndrăznești naibii să mă compătimești!

El se holbează la mine.

— Singurul om din lume de la care nu vreau milă ești tu.

El pășește în față.

— Dar *ce* vrei?

— Vreau doar să fiu tratată normal! îi strig. Nu ca biata Claire Anderson, văduva.

Ridic mâinile în aer.

— Ca o femeie normală pe care nu o cunoști.

Simt că sunt pe punctul de a exploda și respir adânc, încercând să mă calmez. Îl privesc în ochi.

— Când te porți ca un nenorocit, măcar știu la ce să mă aștept.

El vine spre mine, îmi prinde fața în mâini și mă sărută. Limba lui îmi pătrunde printre buze când mă împinge cu spatele la perete.

— Crede-mă, Claire Anderson, ultimul lucru pe care îl simt când mă uit la tine... e milă!

Limba lui dansează pe limba mea, iar Tristan îmi strânge fața aproape dureros.

CamScanner

Mă trage în față, lipindu-mă de penisul lui. Îl simt cum se întărește.

Încep să mă lichefiez pe dinăuntru... O, Doamne! Ceva răbufnește în mine și încep să-l sărut și eu. Îl sărut cu tot ce am și, Doamne, ce bine e! Adânc, erotic... și atât de așteptat!

Se retrage și se uită la mine, ținându-mi fața în palme. Răsuflă cu dificultate.

— Ce e sărutul ăsta, Anderson?

Mă uit la el, iar pieptul mi se ridică și coboară.

— Ăsta nu e un sărut de bunicuțe care beau ceai.

Îmi strânge fața mai tare și-mi linge buzele deschise. Mă încordez pe dinăuntru, simțind dominanța din gestul lui.

— Ăsta e un sărut flămând, șoptește el grav și îmi linge buzele din nou.

Felul în care îmi linge buzele deschise fără să bage de seamă ce face limba mea mă determină să-mi doresc să lingă altundeva. Fiecare mușchi din mine se contractă, imaginându-mi-l între picioarele mele.

— Ești flămândă, Claire? șoptește el.

Sunt al dracului de lihnită!

Îl prind de ceafă și-l trag spre mine. Îl sărut din nou. Mai intens de data asta, mai grăbit, și e ca și cum un elastic sexual a fost întins la maximum și s-a rupt în sfârșit într-un mod spectaculos.

Nimic nu mai contează.

Nu mai vreau să fiu o văduvă tristă... Măcar în seara asta, vreau să fiu femeie.

Îmi pune mâna pe sân și îmi revine concentrarea. Ceața excitației se evaporă pe moment.

Realitatea revine. Stai... Ce...

Ce naiba fac?

Mă îndepărtez de el în grabă.

— Ce s-a întâmplat?

Se încruntă, gâfâind.

Mă țin de tâmplă, încercând să-mi controlez excitația.

— Nu vrei să încetezi?

— Ce să încetez?

— Nu mă interesezi, Tristan! Nu mă vei interesa niciodată! Dă-te înapoi! șoptesc mânioasă.

El se strâmbă, nevenindu-i să creadă.

— Poftim?

— M-ai auzit!

— Simt că ești atrasă de mine. Nu mai minți!

— Te amăgești singur! mă răstesc eu.

— Mă dorești; recunoaște!

Întinde mâna după mine din nou, dar fac încă un pas înapoi, să nu mă prindă.

— Lasă-mă naibii în pace, Tristan!

— Treci înapoi! poruncește el.

— Du-te naibii!

„Treci înapoi..." *Aș vrea eu.*

Niciodată n-au sunat două cuvinte mai sexy și mai nepotrivite și, fir-aș să fiu, corpul meu își dorește cu disperare să facă ce-i ordonă el.

Dar nu-l las... pentru că e doar excitat și, pe deasupra, un bădăran.

Și vreau să pot trăi cu mine însămi mâine.

Intru hotărâtă în holul hotelului.

Să fug naibii de Tristan Miles!

Bărbatul acela e dracul gol și ispititor ca păcatul.

Capitolul 5

STAU ÎN SALA DE CONFERINȚE AGLOMERATĂ COMPLET detașată. Oamenii ascultă prelegerea despre mentalități și iau notițe sau lucrează activ la sarcinile date.

Eu, nu, pentru că nu mă pot concentra deloc.

Sunt în mijlocul unei supraîncărcări senzoriale.

Tristan Miles dă târcoale prin încăpere. Ca o panteră grațioasă la vânătoare, se plimbă pe culoarele sălii, ajutând oamenii când îi cer părerea sau încurajându-i în timp ce gândesc cu glas tare.

N-am idee ce mi-a venit sau de ce mi-au apărut brusc în cap asemenea gânduri. Sărutul de seara trecută a deschis ceva în mine... și am întrebări.

Întrebări carnale.

El poartă un costum bleumarin cambrat și o cămașă crem, la care a asortat o cravată în pătrățele galbene și gri. Tocmai și-a scos sacoul și l-a pus pe un scaun, iar mușchii trupului meu au oftat.

Cămașa lui crem are mânecile suflecate, dezvăluindu-i antebrațele musculoase și pieptul lat. Acum am și privelișteа completă a posteriorului său... E tare și ferm, iar mușchii coapselor sunt groși și sculptați. Are părul brunet

și ondulat, iar pielea lui... – Doamne sfinte, pielea lui – e bronzată și măslinie de la soare, și se potrivește cu ochii lui mari și căprui. Nici măcar n-ar trebui să mă uit la el, darămite să mă holbez.

Dar nu mă pot abține, nu mă pot opri și nici măcar nu sunt foarte sigură că vreau... Toate celulele din corpul meu tânjesc după el, iar cuvintele lui Marley de când l-a văzut prima dată, despre fluierat în draci după tipul ăsta, mă tachinează ca o provocare.

Un specimen perfect de mascul.

Stofă de om care te face să fluieri... și stofă de fustangiu. Sunt destul de sigură că Tristan Miles poate să convingă orice femeie să se întindă pe spate și să cerșească să-și desfacă picioarele pentru el. Mi-l imaginez scoțându-și cămașa la capătul patului și îmi tresaltă stomacul. Bravo târfelor norocoase care sunt capabile să treacă la fapte și să-l soarbă ca pe ciocolată!

Rânjesc la gândul analogiei mele perfecte și las ochii în jos. Tristan Miles *este* ciocolată. Bogat, delicios și încântător, oferă o stare de euforie, dar, în cele din urmă, nu-ți face bine la sănătate și e rău până în măduva oaselor.

Se apropie încet pe culoar în spatele meu, iar parfumul lui mă învăluie când vine mai aproape. Ca și cum i-ar simți sosirea, tot corpul meu inspiră. Țin pixul în aer și mă uit drept în față, încercând să mă concentrez. Când se apropie, mi se face pielea de găină pe brațe în preajma lui.

N-am mai simțit o asemenea atracție sexuală pentru cineva până acum. E ciudat!

M-am gândit toată noaptea la el – și nu am avut gânduri de genul „Ah, e un tip de treabă".

M-am gândit cum m-ar arunca pe pat și mi-ar trage-o bine.

CamScanner

Nu-mi place de el și totuși... nu mă pot gândi decât să mă dezbrac lângă el. Eu nu sunt așa; nu sunt genul de femeie care să gândească cu vaginul.

Dar este ceva al naibii de ispititor la gândul de a fi sălbatică și liberă cu un bărbat ca el.

Cu încetinitorul, se ghemuiește lângă mine.

— Ai nevoie de ajutor, Claire? șoptește el.

Mi se taie respirația când mă uit în ochii lui mari.

Da, la dracu', am!

— Sunt OK! îi șoptesc. Mersi!

Ne uităm unul la altul cu o secundă mai mult decât ar fi nevoie; valul de excitație curge între noi doi. E acolo de fiecare dată când suntem aproape unul de altul.

Îl simte și el... sau toate femeile reacționează așa la el?

— Vii la degustarea de vinuri după-amiază? îmi șoptește.

Încuviințez cu o mișcare din cap, incapabilă să scot un cuvânt.

El zâmbește blând.

— Ne vedem atunci!

Se ridică grațios și, cu postura lui perfectă, merge mai departe; parfumul rămâne în urma lui.

Mă străbate un fior neașteptat, așa că mă uit la caietul meu, surprinsă de reacția corpului meu.

Cu ce o să mă îmbrac?

Clatin din cap, dezgustată de gând.

Nu!

Tristan Miles e de neatins.

Încetează... la orice te-ai gândi, oprește-te chiar acum!

Mă dor obrajii de râs, iar căldura alcoolului îmi înfierbântă fața.

Este a șasea cramă, destinația finală a turului, și e abia zece seara.

Cu fiecare cramă, am devenit tot mai caraghioși. Când a oprit autobuzul, aproape am căzut toți din el, râzând în hohote. Am avut o zi foarte distractivă!

Cine ar fi zis că o să fie atât de amuzantă conferința asta? Eu, în mod sigur, nu mă așteptam.

Întorc privirea spre bărbatul care stă singur la bar. Tristan.

Azi nu am vorbit decât în grup și, cu toate că ne-am aruncat câte o privire, nu am scos o vorbă despre sărutul de seara trecută.

— Hai să continuăm cu desert și vin roșu! propune Jada. Mergem la berărie!

Cei din grup râd și încep să vorbească, făcând planuri să meargă mai departe, dar eu rămân cu ochii la el cum stă singur.

La naiba... Vorbește cu el! N-are nimic dacă vorbesc cu el și, oricum, am ajuns la concluzia că poate există o altă latură a lui decât am văzut prima dată.

Deși s-ar putea să vorbească vinul acum. Grupul continuă să discute și să râdă, iar eu respir adânc și mă îndrept spre el la bar.

— E ocupat scaunul? întreb.

Se uită la mine, iar o urmă de zâmbet îi apare pe buze.

— Chiar te rog!

Mă așez pe scaunul de lângă el la bar, iar ospătarul se apropie de mine.

— Ce doriți?

— Un pahar de șampanie, te rog!

— Sigur!

El întoarce ochii spre Tristan.

— Încă un whisky?

— Te rog!

Tristan privește drept în față, cu mâinile împreunate.

— Ți-a luat ceva timp, Anderson, îmi spune.

— Ce înseamnă asta?

Se uită la ceasul lui elegant.

— E zece seara, zice el.

— Păi, dacă e prea târziu să vorbim, plec, îl tachinez eu.

Dau să mă ridic.

— Stai! Jos!

Tristan zâmbește.

— Ai noroc că e o seară liniștită!

Barmanul îmi pune paharul cu șampanie în față, iar eu îl ridic în timp ce încerc să-mi ascund zâmbetul.

— Cine e norocos?

El râde și ciocnește paharul cu mine.

— Pentru Épernay!

— Pentru Épernay! îi șoptesc.

Privirile ni se întâlnesc și iau o gură de șampanie. E rece, spumoasă și stârnește focul în mine.

Cu ochii ațintiți asupra mea, își linge băutura de pe buze.

— Poate că ar trebui să nu te mai uiți așa la mine!

Electricitatea vibrează între noi, iar cei din încăpere dispar.

— Așa, cum?

— Ca și cum ai vrea să mă devorezi naibii.

Îmi tresaltă stomacul.

— O remarcă foarte arogantă, domnule Miles!

— Spune-mi Tristan!

Îmi mușc obrazul ca să nu zâmbesc. Îmi place jocul ăsta.

— O să-ți spun cum vreau, îi șoptesc.

El inspiră brusc și-și aranjează prohabul.

Văzându-l cum își atinge penisul stârnește ceva în mine, iar sexul începe să-mi zvâcnească.

— Ce te face să crezi că vreau să te devorez? îi șoptesc.

El își coboară privirea spre buzele mele.

— Pentru că eu vreau să te devorez și e politicos să întorci gestul.

Râd de îndrăzneala lui.

— Mă tem că nu sunt prea politicoasă.

Cu mișcări lente, ridică paharul de cristal și zâmbește când îl duce la buze.

— Așadar... chestia asta cu martirajul funcționează pentru tine?

— Cum adică martiraj?

— Păi...

Tristan ridică nonșalant din umeri.

— Îmi tot spui că nu ești atrasă de mine și totuși...

— Și totuși, ce? îi șoptesc.

— Și totuși o simt, murmură el. Corpul tău strigă după mine.

Când privirile ni se întâlnesc, rămân fără aer.

— De câte ori sunt aproape de tine, simt că trupurile noastre vorbesc unul cu altul. Să nu spui că nu o simți, pentru că știu că așa e! îmi spune încet.

Ne uităm îndelung unul la altul, iar aerul dansează între noi.

— O să-i oferi ce are nevoie? întreabă el și ridică paharul la buze.

Las capul în jos, tulburată de al șaselea lui simț.

— Mă tem că nu pot.

— De ce nu?

CamScanner

— Pentru că nu ești un om pe care să-l...

— Plac? întreabă el amuzat.

Îmi țin gura, căci nu vreau să fiu nepoliticoasă.

— Relaxează-te, Anderson, nici tu nu ești omul care mi-ar plăcea! Să nu-ți vină idei!

Zâmbesc, ușurată.

— Dar... ce se întâmplă în turneu rămâne în turneu! adaugă el.

Simt fluturi în stomac la gândul de a face sex în secret cu bărbatul ăsta.

El se uită din nou în față, ca și cum se gândește la ceva, apoi zâmbește misterios și ia o gură de băutură.

— Ce e? îl întreb.

— Păi, știi că, într-o bună zi, e inevitabil să... ne-o tragem.

Mă holbez la el în timp ce un milion de imagini pornografice îmi apar în minte.

— O atracție ca asta nu dispare, Anderson.

Mi se face pielea de găină pe brațe; *chiar* o simte și el.

— Așadar, după cum văd eu lucrurile, putem folosi timpul acesta în avantajul nostru.

— Sau? întreb într-o doară.

Ochii lui întunecați mă privesc.

— Sau ne putem întoarce la New York și o să te conving până la urmă, iar atunci o să ți-o trag pe biroul tău. O să fie dur, ud și murdar, și cine știe cine o să dea peste noi...

Clipesc, șocată. *Ce naiba?*

— Ești atât de sigur pe tine!

— Întotdeauna obțin ce vreau.

Îmi zâmbește lent și sexy.

— Și te vreau pe tine.

Emoțiile îmi flutură în stomac.

— De ce?

— Vezi tu, aș putea să mă prefac că te plac și că vreau să văd încotro merge prietenia noastră sau vreo altă minciună...

Ia o gură din pahar.

— Sau aș putea doar să-ți spun adevărul.

— Care e adevărul? întreb încet.

Ne privim în ochi.

— Ideea că mă urăști în timp ce te ling mă excită grozav, șoptește el.

Încep să-mi aud pulsul în urechi.

Se apleacă și-mi șoptește la ureche.

— Vreau să te aud gemând, Anderson!

Răsuflarea lui îmi gâdilă urechea și mi se face pielea de găină.

— Doar la asta mă gândesc; mi-a plâns scula după tine toată ziua.

Isuse!

— Nu te aștepți să te plac? îl întreb, fascinată de rugămintea lui.

— Ca prieten... în care poți să ai încredere că are grijă de tine, sexual vorbind, desigur.

— Nimic mai mult?

— Absolut nimic!

Sorb din șampanie și mă gândesc la vorbele lui.

— Nu sunt genul de femeie care face așa ceva, îi șoptesc.

— Iar eu sunt genul de bărbat care o face. Nici măcar nu e nevoie să vorbești; eu fac toată treaba.

Aerul dintre noi vibrează ca un curent electric.

Acesta e momentul definitoriu – o ofertă de a găsi femeia din mine pe care am pierdut-o. Știu că am două

opțiuni. Pot să mă duc acasă singură și să regret mereu acest moment sau pot să fac sex cu un bărbat de care e imposibil să mă atașez emoțional.

— Mergem în pivniță, spune Nelson vesel din spatele nostru, rupând vraja. Veniți și voi?

Mă uit la grupul care stă lângă ușă, așteptându-i pe ceilalți, și știu că trebuie să iau o decizie.

— Hm... nu! O să mă retrag și merg la culcare.

— Ah, OK!

Nelson se întoarce spre Tristan.

— Tu vii?

— Nu, mă întâlnesc cu o prietenă aici, la bar. Încă nu a venit, minte el fără ezitare.

Nelson zâmbește.

— Ticălos norocos! Să te distrezi și pentru mine!

Îl bate puternic pe spate și ne zâmbește.

— Atunci, noapte bună! Ne vedem mâine!

— Noapte bună!

Ceilalți din grup ne fac cu mâna și, vorbind gălăgios între ei, pleacă din bar.

Tristan întoarce ochii spre mine.

— În camera ta sau a mea?

— A mea.

Deschid ușa camerei în timp ce Tristan stă în spatele meu. Îi simt răsuflarea pe ceafă și s-ar putea să leșin în orice moment... sau să am orgasm. Nicio variantă nu e ideală sau deosebit de grozavă.

El închide ușa cu piciorul, apoi, fără o vorbă, îmi prinde fața în mâini și mă sărută în timp ce mă conduce cu spatele spre pat. Limba lui îmi pătrunde adânc în gură pe când mă ține strâns; simt fiori pe șira spinării.

Orice s-ar întâmpla de acum, bărbatul ăsta știe să sărute. Atât de... bine!

Limbile noastre dansează la unison și nici nu pot să deschid ochii să mă uit la el.

Sunt atât de prinsă de moment, încât e ridicol!

— Isuse, murmură el cu buzele lipite de ale mele.

Pufnesc în râs.

— Grăbește-te! La dracu'!

Începe să-și descheie repede nasturii de la cămașă.

— Care e graba? întreb.

— Graba e că te vreau dezbrăcată și nu pot să te dezbrac dacă nu sunt eu dezbrăcat.

— Există vreo lege a goliciunii?

— Toți știu asta! Fir-ar să fie!

Își dă ochii peste cap.

— Ți-am spus să nu vorbești, mai știi?

Încep să râd. Ah, frate! E amuzant!

Își trage cămașa peste umeri, moment în care mi se taie respirația. Sunt lați și vânjoși, cu câteva fire de păr negru. Are un abdomen lucrat și mușchi în V care dispar în pantaloni.

Fir-ar să fie!

Deodată, am emoții.

Nimeni nu m-a văzut goală de foarte multă vreme... Ah, Doamne!

Anulați misiunea!

Îmi ia degetele și le duce la șlițul lui. Zâmbește, cu ochii la mine.

— Scoate tot! șoptește el.

Inima îmi bate cu putere când trag încet fermoarul în jos. Vârful penisului stă deasupra marginii chiloților. Lichidul preejaculator se adună în vârf și mi se strânge

stomacul. De teamă, de nerăbdare și spaimă... Fir-ar, sunt atâtea motive să mi se strângă! El întinde brațele și-mi zâmbește.

— Fă-o! îmi spune.

Îi împing pantalonii în jos, apoi chiloții. Are penisul mare și lat, și-i atârnă greu între picioare.

Ah... Rahat!

Inspir brusc în timp ce-l privesc. E un bărbat frumos. Arătos, vânjos și dotat. Nu-mi găsesc cuvintele în timp ce-l sorb din priviri... Pur și simplu *uau*!

El zâmbește amenințător.

— E rândul meu.

Îmi umflu obrajii cu aer.

— Eu...

Își coboară buzele pe gâtul meu în timp ce ridic ochii spre tavan. Începe să-mi desfacă nasturii bluzei de mătase, iar eu tresar, desprinzându-mă ușor de el.

— Ce e?

— Eu... n-am...

Se uită la mine, așteptând.

— Eu...

— Tu, ce?

Mă sărută ușor, de parcă mă îndeamnă să vorbesc.

— N-am mai făcut sex de foarte multă vreme.

Îi cade fața, făcând legătura.

— De când?

Clatin din cap.

— Isuse, Anderson, nici nu pui presiune pe mine.

— De ce te-ar face asta pe *tine* să te simți presat? mă bâlbâi eu.

El ridică mâinile în aer.

— Pentru că... futu-i!

Se întoarce la bluza mea și o aruncă într-o parte, apoi se oprește și zâmbește când se uită la mine.

Închid ochii, atât de emoționată, încât nici nu mă pot uita la el.

Îmi trage fusta în jos și rămân în fața lui în chiloți și sutien. Îmi desface sutienul, apoi își coboară gura pe sfârcuri și îmi împinge încet chiloții în jos, aruncându-i într-o parte.

Privește în jos, la trupul meu, apoi la fața mea, și zâmbește.

— Nu! îi șoptesc jenată. Probabil că nici nu mă apropii de femeile cu care te culci de obicei.

— De ce spui asta? șoptește el și-mi sărută buzele.

— Sunt...

— Ah, te referi la asta?

Îmi atinge coapsele cu mâinile.

— Puțină celulită, șoptește el.

Își trece vârfurile degetelor pe abdomenul meu.

— Câteva vergeturi.

Prinde cu mâna mica umflătură de grăsime de pe burta mea și trage de ea, iar eu zâmbesc cu buzele lipite de ale lui.

— Cicatricea de la cezariană.

Atinge cu degetul cicatricea mare din partea de jos a abdomenului. Ridică mâinile la sâni, puțin lăsați și nu plini, cum erau înainte să fac copii. Îmi strânge sfârcurile, mărite de alăptat.

Inima mi-o ia la goană când atinge toate nesiguranțele mele.

Întinde larg brațele.

— Arăt eu ca un bărbat căruia nu-i place ce vede? șoptește el.

Cobor privirea la erecția lui, apoi las capul în jos.

— Claire!

Îmi ridică fața spre a lui cu ajutorul degetului arătător.

— Ești frumoasă! șoptește el și mă sărută. Al dracului de frumoasă!

Mă sărută din nou încet, tandru, grijuliu și deloc așa cum mă așteptam.

— Tu îți porți nesiguranțele aici.

Mă ciupește de partea de jos a abdomenului.

— Ale mele sunt în interior, șoptește el. Doar pentru că nu le vezi, asta nu înseamnă că nu sunt acolo.

— Știam eu...

Zâmbesc, cu gura lipită de gura lui.

Mă prinde de șolduri și mă aruncă pe pat, apoi se întinde deasupra mea.

— Te rog, fii blândă! mă tachinează el. Nu mă răni!

Izbucnesc în râs, pentru că e cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit vreodată.

Întinde mâna și îmi atinge sexul cu degetele. Îi scapără ochii de excitație.

— Hm... atât de udă!

Se apleacă și-mi cuprinde sfârcul cu gura, sugând cu putere în timp ce împinge două degete adânc.

— O... Doamne!

Mi se arcuiește spatele pe pat în timp ce începe să împingă.

— Desfă-le!

Desfac picioarele pe saltea, iar la început se mișcă încet, lăsându-mă să mă obișnuiesc. Apoi crește ritmul. Începe să mi-o tragă tare cu degetele.

E ceva necunoscut și nou, și-mi alung gândurile încărcate de teamă din minte.

CamScanner

E o singură dată... Bucură-te de moment!

Tot corpul mi se încordează și se ridică de pe saltea din pricina presiunii.

Da, futu-i... Am nevoie de asta... Câtă nevoie am!

Sunetul excitației ude care-l absoarbe în interior se aude tare în cameră, iar privirea lui triumfătoare e a naibii de sexy.

— Strânge, iubito! îmi șoptește. Fă-mă să simt ce urmează să primesc!

Strâng cu putere, iar ochii i se duc în fundul capului. Împinge mai tare, iar eu îmi dau drumul cu un strigăt. Mă cutremur! Convulsia mă ridică de pe pat.

Trăsăturile i se schimonosesc în timp ce împinge. Corpul meu zvâcnește în jurul degetelor lui.

Se urcă nerăbdător pe mine.

— Prezervativ! mă bâlbâi ca prin ceață.

— Fir-ar să fie!

Se ridică și-și ia pantalonii, căutând portofelul în buzunar, apoi îi cade fața de spaimă.

— Futu-i! Am unul singur. Cum de am numai unul?

Îl deschide și îl pune.

Ridic ochii, surprinsă.

— Ce fel de amorez ești tu?

— Unul nepregătit, evident.

Se întinde din nou peste mine, îmi ridică picioarele în jurul șoldurilor lui și, cu o mișcare bruscă, intră adânc. Îi flutură pleoapele.

— Fir-ar al naibii, Anderson! gâfâie el în timp ce se retrage încet.

Îi zâmbesc, mirată.

— Mă bucur să raportez: vaginul tău e un specimen perfect, îmi spune printre dinți. Aici nu există nesiguranțe.

Izbucnesc în râs.

— Taci, prostule, și fute-mă!

El desface genunchii și alunecă adânc, apoi găsim ritmul. Se mișcă în cerc și mă înnebunește. Încep să mă zvârcolesc sub el.

Își dă ochii peste cap.

— Faci o mutră urâtă în timpul sexului, îi spun.

El izbucnește în râs.

— Ți-am zis să nu vorbești!

Râdem amândoi, apoi redevine serios și mă privește o clipă, intrând adânc. E atât de real și brut!

— Trebuie să-ți dai drumul! Trebuie să-ți dai drumul! se bâlbâie el. Nu o pot opri. Trebuie să-ți dai drumul! începe el să repete. Anderson!

I se schimonosește fața de parcă îl doare ceva.

— Nu! răbufnesc eu. Nu sunt gata.

Îi savurez mișcările frumoase și adânci... E atât de bine!

— Ah... Fir-ar!

Îi simt zvâcnetul penisului. Geme tare, apoi împinge frenetic și adânc să se golească de tot.

Doamne, vreau să fac asta toată noaptea!

— Tristan! îi șoptesc. Ce dracu'... Prea repede? îl tachinez.

Dacă e să fiu sinceră, îmi place că nu s-a putut abține. Îmi place că a fost atât de excitat, încât și-a pierdut controlul. Pentru mine nu e vorba de orgasme. E vorba de legătura care mi-a lipsit, dar nu o să-i spun niciodată micul meu secret.

— Nu e vina mea! se bâlbâie el indignat. N-ar trebui să fie atât de al dracului de bine. Asta nu mi se întâmplă niciodată.

— Un prezervativ, îi șoptesc. Vorbești serios?

— Mai am un mod de-a ți-o trage fără să se lase cu o sarcină.

Îmi zâmbește malițios.

Râd, uitându-mă la el. O, e distractiv, nu glumă!

— Las-o baltă, domnule Miles! Nu primești decât o șansă.

Mă întorc, simt o mână pe șoldul meu gol și mă încrunt. Poftim? Ah, rahat!

Deschid ochii. Tristan Miles e în patul meu.

Am făcut sex.

Am făcut sex cu nenorocitul de Tristan Miles.

Rahat... Proasto!

Îl scutur.

— Tristan! îi șoptesc.

Îl scutur din nou.

— Tristan, trezește-te!

— Hm?

Se încruntă și se sprijină în cot.

— Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să pleci! îi șoptesc.

Nu știu de ce șoptesc; nu ne aude nimeni.

— Poftim?

Privește nedumerit în jur.

— De ce?

— Pentru că e cinci dimineața și toată lumea o să se trezească în curând, și nu vreau să te vadă nimeni ieșind din camera mea.

El se încruntă la mine.

— De ce nu?

CamScanner

— Pentru că o să fiu admiratoarea care și-a tras-o cu speakerul de la conferință.

El se întinde și se prinde de rădăcina nasului.

— Dar ești admiratoarea care și-a tras-o cu speakerul de la conferință.

— Nu e amuzant! îi șoptesc. Repede! Ieși afară!

— Îmi rănești sentimentele, Anderson!

Rânjește când se dă jos din pat.

— Mă alungi din pat în toiul nopții! N-am mai văzut o asemenea inimă de piatră.

— Taci! îi șoptesc. Pleacă!

Arăt spre ușă.

— Ieși afară!

El zâmbește și-și ridică pantalonii.

— Cum îndrăznești să te folosești așa de corpul meu?

Mă trântesc înapoi pe pat.

— Ce tâmpit ești!

El se apleacă deasupra patului și-mi zâmbește.

— Iar tu ești al dracului de sexy!

Mă sărută.

— Noapte bună, Anderson!

Se ridică și își pune sacoul, apoi se îndreaptă spre ușă.

— Domnule Miles.

Se întoarce spre mine.

— Cred că tu mi-ai spus primul pe nume gemând, zic eu cu drăgălășenie.

El își dă ochii peste cap.

— E discutabil.

Ușa se închide după el, iar eu zâmbesc prostește spre tavan.

A fost... surprinzător de distractiv!

Capitolul 6

MĂ TREZESC BRUSC ȘI OBSERV CĂ E LUMINĂ – PREA multă lumină pentru o oră matinală.

Poftim?

Caut telefonul pe noptieră: 8.45.

Ce naiba? Am început la opt în dimineața asta. Casc ochii mari, îngrozită.

O, Doamne! Cobor din pat și fug la duș.

Rahat!

Hainele mele trebuie călcate – ah, ce dezastru! De ce nu sunt mai organizată?

Îmi fac duș în timp record, iau hainele și alerg ca nebuna în dressing. Țopăi de colo-colo, fardându-mă în timp ce-mi caut pantofii.

Chiloții lui Tristan sunt în mijlocul podelei. Îi ridic și-i bag în valiză. Mă uit după cheia de la cameră. Unde e?

Ah, la naiba, o să iau alta de la recepție după-amiază. Îmi iau poșeta și fug.

Zece minute mai târziu, dau buzna în sala de conferințe și-i găsesc pe toți stând și ascultând o femeie care vorbește.

Gâfâi și pufăi pe când toți se întorc să se uite la mine.

CamScanner

— Bună! reușesc să îngaim. Nu știu... N-a sunat alarma.

Ridic din umeri.

— Scuze că am întârziat!

Doamna care vorbește îmi arată un scaun.

— E în regulă, draga mea. Te rog, ia loc!

Trec printre scaune și mă așez pe rândul din spate. Fir-ar să fie! Vreau să mă înghită pământul. Par complet neprofesionistă.

Mă uit și-l văd pe Tristan cum își mușcă buza de jos ca să nu zâmbească, ascultând atent prelegerea. Nu întoarce ochii spre mine deloc. Complet relaxat, calm și stăpân pe el, ca de obicei. Poartă un costum gri-închis și arată de parcă tocmai a terminat o ședință foto. Proaspăt bărbierit, perfect aranjat. Părul lui brunet și ondulat e pieptănat frumos, niciun fir nu arată nelalocul lui.

Îmi mușc obrazul ca să nu zâmbesc ca o nebună.

Știu ce e sub costumul acela și e al dracului de delicios!

Suntem la restaurant și ne bem cafeaua în timpul pauzei de după-amiază.

Tristan stă cu cele trei admiratoare, iar eu vorbesc cu Nelson și Peter, unul dintre ceilalți bărbați.

Tristan nu a pomenit deloc de noaptea trecută, așa că încep să mă întreb dacă nu cumva mi-am imaginat tot ce s-a întâmplat. Într-adevăr, n-am fost deloc singuri. Totuși...

— Așadar, Tristan, rămâne stabilit pentru diseară? spune Saba cu cea mai sexy voce. Mi-ai promis o petrecere cu noi, fetele.

Tristan îmi aruncă o privire vinovată.

— Nu! Nu pot! Îmi pare rău! Sunt ocupat!

Sorb din cafea și-l urmăresc cum gestionează situația. E amuzant să-l văd cum se jenează.

— Cu ce? se încruntă Saba.

— Am de terminat un proiect cu Claire. L-am început aseară și mai avem de lucru.

Fetele se strâmbă, dezamăgite.

— Nu, e în regulă, Tristan! îl întrerup eu. Am terminat singură treaba după ce ai plecat.

El clipește mirat și mijește ochii.

— Serios?

— Aha!

Sorb din cafea, mimând inocența.

El mă privește dușmănos.

— Da, probabil de asta am dormit atât de bine. A fost atât de grozav să termin proiectul în sfârșit, știi?

— Eu aș fi făcut-o mai bine, răspunde el impasibil.

— Da, păi, n-ai făcut-o!

Îi zâmbesc dulce.

— Te-am scutit de o treabă. Ar trebui să petreci cu fetele. Sunt convinsă că vor fi foarte distractive.

— Da!

Fetele râd la unison, iar el mă ațintește cu privirea.

Se aude soneria care ne cheamă înapoi, așa că toți se ridică, lăsându-ne singuri.

— Ai terminat treaba, nu? șoptește el.

Ridic din umeri cu nonșalanță.

— Trebuia făcută.

El se ridică și își încheie sacoul cu o mână, neimpresionat.

— Ești arogantă, Anderson!

— Distracție plăcută cu fetele diseară! îi șoptesc. Deși... chiar nu știu dacă te descurci cu trei...

— O s-o pățești naibii!

Pleacă spre sala de conferințe, vizibil enervat, iar eu zâmbesc în urma lui.

Simt un fior; e ca și cum latura jucăușă a personalității mele se trezește dintr-un somn adânc.

O parte din mine de mult uitată.

Tristan mă face să-mi amintesc cine eram... *înainte.*

Camera e încinsă și înăbușitoare, iar eu zâmbesc somnoroasă, lăsând capul pe marginea căzii. E în jur de ora zece, dar sunt atât de relaxată, încât aproape adorm.

Aud încuietoarea de la ușa mea și mă încrunt. Poftim? Poate e menajera. Ușa se închide.

— Cine e acolo? strig eu.

— Bună! îmi răspunde Tristan când intră în baie.

Își scoate sacoul și-l aruncă peste scaunul din colț.

— Ce faci? îl întreb.

El continuă să se dezbrace.

— Cum ai intrat aici? îl întreb încruntată.

— Cu o cheie?

Își scoate pantofii.

— De unde ai cheia?

Își desface fermoarul pantalonilor.

— Am făcut ce face orice bărbat care se respectă și care e dat jos din pat în toiul nopții.

Își scoate cămașa.

— Am luat-o pe a ta.

Mă holbez la el.

— Mi-ai furat cheia? icnesc.

— Am împrumutat-o și, calmează-te, am făcut schimb de fluide corporale. Ce-i al tău e al meu.

Își scoate pantalonii și chiloții.

— Dă-te mai încolo! Intru și eu!

— Tristan!

Pășește în cadă, între picioarele mele, și se așază. Apa dă pe dinafara căzii.

— E prea fierbinte!

Se strâmbă și încearcă să deschidă apa rece.

— Nici să nu te gândești! mormăi la el.

Tristan zâmbește, se lasă pe spate și închide ochii. Apa curge iar peste margini.

Îl privesc o clipă.

— Cum a fost la întâlnire? îl întreb.

— Nu a fost o întâlnire.

— OK, atunci în grupul de patru.

— Ți-ar plăcea, nu-i așa? murmură el. Un motiv să mă tachinezi pe veci.

Are părul vâlvoi, iar farmecul lui copilăresc e la cote maxime.

Zâmbesc, surprinsă de cine se dovedește a fi. N-aș fi crezut niciodată că e amuzant să fii în preajma lui.

Deschide un ochi și se uită la mine.

— Ce e?

— Chiar ești un bărbat foarte arătos, domnule Miles!

El rânjește.

— Îmi faci un compliment, Anderson?

Dau încet din cap, zâmbind larg.

El își plimbă mâna pe piciorul meu.

— Chiar te-ai terminat singură aseară?

— Te-ar deranja dacă aș fi făcut-o?

— Da! Chiar m-ar deranja.

Îi ridic piciorul, îl sărut și-l pun la loc între sânii mei.

— Nu, Tristan, n-am făcut-o!

El se uită fix la mine un moment, de parcă procesează un gând. Îmi masează sânul cu piciorul.

— Minți?

— De ce aș minți?

— Nu știu!

Se gândește o clipă.

— Ești o femeie foarte diferită de cele cu care sunt obișnuit, Claire.

— Cum așa?

— Nu te-a deranjat deloc că am ieșit cu trei femei în seara asta?

Zâmbesc. Dacă am avea un alt tip de relație, fără îndoială că aș înnebuni de furie, dar, știind că Tristan e aici doar de distracție și că n-ar putea fi nimic între noi, sunt surprinzător de calmă.

— Nu! De ce?

Îi ridic piciorul și-l sărut din nou.

— Ar trebui?

— Nu știu.

Se încruntă, gândindu-se la răspunsul lui.

— Vrei să mă prefac geloasă? îl întreb.

El îmi zâmbește pieziș.

— Poate, puțin. N-ar strica, nu?

— Tristan! îi șoptesc și mă prind în joc.

— Da!

— Credeam că e ceva special între noi. Cum ai putut să-mi faci una ca asta?

El își mușcă buza să-și ascundă zâmbetul.

— Așa mai merge!

— După tot ce-am trăit împreună, credeam că eu sunt aleasa, îi șoptesc.

El zâmbește larg. Îi place jocul.

CamScanner

Mă mut și mă întind peste el. Brațele lui masive mă cuprind, iar buzele mi se lipesc de ale lui.

— Îmi place când ești geloasă, șoptește el.

Zâmbesc și-mi rotesc sexul peste erecția lui.

— Ai fost la farmacie azi?

El chicotește.

— Am cumpărat cu baxul.

Luciul transpirației îi acoperă pielea când ridică ochii întunecați spre mine.

Tristan!

Fututul de Tristan Miles!

Un minunat zeu al sexului!

Nu știu dacă e același bărbat cu care m-am culcat aseară. Bărbatul care e cu mine în seara asta este un adevărat star în pat. Sunt uluită!

Ne-o tragem de ore întregi. Ca niște animale, nu ne mai săturăm. Terminăm și vorbim puțin, apoi mă sărută și o luăm de la capăt.

E ca maratonul suprem.

Suntem amândoi uzi de transpirație; n-am făcut niciodată sex ca acum.

— Haide! șoptește el.

Vrea mai tare și mai intens!

Închid ochii și mă încordez. Îmi ține șoldurile în mâini și mă ghidează pe penisul lui, așezându-mă acolo unde își dorește.

Împinge mai tare, mai adânc.

— Da! geme el. Futu-i, da!

Mă strânge mai tare.

Închid ochii și încep să gem. Futu-i... De câte ori poate avea orgasm corpul unei femei într-o singură seară? Ce nebunie!

— Anderson! urlă el când îmi pierd concentrarea. Fute-mă!

— Ah! murmur și mă uit la bărbatul superb de sub mine.

Părul îi atârnă dezordonat pe frunte, are ochii întunecați, iar fața i se animă de satisfacție. E în elementul lui. Sexul e specialitatea lui.

Există un motiv pentru care mi-a venit să-i zic fututul de Tristan Miles. Era o premoniție.

Fututul nu era mut; era un verb.

Tristan se răstoarnă și ajung pe spate. Îmi ridică picioarele și le așază pe umerii lui, apoi își apropie fața de a mea.

Ne oprim o clipă, uitându-ne unul la altul.

Corpul lui a intrat adânc în al meu; arsura posesiei lui dure mă ține captivă.

Îmi zâmbește blând și simt fluturii din stomac.

Nu te uita așa la mine!

— Sărută-mă! spune încet. Vreau să mă săruți!

Închid ochii să nu-l mai văd, pentru că, fir-ar să fie, nu despre asta e vorba!

Trebuie să pun puțină distanță între noi – e prea mult. Prea intens, prea personal!

Prea... intim!

— Deschide ochii! poruncește el.

Îi deschid încet.

— Sărută-mă! șoptește el.

— Tris! îi șoptesc, aproape în pragul nebuniei.

— E în regulă, iubito!

Îmi dă părul de pe frunte la o parte.

— Am grijă de tine!

Îl privesc în ochi. Simt că împotrivirea dispare și, ca și cum detectează momentul în care îi cedez puterea, își lipește buzele de ale mele.

Ne sărutăm îndelung. Limba lui îmi alunecă prin gură, oglindindu-i mișcările șoldurilor.

Începe să geamă – cu răsuflări prelungi, adânci și satisfăcute –, și dau capul pe spate pe pernă.

— Futu-i, Claire, e al dracului de bine!

Deschid gura și mă cutremur când orgasmul mă scutură ca un tren.

El își dă ochii peste cap, își îndreaptă brațele, desface picioarele și se înfige adânc. Dă capul înapoi și strigă. Simt zvâcnetul grăitor al penisului când își dă drumul din nou.

Întorc capul ca să scap. Fir-ar al naibii, mi-a intrat sub piele și trebuie să-l scot de acolo!

— Hei! îmi spune.

Rămân cu capul întors, gâfâind. Lacrimile amenință să apară.

Sunt cu totul copleșită.

— Anderson!

Întorc ochii spre el. Îmi place când îmi spune așa; e jucăuș și prostesc, nu profund și emoțional, cum mă simt eu. Ochii lui continuă să mă privească și, de parcă îmi citește gândurile și știe exact ce-mi trebuie în clipa asta, spune:

— Te fuți bine pentru o bătrânică.

Acesta a fost cel mai neașteptat lucru pe care l-am auzit vreodată. Rânjesc, apoi zâmbesc și, în cele din urmă, izbucnesc în râs. O, Doamne! Bărbatul ăsta mă omoară. Râd în hohote și mă uit în tavan.

— Numai tu...

Neputând să se abțină, cade peste mine și râde și el.

Iese din mine și mă mai sărută o dată, apoi se ridică și se duce la baie.

Corpul încă îmi zvâcnește de la cât a împins în el și încă simt că sunt în pragul nebuniei. Stau întinsă pe întuneric, gâfâind și acum, străbătută de o sumedenie de emoții. Sunt satisfăcută, sătulă și letargică, dar o împunsătură ciudată de teamă pândește într-un colț întunecos al minții. O alung cât de repede pot.

El reapare din chicineta din camera mea și îmi întinde un pahar cu apă.

— Poftim!

Mă sprijin în cot și-l iau.

— Mersi!

— Ei bine, ai *răgușit* de la cât ai gemut „Tristan" toată noaptea.

Ridică nonșalant din umeri.

— Măcar atât am putut să fac.

Chicotesc.

— Ești mândru de tine?

Își pune mâinile în șolduri și își dezumflă pieptul. Acum e blând și complet natural, dar la fel de frumos.

— De parcă aș avea trei metri.

Îi zâmbesc și fac semn să se așeze pe pat lângă mine. Acest bărbat este atât de surprinzător; e ca și cum ar fi două persoane diferite. E dur la exterior pentru lumea din jur, dar, de îndată ce s-a dezbrăcat lângă mine, parcă a apărut altă latură a lui. Acest Tristan e mult mai atrăgător, așa că mă întreb câți oameni văd partea asta din personalitatea lui.

— Ar trebui; sunt impresionată!

El se urcă în pat lângă mine și mă strânge în brațe, iar eu îmi las capul pe pieptul lui.

— Înainte să mă dai afară peste două ore, îmi spune, am dimineața liberă, așa că rămân în patul ăsta până când pleacă toți la conferință, pe urmă o șterg.

Îmi sărută tâmpla.

— Dar dacă ești tot aici, îi șoptesc, cum o să-l aduc pe ascuns pe celălalt amant al meu pentru o partidă la micul-dejun?

El întinde mâna și mă ciupește tare de sfârc.

— Taci, altfel ți-o trag de te bag în comă!

Izbucnesc în râs și încerc să scap din strânsoare.

— Ai făcut asta deja.

— O s-o fac din nou!

Grupul râde de ceva ce spune speakerul în timp ce acesta se plimbă prin sală.

E trei după-amiaza și urăsc să recunosc, dar Marley a avut dreptate: conferința asta e exact ce aveam nevoie. Mă simt revigorată și energizată și, desigur, s-ar putea să aibă legătură cu compania mea nocturnă, dar orice ar fi fost a funcționat.

Am reușit să obțin ceea ce ne-am propus să descoperim – o minte limpede și eliberată. Pregătită să se concentreze și să atace următoarele șase luni. Mă gândesc chiar să mă înscriu din timp la conferința de anul viitor ca să primesc o reducere.

— Bună ziua!

Vocea lui Tristan se aude din lateralul încăperii. Surprinși, ne întoarcem toți spre el.

Poartă un costum albastru-deschis, o cămașă albă cu o cravată cu imprimeu și pantofi cafenii scumpi, iar părul îi e perfect aranjat.

Vreau să-i zâmbesc larg, dar mă prefac că nu-mi pasă.

CamScanner

— Domnule Miles! îl salută speakerul.

— Scuze că vă întrerup; am venit doar să-mi iau la revedere! răspunde el, adresându-se grupului.

Mă uit spre ușă și văd valiza de piele neagră și sacul pentru costume care-l așteaptă.

Poftim?

Pleacă?

Se îndreaptă în mijlocul sălii.

— Am o întâlnire neașteptată la Paris la care trebuie să particip, așa că aici se termină cursul pentru mine. Avionul decolează în câteva ore. Mă îndrept spre aeroport.

Zâmbește în timp ce îi privește pe toți.

Poftim?

— Felicitări pentru tot ce ați realizat săptămâna asta, continuă el. Ar trebui să fiți mândri de voi pentru că v-ați expus și ați participat la conferință. Succesul nu se întâmplă pur și simplu; este o mentalitate. Așadar, vă încurajez să puneți în practică tot ce ați învățat, dar și să vă opriți să sărbătoriți micile victorii pe parcurs.

Își bagă mâinile în buzunare și urcă pe scenă.

— Nu aveți decât o viață; trebuie s-o înșfăcați cu ambele mâini!

Ochii lui cercetează încăperea în timp ce ne vorbește și aștept să ajungă la mine.

Uită-te la mine!

— Să-l aplaudăm pe Tristan Miles! spune speakerul. E un om foarte ocupat, iar faptul că și-a dedicat o săptămână din timpul lui este ceva nemaiauzit în lumea corporatistă. Mulțumim, Tristan Miles!

Toți aplaudă, iar el se înclină timid. Inima începe să mi-o ia la goană și intru în panică. Pleacă.

Uită-te la mine!

El ridică mâinile și aplaudă împreună cu mulțimea, apoi se întoarce spre ușă și își ia valiza. După ce face încă o dată cu mâna, pleacă fără să privească în urmă. Mă uit la ușa pe care tocmai a ieșit. Nici măcar la revedere?

Las capul în jos.

Futu-i!

Știu că ar fi trebuit să mă aștept la asta din partea lui. Știam că e un ticălos rece, fără inimă, și totuși m-am convins că m-am înșelat în privința lui.

Se pare că nu.

— Să discutăm teoria propusă azi-dimineață, da? sugerează speakerul.

Vreau să fug afară și să-l cert că e atât de insensibil!

Totuși, nu o fac. Nu mă lasă demnitatea.

Ca o palmă peste față, îmi amintesc brusc cine e Tristan de fapt și de ce l-am ținut la distanță. Știam acest lucru despre el; mi-a fost clar de la început că e un fustangiu fără suflet, dar, din nu știu ce motiv, mintea mea nu a făcut legătura dintre informația asta și bărbatul cu care m-am culcat.

Nu mă face să mă simt mai bine în privința serii trecute.

Îmi întorc privirea spre fereastră și mă uit afară la copacii care tremură în vânt.

Mă simt... ca un număr, categoric ieftin.

E ora zece până ajung înapoi în cameră. Mă târăsc pe hol. Mă dor picioarele și abia aștept un duș lung și fierbinte. Am ieșit la un pahar după evenimentele zilei și apoi la cină. Lumea e încă acolo, dar eu nu am deloc dispoziția necesară.

Bun venit în lumea sexului fără obligații, Claire, unde singura regulă este că nu există reguli! Deschid cu cheia,

intru în cameră și mă încrunt. Un buchet imens de trandafiri roșii stă pe masă, cu un cartonaș mic și alb fixat pe panglica roșie.

ANDERSON

Îmi bate inima cu putere în timp ce citesc – e de la el. Deschid cartonașul cu grijă:

AVEM TREBURI NEREZOLVATE.
VINO LA PARIS ÎN WEEKEND!
XOXOXOX

— Poftim? îi șoptesc.

Mă las pe pat și mă uit la cartonașul din mână.

Nu mă așteptam la asta! După ce i-am aruncat cuțite în minte toată ziua, e o surpriză uriașă. Citesc din nou și mă gândesc la propunerea lui.

Nu pot să mă duc naibii la Paris. Trebuie să merg acasă la copii.

Mă văd petrecând trei zile într-un oraș pe care am visat mereu să-l vizitez... Singură cu el... Ar fi atât de distractiv!

Fir-ar să fie... Vreau să mă duc.

Pur și simplu, nu pot! *Încetează, Claire; lucrurile sunt așa cum sunt!*

Respir adânc și îmi pregătesc o ceașcă de ceai.

Primesc un mesaj pe telefon. E de la Tristan:

Te-ai întors în cameră?

Zâmbesc ușor și las telefonul pe măsuța de cafea. Se așteaptă să-l sun și să-i mulțumesc! Mă duc la flori și le

privesc. Ating petalele – florile au boboci mari și un parfum puternic. Trandafiri franțuzești. Inspir parfumul plăcut.

Atât de neașteptat!

Bine jucat, domnule Miles! Bine jucat!

Decid să văd ce fac copiii și o sun pe mama.

— Bună, draga mea!

O aud zâmbind prin telefon.

— Bună, mamă! Supraviețuiești?

— Ah, ne distrăm de minune! Ce faci?

— Bine!

Mă plimb de colo-colo. Sunt încărcată de energie neastâmpărată.

— Copiii sunt acasă?

— Nu, sunt la antrenamente! Au fost niște îngeri.

— Ascultă, mamă!

Închid ochii. Ce naiba fac?

— Mi s-a oferit o prelungire a conferinței la Paris în weekend.

Încleștez mâna în păr.

— Dar nu cred că mă duc, adaug eu.

— De ce nu?

— Ți-aș cere prea mult.

— O, nu! Du-te, scumpo! Eu și băieții ne distrăm. Pentru mine nu are importanță când ajungi acasă.

— Serios? o întreb, încruntată toată.

— Da, îmi place să petrec timp de calitate cu băieții. Mai relaxează-te și distrează-te puțin, Claire! Dacă o merită cineva, tu ești aceea.

— Dar Patrick? O să se agite.

— E bine și fericit, Claire, și, nu-mi place s-o spun, dar nu-ți duce dorul deloc.

CamScanner

Zâmbesc în timp ce speranța îmi înflorește în piept.

— Ești sigură?

— Absolut!

— Ah!

Mă opresc, în timp ce mintea mea calculează un milion de implicații.

— O să mă gândesc. Te anunț mâine; e OK?

— Bineînțeles! Cred că e târziu acolo. Dormi puțin și sună-mă mâine! Dar eu zic să te duci. Parisul e frumos, iar tu n-ai fost niciodată.

— Poate...

Ridic din umeri.

— Pa!

Închide telefonul.

Ca în transă, intru în baie și dau drumul la apa caldă. Am nevoie de o baie fierbinte să mă gândesc la asta.

O oră mai târziu, mă ridic și opresc din nou robinetul. Umplu cada, o las să se răcorească, mai las apa să curgă, apoi repet. Mintea mea gonește cu un milion de kilometri pe minut.

Tristan e un ticălos fără inimă care a plecat fără să-și ia la revedere. Pe de altă parte, a trimis trandafiri.

Dar nu vreau trandafiri, pentru că noi nu suntem așa... sau poate e doar politicos pentru că nu și-a putut lua la revedere cum se cuvine?

E un nemernic, dar e unul distractiv. Sau poate a fost doar teatru, iar eu am mușcat momeala cu totul.

O, Doamne, ce tulburată sunt!

Dacă mă duc la Paris, primesc râsete și distracție garantat.

Dacă nu, nu există șanse să mă atașez de el.

E un afemeiat. Probabil are zece iubite. Nu e genul de bărbat de care să te atașezi.

Dar e atât de distractiv!

În ultimele două nopți, am râs întruna și a fost atât de bine, chiar dacă am știut că e doar temporar, dar în momentul acela m-am simțit foarte bine.

Nu există nicio șansă pentru un viitor sau altceva; știu asta deja. Facem parte din două lumi diferite.

Sunt în stare să petrec un weekend cu cineva, știind asta? Mă gândesc o clipă.

Am avut destul de suferit. Poate e timpul să îmi dau frâu liber. Poate e timpul doar să... Nu, e mai sigur să nu mă duc. Adică, ce rost are?

De ce să prelungim ceva ce a fost doar o aventură de-o noapte? Am prelungit-o deja la două nopți. E destul.

Îmi sună telefonul, iar numele lui Tristan luminează ecranul. Ah, la naiba!

Închid ochii și răspund.

— Alo!

— Anderson!

Un zâmbet larg îmi apare pe față când îi aud vocea.

— Ce vrei? îl tachinez eu.

El râde.

— Te sun să văd dacă ai primit darul din camera ta.

— Ah!

Zâmbesc.

— Nu; sunt în camera lui Nelson.

— Ce dracu'? Ar fi bine să nu fii!

E gălăgie la el, ca într-un bar sau ceva.

Chicotesc.

— Sunt minunate!

CamScanner

— Deci? întreabă el.

— Deci, ce?

— Vino la Paris! Petrece-ți weekendul cu mine!

Rămân tăcută.

— E unul dintre orașele mele preferate. Pot să ți-l arăt! Îl putem vizita!

— Credeam că lucrezi.

— Doar mâine-dimineață.

Aud gheața învârtindu-se într-un pahar.

— Unde ești? îl întreb.

— La barul hotelului.

— Cauți următoarea victimă? glumesc eu.

— Nimeni de aici nu are ce vreau.

Îmi mușc buza și-l ascult.

— Tu ai ce vreau, Claire!

— Nu o să devii sentimental și dornic de afecțiune, nu-i așa?

— Nu sunt sentimental și dornic de afecțiune.

Pufnește în râs.

— Sunt mai degrabă brutal și obscen.

Zâmbesc prostește.

— Nu știu dacă pot să-mi schimb zborurile.

— Organizez eu să te ia avionul nostru.

— Ai un avion? mă încrunt eu.

— Avionul companiei.

Rămân pe gânduri, tăcută.

— Deci?

— Mulțumesc pentru trandafiri! îi șoptesc ca să schimb subiectul.

— Pentru puțin! Îi aruncau la recepție și nu voiam să irosească. A fost fapta bună de azi.

Zâmbesc din cauza minciunii lui îngrozitoare.

— Hai, Anderson; nu mă face să implor!

— Bine!

— Bine... de parcă e o corvoadă?

Pufnește pe nas.

— Măcar prefă-te entuziasmată!

— Abia aștept să petrec weekendul sub tine, domnule Miles!

El râde în hohote.

— Așa, da! Te sun mâine să-ți spun ora zborului. Ah... și, Claire, îmi spune, ca un gând întârziat.

— Da!

— Fă-ți exercițiile Kegel în seara asta. Vreau vaginul acela numai bun și strâmt.

Izbucnesc în râs.

— Ce tâmpit ești!

— Cine se aseamănă se adună.

— La revedere, Tristan!

Zâmbesc.

Telefonul se închide.

Arunc telefonul pe teancul de prosoape și-mi acopăr gura cu mâinile.

Trebuia să spun nu.

Fir-ar să fie, n-a decurs deloc conform planului!

CamScanner

Capitolul 7

AVIONUL SE OPREȘTE BRUSC PE PISTA AEROPORTULUI DIN Paris, iar nervii mei sunt mai întinși ca niciodată. Știu deja că e cea mai mare prostie pe care am făcut-o vreodată și nici măcar n-am făcut-o încă.

Anastacia, însoțitoarea de zbor, îmi zâmbește cu amabilitate.

— Sper că ați avut un zbor plăcut!

— Da! Am avut, mulțumesc!

Mă uit în jur să văd dacă n-am uitat nimic. Avionul e, într-un cuvânt, ridicol. Luxos în toate privințele și, dacă am uitat vreo clipă cine e Tristan, mi-am amintit brusc.

Un Miles!

Moștenitorul celui mai prosper imperiu media și membrul uneia dintre cele mai bogate familii din lume.

Iar acum o săptămână... nu puteam să-l suport... Poate nici acum nu pot.

Dar are ceva care mă face să-l doresc mai mult.

Mă simt nesăbuită că am venit aici. Nu a fost nevoie decât de câteva glume și puțină milă, și am căzut în brațele lui, făcând inimaginabilul. Dacă mi-aș dori un viitor împreună cu el, aș pleca și aș face-o pe inabordabila.

CamScanner

Dar nu e așa.

Știu ce e ăsta – un weekend departe de rutină, o întâlnire ieftină la o conferință. Și e OK pentru mine. Realitatea situației e absolut în regulă pentru mine.

E o ușurare!

Nu e nevoie să-l impresionez, nu e nevoie să cred orice ar spune și în mod sigur nu e nevoie să mă prefac că sunt altfel decât sunt.

E amuzant și confortabil și, în mod surprinzător, mi se potrivește ca un pantof vechi. Vigoarea lui sexuală e doar un bonus.

Simt un nod în stomac în timp ce mă străbate un val de vinovăție că sunt aici, că sunt activă sexual cu alt bărbat.

Că iubesc fiecare centimetru tonifiat din el și că vreau mai mult.

Trebuia să fie o singură noapte!

Îmi amintesc ce mi-a spus Marley înainte să plec. N-ar trebui să-mi trăiesc viața pentru mine și Wade?

Dacă aș fi murit eu, n-aș fi vrut ca Wade să rămână neatins și nefericit.

Aș fi vrut să fie fericit și împlinit ca bărbat.

După ce ne întoarcem la New York duminică seara, eu și Tristan nu ne vom mai vedea niciodată și mă pot duce acasă revigorată, cu destul sex în rezervor să mă țină încă cinci ani. Să fiu sinceră, sunt destul de mândră că, măcar o dată, fac ceva pentru mine.

Nu-mi stă deloc în fire.

— Mașina vă așteaptă, doamnă Anderson! îmi spune Anastacia.

— Mulțumesc!

Cobor scările și ies pe pistă. Mă așteaptă o mașină neagră.

Şoferul zâmbeşte şi-mi deschide portiera.

— *Merci!* spun în timp ce urc.

El se duce în partea şoferului şi în scurt timp porneşte.

Tristan a sunat mai devreme şi nu m-a putut lua el pentru că s-a prelungit întâlnirea. Ne întâlnim la hotel. Zâmbesc când îmi amintesc cum a răspuns la telefon când stăteam cu admiratoarele lui şi niciuna habar nu aveam că ne cuplaserăm.

Totul pare atât de obraznic!

Atât de diferit pentru mine!

Strâng poşeta în poală cu o forţă care-mi albeşte degetele. Răsuflu greoi, încercând să mă calmez.

E cel mai nebunesc şi mai spontan lucru pe care l-am făcut vreodată.

O jumătate de oră mai târziu, ajungem la hotel şi mă uit pe fereastră la firmă.

HOTELUL FOUR SEASONS GEORGE V

Doamne, ce luxos arată!

— Am ajuns în siguranţă! mă anunţă şoferul şi îmi zâmbeşte.

Îmi scot portofelul din geantă.

— Nu, nu, e plătit totul! îmi spune şi coboară din maşină.

Îmi ia valiza din portbagaj şi o duce portarului. Mă prezintă.

— Doamna Anderson!

Bărbatul în uniformă albă de portar zâmbeşte şi dă din cap.

— Pe aici, doamnă Anderson! îmi spune.

CamScanner

— *Merci!* îi spun șoferului care se întoarce la mașină.

— *Au revoir!* îmi răspunde el.

Portarul mă conduce la recepție. Privesc în jur cu atenție. Totul e în marmură bej, iar pe pereți sunt lucrări artistice.

Vaze imense cu flori roz, proaspete, se văd peste tot, chiar peste tot. Arată ca un local de nuntă extravagant.

— Pot să vă ajut? mă întreabă femeia de la recepție.

— Da! Mă întâlnesc cu Tristan Miles.

Îmi strâng poșeta.

Ea scrie ceva la calculator.

— Cum vă numiți, vă rog?

— Claire Anderson.

— Da! îmi răspunde ea. Vă așteaptă! Aveți un act de identitate, vă rog?

Îi dau permisul de conducere, ea îl examinează și-mi scrie numărul în calculator. Îmi întinde o cheie.

— Sunteți cazată în Apartamentul Turnul Eiffel, de la etajul al șaptelea, mă anunță. Vă putem conduce, dacă doriți.

— Nu, e în regulă!

Îi zâmbesc.

— Mă descurc singură.

Iau liftul până la etajul al șaptelea. Fir-ar al naibii, hotelul ăsta e extraordinar! Chiar și afurisitul de lift e elegant.

Respir adânc. Brusc, am emoții. Îmi aranjez părul în oglindă, apoi ușile se deschid.

Fir-ar!

Covor moale, candelabre și un lux nebunesc... și e doar holul. Înaintez până la camera cu numărul de pe cheie. Să bat la ușă?

CamScanner

Nu! Intru și gata!

Apropii cheia și mă lovește o senzație vizuală. Simt că pălesc.

E imens – nu e deloc o cameră. Un apartament întreg de o bogăție extraordinară. Un spațiu perfect decorat în nuanțe de crem și alb, cu uși duble care dau pe terasa cu vedere la Turnul Eiffel. E ca într-un film, doar că mai frumos!

Fir-ar... să fie!

Oglinzi enorme, cu rame de argint, atârnă pe pereți și sunt canapele albe... Albe? Cum naiba păstrezi canapelele albe curate? Privesc neliniștită în jur.

Se aude un glas de pe terasă, așa că las poșeta și mă duc la ușă. Draperii albe și lungi atârnă în dreptul ușilor duble.

— *Nous devons obtenir une réponse à ce sujet puis-je advance a ce sujet cette semaine*[1], aud eu.

Mă uit afară.

Tristan vorbește la telefon pe balcon... În franceză. Ce naiba? Ei bine, presupun că franceza e printre cele cinci limbi străine pe care se presupune că le vorbește. El ridică privirea și mă vede, apoi îmi zâmbește de-mi taie respirația. Ridică un deget, să-mi arate că vine imediat.

Îmi amintesc de prima zi în care l-am cunoscut, cum arăta perfect în costumul scump și se plimba cu mâna în buzunarul de la pantaloni în timp ce vorbea la telefon.

Déjà-vu.

---

[1] „Trebuie să obținem un răspund pe tema asta ca să pot merge mai departe săptămâna asta" (în franceză în original) (n. tr.).

Las capul în jos și-mi amintesc că nu-mi place cine e și cu ce se ocupă.

Doamne, Claire, ce faci? Nu puteai găsi pe altcineva cu care să reintri în joc?

— *Je dois conclure*[1], îmi spune persoanei cu care vorbește.

Zâmbește și mă privește, făcându-mi un semn sexy cu ochiul.

— O clipă! șoptește el.

Îmi dau ochii peste cap, prefăcându-mă nerăbdătoare, dar nu sunt. Aș putea să-l ascult vorbind în franceză toată ziua.

— Haide! șoptesc la rândul meu.

— *Malade, je vais vous envoyer un message dans la matinée. Je vais avoir besoin du rapport d'ici lundi s'il vous plait*[2], spune cu vocea lui gravă și sexy.

— Grăbește-te! șoptesc ca să-l tachinez.

El își mușcă buza de jos ca să nu zâmbească și ridică palma, arătând că o să mă plesnească.

— Numai promisiuni, îi răspund.

Intră în apartament și trece pe lângă mine.

— *Oui, s'il vous plait*[3], mai spune.

Reapare cu o frapieră cu gheață și o sticlă de șampanie cu două pahare. Ține telefonul la ureche cu umărul în timp ce scoate dopul și umple paharele.

Se apleacă și mă sărută ușor, apoi îmi întinde un pahar de șampanie.

— Mulțumesc! îi șoptesc.

---

[1] „Trebuie să închid" (în franceză în original) (n. tr.).

[2] „Bolnav, vă voi trimite un mesaj dimineață. Voi avea nevoie de un raport aici luni, vă rog" (în franceză în original) (n. tr.).

[3] „Da, vă rog" (în franceză în original) (n. tr.).

Mă sărută din nou, de parcă nu se poate opri, și o aud pe cealaltă persoană, o femeie, vorbind foarte repede cu el în franceză.

— Cine e? mă încrunt.

— Asistenta mea, îmi șoptește el.

Înclină capul dintr-o parte în alta, de parcă femeii îi ia prea mult timp să spună ce are de zis.

— *Oui, oui, nous en parlerons lundi. Je dois y aller. Au revoir*[1], răspunde el.

Ascultă în timp ce ea vorbește în continuare și își dă ochii peste cap nerăbdător.

Zâmbesc și sorb din șampanie. Gustul răcoros și aspru îmi dansează pe limbă. O, da! Mă uit la paharul cu bule – e o băutură bună!

— *OK, je dois y aller! Passer un bon week-end, au revoir*[2], îi spune femeii.

Îmi zâmbește în timp ce-și împinge șoldurile spre mine.

— Ce surpriză să te văd aici!

Îi zâmbesc prostește. E mult mai înalt decât mine. Cred că are cel puțin un metru nouăzeci. Părul lui brunet e aranjat perfect, iar buzele au nuanța perfectă de *hai să mi-o tragi.*

— Păi, mi-a părut rău pentru tine!

Ridic din umeri.

— E o întâlnire din milă. Privesc în jur la apartament și adaug: Nu știu însă dacă pot să-mi petrec tot weekendul în dărăpănătura asta.

El râde.

---

[1] „Da, da, vorbim luni despre asta. Trebuie să închid. La revedere." (în franceză în original) (n. tr.).

[2] „OK, trebuie să închid. Weekend plăcut, la revedere." (în franceză în original) (n. tr.).

— Îmi place gura aia răutăcioasă a ta!

Își împinge din nou șoldurile în mine.

— S-ar putea să i-o trag mai târziu.

Pufnesc în râs când mă sărută din nou. De data asta, puțin cu limba, și e ca și cum m-ar linge... Mă încordez toată pe dinăuntru.

Tristan face un pas în spate și întinde mâna spre Turnul Eiffel.

— Bun-venit la Paris!

— *Oui, oui!*

Îi zâmbesc.

Tristan își trage un scaun și se așază la masă. Îmi umple paharul.

— Cum a fost zborul?

— Plăcut!

Mă încrunt când îmi dă un gând prin minte.

— Ai o asistentă franțuzoaică?

— Da!

El ridică nonșalant din umeri.

— Petrec mult timp aici.

— Cât de mult?

Se scarpină în cap și se gândește.

— Poate patru sau cinci luni pe an, răspunde el indiferent, de parcă nu e mare lucru.

— Locuiești aici o treime din an? întreb mirată.

— Da!

Ia o gură de șampanie.

— Eu și frații mei, Elliot și Cristopher, împărțim treburile birourilor din Franța, Anglia și Germania. Facem cu rândul, ca să fie întotdeauna unul din noi la fiecare birou.

— De ce nu vă luați fiecare câte unul? întreb.

CamScanner

— Pentru că atunci – spune și soarbe din pahar – am trăi singuri în celălalt capăt al lumii, departe unii de alții. În felul ăsta, facem aceeași treabă, ne împărțim responsabilitățile și ne vedem și vorbim tot timpul.

— Ești apropiat de frații tăi?

— Da!

Se încruntă, de parcă e o întrebare ciudată.

— Sunt cei mai buni prieteni ai mei. Am fost singuri și de capul nostru foarte mult timp.

— Singuri? repet. Credeam că părinții tăi încă trăiesc.

— Ah, da! Dar vreau să spun... Se oprește, de parcă se gândește ce să răspundă: Am fost împreună la internat în străinătate de la o vârstă fragedă. Am împărțit camera și mai mereu am fost numai noi patru.

— Ah!

Sorb din șampanie și mă trezesc că vreau să îi pun un milion de întrebări despre anii lui de formare.

— Cum de v-ați dus la internat?

— Pentru limbile străine.

Ridică din umeri.

— Printre altele.

— Toți vorbiți mai multe limbi străine?

— Da! E necesar în meseria asta.

Respiră adânc și se uită la priveliște.

— Mereu am fost instruiți să preluăm Miles Media. Niciodată nu a fost vreun moment în care...

Tace, de parcă s-a oprit intenționat. Pare deranjat de subiect.

— Păi, atunci are sens, îl întrerup.

— Ce anume?

— De ce ești un mojic care vorbește porcos. Nu ai fost disciplinat în copilărie.

CamScanner

El zâmbește.

— Pariez că ți-o trăgeai cu toate guvernantele la internat.

El dă capul pe spate și râde cu poftă.

— Jameson făcea asta, de fapt, dacă mă gândesc mai bine.

— Serios? icnesc eu.

Jameson e fratele lui mai mare și directorul Miles Media. Râdem amândoi și rămân cu ochii ațintiți asupra lui.

— Așadar, acum, că m-ai adus aici, domnule Miles, ce-o să faci cu mine? îl întreb.

— Hm...

Se uită în ochii mei.

— Păi, posibilitățile sunt nelimitate.

Zâmbesc.

— Ai trei opțiuni, Anderson!

— Să auzim!

— Pot să i-o trag gurii ăleia răutăcioase.

Zâmbesc. Sună destul de bine, de fapt.

— Sau poți să te apleci și o să-ți arăt propria versiune a Turnului Eiffel.

Izbucnesc în râs. Ce caraghios e! De unde îi vin ideile astea?

— Sau – zice el și bea din pahar, apoi ridică din umeri – presupun că aș putea să te scot la cină și la dans sau ceva la fel de plictisitor.

Îi zâmbesc.

El ridică o sprânceană sexy.

— Ei bine?

Mijesc ochii și mă prefac că mă concentrez.

— Aleg cina și dansul, mulțumesc!

El dă ochii peste cap.

— Ah, știam eu că asta o să alegi! Ești plictisitoare! De ce ai vrea să dansezi când ai ocazia să mi-o sugi?

Râd zgomotos, ca o eliberare. Mă termină discuțiile cu omul ăsta.

— Ce e?

Rânjește.

Mă uit o clipă la fața lui frumoasă.

— Tristan Miles, n-am mai întâlnit pe cineva ca tine!

— Nici eu.

Ridică paharul.

— Un toast!

Iau o gură mare de șampanie și ciocnim paharele.

— Pentru înghițitul spermei, îmi spune.

Ce naiba? Pufnesc pe nas și scuip băutura afară, care se împrăștie pe masă în timp ce râd în hohote.

— Ești obsedat de oral azi!

El se lasă pe spate în scaun; are o sclipire năstrușnică în ochi.

— Asta pentru că mă gândesc întruna la asta.

— Tristan...

Mă aplec pe scaun.

Se apleacă și el, imitându-mă.

— Da, Claire!

— Fii băiat cuminte și s-ar putea să primești ce vrei!

Îmi zâmbește amenințător.

— Sau să fiu rău și să iau oricum ce vreau.

Aerul scapără între noi; ochii noștri se fixează, iar fluturii îmi dansează în stomac.

Cred că cele două replici tocmai l-au descris perfect pe Tristan Miles.

Pot să mă amăgesc oricât vreau că dețin controlul.

Știm amândoi că nu-i așa.

Tristan

Suntem într-un restaurant înțesat de lume. E târziu, după ora unu, și stăm unul lângă altul la bar.

Atmosfera din local e gălăgioasă și jovială, iar muzica se aude în surdină peste tot.

Am luat cina și nu mai știu de când n-am mai râs atât.

Claire Anderson e al dracului de amuzantă!

E amețită și se relaxează tot mai mult cu fiecare clipă. Îmi place când e așa. Adică, îmi place oricum, dar e în cea mai bună stare când își coboară scuturile de protecție.

Poartă o rochie neagră, mulată, cu bretele subțiri și tocuri cui. Părul brunet și bogat, până la umeri, e lăsat liber, și e foarte discret machiată.

Habar n-are cât de sexy e!

E un lucru tare ciudat – e tot ce nu mi s-a părut atrăgător înainte.

Și nici măcar nu știu ce anume e special la ea, dar mă trezesc că-i sorb cuvintele.

— Spune-mi...

Zâmbește și mă ia de mână.

— Cum se face că ești burlac?

Zâmbesc și ridic mâinile noastre împreunate la gură. O sărut pe a ei și ridic din umeri.

— Câți ani ai?

Se încruntă.

— Câți ani vrei să am?

— Nu spui asta decât dacă ești prostituată.

Fac ochii mari.

— De unde știi că nu sunt? De unde știi că nu m-a plătit Marley să te seduc?

Strâmbă din buze, încercând să nu zâmbească.

— Cu cât te plătește?

— Nu există atâția bani pe lume.

Rânjesc și duc paharul la gură să beau.

— E o treabă murdară să te satisfac. Cred că m-am aruncat la mai mult decât pot duce. Cer o mărire de salariu.

Femeia de lângă noi se uită la mine, apoi se întoarce spre bar, părând revoltată.

Fac ochii mari. M-a auzit. Claire dă capul pe spate și râde zgomotos.

O bat pe femeie pe braț.

— Nu mă plătește, îi șoptesc. O seduc gratis.

Îmi încrucișez degetele pe piept.

— Și nu mestec. Eu doar ling.

Claire își pierde controlul și râde în hohote, și mă trezesc că râd și eu.

Redevin serios și o privesc o clipă, pentru că nu e adevărat ce i-am spus femeii.

Claire Anderson mă seduce pe mine.

— Răspunde la întrebare! mă îndeamnă Claire

— Am treizeci și patru de ani.

— Și ești tot singur?

Se încruntă, gândindu-se la vârsta mea.

— Cum e posibil?

Sorb din pahar.

— Nu știu!

Ridic din umeri.

— Am avut patru relații serioase de-a lungul timpului.

— Și n-au mers?

— Nu!

— De ce nu?

— Ești foarte indiscretă, Anderson!

Ea râde.

— Știu. Pe urmă poți să mă întrebi tu ceva.

Zâmbesc și ciocnesc paharul cu ea.

— O să mă gândesc chiar acum la o întrebare.

Mijesc ochii, ca și cum m-aș concentra.

— Ei bine? insistă ea. Răspunde întâi la întrebarea mea.

Cum s-o spun... Sunt distrus și e ceva în neregulă cu mine?

Că am căutat ceva ani în șir, dar n-am idee ce?

Spune-i versiunea simplă!

— Nu știu, sincer să fiu. Fetele cu care am ieșit erau toate frumoase – perfecte, de fapt.

Mă privește cu atenție.

— Dar când am dat de greu, n-am vrut să mă lupt.

— Cum adică?

— Păi, dat fiind că istoria se repetă, se pare că am o limită de timp pentru relații.

Zâmbesc, văzând-o fascinată.

— Ca un termen de valabilitate.

— Ca un termen de valabilitate, pufnește ea. Ce înseamnă asta? De câte ori faci sex cu ele?

Râd când îmi dau seama de dublul sens.

— Nu, nu e asta... Pentru Dumnezeu!

Ea îmi pune mâna pe coapsă.

— Se pare că întâlnesc pe cineva și căpătăm o rutină, și...

Mă opresc.

— Poftim?

— Ea se îndrăgostește de mine, vrea să ne mutăm împreună, să ne căsătorim, să facem copii și eu, nu știu de ce, îi găsesc nod în papură și încep să mă retrag.

Mă ascultă cu atenție.

— Nu știu de ce.

Beau din pahar.

— Nu știu de ce sunt așa. A doua iubită a mea a fost probabil aleasa. Am adorat-o. Am fost trist ani în șir după ce ne-am despărțit.

— Dar n-ai iubit-o?

— Nu știu.

Pun mâna peste mâna ei pe picior.

— Și te-a părăsit?

— Nu! Eu am părăsit-o.

— Dar dacă ai fost trist ani în șir din cauza asta, de ce nu te-ai întors la ea?

— N-am vrut.

Ea mă privește încruntată.

— Adică, ce e iubirea?

Îmi mușc buza de jos și mă gândesc; cum am ajuns la subiectul ăsta delicat?

— Adică, definește ce înseamnă să fii îndrăgostit de cineva, Anderson! Pentru că eu nu pot; oricât aș vrea, nu pot.

— Păi...

Se gândește o clipă.

— Cred că e ca atunci când vrei să ți-o tragi cu cel mai bun prieten.

Rânjesc.

— Sună pervers!

— Este, puțin.

Ea începe să râdă.

O privesc un moment.

— Cum era soțul tău?

Umerii i se pleoștesc pe loc.

— Era...

Se întristează.

— Era un bărbat grozav! Mândru...

Își întoarce privirea de la mine către un punct deasupra barului.

— Mi-e dor de el în fiecare zi.

Îi strâng mâna.

— Ce fel de soție erai? întreb.

Ea zâmbește când schimb subiectul.

— Eram o soție grozavă!

— Serios?

Mă prefac șocat.

— Îmi vine greu să cred.

Ea râde.

— Poate că eram doar în regulă.

— Și ai copii? întreb.

— Aha, trei băieți.

Strâmb din nas.

— Nu pot să cred așa ceva!

— De ce nu? pufnește ea.

— N-am mai fost cu cineva care are copii.

— Poftim? Niciodată?

— Nu!

— De ce nu?

— Nu știu. E ciudat, dacă stai să te gândești. Am un gen specific de femeie de care sunt atras.

Ea râde și ridică mâinile în aer.

— Stai, lasă-mă să ghicesc!

Râd și ridic mâna să mai cer un rând. Simt că m-am îmbătat.

— Te rog!

— Trup sexy, zice ea.

Înclin paharul în semn de aprobare.

— Tânără.

— Afirmativ.

Ea mijește ochii la mine și se gândește.

— O să spun blondă.

— Mă ghicești!

Chicotesc.

— De fiecare dată!

Ochii ei strălucesc de bucurie.

— Deci trebuie să fie o blondă naturală cu trup perfect și mai tânără decât tine.

— Cam așa.

— Ce altceva îi mai trebuie?

Frec buzele una de alta în timp ce mă gândesc.

— Îmi plac fetele cochete.

— Fetele cochete! pufnește ea. Ce înseamnă asta?

— Nu știu de ce, dar îmi plac fetele pasionate de modă.

— Adică... fotomodele?

Se încruntă.

— Nu, nu neapărat, dar fete cărora le place să se îmbrace frumos și au grijă de ele.

— Poșete.

Rânjesc și ridic din umeri.

— Îți plac fetele care arată bine la brațul tău.

— Posibil.

Râd de analogia ei.

— De ce, ție ce-ți place la un bărbat?

Ea ridică din sprâncene, gândindu-se.

— Nu știu.

— Ce vrei să spui?

— Nu știu ce-mi place. Am avut doar doi iubiți înainte de Wade și apoi... pe tine.

Îi zâmbesc. Îmi place că nu sunt mulți.

— Și ce ți-a plăcut la mine?

— Păi...

Devine serioasă.

— Voiam să te transform.

— Să mă transformi...

Mă încrunt și iau o înghițitură mare din pahar.

— În ce?

— Într-un bărbat care și-o trage cu mame.

Pufnesc în râs, iar băutura îmi picură pe bărbie.

— Poftim? bolborosesc.

— Vreau să intru în istorie ca femeia care l-a transformat în mod oficial pe Tristan Miles într-un bărbat care și-o trage cu mame.

Râzând în hohote, iau un șervețel și îmi șterg fața.

Femeia asta e nostimă! O prind cu brațul pe după gât și o trag de pe scaun. Oamenii din jur se uită la gesturile noastre amețite de alcool.

— Dacă aș fi știut ce distractiv o să fie să mi-o trag cu o găină bătrână, aș fi făcut-o de mult! îi șoptesc în ureche.

Ea râde și mă pocnește pe sub haină, apoi se retrage din strânsoarea mea. Își aranjează părul cu mișcări exagerate.

— Să știi că nici măcar nu sunt bătrână, domnule Miles!

— Câți ani ai?

— Treizeci și opt.

Zâmbesc.

— Cu doar patru ani mai mare decât mine.

— De ce, câți credeai că am?

— Cel puțin – rânjesc și mă gândesc la un număr – șaizeci.

— Tristan! strigă ea.

O prind de ceafă și o trag spre mine să mă sărute. Zâmbește cu buzele lipite de ale mele.

— Nu încerca să îndulcești ultimul comentariu cu buzele alea magice! șoptește ea.

Îmi apropii gura de urechea ei ca să nu mă audă nimeni.

— Ce era cu limba mea magică?

Ea rânjește.

— Știai că mă pricep cu limba? îi șoptesc în timp ce îi ronțăi urechea, iar ea râde, încercând să scape de mine.

Oare cum arătăm pentru ceilalți oameni? Ne purtăm ca niște adolescenți.

Îi cuprind fața și o sărut. Uit cu desăvârșire unde suntem și închid ochii de plăcere.

Ah, femeia asta... mă face să uit de tot și de toți! Când deschid ochii din nou, o văd zâmbindu-mi visătoare.

— Ce-i cu privirea asta? întreb.

Ea devine gânditoare și-mi cuprinde fața în mâini.

— Serios, Tris, mulțumesc!

— Pentru ce?

— Pentru că m-ai făcut să-mi amintesc cum e să râzi.

Îi zâmbesc ușor și ne uităm unul la altul o clipă. Deodată, simt nevoia disperată să fiu singur cu ea.

— Ești gata să mergem acasă, Anderson?

— Da, sunt, nenorocit care le-o tragi mamelor.

Râd în hohote și o trag de pe scaun.

— Și întâmplarea face să fii mamă. Ce convenabil!

Capitolul 8

E TÂRZIU ȘI CONTINUĂM DE ORE ÎNTREGI. CURBURA SPATELUI lui Claire, întinsă sub mine, îmi spune că e aproape. Sunt ud de transpirație și mă sprijin în brațele întinse, împingând-o în saltea.

Ea scâncește sub mine, mă trage înăuntru, iar sunetul pielii lovindu-se de piele răsună prin cameră.

Acum e la înălțime; acum mă are la cheremul ei.

Amețită de orgasm, extenuată și incapabilă să-și filtreze cuvintele.

Vulnerabilă și blândă.

— Tris! șoptește ea și întinde mâna să mă tragă spre ea. Am nevoie de tine!

Buzele ni se zdrobesc unele de altele și simt că nu o să-mi explodeze doar boașele.

E capul meu nenorocit – femeia asta îmi prăjește creierul.

Își încleștează mușchii și gemem amândoi în timp ce valul unui orgasm se sparge între noi.

Se agață de mine în timp ce gâfâim și râdem ușor; inimile ne bat la unison.

Dau să mă retrag, iar ea se agață de mine.

— Nu, Tris! șoptește ea. Rămâi în mine!

CamScanner

— Lasă-mă doar să mă întorc pe o parte, iubito!

O sărut încet.

— Nu pot să mai stau așa.

Mă retrag și o întorc cu spatele la mine, îi ridic piciorul și intru din nou în ea. O strâng tare în brațe. Zâmbește somnoroasă în timp ce o sărut pe tâmplă.

— Așa mai merge! șoptește ea.

O sărut pe gât în timp ce o strâng cu putere.

Așa am adormit și aseară, cu trupurile unite. Într-unul singur.

Claire Anderson!

Euforia orgasmului pe care mi-o oferă nu e nici pe jumătate atât de bună ca euforia de după.

Când o țin așa, în brațe, intimitatea dintre noi curge ca un râu; și doar pentru o clipă...

E a mea.

Claire

Mă trezesc cu un zâmbet, întinzându-mă îndelung. Doamne! Au trecut ani de când nu am mai dormit atât de bine!

Mă întorc și-l văd pe Tristan pe spate. Stă cu un braț după cap, iar cu cealaltă mână folosește telefonul. Cearșaful alb stă adunat în jurul vintrelor, lăsând la vedere abdomenul lucrat.

Ce priveliște cu care să te trezești!

— Bună dimineața!

El zâmbește și se apleacă să mă sărute.

— 'Neața!

Mâna îi întârzie pe obrazul meu și-mi zâmbește sexy.

— De ce te-ai trezit atât de devreme? întreb.

— Sunt treaz de ore bune. N-am putut dormi, murmură el și se întoarce la telefon, derulând în continuare.

— De ce nu?

— Din cauza sforăitului tău. Parcă aș dormi cu un porc mistreț la spate. Dă un sens nou ideii de noapte sălbatică.

Chicotesc și mă frec la ochi, încercând să mă trezesc.

— Cum te cheamă pe Instagram? întreabă el și se concentrează la telefon.

— Hm?

Mă uit la el.

— Te caut de o oră întreagă. Cum te cheamă?

— Te-ai trezit devreme ca să-mi pândești contul de Instagram? mă încrunt.

— Numele, răspunde el sec, continuând să se uite la ecran.

— Am un cont privat.

— Și?

— Și... e privat.

El întoarce ochii spre mine.

— Nu mi-l dai?

— Nu!

Îi zâmbesc.

— Am vreo cincizeci de urmăritori, iar majoritatea sunt din familie. Sunt eu cu copiii, chestii personale. Nimic interesant, te asigur.

Se sprijină în cot.

— Poftim? Și nu pot să-l văd?

Zâmbesc, văzându-l indignat.

— Tristan, de ce ai vrea?

Mă ridic și mă dau jos din pat.

— Sunt doar chestii cu copiii. Activități sportive, zile de naștere, animale de companie, prostii din astea.

— Ei bine... poate pentru că am petrecut jumătate de noapte în corpul tău, am presupus că aș putea să văd cum arată copiii tăi.

Zâmbesc, observând că s-a enervat.

— Nu! De fapt, nu poți.

Îmi pun halatul pe umeri.

— Copiii mei sunt ceva interzis și nu discut cu tine despre ei.

Mă duc în baie și închid ușa.

— Crede-mă, Tristan! îi strig prin ușă. Nu seamănă cu conturile iubitelor tale. Mai bine hărțuiește-le pe ele!

Când mă întorc, îl găsesc tot cu telefonul în mână. Se încruntă, ca și cum s-a supărat.

— Ce facem azi? întreb.

— Hm, mormăie el impasibil. O să-ți fur telefonul, o să-mi fac o poză cu scula și o postez pe – ridică degetele în aer – „contul privat de Instagram" cu textul *Paris, hashtag iubesc-scula*.

Chicotesc.

— Ce hashtag drăguț!

Își aruncă telefonul într-o parte și mă rostogolește pe spate.

— Mă jignești, Anderson!

Mă sărută.

— De ce nu pot să-ți văd copiii?

Îmi trec degetele prin țepii închiși la culoare.

— Știi de ce.

Îl sărut ușor.

— Noi nu suntem așa.

Se uită la mine un moment și clipește, de parcă îmi procesează cuvintele.

— Ei bine? îl întreb. Ce facem azi?

— Chestii, murmură el sec și se întoarce pe spate. Multe chestii.

Mă încrunt și-l privesc.

— Ce te-a indispus azi? întreb.

— Nimic.

Își acoperă ochii cu antebrațul.

— Tris!

Îi iau brațul de pe față.

El mă privește în ochi.

— Uite cum cerșești afecțiune! zic eu.

— Nu cerșesc afecțiune! se răstește el, insultat.

— Atunci, ce-i asta?

— E...

Se încruntă încercând să se exprime.

— Nu cerșesc afecțiune, Claire, ce naiba! N-am făcut așa ceva în viața mea.

— Dacă spui tu...

Zâmbesc și-l sărut. Îmi trec degetele prin părul lui, încercând să-l sărut.

— Du-mă să vizitez orașul, domnule Miles! Arată-mi Parisul prin ochii tăi!

El se calmează și mă întoarce pe spate, ținându-mi mâinile deasupra capului.

— Singurul fel în care o să vezi Parisul este de la capătul sculei mele.

Chicotesc.

— Ești un obsedat sexual!

Îmi mușcă buza de jos și o întinde.

— Am stabilit asta deja!

Lumina lumânării pâlpâie pe fețele noastre.

Suntem în restaurantul preferat al lui Tristan din Paris. A comandat el pentru noi și jur că, de fiecare dată când vorbește cu cineva în franceză, îmi pierd mințile încă puțin.

Ce zi minunată! Am mers la Luvru, apoi la Turnul Eiffel. Pe urmă, ne-am plimbat pe Champs-Élysées, pe la o serie de magazine superbe. Am vizitat Arcul de Triumf, apoi ruinele de la Notre Dame. La un moment dat, am crezut că Tristan va izbucni în lacrimi. Iubește catedrala aceea și a fost acolo de multe ori înainte să fie mistuită de flăcări. Îi iau mâna peste masă.

— Mulțumesc, Tris! Am avut o zi grozavă!

El îmi zâmbește cu căldură.

— Serios, e una dintre cele mai frumoase experiențe din viața mea.

Ochii lui strălucesc de tandrețe în timp ce-mi strânge mâna.

— Mă bucur. E un oraș minunat!

— Oh... chiar e, încuviințez emoționată. Turnul Eiffel și, ah, Luvrul!

Clatin din cap, amintindu-mi ziua întreagă.

— Nu pot să cred că sunt aici, știi?

Soarbe din vinul roșu și-mi zâmbește.

— Și încă nu s-a terminat. Ți-am pregătit o surpriză!

— Serios? zâmbesc eu.

— Bilete la Moulin Rouge diseară.

Rămân cu gura căscată.

— Vorbești serios?

— Nu poți să vii aici și să nu-l vezi.

Îmi zâmbește sexy.

— Ah! exclam încântată. Ești cel mai bun ghid turistic! Știi atât de multe despre acest loc!

— Am petrecut mult timp aici.

— Întotdeauna stai la același hotel?

— Întotdeauna!

— Și în aceeași cameră?

— Da!

El râde.

— Mă face să mă simt ca acasă dacă am un mediu familiar.

— Cum e? mă încrunt. Cum e să călătorești de unul singur prin lume?

— Nu sunt singur. Am prieteni oriunde aș merge. O luăm de unde am rămas ultima dată când am fost aici.

Îl privesc cu atenție o clipă.

— Ai o iubită aici?

— Nimic de durată.

Asta n-ar trebui să mă bucure, dar...

— Unde locuiești în New York? întreb.

— Am un apartament în Tribeca.

— Ah!

Mă încrunt.

— Tu unde locuiești?

— Am o casă în Long Island.

— Long Island? icnește el. Faci naveta în fiecare zi?

— Da!

Ridic din umeri.

— Ne-am dorit ca băieții să crească într-o casă cu curte.

— Hm...

Se gândește o clipă la răspuns și își sprijină bărbia în mână, cu cotul pe masă.

— Nu știu dacă vreau să merg cu tine la Moulin Rouge, îi spun, căzută pe gânduri.

— De ce nu?

Ridic sfioasă din umeri.

— Toate fetele alea tinere și frumoase, cu sânii pe afară.

El îmi zâmbește.

— S-ar putea să devin geloasă.

Îi zâmbesc și sorb din vin.

— Probabil te întâlnești cu femei frumoase.

El soarbe din vin, dar nu răspunde. Întrebarea rămâne în aerul dintre noi.

— Ce ți-a plăcut cel mai mult din ce ai văzut azi? schimbă el subiectul.

— Sincer?

— Bineînțeles!

— Tu!

Ne privim în ochi.

— Tu ești cel mai frumos lucru pe care l-am văzut azi, Tristan Miles!

Aerul dansează între noi, iar el îmi ia din nou mâna pe deasupra mesei.

— Știi cum poți să mă impresionezi cu adevărat, Anderson?

— Cum?

— Poți să te dezbraci până la chiloții tanga, să rămâi topless și să urci pe scenă în seara asta la Moulin Rouge ca să dansezi pentru mine.

Râd, imaginându-mi scena înspăimântătoare.

— Nu vreau să evacuez stabilimentul.

El își sprijină din nou bărbia în palmă și îmi zâmbește alene, sexy.

— Celelalte femei vor păli în fața frumuseții tale.

Rânjesc, auzindu-i afirmația ridicolă.

— Pe orice scenă, șoptește el și mă privește în ochi.

Simt un fior neplăcut în stomac.

Aerul dintre noi e electrizant și știu că n-ar trebui să simt asta... orice ar fi... dar când spune lucruri frumoase nu mă pot abține să nu simt ceva în piept.

CamScanner

Toată ziua am râs și ne-am ținut de mână, purtându-ne ca niște copii îndrăgostiți.

Nu sunt sigură că Tristan Miles e atât de dur pe cât credeam cândva că este.

— Și răspunsul era nu, îmi spune încet.

— La ce?

Nu înțeleg despre ce vorbește.

— Nu-mi amintesc dacă m-am întâlnit cu femei frumoase.

Mă încrunt.

— Pentru că, șoptește el și se uită la buzele mele, în clipa asta nu mă pot gândi decât la... tine.

Inima îmi bate mai repede în timp ce ne uităm unul la altul și vreau să ocolesc masa, să-l iau în brațe și să-l sărut.

Dar nu pot.

Nu-mi pot imagina că e mai mult decât este, că vorbele lui frumoase sunt mai mult decât niște vorbe frumoase. Pentru că e un bărbat ireal, iar între noi nu poate fi mai mult de un weekend departe de lumea dezlănțuită. Viețile noastre sunt prea diferite – *noi*... suntem prea diferiți.

Știu asta.

— Ce se va întâmpla în seara asta, când toți mă vor vedea goală pe scena de la Moulin Rouge? întreb.

— O să alung bărbații cu parul.

El chicotește.

— Probabil și femeile.

Râd și iau paharul de vin. Îl întind și-l ciocnesc cu al lui.

— Pentru bătăile în pielea goală! îi șoptesc.

Ochii lui scapără de ceva anume.

— Orice în pielea goală, în ce te privește.

Biet bărbat amăgit! De când au devenit sexy celulita și vergeturile? Pun pariu că n-a crezut să aibă vreodată parte de așa ceva. Încep să râd.

— Cred că te-ai săturat să mă vezi goală, domnule Miles!

— Anderson, abia am început!

Ieșim prin salonul pentru plecări din partea privată a aeroportului. Tristan trage ambele valize după el și intrăm de pe pistă pe ușile mari de sticlă. O doamnă verifică și ștampilează pașapoartele ca să ne permită accesul în țară.

— Bună ziua, Margarete! o salută el. Unde e Boris?

— E în tura de zi azi.

Ea îi deschide pașaportul.

— Cum a fost la Paris?

— *Parfaite!*

El zâmbește.

Ea râde ca la un semn, iar eu îi zâmbesc lui.

Cât flirtează!

Ne ștampilează pașapoartele și privim prin dispozitivul de scanat retina.

E mult mai civilizat decât să stăm la coadă o oră.

— La revedere, Margarete! îi zice și trage cele două valize dincolo de altă ușă imensă.

Când ieșim, privesc în jur, dezorientată. Ah, suntem în holul aeroportului! Habar n-aveam de existența acestor uși către partea privată a aeroportului!

— Unde ai parcat? întreabă Tristan.

— La nivelul unu, secțiunea pe perioadă lungă.

— OK, o să-mi las valiza la mașină și te conduc!

— Nu e nevoie!

— Vreau să te conduc!

Ieșim pe ușile din față, iar el o pornește la stânga cu valizele, oprindu-se în dreptul unei limuzine negre. Șoferul coboară.

— Bună, Tris! îl salută bărbatul.

Mă opresc pe loc, șocată. Are o limuzină... Ce naiba?

— Ea e Claire, mă prezintă șoferului. El e Calvin.

— Bună!

Bărbatul îmi zâmbește.

Îi fac un semn cu mâna.

Calvin se ocupă de valiza lui Tristan, în vreme ce acesta din urmă mă ia de mână. Mergem către nivelul unu.

— Pot să trag valiza pe roți.

— Lasă-mă să mă port ca un gentleman, îmi spune în timp ce merge.

— Ai o limuzină? mă încrunt.

El ridică din umeri, de parcă nu e mare scofală.

— Miles Media are limuzine. Nu e a mea, personală.

Brusc, îmi amintesc cine e. *Un Miles!*

Mergem o vreme și mă simt neliniștită. Nu vreau să-l las să plece, dar știu că trebuie. Am fost în Franța să-mi umplu fântâna – și am primit în schimb oceanul.

Tristan Miles e frumos, deștept, spiritual și mă face să râd, ceea ce nu e lucru ușor, iar toate astea sunt pe lângă sexul grozav. Dar mai mult decât atât, mă face să mă simt de parcă sunt cea mai frumoasă femeie din lume. Nici măcar o dată, nici măcar pentru o secundă, nu m-am simțit nesigură în privința corpului meu. M-a ținut mereu în brațe sau de mână, sărutându-mă. Ascultând tot ce spuneam și purtând discuții grozave cu mine. Cred că am vorbit tot weekendul; nici măcar o dată nu a părut forțat sau inconfortabil.

CamScanner

Pleacă!

Respir în timp ce realitatea începe să-mi pătrundă în oase. Bărbatul cu care am fost plecată nu există în realitate. E o parte foarte mică din cine este Tristan Miles. Din păcate, primele instincte sunt, de fapt, realitatea, și chiar dacă am petrecut de minune împreună...

Se termină aici.

Nici măcar nu-mi pot imagina că aș fi cu cineva pe termen lung.

Luăm liftul până la nivelul unu; și Tristan e tăcut.

— Aici e a mea! îi spun zâmbind când ajungem la mașină.

Deschid portbagajul, iar el îmi pune valiza înăuntru, după care se întoarce spre mine.

Acum e stânjenitor... acum pare forțat.

— Mulțumesc mult pentru un weekend grozav!

Îi zâmbesc.

El mă ia în brațe.

— Ești sigură că nu poți sta la mine în seara asta? E târziu!

Îi zâmbesc trist.

— Trebuie să ajung acasă la băieți.

El dă din cap și inspiră brusc.

Ne uităm unul la altul și e ca și cum avem amândoi ceva de spus, dar ne ținem gura.

— La revedere!

Mă sărută prelung și adânc. Ochii ni se închid. Îmi ține fața în mâini, iar picioarele mi se ridică de pe podea.

— Mă suni când ajungi acasă, să știu că ai ajuns în siguranță?

Îmi dă părul de pe umeri.

— OK!

Îi zâmbesc.

Cu o ultimă îmbrățișare și încă un sărut, îmi dă drumul și urc în mașină.

Își bagă mâinile în buzunarele de la blugi în timp ce ies din parcare și plec cu un ultim semn trist cu mâna. Îl urmăresc în oglinda retrovizoare în timp ce mă îndrept spre ieșirea din parcare. Stă nemișcat și se uită cum dispare mașina.

— La revedere, Tristan! oftez.

Toate lucrurile frumoase se sfârșesc... La naiba!

De ce a trebuit să fie el?

O oră mai târziu, opresc pe aleea de acasă.

Stau și o privesc o vreme. Pe verandă e o bicicletă, iar lângă coșul de baschet, o minge. Sunt încălțări peste tot și, indiferent de câte ori le spun să-și strângă prostiile, mereu arată așa.

Zâmbesc, văzând priveliștea familiară. *Sunt acasă.*

Iau telefonul și-i trimit mesaj lui Tristan:

Am ajuns acasă, în siguranță.

xoxox

Cobor din mașină, iar ușa de la intrare se deschide. Patrick și Harry ies în fugă.

— Bună!

Încep să râd. Aproape că mă culcă amândoi la pământ în timp ce mă strâng în brațe.

— Bună, dragii mei! Mi-a fost dor de voi!

Îi strâng în brațe cu putere.

— Ne-ai adus cadouri? întreabă Patrick.

CamScanner

— Da, bună, mamă! îl corectez eu.

— Bună, mamă! repetă Patrick.

— Mamă, Fletcher a scăpat de sub control! spune Harry. Nu a clătit vasele înainte să le pună în mașina de spălat, iar acum s-a blocat.

— Ah!

Mă încrunt și deschid portbagajul.

— El și bunica încearcă acum s-o repare.

— Asta nu sună bine! murmur și-mi scot valiza.

Harry mi-o ia din mână și începe s-o tragă pe alee.

— Lasă-mă pe mine! spune Patrick.

— Nu! se răstește Harry. Ești prea mic!

— Nu sunt prea mic! strigă Patrick cu putere, lovindu-l cu pumnul pe fratele lui.

Harry îl împinge pe Patrick, iar acesta cade.

— Auu! Mamă, m-a împins! strigă el.

Îmi dau ochii peste cap. Ah! Nu mi-a fost dor de certurile lor.

— Sst, e târziu! îi șoptesc. Vorbiți mai încet! O treziți pe biata doamnă Reynolds.

Mă uit la fereastra casei alăturate. La drept vorbind, doamna Reynolds ne urmărește deja. Știe ce se întâmplă pe stradă înainte să se întâmple.

Urc pe veranda din față.

— De ce sunt pantofii tuturor peste tot? întreb. Pantofarul e pentru pantofi.

Pentru Dumnezeu! Mă opresc și arunc toate încălțările în pantofar în timp ce băieții îmi trag valiza în casă. Probabil pentru restul străzii arătăm ca niște dezordonați.

În fiecare zi, cincisprezece perechi de încălțări împrăștiate peste tot. În fiecare seară, le pun înapoi în pantofar. Doamne!

Intru în casă și trec prin camera de zi către bucătărie, încruntându-mă când văd priveliștea.

Mașina de spălat vase e trasă de la perete și Fletcher stă pe spate lângă ea.

Uneltele stau împrăștiate pe podeaua din bucătărie, iar el luminează mașina pe dinăuntru cu lanterna telefonului.

— Bună, mamă! îmi strigă el. Repar mașina de spălat vase.

— Grozav!

Mă încrunt la mama.

— Are idee ce face? îi șoptesc.

— Nu!

Ea face ochii mari și ridică din umeri.

— Nu are.

Doamne!

— Cum a fost, scumpo? mă întreabă mama, zâmbind, și mă îmbrățișează.

— A fost minunat! Mulțumesc mult că ai stat cu copiii!

Woofy, câinele nostru, apare de după colț cu un con imens pe cap.

— Ce naiba s-a întâmplat cu Woofy? întreb.

— Ah, a fugit după o veveriță pe sub un gard de metal și s-a tăiat la spate, mă informează mama.

— O, nu! E în regulă?

Mă aplec și trag spre mine fața prietenului meu credincios.

— Te simți bine? îl întreb.

— Da, dar are copci și trebuie să poarte conul ca să nu și le mestece.

— Ah, de ce nu mi-ai spus la telefon?

— Pentru că voiam să te relaxezi. O să fac un duș, pe urmă vreau să-mi povestești tot! zice mama și dispare la etaj.

— OK!

Răsuflu adânc și mă uit la haosul din jur.

— Unde sunt cadourile mele? întreabă Patrick.

— Sunt împachetate. Le primești mâine. Trebuie să despachetez toată valiza ca să le găsesc și e prea târziu acum, îi spun.

— Of!

Se încruntă și pune dezgustat mâinile în șold.

— Am rămas treaz pentru asta.

— Credeam că mă așteptai pe mine.

Zâmbesc și-l gâdil, trăgându-l într-o îmbrățișare.

— Asta făceam, de fapt – mă prefăceam doar.

Se corectează că a fost nesocotit.

Îl văd pe Harry stând pe canapea. El nu cere niciodată atenție, dar are mai multă nevoie decât oricine. Mă duc și stau lângă el, iar Patrick mi se urcă în poală.

— Ce-am pierdut, Harry? îl întreb.

— Tot, îmi spune, vizibil neimpresionat. Ai fost plecată prea mult timp și nu vreau să mai pleci. Scăpam de sub control la școală fără tine aici.

Zâmbesc și-i ciufulesc părul.

— OK, nu mai plec în călătorii.

— Promiți? întreabă el.

— Promit!

Fletcher se ridică de lângă mașina de spălat și o pornește.

— Am reparat-o, mamă! mă anunță el.

Zâmbesc. Lui Fletcher îi place să repare lucruri. Cred că i se pare că asta ar trebui să facă bărbatul din casă.

— Mersi, amice!

Întind brațele spre el și vine să mă îmbrățișeze.

— Mi-a fost dor de tine! îi spun.

Îl strâng tare.

— Mulțumesc că ai avut grijă de toți!

Nu glumesc; chiar nu mai plec niciodată. Mi-a fost cumplit de dor de ei!

Mașina de spălat vase începe să lucreze, iar Fletcher zâmbește cu mândrie.

— Ți-am spus că am reparat-o.

— Nici nu mă îndoiam.

Îi zâmbesc.

— Harry și Patrick, urcați la spălat pe dinți! Vin și eu imediat! Mâine mergeți la școală.

Băieții gem și se duc la etaj.

Fletcher pune uneltele în cutie.

— Le duc în garaj.

— Mersi, amice!

Dispare afară.

Mă duc la baie, apoi deschid televizorul. Mă îndrept către frigider când simt ceva ud pe picior. Hm?

Mă uit în jos și fac ochii mari de groază.

Apa curge pe sub mașina de spălat; toată podeaua e inundată și se duce spre camera alăturată.

— Ahh! urlu disperată. Fletcher! Oprește apa!

El nu răspunde și fug la dulapul cu lenjerii, de unde iau ce pot ca să nu se inunde casa.

— Fletcher! strig eu și arunc păturile pe podea. Repede!

El apare și îi cade fața de spaimă când vede inundația.

— Nu sta acolo! strig eu. Oprește apa!

El fuge afară.

Apa țâșnește pe sub mașină ca dintr-un furtun de pompieri.

Bucătăria e sub zece centimetri de apă, iar covorul din living e ud.

Ce dracu' a făcut?

— Ahh! strig eu, încercând să fac un baraj ca să nu ajungă apa mai departe.

Apa se oprește și lucrez repede, gâfâind, ca să opresc dezastrul.

Fletcher se întoarce în fugă.

— Ce-am făcut?

— Adu niște prosoape; ajută-mă să dau cu mopul, scumpule!

El o ia la fugă și ne apucăm de treabă.

— Ce naiba s-a întâmplat? o aud pe mama strigând.

Mă uit în capul scărilor și o văd pe mama udă și înfășurată într-un prosop, cu capul plin de șampon.

— Nu pot să clătesc șamponul. S-a oprit apa. Eu ce fac acum? strigă ea.

Fir-ar a dracului de treabă!

Mă strâng de rădăcina nasului. *Înapoi la realitate.*

E luni dimineața și intru în birou. Abia sunt în stare să-mi șterg zâmbetul satisfăcut de pe față.

— Ei bine, salutare!

Marley rânjește și mă măsoară din priviri.

— Uită-te la tine, strălucești și tot restul!

O prind într-o îmbrățișare.

— Mulțumesc că m-ai forțat să mă duc. Ai avut dreptate; chiar aveam nevoie.

— Ți-a plăcut?

Ea se încruntă, mirată.

— La nebunie! Ba chiar m-am înscris pentru anul viitor.

— Da! strigă ea și ridică pumnul în aer. Știam eu naibii că o să-ți placă tâmpeniile alea motivaționale.

— Cine ar fi crezut?

Zâmbesc și trec pe lângă ea în drum spre biroul meu, apoi mă așez.

— Vrei o cafea? strigă Marley.

— Hm...

Mă încrunt și îmi scot telefonul din geantă.

— O să ai nevoie de cafea. Ai de răspuns la vreo mie de e-mailuri.

Îmi dau ochii peste cap.

— Da, OK, mersi!

Pun telefonul la încărcat și ecranul se luminează.

Cinci apeluri nepreluate, Tristan.

Rahat, când m-a sunat? Derulez printre apelurile pierdute. Aseară.

Hm... Eram extrem de frântă după ce am adunat cu mopul inundația cât un lac din casă și, până să plece instalatorul chemat de urgență, nici nu m-am uitat la telefon.

În fine! Îl pun pe modul silențios, îl las deoparte și deschid calculatorul. Zâmbesc larg. Mă simt cu adevărat de parcă n-am mai fost aici de o lună. Atât de revitalizată!

Îmi chiorăie stomacul și mă uit la ceas. Unsprezece și jumătate. Marley avea dreptate; n-am apucat nici să respir de dimineață.

Se aude o bătaie în ușă și ridic privirea. Unde e Marley?

— Intră! strig eu.

Citesc e-mailul mai departe, apoi ridic ochii și-l văd pe Tristan în ușă. Costum bleumarin, cămașă roz-deschis și cravată roșie – arată absolut superb!

— Tristan! mă bâlbâi eu. Ce cauți aici?

El îmi zâmbește sexy.

— Păi, nu mi-ai răspuns la telefon, așa că n-am avut de ales.

Vine la mine, se apleacă și mă sărută pe buze.

Mă trag înapoi.

— Ce faci?

— Te salut cu un sărut.

— Nu face asta.

— De ce nu?

Se încruntă.

— Tristan!

Mă uit la el un moment. Nu poate fi serios.

— Weekendul obraznic a fost doar atât. Un weekend. Nu vreau nimic cu tine.

Capitolul 9

FACE O GRIMASĂ.

— Ce tot vorbești, Anderson? pufnește el. Ia-ți lucrurile! Mergem la prânz!

Poftim?

— Mă asculți, Tris?

Mă ridic de pe scaun.

— Nu! Nu te ascult! Vorbești prostii!

Își pune mâinile în șold și rânjește la mine.

— De ce nu ne-am vedea când ne înțelegem atât de bine? E cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit din gura ta!

Ușa se deschide, așa că ne întoarcem brusc amândoi.

Marley face ochii mari de groază când mă vede în brațele lui Tristan.

— Ah, scuze!

Se strâmbă.

Rahat!

Tristan se desprinde de mine, evident deranjat de întrerupere.

— E OK!

Mă silesc să zâmbesc.

CamScanner

— Ce e, Marley?

— Voiam să văd dacă vrei să luăm prânzul, dar...

— Nu, ia prânzul cu mine! o anunță Tristan.

Întorc ochii spre el.

— Sunt în regulă pentru moment, Marley. Mulțumesc!

Ochii mari ai lui Marley privesc când la mine, când la Tristan, și aproape că pot să-i aud creierul lucrând... Minunat! Cum naiba o să explic asta?

Tristan se uită urât la Marley și ridică nerăbdător o sprânceană.

— Ah! se bâlbâie ea, fâstâcită. O să fiu la recepție.

Nările lui Tristan freamătă de nervi.

— OK!

Marley face un semn cu degetul mare către ușă.

— Dacă ai nevoie de mine...

— Mulțumesc, Marley! o întrerupe el.

Ea zâmbește larg și închide ușa, iar el întoarce privirea spre mine.

— Unde am rămas?

Zâmbesc și îi mângâi brațul.

— Tris, nu ne mai putem vedea.

El îmi dă mâna la o parte.

— Poftim?

— Nu ne putem vedea.

— *Tu* mă părăsești pe *mine*?

— Nimeni nu părăsește pe nimeni, zic eu cu blândețe. Îmi place foarte, foarte mult de tine! Tipul cu care am plecat era perfect.

— Și de ce nu ne mai putem vedea? pufnește el.

— Din motive evidente.

— Care anume? se răstește el, tot mai furios.

— Pentru că ești Tristan Miles, iar eu sunt prea bătrână pentru tine. Am copii și responsabilități, iar ție îți plac blondele tinere și pasionate de modă.

El mijește ochii.

— Nu o face naibii pe amuzanta, Anderson!

— Nu fac asta. Mi-ai spus-o chiar tu.

Îl iau de mână.

— Tris, dacă împrejurările ar fi fost altele, iar tu ai fi fost... Mă opresc o clipă, încercând să articulez ce vreau să spun: Dacă erai mai mare decât mine și... să zicem... divorțat și cu niște copii, puteam încerca să ne vedem.

— Poftim? se răstește el. Nu vrei să mă vezi pentru că n-am copii? E al dracului de ridicol, Anderson! Tu te auzi ce spui?

— Nu ridica tonul la mine! îl avertizez.

— Taci odată și hai la prânz cu mine!

Mă ia în brațe și își coboară buzele pe gâtul meu. E serios?

— Tristan! oftez. Doamne! Încetează!

— Nu-mi spune că nu-ți place de mine, pentru că știu că nu e așa.

— Îmi placi! Nu neg. Te ador!

— Și atunci?

— Nu te plac... în felul acela.

El se holbează la mine, de parcă încearcă să-mi înțeleagă vorbele.

— Care fel?

Va trebui să o spun direct.

— Tris, nu ai stofă de iubit pentru mine.

— Poftim? se răstește el indignat.

Își arată pieptul cu degetul.

— *Eu*... nu am stofă de iubit? şopteşte el. Am o stofă grozavă de iubit, Claire!

Răsuflu... Poftim! Acum e furios!

— Nu! Nu ai!

— Dacă e cineva aici care nu are stofă de parteneră, aceea eşti tu.

Îmi încrucişez braţele şi îl privesc cum se plimbă de colo-colo, enervat de respingerea mea.

— Tu, Claire Anderson, eşti prea bătrână pentru mine.

— Ştiu.

— Şi tu – arată spre mine – ai prea mulţi copii.

— Exact!

— Iar mie nu-mi plac copiii, bine? Mai ales dacă nu sunt ai mei.

Întind braţele în lături, ca pentru a-i confirma că are dreptate.

— Exact ce spuneam.

— Şi, oricum, nu vreau să fiu cu o femeie care nu poate fi spontană.

— Bine! N-ar trebui să vrei, zic şi îi zâmbesc.

— Nu fi arogantă, la naiba, Anderson!

Dau ochii peste cap.

— Ai terminat?

— Nu, n-am terminat! mârâie el. Mă enervezi!

— Asta am înţeles!

— Termină!

Îl iau în braţe şi-mi trec degetele prin părul lui brunet. Ochii lui mari şi căprui mă cercetează şi îmi pune mâinile pe şolduri.

— Chiar eşti un bărbat frumos, Tris! îi şoptesc.

El mă trage mai aproape.

— Meriţi ce e mai bun.

Îi sărut buzele și-i mângâi barba cu degetele.

— Nu sunt eu aceea; îmi pare rău! Mi-aș dori să fiu. Chiar mi-aș dori. Suntem în etape diferite ale vieții. Tu ești pe punctul de a avea o relație stabilă cu cineva și a întemeia o familie, iar eu o termin pe a mea.

— Nu mai vorbi!

— Știm amândoi că relația asta nu duce nicăieri. Nu sunt genul de persoană care face sex fără obligații, iar tu ești.

— Taci dracului, Anderson!

Mă sărută încet, scoțând limba exact cât trebuie. Îmi tresaltă stomacul.

— O ultimă dată? șoptește cu gura lipită de a mea.

Doamne, cât de tentant e...

— Nu!

Mă lipește de perete și îmi bagă mâna sub fustă.

— Lasă-mă să ți-o trag pe birou!

Își lasă gura pe gâtul meu, iar eu chicotesc, uitându-mă în tavan.

— Ți-am spus că o s-o fac. Chiar aici, chiar acum!

— Tristan!

Râd și încerc să-l împing la o parte.

— Mi-ai dat de ales: Franța sau biroul meu. Am ales Franța. Nu primești biroul. Acum trebuie să pleci.

El se uită la mine un moment.

— Tu chiar vorbești serios?

— Da!

— Nu vrei să mă mai vezi niciodată?

Se încruntă.

— Nu!

Rămâne cu gura căscată. E de-a dreptul șocat.

— Dar am petrecut un weekend grozav.

— Știu! Și e foarte nasol că ești un fustangiu ticălos și fără inimă.

Îl întorc și-l împing spre ușă.

— Acum, trebuie să lucrez.

El râde, amuzat de descrierea mea.

— E cea mai mare prostie pe care ai făcut-o vreodată.

Rânjește.

Râd și îl împing mai departe spre ușă.

— Ratezi o sculă magică!

Își apucă prohabul.

— Fără îndoială.

Ajungem la ușă și se întoarce spre mine. Ne privim un moment, iar el se apropie și mă lipește de ușă. Îmi ia fața în mâini și își vâră limba printre buzele mele deschise. Mi se înmoaie genunchii, iar el își freacă penisul întărit de mine. Întoarce capul și coboară gura la urechea mea.

— Știi ceva, Anderson? șoptește el.

— Ce? zâmbesc eu.

— Nu s-a terminat... până când... nu spun eu că s-a terminat.

Se desprinde de mine și pleacă. Ușa se închide, iar pieptul îmi urcă și coboară în timp ce mă uit la ea. Un zâmbet larg mi se întinde pe față.

Fututul de Tristan Miles!

Mă așez iar la birou și mă întorc la treabă, dar după cinci minute ușa se dă de perete.

— Pe bune? icnește Marley când o închide după ea. Ce dracu' am văzut adineauri? șoptește ea.

— Nimic!

Deschid e-mailul.

— Uită ce ai văzut!

— Claire Anderson! Îți cer să-mi spui ce naiba se întâmplă cu zeul acela!

— Nu e un zeu. E doar un tip oarecare.

Apăs tastatura cu putere. Pe cine păcălesc? E un zeu absolut!

— Și cum ai trecut de la faptul că-l urai de moarte la faptul că te pipăie în biroul tău?

Tastez în continuare. Nici nu mă pot uita la ea.

— E posibil să se fi întâmplat în Franța.

— Nu se poate! spune ea.

— E posibil să ne fi... cuplat.

— Fir-ar al naibii!

Își ridică mâinile în aer.

— Puțin!

— Ah... du-te dracului de aici! strigă ea. Glumești, în puii mei?

— Aș vrea să fi glumit.

— Ce s-a întâmplat? șoptește ea și se apleacă spre mine. Am nevoie de toate detaliile.

Se aude o bătaie în ușă.

— Da? strig eu.

Un angajat pe nume Alexander bagă capul pe ușă.

— Nu uita că avem ședința aceea peste cinci minute!

— Ah!

Îmi cade fața. Am uitat cu desăvârșire.

— Da, bineînțeles! Ne vedem în sala de ședințe!

Alexander închide ușa și mă întorc spre Marley, care așteaptă, răbdătoare, detaliile.

— Nu vreau să discut aici despre asta! Hai să terminăm azi mai devreme și mergem la un bar pentru o ședință de personal!

Ea zâmbește năstrușnic.

*

Marley se așază la masă și îmi pune un pahar cu vin în față. Barul e aglomerat și plin ochi la ora patru. Se pare că toți vor să bea ceva înainte de a pleca acasă.

Sorb vinul în timp ce Marley se holbează la mine.

— Și?

— Și, ce?

— Nu-mi ascunde lucruri, Claire Anderson! Am nevoie de detaliile alea afurisite!

Îmi trec mâna peste față.

— Doamne, Marley, îi șoptesc. A fost ca într-un film.

Mă ascultă cu atenție.

— Am ajuns la conferință, iar el era primul speaker. Am dat să ies din sală și el a spus: „Claire Anderson, stai jos!"

Marley face ochii mari.

— Pe urmă, ne-am tachinat câteva zile și încă îl detestam. Dar, în mod surprinzător, e spiritual și amuzant.

— Știam că așa o să fie! mă întrerupe ea. Bărbații deștepți sunt mereu spirituali.

— În fine, într-o seară, când ne întorceam de la cină, m-a sărutat.

Ea ridică mâinile în aer și dansează pe scaun.

— A vrut să vină în camera mea, dar am spus „nu" și l-am încuiat pe dinafară.

— Proasto! icnește ea. Ești nebună? Tu ai văzut cât de sexy e tipul ăla?

Ridic din sprâncene și rânjesc.

Ea rămâne cu gura căscată.

— Să nu-mi spui!

— Ba da!

— Și? icnește ea.

— E exagerat de sexy! îi șoptesc.

Mă prinde de braț și strânge cu putere.

— Ai făcut sex... cu nenorocitul de Tristan Miles?

— Sst, vorbește mai încet! îi șoptesc și mă uit la oamenii din jur. Da! Mult sex! De fapt, i-am tras-o de l-am disperat.

Ea își acoperă gura cu mâinile, șocată.

— Ce naiba, Claire?

— Știu...

Iau o gură de vin.

— Dar pe urmă a venit la conferință și a spus că trebuie să plece pe neașteptate, și-a luat la revedere de la tot grupul, dar de la mine, nu.

Ea se încruntă.

— Poftim? Nu înțeleg...

— Însă m-am întors în cameră și erau trandafiri roșii acolo, și un bilet prin care mă ruga să merg cu el la Paris în weekend.

Ea face ochii mari.

— Futu-i, povestea asta sună din ce în ce mai bine! Te-ai dus?

— Da!

Aproape că-i ies ochii din orbite.

— Și? strigă ea.

Clatin din cap, căci nu-mi vine nici mie să cred.

— A fost incredibil! Ne-am distrat de minune!

— O, Doamne, e...

Marley clatină din cap și încearcă să înțeleagă ce s-a întâmplat.

— Dar azi, când a venit pe neașteptate, i-am pus capăt.

— Poftim?

CamScanner

Marley face o grimasă.

— De ce?

— Ah, haide, Marley! Știm amândoi că asta nu o să ajungă nicăieri.

Ea se holbează la mine.

— E tânăr, frumos și afemeiat. Eu sunt în pat la ora nouă sâmbătă seara, moartă de oboseală. El nu are relații pe termen lung, iar eu nu știu cum să am altceva.

— Și ce dacă?

— Nu!

Zâmbesc întristată.

— E frumos, dar curând o să vrea să se așeze la casa lui, iar eu nu sunt persoana aceea. Suntem în etape diferite ale vieții.

— De ce nu poți să ți-o tragi cu el de distracție, Claire? murmură ea sec.

— Pentru că...

Mă gândesc puțin la răspunsul meu.

— Știi, mi-am dat seama de ceva despre mine în weekendul ăsta.

— Ce anume?

— Mi-a plăcut să am pe cineva lângă mine, știi? Să vorbim, să râdem, să facem sex.

Ea zâmbește trist în timp ce ascultă.

— Și vreau să ies din nou la întâlniri.

— De ce nu poți să te întâlnești cu Tristan?

— Păi, Tristan nu face asta. El n-ar face decât să mă lege fedeleș ca să nu cunosc pe nimeni altcineva.

Zâmbesc când mi-l amintesc dansând gol la capătul patului.

— Poate dacă ar fi mai în vârstă și cu niște copii făcuți cu altă femeie, aș continua. Dar suntem în etape diferite

din viață și nu vreau să pun piedici nici pentru mine, nici pentru el, continuând o relație care nu va duce niciodată nicăieri. Crede-mă; e nasol și pentru mine, dar nu e un bărbat cu care vreau să mă văd pe termen lung.

Marley expiră greoi.

— Da, cred că ai dreptate! Corect!

Îi iau mâna și zâmbesc abătută.

— Un weekend a fost de ajuns și știi ceva? A funcționat. Mă simt de parcă mi s-a ridicat o povară de pe umeri și, pentru prima dată de multă vreme, sunt nerăbdătoare să văd ce-mi rezervă viitorul. Îți mulțumesc că m-ai obligat să plec! Sincer, a fost exact ce aveam nevoie.

Stăm tăcute o clipă, iar ea mă privește în ochi.

— Scutește-mă de suferință; a fost bine?

— Ridicol de bine!

Zâmbesc.

— Are un corp construit să ofere plăcere unei femei. Nu știam că bărbați virili ca el există în realitate.

Marley întoarce fața spre tavan.

— Doamne, e atât de sexy... Nu mai suport! geme ea.

— Știu, oftez întristată. Chiar așa e! Și distractiv, foarte distractiv. Sincer, n-am mai fost cu un bărbat atât de amuzant. Am fost euforică de la orgasme tot weekendul.

Marley soarbe din pahar, căzută pe gânduri.

— Poate ar putea să mi-o tragă mie o vreme ca să uite de tine.

Dau capul pe spate și râd cu poftă.

— Nu glumesc, Claire! Am nevoie de puțină distracție în viața mea, bombăne ea, îmbufnată. Tânjesc cu disperare după distracție. E deprimant, de fapt...

— Tristan e interzis.

Ciocnesc paharul cu ea.

Ea își dă ochii peste cap.

— Îmi strici tot cheful. Îi plăcea de mine.

— Nu mă îndoiesc.

Chicotesc. Lui Tristan Miles îi place de toată lumea.

Drumul de la serviciu e lung, dar de data asta nu pare la fel.

În fiecare zi a săptămânii, în drum spre casă, am visat cu ochii deschiși la Tristan Miles.

Mă gândesc la lucrurile amuzante pe care le-a spus, locurile în care m-a dus la Paris, la el vorbind în franceză, la felul în care m-a atins. La felul în care l-am atins eu, la cum râdeam împreună.

Doamne, atâtea lucruri despre el la care să mă gândesc!

De când l-am văzut luni, mi-a fost greu să mă concentrez. Sunt doar recunoscătoare că am petrecut săptămâna aceea împreună.

Mă întreb cu ce fel de femeie o să rămână. Zâmbesc întristată. Scorpie norocoasă, oricine ar fi!

Mă gândesc la viața mea și cât de binecuvântată sunt acum, că mama și tata s-au mutat mai aproape de noi să mă ajute cu copiii.

Eu și Wade ne-am stabilit aici când a pus bazele Anderson Media. Niciunul din noi nu avea familia aproape, iar în momentul de față nu mă pot muta din cauza serviciului. Practic, suntem singuri aici pentru totdeauna. Părinților mei le-a luat mult timp să-și dea seama că voi rămâne pe loc. Cred că sperau în secret că o să-mi strâng lucrurile și o să mă mut înapoi în Florida, dar, când și-au dat seama că nu voiam asta, și-au vândut locuința de acolo și au cumpărat una nu departe de a mea.

CamScanner

Opresc pe alee și mă uit la casă. Răsuflu greoi. E și mai dezordonată azi. Arată ca o curte cu vechituri. Biciclete, skateboarduri și încălțări peste tot.

Ai naibii copii! Ah!

Îmi iau lucrurile și intru în casă, iar Fletcher iese din bucătărie.

— Ce-i asta? strigă el și ridică mâinile în aer.

— Hm?

Mă uit la Harry și Patrick. Amândoi arată înspăimântați de moarte.

Ce naiba?

— Ce-s ăștia? strigă Fletcher.

Văd ceva în mâna lui, dar n-am idee ce anume.

— Despre ce vorbești, Fletcher? mă încrunt.

— Ai cui sunt chiloții pe care i-am găsit în valiza ta? strigă el și învârte chiloții lui Tristan pe degete.

Casc ochii la el.

Ah, rahat!

— Da, mamă! Cine și-a lăsat chiloții în valiza ta și ce anume ai făcut în nenorocita aia de Franța?

Rămân cu gura căscată.

— Nu vorbi așa cu mine, tinere! Cum îndrăznești? Ce-ai căutat în valiza mea? Ești pedepsit!

— Tu ești pedepsită, mamă! strigă el. Ce naiba făceai în Franța?

Mijesc ochii, dau să-i iau chiloții, dar îi trage înapoi.

— Măcar ai fost în Franța sau a fost și aia tot o minciună?

Rămân cu gura căscată.

Egoist mic...

Mă opresc înainte să-l jignesc.

— Cum îndrăznești?

— O, îndrăznesc, să știi! Cine e? strigă el. O să-l omor cu mâinile mele.

Fir-ar al dracului! Mă îndrept spre bucătărie cu el pe urmele mele. Îmi torn un pahar de vin în timp ce Fletcher vorbește și flutură chiloții ca un nebun.

— Vorbesc serios! strigă el. Vreau să îi știu numele.

Mă ciupesc de rădăcina nasului... Doamne... N-am nevoie de tâmpenia asta!

Tristan

Opresc mașina și mă uit chiorâș la casă. Nu poate fi asta! Caut adresa pe care mi-a dat-o Sammia și mă încrunt. E adresa corectă.

Poftim?

Sunt biciclete și tot felul de chestii în curtea din față. Rămân în mașină un moment și mă uit la curtea plină de vechituri.

Imposibil să locuiască aici!

Nu renunț atât de ușor! Nu terminăm până nu spun eu că terminăm.

Ei bine, există un singur mod de a afla. Cobor din mașină și urc treptele din față. Cinci biciclete sunt împrăștiate prin curte, pe lângă mingile de baschet și mănușile de baseball. Mă uit în jur la toate încălțările. Trăiește aici un afurisit de miriapod sau ceva?

Câți copii are?

Mă uit prin ușa cu plasă. Aud strigăte din bucătărie.

Ciudat!

Bat la ușă.

— Bună ziua? strig eu.

Aud vocea lui Claire.

— Destul, Fletcher! se răstește ea. Nu discut cu tine despre chestia asta!

Despre ce anume?

— Bună ziua? strig din nou.

— Bună ziua! îmi răspunde un băiat care apare în fața mea.

Mă uit la el. E mic și are părul brunet.

— Aici e casa Anderson? întreb.

— Da!

Mă încrunt. Ce dracu'? Aici locuiește?

— Claire Anderson e... aici?

— Da! E mama mea.

Își leagănă brațele dintr-o parte în alta în timp ce uită la mine, fără să bănuiască nimic.

Aștept să se ducă s-o cheme. Când nu pleacă, întreb:

— Hm... poți s-o chemi pentru mine, te rog?

Ce naiba, puștiule?

— Da, OK!

Pleacă și rămân la ușă... Mă cuprinde neliniștea. A fost o idee proastă!

Alt puști apare la ușă. Are părul blond și creț și se uită urât la mine prin plasă.

— Tu cine ești?

— Tristan.

Îi zâmbesc.

— Ce vrei?

Doamne! Mă încrunt... Copiii ăștia sunt nepoliticoși.

— Am venit s-o văd pe mama ta.

— Pleacă de aici!

Îmi închide ușa în nas.

Mă încrunt și fac un pas înapoi... Poftim?

Aștept să deschidă ușa din nou. Nu o deschide. OK... Ce naiba s-a întâmplat?

— Harry! se aude vocea lui Claire.

— Nu fi nepoliticos!

Ea deschide ușa în grabă și face ochii mari când mă vede.

— Tristan! șoptește și iese pe verandă, închizând ușa încet după ea. E un moment foarte nepotrivit. Trebuie să pleci!

Simt că ceva e în neregulă cu ea.

— Poftim? De ce? șoptesc și eu.

Ușa se deschide brusc.

— El e? strigă un adolescent.

Claire se schimbă la față în timp ce mă uit încruntat la ei.

— Poftim?

— Asta înseamnă da, mârâie el.

Își îndreaptă atenția spre mine.

— Tu! urlă puștiul uriaș.

Venele de la gât i s-au umflat de furie. Ce naiba? Arată ca Hulk!

— Tu! strigă el din răsputeri. O să te omor cu mâinile mele!

Fac ochii mari de groază, pășesc în spate și calc pe ceva – un skateboard. Îmi fuge de sub picioare, glezna mi se sucește și cad pe spate. Apoi mă rostogolesc pe șase trepte.

— Ah! strig când mă prăbușesc la pământ cu o bufnitură.

Claire coboară în fugă scările.

— O, Doamne, Tristan!

Au... O durere ascuțită îmi străpunge glezna.

Puștiul uriaș aleargă scările și începe să mă lovească în cap cu ceva.

— Stai naibii departe de ea!

Mă lovește în continuare.

— Stai! Naibii! Departe!

CamScanner

Mă lovește iar și iar.

— Ce faci? strig eu și încerc să mă apăr de atac.

— Fletcher! strigă Claire. Intră în casă! Acum!

El ridică ceva în fața ochilor mei.

— Ăștia sunt chiloții tăi? mârâie el.

Fac ochii mari... Ah, fir-ar să fie! Parcă sunt în zona crepusculară.

— Sunt? strigă el.

Mi-i bagă sub nas și, când nu-i răspund, se înfurie și începe să mă sufoce cu ei, încercând să mi-i bage în gură.

Mă zbat pe jos, luptându-mă să supraviețuiesc.

— Claire! strig eu. Ce mama dracului?

— Fletcher! Intră în casă! strigă ea și-l împinge la o parte.

Nebunul smintit gâfâie, trăgându-și sufletul și uitându-se urât la mine.

— Nu mă ispiti, frumușelule!

Aruncă chiloții în timp ce îmi acopăr capul cu mâinile să mă apăr de alt atac, iar el intră nervos în casă. Ușa cu plasă se izbește.

Dispare în casă și al doilea dintre băieți, iar Claire și cel mic stau în genunchi lângă mine.

— Tristan! Îmi pare atât de rău! șoptește ea. A încurcat-o atât de rău, nici n-o să-i vin să creadă!

Mă uit la ea și gâfâi... Ce mama dracului s-a întâmplat adineauri?

Încerc să mă ridic, dar glezna îmi cedează și aproape cad.

— O, Doamne, te-ai rănit! șoptește ea.

Mă uit fix la ea.

— Mă întreb de ce...

— Pentru că Fletcher a încercat să-ți bage chiloții în gură ca să te sufoci, spune copilul. Să te sufoci până mori, adaugă el.

— Destul, Patrick! îi spune Claire.

Mă ajută amândoi să mă ridic, căci nu pot să-mi las greutatea pe gleznă.

— Hai înăuntru! Lasă-mă să iau niște gheață! spune Claire.

— Cred că glumești! mă răstesc eu și-mi smulg brațul din mâna ei. Nu intru în casă! Puștiul ăla e nebun! Aproape m-a omorât.

— Are probleme cu controlul furiei, mă lămurește cel mic.

— Tris, haide! Nu poți să conduci nicăieri în starea asta! mă avertizează Claire.

În cele din urmă, urc scările țopăind și amândoi mă conduc, după care mă prăbușesc pe canapea.

Claire mută taburetul spre mine, îmi ridică piciorul și-mi scoate pantoful și șoseta.

— Ce caută în casa mea? spune Hulk când năvălește în cameră.

— E musafirul meu! Du-te în camera ta! mârâie Claire.

— Dar...

— Pe cuvânt, Fletcher; n-am fost niciodată atât de furioasă pe tine! Du-te în camera ta! strigă ea.

Puștiul îmi aruncă o ultimă căutătură ucigașă și urcă scările, tropăind.

— Mă duc să aduc gheață, spune Claire. Trebuie să mă duc la congelatorul din garaj. Mă întorc imediat.

Claire dispare, iar cel mai mic vine și se așază lângă mine. Atât de aproape, încât aproape mi se urcă în brațe. Mă feresc de el.

Îngrozit, arunc o privire prin casă. Mobila e toată trasă la o parte și sunt pornite niște ventilatoare enorme, cu fața în jos. Covorul are niște pete ude imense... Ce s-a întâmplat aici? Spală o pată de sânge?

CamScanner

Televizorul e deschis la o emisiune-concurs gălăgioasă, iar un fel de proiect artistic e întins pe măsuța de cafea. E dezordine și haos... Nu mă așteptam la asta! Durerea îmi străbate glezna, motiv pentru care mă strâmb.

O pisică sare pe canapea. E mare, urâtă și vine aproape, încercând să se așeze pe mine. Bleah! Mă aplec în direcția opusă.

— Găgăuță, dă-te jos! spune puștiul.

Mă uit la el.

— Pe pisica ta o cheamă Găgăuță?

El zâmbește și dă mândru din cap.

— E obraznic! Face pipi pe lucruri.

Pisica sare pe scăunel și începe să-mi lingă piciorul. Îl trag la o parte. Îhh!

Mă ciupesc de nas.

Doamne sfinte!

Mijlociul vine și rămâne în picioare în fața noastră.

— Sunt cu ochii pe tine, îmi șoptește el și își trece două degete prin fața gâtului, mijind ochii.

Poftim?

Al dracului... Claire crește criminali în serie aici.

Simt că leșin.

— Pe mine mă cheamă Patrick, spune cel mic.

— Bună, Patrick! îi răspund și rămân cu ochii la puștiul criminal în serie și arăt spre el. Pe tine cum te cheamă? îl întreb.

— Cel mai mare coșmar al tău, șoptește el sumbru pe o voce monstruoasă.

Mă încrunt... Ce naiba are puștiul ăsta?

— Ce nume prostesc! șoptesc și eu.

— Îl cheamă Harry, spune Patrick.

— Da, păi, Harry e psihopat, răspund eu cu ochii la Harry.

Bat în tâmplă.

— Ciudatule, îi șoptesc.

Harry mă privește ca un nebun, își duce mâinile la gât și începe să se sugrume sub ochii mei. Scoate sunete de parcă s-ar sufoca și cade la podea, prefăcându-se mort.

Ce mama...

Mă uit la corpul inert de pe jos.

Nu glumesc; puștiul ăsta e complet dus.

Claire se întoarce dintr-o cameră din spate.

— O, Doamne, Tris! Nu am gheață, așa că trebuie să folosim o pungă de mazăre.

Îmi așază punga pe picior. Glezna îmi e cât o minge de fotbal și zvâcnește îngrozitor.

— Ridică-te, Harry! spune Claire în timp ce mă îngrijește.

Puștiul se ridică și fuge din cameră, iar eu îl urmăresc cu privirea. Nu am încredere în el. Ceva nu e deloc în regulă aici.

Trebuie să-mi păstrez mintea limpede în casa asta... Sfârșitul e aproape.

Colțul pungii cu mazăre e spart, iar boabele se împrăștie pe podea. Un câine apare alergând prin casă cu o găleată legată de cap și începe să mănânce mazărea înghețată de pe jos.

— Woofy! strigă Claire. Nu, băiete!

Mă încrunt, privind îngrozit.

Ce-i locul ăsta uitat de Dumnezeu?

Sălbatici...

Puștiul mijlociu – cum îl chema, Harry? – se întoarce în cameră cu ceva ce pare a fi un cordon de halat și un ursuleț. Se așază față în față cu mine. Îl privesc încruntat. Ce naiba face acum?

— O să te duc eu acasă, Tris! spune Claire.

Rămân cu ochii la copilul malefic. Îi leagă ursulețului cordonul în jurul gâtului.

— Va trebui să-ți lași mașina aici, continuă Claire.

Puștiul se ridică de pe canapeaua din fața mea și lasă ursulețul să cadă. Jucăria atârnă în laț.

— Are gâtul rupt... E mort, șoptește el.

Ieși afară... Ieși afară... Ieși afară din casa asta nenorocită!

Mă ridic grăbit și mă împiedic de câinele care mănâncă mazăre.

— Futu-i! strig de durere.

— Tristan, nu poți să conduci! icnește Claire.

— Păi, aici nu rămân naibii! mă bâlbâi eu și încep să țopăi spre ușă, aruncând o privire înapoi.

Nu știam cum arată iadul.

Acum știu.

— Tristan, vino înapoi!

Ies țopăind pe verandă.

— La revedere, Claire! strig eu.

Mi-a părut bine să te cunosc!

Capitolul 10

STAU ÎNTINS PE CANAPEA CU PICIORUL RIDICAT. AM PUS o pungă cu gheață pe glezna umflată, care îmi zvâcnește.

Minunat! Cum naiba o să muncesc cu un singur pantof? Ar fi ideal să se dezumfle peste noapte. Sunt sigur că o să fie bine.

Așez punga din nou și mă întind la loc.

Reiau în minte după-amiaza asta și ce am văzut acasă la Claire.

N-am cuvinte.

Cel puțin, niciunul care să-mi reducă șocul. Când a spus că are trei băieți, îmi imaginam niște copilași drăguți care se joacă cu LEGO.

Cât de tare am putut să mă înșel?

Copiii ei sunt aproape bărbați în toată firea – bărbați furioși în toată firea... care mă urăsc.

Văd casa în fața ochilor, animalele de companie și copiii psihopați. Clatin din cap, dezgustat.

A spus că suntem în etape diferite ale vieții și chiar n-am înțeles ce voia să spună.

Acum înțeleg.

Nu avem nimic în comun... în afară de simțul umorului, desigur, dar, per ansamblu, nu e de ajuns și, sincer să fiu, chestia asta mă enervează.

CamScanner

Am fi putut avea ceva. Am fi putut avea ceva al dracului de bun. Claire Anderson e aproape perfectă. Totuși, viața pe care o duce... nu e, iar eu nu vreau să fiu în preajma acelor copii turbați nici măcar zece minute. Urăsc faptul că trebuie să se descurce singură. Duce o povară atât de mare pe umeri, și nu știu cum suportă! Cum o fi să fii în pielea ei?

Nu e problema ta!

Mă cutremur amintindu-mi de mijlociu și, urăsc să recunosc, dar cel mare și violent părea aproape normal prin comparație cu acel viitor criminal în serie.

Îl văd spânzurând ursulețul. Ce naiba înseamnă asta?

Oare mi-am imaginat?

Telefonul dansează pe măsuța de cafea; îl iau și văd numele lui Claire.

Rahat!

— Alo! răspund.

— Bună, Tris!

Zâmbesc trist, auzindu-i vocea.

La naiba... De ce are copii, animale, orice ar fi?

— Am sunat să văd dacă te simți bine, spune ea.

— Da, mă simt bine.

Oftez.

— O, Doamne, Tristan, îmi pare atât de rău!

Rămân tăcut.

— El e foarte protector cu mine și tocmai găsise chiloții în bagajul meu. Probabil s-au amestecat când am dat rufele la spălat, minte ea și știu că probabil puștiul o ascultă. A avut o răbufnire de moment.

— Da, eram acolo, Claire! Am văzut totul, mai știi? Cu ochii mei, chiar. Glezna o dovedește.

— În fine, vrea să vorbească cu tine, spune ea.

— Nu, e...

— Alo, aud în clipa următoare.

Îmi dau ochii peste cap.

— Bună! răspund eu.

El răsuflă greoi și o văd cu ochii minții pe Claire stând lângă el și obligându-l s-o facă.

— Îți cer scuze! Am fost impertinent azi după-amiază, îmi spune. Nu știu ce m-a apucat.

— Aș putea să te acuz de ultraj, răspund eu.

El rămâne tăcut.

— Sunt doar prietenul mamei tale, ne cunoaștem de la serviciu. Ai tras o concluzie greșită. A fost nepotrivit.

Niciun răspuns.

— Mai e ceva? mă răstesc, frustrat.

— Nu!

— Deci, asta e scuza ta? mă încrunt.

— Da!

— Mama ta te obligă să mă suni?

— Da!

— Chiar îți pare rău?

— Nu!

Mijesc ochii... Ceea ce vreau să spun de fapt este „I-am tras-o mamei tale din toate pozițiile și i-a plăcut fiecare centimetru din scula mea, rahat mic ce ești". Dar nu o fac. O să fiu eu adultul aici.

— Vrei să vorbești iar cu mama? întreabă el.

Mă încrunt și mă gândesc la întrebare, închizând ochii cu părere de rău. În cele din urmă, răspund:

— Nu, e în regulă! Mersi de telefon!

Închid.

Mă uit o clipă la telefon.

Mi-o imaginez pe Claire la celălalt capăt. Voia să vorbească cu mine?

Reiau în minte tot ce are de înfruntat: munca, problemele financiare, iar asta pe lângă faptul că îi crește pe cei trei băieți, care au probleme evidente.

CamScanner

Îmi pare rău pentru ea.

Arunc telefonul pe canapea și mă ridic cu greu. Pun piciorul în pământ să-l testez și mă străbate o durere cumplită.

Fir-ar al dracului, copil prost!

E ora unsprezece a doua zi dimineață când ajung la birou în cârje.

Jameson e la recepție. Îi cade fața când mă vede și mă urmează în birou.

— Ce-ai pățit?

— Nu întreba!

Mă las enervat pe scaun.

— Ce-ai făcut?

— Mi-am rupt ligamentele. S-a smuls o bucată de os când a plesnit.

El se strâmbă.

— Au! Cum ai reușit?

Îmi trec mâna peste față.

— M-a bătut un puști cu niște chiloți.

— Ce-a făcut?

Zâmbesc și mă ciupesc de nas.

— Ieri am fost în zona crepusculară, Jameson.

— Cum așa?

— Stai să-ți descriu genul de oameni cu care am avut de-a face!

El se încruntă, nedumerit.

— Au o pisică pe care o cheamă Găgăuță, îi spun.

El mă privește impasibil.

— Ce fel de om dement, bolnav, dus cu capul și sucit numește pisica familiei... Găgăuță?

— Despre ce vorbești?

Se încruntă.

— Am cunoscut o tipă la o conferință în Franța.

Răsuflu greoi.

— Era perfectă.

El își dă ochii peste cap.

— Așa începe, murmură el sec.

— A bifat căsuțe despre care nici nu știam că există. Deșteaptă și amuzantă. Sexy ca naiba.

Îmi deschid calculatorul.

— Dar e o mică problemă – are trei copii.

El face o grimasă.

— Și ne întoarcem aici. Îmi spune că o termină cu mine din cauza copiilor. Spune că venim din lumi diferite, bla, bla, bla.

Îmi dau ochii peste cap.

Jameson zâmbește și se așază la biroul meu, cu interesul sporit.

— Nu cred în raționamentul ei, așa că ieri am urmărit-o până acasă de la serviciu.

— Poftim? Ai urmărit-o până acasă?

Se încruntă.

Ridic din umeri.

— Doar puțin. De fapt, Sammia i-a găsit adresa. În orice caz, ajung la ea acasă. Arată ca o curte cu vechituri; tot felul de rahaturi.

Dau din mâini, încercând să descriu enormitatea dezordinii.

— Încălțări și biciclete și fir-ar... tot ce poate fi pe lume.

El se încruntă și ascultă cu atenție.

— Și apare puștiul ei, dar nu e un pușți.

Fac ochii mari.

— E un nenorocit de pușți-bărbat.

Întind brațele ca să-i arăt cât de înalt era.

— Începe să mă lovească cu o pereche de chiloți pe care i-am lăsat în valiza ei.

Jameson face ochii mari și zâmbește.

— Așa că mă dau înapoi, șocat, calc pe un skateboard și cad pe scări.

Jameson râde.

— Iar nenorocitul ăla de pușți sare pe mine și încearcă să-mi îndese chiloții în gură.

Jameson dă capul pe spate și râde în hohote.

— Nu e tot, mă bâlbâi eu. Nu e nici măcar cea mai rea parte.

James râde în gura mare.

— Mă cară ei înăuntru. Ea trimite copilul în camera lui și se duce să ia gheață, apoi iese alt pușți.

Îmi imaginez fața lui și fac ochii mari.

— Pușțiul ăsta... e malefic naibii, omule, vorbesc serios!

— Cum îl cheamă?

Încerc să-mi amintesc.

— La fel ca pe vrăjitorul ăla tocilar, ăla cu ochelari.

— Cine? Harry Potter?

— Da, ăla. Îl cheamă Harry.

Jameson zâmbește larg.

— În fine, și începe să facă semne ca și cum și-ar tăia gâtul cu degetele.

Șocat, Jameson încetează cu râsul.

— Pe urmă, se apucă de gât și începe să se sugrume până se preface că a murit, îi șoptesc.

— Poftim?

Jameson se strâmbă.

— Chiar *e* ciudat.

— Ei, crezi? mă bâlbâi. Pe urmă fuge și se întoarce cu un cordon și un ursuleț, și îl văd cum îi pune lațul de gât și-l spânzură.

Jameson mă privește îndelung. E la fel de nedumerit ca mine.

— Ce-a făcut?

Îmi fac semnul crucii pe piept.

— Dumnezeu mi-e martor! Chestia asta chiar s-a întâmplat.

Jameson râde, şocat.

— Şi câinele! strig eu. Bietul şi nenorocitul de câine!

— Ce-i cu câinele?

— Are o afurisită de găleată legată de cap.

— De ce?

— Să-l tortureze... De ce altceva?

Îi cade faţa şi se holbează la mine.

— Poftim?

— Nici nu glumesc... Am coborât din maşină şi m-am gândit la un fel de misiune, să-l fur pe bietul amărât şi să-l salvez. Mânca mazărea, Jameson! Afurisita de mazăre, pe bune!

Jameson dă capul pe spate şi râde cu poftă.

Îmi las capul în mâini.

— Îmi pare rău, Woofy!

— Îl cheamă Woofy?

Dau întristat din cap.

El hohoteşte şi îşi pierde cumpătul cu totul.

— Şi ce-ai făcut?

Respir adânc.

— Am făcut ce face un bărbat care se respectă când îi este viaţa în pericol.

— Ce anume?

— Am plecat dracului de acolo.

— Ai condus acasă cu glezna aia? întreabă el mirat.

— Am mers cu viteză tot drumul.

Jameson râde.

— Gata cu Mamele Sexy pentru mine! Ridic mâinile în aer, semn că mă predau: Am terminat!

Mă întorc la calculator.

— De fapt, nici nu cred că mai vreau copii acum. Sunt marcat pe viață.

Mă cuprinde melancolia.

— Știam că e văduvă și că e greu, dar n-am crezut niciodată că e atât de grav!

Jameson mă privește cu atenție.

— Probabil se gândea la tine când a pus capăt relației.

— Da, cred că da!

Oftez.

— În orice caz, în altă viață, e femeia perfectă. Dar circumstanțele au distrus tot.

E ora zece, joi dimineața, și cineva bate la ușă:

— Intră!

Apare Sammia, căreia îi zâmbesc. E asistenta fratelui meu și raza de soare din biroul nostru. Lucrează la recepție și are grijă de noi toți.

— Tristan, au venit candidații pentru stagiatură.

Tastez în continuare.

— OK, la ce număr i-am redus?

— Cu toate testele și cele două interviuri pe care le-am ținut deja la etajul patruzeci, sunt trei candidați finali.

— Da, OK, ție care îți place? întreb eu.

— Îmi place Rebecca, spune ea. Cred că are tot ce trebuie.

— Ei bine, ca să ajungă până aici, toți au ce le trebuie, dar să vedem cine iese cel mai bine la interviu.

Scot dosarul de interviuri pentru stagiatură. În fiecare an, luăm doar unul la nivel de management. E o ocazie unică în viață. Tinerii vin din toată țara ca să ajungă sub aripa noastră. Toți cei din trecut au avut mare succes, iar majoritatea dețin posturi de conducere.

— Sincer să fiu, n-am avut timp să revăd notele de la interviu, recunosc eu.

— E în regulă! spune Sammia și îmi zâmbește. Nu e ca și cum ai fi la prima încercare.

Chicotesc.

— Trimite-l pe primul!

— OK!

Deschid dosarul și scot întrebările relevante pe care trebuie să le pun. Îmi pregătesc caietul și pixul.

Se aude o bătaie ușoară în ușă.

— Intră!

Ușa se deschide și ridic ochii. Îmi cade fața!

El e!

Agresorul cu chiloții. Rămânem în același timp cu gura căscată din pricina șocului.

— *Tu ești*... Tristan Miles? icnește el, îngrozit.

— Glumești? mă răstesc eu. Nici măcar nu pot să merg din cauza ta, iar acum vii aici, căutând un loc de muncă?

— Crede-mă, nu știam că ești tu! se răstește și el.

— Altfel nu m-ai fi atacat? icnesc.

— Nu, tot te-aș fi atacat, dar n-aș fi venit azi.

Dau capul pe spate, dezgustat.

— Glumești?

El încrucișează brațele și mijește ochii.

— Deci... minteai.

— Cu ce?

— Nu o cunoști pe mama de la serviciu.

— Ba da, și de ce naiba vorbim acum despre mama ta?

— De ce ai venit la noi s-o vezi? De ce nu te-ai dus la biroul ei?

— În primul rând...

Arăt spre scaun.

— Stai jos! mă răstesc în timp ce-mi iau cârjele și le dau la o parte.

El se prăbușește pe scaun.

— În al doilea rând, eu știam că e casa mamei tale. Și în al treilea rând, nu e treaba ta de ce am vrut să vorbesc cu ea. Glezna mea e complet terminată, apropo; mersi de întrebare!

El rânjește.

— Ți se pare nostim?

— Nu, cred că ești un mincinos nesimțit! Erau chiloții tăi și poți să-ți bagi postul în fundul ăla pretențios. Eu oricum nu-l vreau.

Clatin din cap. De ce nu mă surprinde atitudinea lui?

— Așa o să fac!

Ne uităm urât unul la altul.

— Să nu-i spui mamei că am venit aici azi!

Mă încrunt.

— Ea nu știe?

— Nu, și aș aprecia să nu afle.

— De ce nu i-ai spus?

— Voiam să-i fac o surpriză când obțineam postul.

Mă uit la el și-i analizez vorbele.

— De ce să nu-i spui că încerci? Cererile se depun de luni întregi.

El lasă ochii în pământ.

— Nu voiam să fie dezamăgită dacă nu-l obțineam.

— N-ar fi dezamăgită dacă nu l-ai primi. Știu sigur.

El încleștează fălcile și se uită la covorul din fața noastră.

— De ce ți-ai dori slujba asta? îl întreb.

— Vreau să învăț ce să fac și să preiau Anderson Media. Face o pauză, apoi continuă: Ca să nu mai muncească ea atât de mult.

Mă uit fix la el.

— Face destule.

Își freacă piciorul de covor.

— Nu vreau să-și mai facă griji.

Mă întristez.

— Crezi că trebuie s-o protejezi pe mama ta?

— Nu cred; știu!

Se ridică.

— E OK.

Răsuflă greoi.

— Nu-ți mai irosesc timpul.

Are dreptate; chiar trebuie s-o protejeze! Merită protecție.

Îl privesc o clipă și, nu-mi place să recunosc, dar sunt ciudat de impresionat de loialitatea lui față de Claire.

— Îmi pare rău pentru glezna ta! îmi spune.

— Chiar?

— Nu!

Mă ațintește cu privirea.

— Să nu-mi spui că n-ai face la fel dacă ai găsi chiloții cuiva în valiza mamei tale.

— Nu, de fapt, n-aș face-o, murmur eu sec. Pentru că... nu sunt psihopat.

El își dă ochii peste cap.

— În fine...

Se duce spre ușă.

— Candidații la stagiatură îmi strâng mâna de obicei! strig eu după el.

— Acesta nu o face.

Se întoarce și pleacă. Ușa se închide ușor în urma lui.

Mă uit o clipă la ușa pe care a ieșit, apoi apăs în sfârșit pe interfon.

— Sammia, trimite al doilea candidat, te rog!

— Desigur!

Mă uit la fișa din fața mea cu sistemul de notare la interviu și răsuflu adânc. Cum dracu' notez chestia asta?

Mă holbez la ecranul calculatorului. Au trecut cinci zile de când i-am intervievat pe cei trei finaliști. Cinci zile de când nu mă pot hotărî pe cine să angajez.

Rebecca e fantastică. Ar fi un beneficiu pentru firmă și i-aș oferi un post, indiferent dacă îl primește pe acesta sau nu.

Joel, celălalt candidat, era perfect pe hârtie. Testarea psihometrică a fost perfectă și a răspuns la fiecare întrebare cu o desăvârșire exersată.

Și apoi Fletcher Anderson. El nici măcar nu a trecut prin interviu. Nu a vrut să-mi dea mâna și aproape m-a omorât fără să-și ceară scuze. E nebun, sălbatic și tot ce nu am energia să instruiesc.

Dar are mai multă pasiune în degetul cel mic decât ceilalți doi la un loc.

Oricât aș încerca să mă conving că nu e așa, tot la el mă întorc. E loial familiei, oricât... de prost gestionată ar fi loialitatea asta. Media îi curge în sânge și are o șansă rară de a prelua cândva Anderson Media ca director executiv... Asta, dacă rezistă firma destulă vreme. Știu că așa va fi. Claire se descurcă. Cu pasiunea, temperamentul și instruirea potrivită, am putea face din el cel mai bun director executiv din New York.

Respir adânc, uitându-mă la argumentele pro și contra ale fiecărui candidat, sperând că, printr-o minune, voi găsi ceva bun la ceilalți doi – și găsesc, dar Fletcher are o calitate neexploatată. Pe de altă parte, are și probleme grave cu furia și poate voi fi forțat să-l concediez cu timpul oricum.

Doi pași în față, unul înapoi.

Am încercat chiar să o sun ieri pe Rebecca și să-i ofer postul, dar, când a fost vorba să dau telefon, n-am reușit.

Mintea îmi spune că Fletcher e prea complicat, așa că ar fi bine să renunț la el; instinctul îmi spune că el e alesul.

Decizii, decizii!

Claire

Patrick stă întins pe patul meu în timp ce adun rufele și le așez în jurul lui în teancuri.

— Mai citește-mi rândul acela o dată, Paddy! îi spun.

— Casa era în ha... ha... ha...

Se încruntă și se concentrează.

— Spune-l pe silabe! îi amintesc.

— Ham-p-tons.

Accentuează *s*-ul de la sfârșit.

— Da, ai reușit!

Zâmbește mândru și trece mai departe. Patrick a fost diagnosticat anul acesta cu dislexie. Și, sinceră să fiu, după ce am primit diagnosticul, a fost o mare ușurare pentru mine. Eu și profesorii lui nu înțelegeam de ce nu poate să citească și de ce unele sarcini de lucru de la școală sunt atât de grele pentru el, când e evident că e deștept. În cele din urmă, l-am dus la o terapeută, iar ea a descoperit problema.

— Tot ti...

Se încruntă.

— Timpul, continuă el.

Fletcher intră în cameră. Se luptă să nu zâmbească.

— Ce e? îl întreb și împăturesc hainele mai departe.

— Am decis să amân facultatea.

Arunc un prosop proaspăt împăturit pe morman.

— Ei, asta nu o să se întâmple!

— Ba da! Luna viitoare împlinesc optsprezece ani, mamă. Pot să fac ce vreau.

— Fletcher Anderson, ești mult prea deștept să îți iei un an liber ca să nu faci nimic. Nici măcar nu discut cu tine despre asta!

— Am obținut o stagiatură.

Îmi cade fața.

— Ce vrei să spui?

— M-am înscris acum șase luni și am ajuns în ultimii trei.

— Poftim?

Mă holbez la el.

— De ce nu mi-ai spus?

— Nu voiam să-ți faci speranțe.

Zâmbesc și-i iau fața în mâini.

— Fletch, când o să încetezi să-ți mai faci griji pentru mine?

Împăturesc alt prosop.

— Și când e ultimul interviu?

— L-am dat deja.

Iar îmi cade fața.

— Poftim? Când?

— Miercuri, la New York.

Mă uit lung la el.

— Cum ai făcut asta fără să știu eu?

— Am luat trenul. Oricum, nu credeam că mai am vreo șansă după ziua de luni și felul în care ne-am cunoscut.

Mă strâmb, nedumerită.

— Ce vrei să spui?

— Postul e la Miles Media.

— Ai primit o stagiatură la Miles Media? icnesc.

— Da!

Îmi zâmbește mândru.

— Tristan Miles e noul meu șef.

Fac ochii mari de groază.

— Poftim? Nu! mă răstesc. Nu poți să lucrezi cu el!

Arunc cu putere următorul prosop pe morman.

— Las-o baltă!

— Mamă, e cea mai bună companie de media din lume. E ceva extraordinar că am reușit să obțin stagiatura acolo. Au avut peste patru mii de candidați.

— Ai încercat să-i bagi chiloții în gură, Fletcher! îi strig. Cum poți să intri în biroul acela fără să-ți fie rușine?

— E OK! Mi-am cerut scuze, mai știi?

— Nu, nu e OK! Nu o să fie niciodată OK. E cel mai jenant lucru pe care l-am văzut vreodată. Nu poți să lucrezi acolo; îți interzic!

Fletcher e o bombă cu ceas. Nu vreau să mă facă de râs și mai mult. Mi-l imaginez pierzându-și cumpătul la serviciu și mă cutremur de rușine. E cel mai urât coșmar!

— Ba lucrez! se răstește el. Nu poți să mă oprești!

— Pot și o voi face! îi strig.

— Vreau să învăț de la cei mai buni. Vreau să conduc Anderson Media într-o bună zi; ei pot să mă învețe cum s-o fac.

— Nu te vor învăța decât cum să fii nemilos, Fletcher.

— Exact asta vreau să învăț.

Mă uit urât la el.

— Sună-l pe Tristan Miles și spune-i să-și bage postul unde nu bate soarele!

Sunt atât de furioasă pe omul acela că m-a lucrat pe la spate, încât nu mai suport.

Ar fi trebuit să mă sune și să-mi spună despre interviu.

De când i-a cunoscut pe copiii mei, n-am mai primit nicio veste de la el. Nu că aș fi vrut, dar oricum, e vorba de principiu. Și acum să nu mă sune, ci să-i ofere fiului meu o slujbă ca un fel de scuză că e un pămpălău care urăște copiii? Era atât de disperat după mine, că a venit la noi acasă, dar, după o singură întâlnire cu copiii mei... bum! Rece ca gheața!

Ar fi trebuit să mă aștept la asta – de fapt, pe cine păcălesc? Chiar m-am așteptat.

Bărbatul frumos pe care l-am cunoscut în Franța nu e bărbatul glacial care trăiește la New York. Sunt la lumi distanță. Pe bărbatul din Franța îl ador; pe cel din New York îl disprețuiesc.

Nu-l vreau în preajma lui Fletcher și, în mod sigur, nu vreau ca Fletcher să învețe etica afacerilor de la el.

E o idee ridicolă!

Împăturesc prosoapele cu mișcări energice. Oricum, nu-mi pasă de Tristan Miles! Nu e ca și cum voiam ceva, dar în mod sigur mi-a știrbit orgoliul. Știu că e genial și știu că Wade ar susține ideea, dar Tristan Miles e rece și calculat în lumea afacerilor. Nu vreau ca primul loc de muncă al lui Fletcher să fie la el. E atât de impresionabil și nu vreau să creadă că motivația nemiloasă de la Miles Media e ceva normal! E un dezastru pe cale să se producă!

— Încep de luni! se răstește Fletcher.

— Peste cadavrul meu!

CamScanner

Capitolul 11

ÎI ÎNDREPT CRAVATA LUI FLETCHER.

— Să nu uiți, cere ajutor dacă nu știi ce să faci!

— Da, mamă!

Îi șterg umerii de praf. După un weekend cu crize și lacrimi, am cedat. Fletcher începe să lucreze pentru Tristan în dimineața asta și niciodată nu m-am simțit mai rău.

— Și ai grijă să bei multă apă! Dacă te deshidratezi, nu o să te poți concentra.

El își dă ochii peste cap.

— Ți-am pregătit prânzul. Să nu capeți obiceiul să-l cumperi. O să risipești o avere!

— Mamă...

Fletcher clatină subtil din cap.

— Pentru că... știi? Ceea ce începi să faci la prima slujbă o să pună bazele întregii tale cariere. Vreau să deprinzi obiceiuri bune. E o ocazie să înveți, Fletch. Privește și învață, dar să nu uiți niciodată că ești un Anderson.

Îmi trec degetele prin părul lui.

El îmi zâmbește.

— Nu uit!

CamScanner

— Să fii priceput la afaceri nu înseamnă să fii nemilos, îi amintesc.

— Știu; am vorbit despre asta.

Oftează.

— Tatăl tău a fost un om atât de bun, Fletch, cu o etică ireproșabilă!

El zâmbește larg.

Cea mai mare teamă a mea e că Tristan o să-l influențeze pe băiatul ăsta tânăr și impresionabil. Mi se umplu ochii de lacrimi doar gândindu-mă la asta.

— Mamă, încetează!

Îmi acopăr gura cu mâinile și mă uit la fiul meu frumos.

— Îmi pare rău, scumpule, dar am atâtea emoții pentru tine!

— De ce?

— Pentru că e o chestie importantă și nu vreau s-o dai în bară.

— Mamă!

Scoate un oftat.

— I-am băgat șefului chiloții în gură înainte să obțin slujba. Sunt destul de sigur că deja am dat-o în bară.

Mă prind de frunte, uitându-mă la el.

— Doamne, te rog să nu-mi amintești!

O să fie pentru totdeauna cel mai jenant moment din viața mea. Mă apuc să-i aranjez iar cravata ca să-mi distrag atenția.

— A funcționat!

Mă încrunt.

— Ce înseamnă asta?

— Păi, nu s-a mai întors.

El rânjește.

— Eram doar prieteni, Fletcher. Oricum nu se mai întorcea... cu mult înainte să faci chestia aia. Nu te flata! Dacă între noi doi exista ceva, chiar crezi că asta l-ar fi descurajat?

— Hm...

Fletcher ridică din umeri; nu mă crede.

Nu o să recunosc niciodată adevărul – că are dreptate și, exact cum a plănuit el, chiar a funcționat. Tristan nu a mai luat legătura cu mine din ziua aceea fatidică. A trecut de la a veni la mine acasă să mă curteze... la a nu mai suna niciodată. Asta spune multe despre el și curajul lui – sau lipsa acestuia. În fine, cui îi pasă?

Ducă-se! Chiar îi sunt recunoscătoare lui Fletcher că l-a pus pe fugă. M-a scutit de o treabă și a împiedicat lucrurile să mai tărăgăneze.

— Nu uita să fii profesionist! îi amintesc.

— Știu!

— Și fii manierat!

El dă ochii peste cap.

— Și dacă ai probleme ce faci?

— Mă duc la baie și număr până la zece să mă calmez.

Oftează.

Zâmbesc și-i aranjez părul.

— Gata, Fletch!

Îi zâmbesc.

— O să te descurci de minune!

Îi îndrept părul întruna, iar el îmi dă mâna la o parte.

— Destul, mamă!

Îi strâng fața în mâini și-i întorc privirea spre mine.

— Știi cât de mândri de tine suntem eu și tatăl tău?

El ridică din umeri întristat.

— Mersi!

Zâmbesc.

— Și sună-mă în pauza de prânz!

— O, Doamne! Nu mă mai bate la cap. Nu o să am timp.

— Un minut – ai un minut!

Dând ochii peste cap pentru ultima dată, coboară scările, iar eu îl urmez și-mi iau cheile.

— Să mergem!

A fost cea mai lungă zi din viața mea. Iau telefonul și-l verific din nou.

— E unu și jumătate. De ce nu m-a sunat? oftez eu.

— Probabil a uitat, răspunde Marley.

— Dacă nu i-au dat pauză de prânz? îl întreb. Nu poate să nu mănânce! Ar putea să leșine!

Marley își dă ochii peste cap.

— O să fie bine; doar nu e un lagăr! Miles Media este renumită pentru că se comportă frumos cu angajații.

— Vrei să nu-mi mai spui că totul o să fie bine? mă răstesc eu. Pentru că am motive să fiu îngrijorată și chiar îmi fac griji pentru el.

— O, Doamne, te scoți singură din minți – și pe mine, de altfel!

— Când o să ai un copil care se duce să lucreze pentru cel mai mare ticălos din lume, să-mi spui cum merge treaba!

— OK, bine!

Îmi zâmbește.

— Nu are nicio legătură cu faptul că domnul Miles nu te-a sunat, nu-i așa?

Mă strâmb dezgustată.

— Poftim, adică sunt supărată că nu m-a sunat? Am terminat-o deja cu el – nu că am avut ceva de terminat. A fost doar o săptămână, Marley, și-apoi Tristan Miles nu înseamnă nimic pentru mine. Totuși, am suspiciuni mari în privința motivului pentru care l-a angajat pe Fletcher. Ceva nu pare în regulă. Fletcher a încercat să-l atace cu propriii chiloți, pentru Dumnezeu!

Marley râde.

— O, Doamne, ce-aș fi vrut să fiu acolo ca să văd! Pun pariu că Tristan Miles n-a mai avut parte de așa ceva.

Zâmbesc când îmi amintesc ziua aceea spectaculoasă. Niciodată n-am fost mai îngrozită și amuzată deopotrivă. Nu că aș recunoaște așa ceva vreodată, nici măcar în fața lui Marley.

— O să-i trimit mesaj. Nu pot să o mai iau razna mult timp. Tastez:

Bună, Fletch, cum merge, amice?

Primesc imediat un răspuns.

Urăsc slujba asta! Îl urăsc pe omul ăsta, de mâine nu mai vin!

Fac ochii mari de groază.

— O, nu, Marley! O să fie mai rău decât dacă n-ar fi început măcar. Parcă și văd!

Îi răspund:

De ce, ce se întâmplă?

Îmi trimite mesaj:

Vorbim diseară, mai am cinci minute pentru prânz.

Mă uit la Marley și mi se strânge stomacul.

— Ce se întâmplă acolo? Nu-mi vine să cred!

Marley își dă ochii peste cap.

— Mie, da! Hai să fim sincere, Claire! Fletcher nu prea suportă ordinele.

Răsuflu adânc.

— Sper ca după-amiaza să fie mai bună.

Marley îmi zâmbește.

— O să fie! Mai știi cum a fost la prima ta slujbă? Prima zi la muncă e rea pentru toată lumea, Claire!

Ridic din umeri.

— Cred că ai dreptate.

— Totul o să fie bine. Relaxează-te, lasă-l în pace! E aproape bărbat! Trebuie să-și croiască drumul singur.

— Da, știu!

Oftez. Îmi iau pixul și încerc să mă întorc la treabă. Îmi zboară prin minte imagini de coșmar cu bietul meu copilaș, singur în biroul acela mare și ciudat de corporație.

De ce nu s-a putut duce totuși la facultate?

Amestec brânza în oala mare cu spaghete bolognese. Am terminat devreme azi și, cu toate că am vrut să-l iau pe Fletcher de la serviciu, îl las să ia trenul spre casă. Fac tot posibilul să practic dragostea dură. Vrea să fie băiat mare și să muncească; trebuie să învețe cum să fie independent. Mă uit la ceas. Unde e?

Mă uit la ceilalți doi băieți, care stau lângă blatul din bucătărie.

— Cum a fost azi la școală, Harry?

— OK!

— Cum a fost doamna Parkinson?

— O vrăjitoare, ca de obicei.

Oftează.

— Nu cred că e prea frumos să o faci vrăjitoare pe profesoara ta.

— Da, păi, dacă nu s-ar mai purta ca o vrăjitoare, n-aș fi nevoit să-i spun așa.

— Să nu dai de necaz, te rog, Harry! E ultimul tău avertisment de la școală. Trebuie să te porți frumos. Trebuie să le arăți tuturor cât de deștept și fermecător ești în realitate!

Harry își dă ochii peste cap. Patrick îmi zâmbește prostește.

— Să ne purtăm frumos când ajunge Fletch acasă! A avut o zi foarte grea. Și vreau să încercați să-l faceți să se simtă mai bine.

— Și cum ar trebui să facem asta? mă întreabă Harry, dându-și ochii peste cap.

— Doar să vorbiți despre una-alta și să-i distrageți atenția. Să-l faceți să râdă. Încercați să-l faceți să înțeleagă că lucrurile nu sunt atât de grave pe cât crede.

Harry zâmbește.

— Cred că lucrurile chiar sunt atât de grave pe cât crede. Imaginează-ți cum e să lucrezi pentru măgarul acela încrezut!

— Nici măcar nu-l cunoști! mă răstesc eu. Nu poți să spui așa ceva; e un bărbat drăguț. Și e noul șef al lui Fletch, așa că trebuie să dați dovadă de respect.

Auzim ușa de la intrare trântindu-se și curând apare Fletcher. Are părul ciufulit, cravata strâmbă, sacoul șui, iar șireturile desfăcute. Arată de parcă a fost până în iad și înapoi. Îmi mușc buza să nu zâmbesc și-l îmbrățișez.

— Ce face băiatul meu muncitor?

— A fost un adevărat iad.

Îmi cade fața.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— Practic, am stricat tot ce am atins.

— E OK. Ești nou; nu se pot aștepta să știi tot. Nimeni nu știe tot din prima zi.

Zâmbesc și mă uit la el.

— Care a fost ultimul lucru pe care ți l-a spus?

— „Să nu îndrăznești să întârzii mâine!"

Mă încrunt.

— Nu ți-a spus: „Mulțumesc pentru prima ta zi"?

— Nu, mamă! Ți-am zis că e un tâmpit.

— Hm... Ei bine, să vedem cum merg lucrurile mâine!

— Nu mă întorc!

— Ba da, te întorci, Fletcher! mă răstesc la el. O să lucrezi acolo două săptămâni. Nu vreau să mă faci de râs. Dacă nu-ți place după două săptămâni, poți să te oprești, dar o să reziști și măcar o să-i acorzi o șansă!

Fletcher își dă ochii peste cap și se așază la masă, iar eu îi pun spaghete bolognese în față.

— Ți-am pregătit mâncarea preferată.

— Sunt prea obosit să mănânc.

Mă prefac că zâmbesc și-mi trec degetele prin părul lui.

— Știu, scumpule, și eu!

Stau la masă și aștept să vină Fletcher de la serviciu. Sincer, cine ar fi știut că e atât de stresant când un copil începe să muncească? Nu pot să gândesc, nu pot să dorm și am plecat devreme de la serviciu în fiecare zi ca să ajung acasă înaintea lui și să-i pregătesc mâncarea preferată.

Tristan îl trece prin focurile iadului și știu că poate are nevoie de asta. Dar mama din mine e îngrijorată că Tristan încearcă doar să-i dea o lecție pentru felul în care

CamScanner

s-au cunoscut. Închid ochii, îngrozită. Nici nu-mi pot aminti de ziua aceea fără să mă rușinez. *I-a fluturat chiloții și a încercat să i-i bage în gură... Ah, groaznic!*

Ce naiba a fost în capul lui Fletcher?

Dar știi ceva? Sunt mândră de Fletch! Sunt mândră că a reușit să se impună în fața celorlalți candidați, că a obținut slujba, iar apoi că a avut curajul să-și păstreze slujba și să se întoarcă în fiecare zi.

Ușa se dă de perete, așa că schițez un zâmbet, luând prăjitura cu ciocolată pe care tocmai i-am făcut-o. El apare de după colț și mă străduiesc să îmi păstrez surâsul, deși simt că izbucnesc în lacrimi când văd ce față tristă are.

— Bună, Fletch!

— Bună!

Își scoate cravata cu un gest agresiv.

— Ți-am făcut prăjitură cu ciocolată!

O întind spre el.

— Preferata ta!

— Mersi!

Oftează. Întinde un deget și-l trece prin glazură, apoi îl bagă în gură.

Mă pregătesc pentru întrebarea de care mă tem.

— Cum a fost azi?

El se lasă pe scaun.

— Oribil!

— Serios? îi șoptesc.

La naiba! Chiar îmi doresc să se termine cu bine!

— De ce? Ce s-a întâmplat azi?

— Pur și simplu, nu sunt prea bun la asta, mamă!

— Scumpule, nici nu e de așteptat să fii prea bun! Ești la început.

El răsuflă greoi și dă din nou cu degetul prin glazură.

— Tristan cum e? întreb.

— Răutăcios.

— Răutăcios? mă încrunt. În ce fel?

Îl privesc cu atenție o clipă.

— Dă-mi un exemplu!

Își umflă obrajii. Nu l-am văzut niciodată atât de descurajat.

— Păi...

Se oprește și își ordonează gândurile.

— Facem o chestie în care el îi vizitează pe toți managerii de la fiecare etaj, iar eu îl urmez ca un cățel și iau notițe. Azi a fost o ședință cu toată lumea.

— Da, OK, așa e normal!

— Ei bine, azi am coborât la etajul patruzeci și am intrat în ședință, și mi-am dat seama că mi-am lăsat pixul pe birou.

— Da!

Îl ascult încruntată.

— Zi mai departe!

— Nu mai erau alte pixuri acolo, așa că am stat și l-am ascultat vorbind cu toată lumea.

Îl ascult dând din cap.

— Pe la jumătatea ședinței, a observat că nu iau notițe și m-a întrebat de ce. I-am spus că mi-am uitat pixul și a luat-o razna complet, a urlat la mine în fața tuturor și m-a dat afară din ședința de conducere.

— Poftim? A urlat la tine?

Mă încrunt.

— Ca un nebun. Cică nu tolerează lenea sau neglijența și că, dacă nu vreau să învăț, atunci ar fi mai bine să plec imediat de la Miles Media.

Rămân cu gura căscată de uimire.

— Poftim? De la un pix?

— Mamă, nu e nici măcar jumătate din toată povestea. Urlă la mine toată ziua. Tot ce fac e greșit.

Simt furia în stomac.

— Urlă la tine?

— Urlă de dărâmă clădirea aia afurisită. Chiar și Jameson, directorul executiv, a sărit azi să mă salveze. I-a spus să se liniștească.

Face ochii mari.

— Și toți știu că Jameson Miles țipă mereu la toată lumea, mamă, așa că am aflat că Tristan nu e nevoit să strige la toți cum face cu mine.

Își ridică mâinile în aer.

— Sammia, asistenta lui Jameson, mi-a cumpărat o brioșă azi. Și ea mă compătimește. Mi-a zis să nu-mi fac griji din cauza lui – că fac treabă bună. I se pleoștesc umerii când continuă: Pur și simplu, mă urăște.

Mijesc ochii și simt un nod de furie în burtă.

— Ignoră-l, amice!

Mă prefac că zâmbesc.

— O să se potolească!

Altfel...

— Doar stai în banca ta și fă-ți treaba!

Îi tai o felie de prăjitură și i-o întind.

— Prăjitură înainte de cină?

Se încruntă.

— Prăjitură *la* cină, dacă vrei!

Îl urmăresc cum mănâncă și privesc în gol în timp ce adrenalina îmi străbate tot corpul.

Fututul de Tristan Miles... Să nu mă enervezi!

*

— Ce părere ai, Marley? întreb eu. Ar fi cazul să-mi fac griji?

— Hm, e dificil...

Soarbe din cola. Suntem la un restaurant pentru prânz.

— Pe de o parte, vrei ca Fletch să fie învățat așa cum trebuie.

— Da, dar țipă la el, Marl. La ce slujbă e OK așa ceva?

— Nu e; sunt de acord! zice ea și ridică din umeri. Nu e OK la niciun loc de muncă.

— Doamne, îmi pierd mințile din cauza asta! Dacă l-a angajat doar ca să-l chinuie pentru felul în care s-au cunoscut? Dacă e rău intenționat ca să-mi dea și mie o lecție?

— E foarte posibil.

Marley ridică iar din umeri.

— Dar slujba asta o să-l aranjeze pe Fletch pe viață, așa că tot Tristan se păcălește, știi?

— Dar în ce moment ar trebui să spun „Până aici"? Cât de departe să las lucrurile să meargă?

Primesc un mesaj. E de la Fletcher:

Bună!

Zâmbesc.

— Fletch e în pauza de prânz.

Îi răspund:

Pot să te sun?

El îmi scrie:

Da!

Îi formez numărul și îmi răspunde imediat:

— Bună, Fletch!

Zâmbesc.

— Cum merge?

— Destul de nasol...

Scoate un oftat.

— De ce?

— Păi, se pare că acum sunt prost.

Mă apucă nervii.

— Ți-a zis că ești prost?

— Da!

— Până aici!

Clocotesc de furie.

— Să nu te întorci după prânz!

— Mamă!

— Vorbesc serios! mă răstesc eu. Nu poate să-ți spună dracului că ești prost, Fletcher; e inacceptabil!

Marley face ochii mari de groază în timp ce ascultă.

— Poftim? șoptește ea. L-a făcut prost?

— Nicio slujbă nu merită respectul tău de sine, Fletcher! Să nu te întorci!

— Mamă, taci odată! Înrăutățești lucrurile. Nici n-ar fi trebuit să-ți spun.

— Fletcher!

Îmi închide telefonul.

— Până aici! mă răstesc. A mers prea departe de data asta!

Golesc paharul și-l trântesc pe masă, ridicându-mă în picioare.

— Ne vedem la birou! Am o întâlnire cu nenorocitul de Tristan Miles.

— Ah, rahat! Succes!

Se strâmbă.

Lovesc cu pumnul în palmă.

— Mă scoți de la pușcărie, da?

Ea râde și ridică paharul spre mine.

— Da, OK, din ce cont scot banii de cauțiune?

— Va trebui să jefuiești o bancă.

— Am înțeles!

Ies valvârtej din restaurant. Dacă Tristan Miles are chef de ceartă, tocmai a găsit-o.

Nimeni nu-l face prost pe fiul meu și scapă basma curată!

Mă apropii de recepție în clădirea Miles Media.

— Bună ziua, cu ce vă pot ajuta?

Tânăra din spatele biroului îmi zâmbește.

— Aș dori să-l văd pe Tristan Miles, vă rog!

— Aveți programare?

— Nu!

— Îmi pare rău; va fi imposibil!

— Spuneți-i că vrea să-l vadă Claire Anderson.

— Îmi pare rău! continuă ea.

— Spune-i! o întrerup. Nu plec de aici până nu-l văd!

Ea și cealaltă recepționistă schimbă o privire, după care formează numărul.

— Bună, Sammia! Claire Anderson e aici la recepție și vrea să îl vadă pe Tristan Miles.

Ea ascultă și coboară receptorul.

— Verifică acum.

Simt cum îmi bubuie pulsul în timp ce-mi pompează sângele prin corp.

Bum... bum... bum!

— OK, mulțumesc!

CamScanner

Ea tastează ceva la calculator și-mi întinde o cartelă de acces agățată de un lănțișor.

— Puteți urca! Vă însoțește Hector.

— Mă descurc singură! mă răstesc.

— Nimeni nu urcă la ultimul etaj fără paznic.

O să aibă nevoie de unul.

— Bine!

Tânăra îi face semn paznicului, iar acesta se apropie.

— Poți să o însoțești pe doamna Anderson la Tristan Miles, te rog?

— Desigur!

El îmi zâmbește.

— Pe aici, vă rog!

Arată spre lift și îmi mușc obrazul ca să nu vorbesc. Sunt atât de furioasă, încât nu pot să leg două vorbe.

Mă uit drept la ușile din față și reiau în minte tot ce vreau să spun.

Ușile se deschid și dau buzna afară. Șovăi când văd etajul.

Ce dracu'?

O privelițe întinsă asupra New Yorkul. Marmură albă. Lux contemporan la cel mai înalt nivel. Bineînțeles că așa arată biroul lui... Îmi face sângele să fiarbă și mai tare.

Secretara frumoasă îmi zâmbește.

— Bună ziua, eu sunt Sammia! Ați venit să îl vedeți pe Tristan?

— Da, vă rog!

Îmi amintesc de maniere și mă căznesc să zâmbesc.

— Bună ziua, sunt Claire Anderson!

— Sunteți...

Vocea i se stinge.

CamScanner

— Da, sunt mama lui Fletcher.

Observ momentul în care își dă seama de ce sunt aici – face ochii mari.

— Ah, înțeleg!

Se ridică și face un gest larg cu mâna.

— Pe aici, vă rog!

O luăm la stânga și înaintăm pe un coridor larg. Văd imaginea vastă a orașului în capăt, în vreme ce birourile sunt toate pe partea stângă.

— Biroul lui e în capăt, spune ea.

O urmez mai departe și ajungem la o încăpere mare, altă zonă de primire, unde îl văd pe Fletcher la un birou. Două fete stau la birou în spatele lui: una pare mai tânără.

Lui Fletcher îi cade fața când mă vede.

— Mamă, ce faci aici? se bâlbâie el, panicat.

— Doar îl vizitez pe Tristan.

Zâmbesc fals.

— Mulțumesc, Sammia!

Deschid cu putere ușa lui Tristan și o închid după mine.

Îl găsesc stând la birou. Ridică privirea și își umezește buza de jos cu limba, lăsându-se pe spate în scaun, amuzat.

Aroganța întruchipată!

— Claire Anderson.

Zâmbește.

Mijesc ochii.

— Cărui fapt îi datorez această plăcere? îmi spune cu pixul în mână.

— O, cred că știi, mârâi eu.

El ridică o sprânceană.

— Nu! De fapt, nu știu.

— Ce naiba faci cu Fletcher?

— Ce vrei să spui?

— Vreau să-mi spui, strig eu, cum îndrăznești să-l faci prost? Cum îndrăznești să țipi la el în fața celorlalți angajați? Sau să țipi pur și simplu, de altfel.

El întoarce sfidător bărbia în sus.

— A fugit la mămica, nu?

— Tristan! șoptesc mânioasă. Înțeleg că v-ați întâlnit în împrejurări îngrozitoare, dar e foarte clar că l-ai angajat doar ca să-l faci de râs. Și nu accept așa ceva.

El mijește ochii și se lasă pe spate.

— Asta crezi tu?

— Asta știu.

El se ridică și vine în fața mea.

— O să-ți spun ce fac cu Fletcher Anderson. Îl învăț despre etica muncii. E leneș și are nevoie de disciplină.

— Nu-l antrenezi; îl înjosești, răspund eu.

— Îl învăț să dea dovadă de respect, răspunde el calm. Ceva ce în mod clar nu a învățat acasă.

— De ce naiba ar respecta un ticălos ca tine? șoptesc furioasă.

— Pentru că sunt șeful lui, Claire, și nu-i accept scuzele, răspunde el.

— Făcându-l prost, mă răstesc eu.

— Nu l-am făcut prost! I-am spus să nu o mai facă pe prostul. E o mare diferență! E inteligent, Claire, mult mai inteligent decât crezi tu. Nu are probleme cu furia; are o problemă cu nenorocita lui de atitudine și o să-l scap de ea.

— Făcându-l de râs? icnesc eu.

— Făcându-l să învețe din greșeli. Dacă nu e pedepsit când le face, o să le repete. Nu înveți o lecție dacă nu te face să te simți inconfortabil.

— Ai strigat la el că a uitat un pix, pentru Dumnezeu! mă bâlbâi.

El se strâmbă de furie.

— Câți directori executivi cunoști care nu-și iau un pix la o ședință, Claire? mârâie el. E regula numărul unu.

Ridică un deget ca să-și sublinieze ideea.

— Fii pregătit! Nu veni nepregătit la o ședință!

Ușa se deschide și apare Fletcher. O închide după el.

Tristan se uită urât la el.

— Dai fuga la mămica atunci când ai probleme? întreabă el.

Fletcher se uită lung la el.

— O să fugi la mămica atunci când cineva îți fură afacerea sau iubita? întreabă el. Asta face un bărbat? Fuge la mămica?

— Cum îndrăznești? șoptesc mânioasă. Ia-ți lucrurile, Fletcher; plecăm! Nu ești nevoit să înghiți așa ceva.

— Treci înapoi la birou, Fletcher, și termină raportul! se răstește Tristan.

Fletcher se uită la amândoi, neștiind ce să facă.

— Fletcher Anderson, spune ferm Tristan, care ridică tonul pe măsură ce se înfurie. Raportul acela trebuie să ajungă pe biroul meu înainte să pleci azi. Nu-mi pasă dacă pleci de aici la miezul nopții.

— El vine cu mine! strig eu. Bagă-ți raportul în cur!

— Mamă! mă întrerupe Fletcher. Nu!

— Fletcher, să mergem! îl îndemn eu.

— Știi de ce îl călăresc atât pe puștiul ăsta, Claire? întreabă Tristan.

Mă uit la el.

— Pentru că Fletcher Anderson are mai mult potențial decât am văzut de multă vreme. E incredibil de inteligent!

Pieptul lui Fletcher se umflă în timp ce se străduiește să-și ascundă un zâmbet pieziș.

— Dar e și un rahat cu ochi, e leneș și indisciplinat, adaugă el.

Mă uit în continuare la Tristan.

— Pot să-i ofer instrumentele de care are nevoie, dar astea nu vin ușor. Nu există scurtături pentru asta, Claire. Sunt singurul om care poate să-i dea setul de scule. Așa că nu da buzna aici ca să distrugi totul pentru el. Îl omori cu blândețea, Claire! Nu mai e un copil. E bărbat! Trebuie să se maturizeze naibii și să-și asume responsabilitatea pentru neajunsurile lui.

Fletcher lasă capul în jos.

— De ce naiba mai stai aici, Fletcher? strigă el. Du-te și termină raportul!

— Ne vedem acasă, mamă! spune Fletcher.

Se întoarce și iese grăbit din încăpere, iar Tristan se așază din nou la birou.

Ne uităm urât unul la altul câteva momente.

Aerul dintre noi e electrizant – numai că de data asta e alimentat de furie.

— Sunt cu ochii pe tine, îi șoptesc.

— Îți spun eu pe cine să stai cu ochii: pe puștiul tău mijlociu! Pe vrăjitorul ăla!

— Mijlociul meu nu e treaba ta! mă răstesc.

Ce tupeu are! Exact de asta nu-l vreau în preajma copiilor mei; e rece, critic și lipsit de orice fel de empatie.

Un ticălos nenorocit!

— La revedere, Tristan!

El ridică o sprânceană, ca o întrebare mută.

— Ce e? răbufnesc eu.

— Asta e tot?

El ține pixul în mână.

— Asta e tot ce ai să-mi spui?

Mijesc ochii. Sunt pe punctul de a exploda!

— Nu mai am nimic să-ți spun.

El îmi zâmbește sarcastic.

— Mincinoaso!

Fir-ar al dracului! Omul ăsta mă transformă într-o bombă. Îmi vine să mă arunc peste birou și să-i șterg zâmbetul acela sarcastic cu un pumn.

Înainte de a-mi pierde cumpătul, mă întorc și ies din birou, simțind că-mi fierbe sângele în vene.

Nu-mi vine să cred că am fost atrasă de nenorocitul ăsta.

Ce glumă proastă!

Se aude televizorul în fundal. Copiii se ceartă în timp ce stau pe podea și fac un puzzle. Woofy aleargă după Găgăuță prin casă, iar eu stau ghemuită pe canapea, prefăcându-mă că citesc.

Dar sunt cu mintea în altă parte.

Sunt la Paris... *cu el.*

Urăsc faptul că mă gândesc la un dobitoc ca Tristan!

Ce e și mai rău e că mă prefac că nu-l plac. Pot să-l mint în față cu privire la ce-mi doresc. Pot să mă prefac că nu a însemnat nimic să fiu în brațele lui timp de șase zile.

Pentru că, dacă nu știe nimeni de ce mi-e frică, acel lucru nu se poate adeveri.

Întorc pagina cărții în mod automat. N-am citit un cuvânt, dar obiceiul de a mă preface e puternic și mi-a intrat în oase.

CamScanner

Îmi amintesc de trandafirii pe care mi i-a lăsat în Épernay și de cartonașul pe care îl am ascuns în poșetă.

AVEM TREBURI NEREZOLVATE.
VINO LA PARIS ÎN WEEKEND!

Răsuflu greoi. Am rezolvat treburile, pe față.

Le-am tras-o în ultimul hal, de fapt.

Și atunci, de ce par încă nerezolvate? Am sentimentul enervant că nu s-a terminat. Dar știu că așa e.

Tristan Miles mi-a rămas în suflet... și, ticălosul, nu vrea să plece.

Trebuia să fie biletul meu de a scăpa de durere, întoarcerea mea în societate.

De fapt, a fost un drog amețitor și o dependență de care nu am nevoie.

Așa că acum, în loc să mă bântuie un bărbat, mă bântuie doi.

Frumosul meu soț, Wade, cel cu care am plănuit să trăiesc o viață, cel ale cărui dorințe le cinstesc.

Și mai e Tristan, ticălosul superb și fără inimă din New York, care are o latură amuzantă și tandră.

Dar oare chiar o are?

Are o latură tandră sau doar se preface când e singur cu o femeie? Totul a fost o stratagemă ca să-mi intre pe sub piele?

Dacă așa a fost, a funcționat.

Bărbatul cu care am petrecut timpul era frumos.

Îmi trec mâna peste față. M-am săturat! De ce naiba sunt eu mereu cea care suferă?

La drept vorbind, Tristan probabil e în pat cu altă femeie chiar acum.

Poate e blondă, frumoasă și capabilă să fie spontană și distractivă.

— Dă-l înapoi! se răstește Harry, trezindu-mă din reverie și smulgând o piesă din mâna lui Fletcher.

Mă uit la haosul din jurul meu și știu că Tristan nu are loc în lumea mea. Niciodată nu va fi locul lui aici. Nici nu poate fi totul mai departe de realitatea lui.

Mi se strânge stomacul la gândul ăsta.

Ne văd pe noi doi rostogolindu-ne printre cearșafuri, râzând și făcând dragoste.

Tandrețea dintre noi părea atât de reală și intimă!

A însemnat măcar ceva pentru el?

Întorc pagina... Evident că nu.

— Cred că asta e cam tot, spune Michael, contabilul-șef, ridicând ochii din tabele.

Zâmbesc, optimistă pentru prima dată de ceva timp.

— Grozav; mulțumesc!

— Câtă vreme câștigăm teren cu publicitatea, ar trebui să scăpăm din situația asta.

— Sunt de acord.

Privesc în jur la membrii consiliului.

— Vă mulțumesc tuturor că ați lucrat împreună și ați rezolvat problemele! Apreciez foarte mult sfaturile voastre.

— Vom trece peste asta!

Michael zâmbește.

— E doar o perioadă grea.

— Știu.

Dau din cap.

— Mulțumesc încă o dată!

CamScanner

Grupul de zece persoane se ridică și discutăm în timp ce ieșim. Mă așteaptă să încui biroul și coborâm împreună cu liftul.

E târziu – ora nouă, într-o zi de joi – și am avut ședința lunară de consiliu. Cifrele par în sfârșit să se îmbunătățească. Nu trebuie să concediez pe nimeni luna asta și chiar cred că vom fi în regulă.

— Ne vedem luna viitoare? îl întreb.

— Cu siguranță! La revedere!

— Ne mai vedem! Vrei să te duc cu mașina?

— Nu, sunt OK! Mersi!

Întotdeauna rămân la un hotel aici, în New York, în serile în care avem ședință. Până ajung acasă, ar trebui să întorc mașina și să vin înapoi. Nu merită drumul de două ore.

Îmi sună telefonul și văd numele lui Gabriel pe ecran.

— Bună, tocmai am terminat! îi răspund.

— Sunt peste stradă, la Luciano's.

— Ce surpriză, Gabriel Ferrara într-un restaurant italienesc! îl tachinez eu.

— Șocant, nu-i așa? bombăne el sec. Ies acum!

— Sunt pe drum.

Traversez și mă îndrept spre prietenul meu de încredere. Gabriel mă întâmpină mereu la jumătatea drumului ca să bem un pahar în serile în care rămân la New York.

Nu ne facem de cap prin oraș sau ceva de genul ăsta, totuși ne distrăm bine împreună.

Îl văd venind spre mine, îi zâmbesc și-l sărut pe obraz.

— Bună, *bella*!

Îmi zâmbește.

— Bună!

Îmi întinde mâna și-l iau de braț.

— Ca de obicei?

— Da, sună bine!

Mergem două străzi până la barul nostru preferat.

— Ah, ți-am zis că Fletcher a început o stagiatură?

— Nu, ai sunat și ai spus că vrea, dar nu ne-am văzut de atunci!

— Oh!

Îmi dau ochii peste cap.

— În cele din urmă, n-am reușit să-l conving să nu se ducă.

— Știi, cred că o să fie bine pentru el, îmi spune în timp ce mergem la braț pe stradă.

— Hm, da, și eu. Vom vedea cu timpul, dar tot cred că e prea tânăr să fie într-un mediu de birou.

— Are optsprezece ani, Claire.

— Știu. Cred că pentru mine o să fie întotdeauna un copilaș.

El își dă ochii peste cap în timp ce vorbim. Nu-i cunoaște personal pe copiii mei – doar din ce-i povestesc eu. Nu i-am spus intenționat lui Gabriel unde lucrează Fletch. Nu e niciun secret cât de mult urăște Miles Media. Ferrara Media și Miles Media sunt dușmani de moarte, iar lupta lor pentru putere apare mereu în presă.

Dacă ar ști că am petrecut săptămâna aceea cu Tristan, și-ar ieși cu totul din minți.

În fine, cred că oricum nu mai contează.

Intrăm în bar. E aglomerat, plin de oameni în costum care au venit direct de la serviciu.

— Tu ocupă o masă, eu iau de băut, spune Gabriel. Ca de obicei?

— Da, te rog!

Se îndepărtează și găsesc o masă în apropiere de fereastră. Mă cocoț pe scaun și-i scriu un mesaj rapid mamei:

Bună,
E totul în regulă la voi?

Primesc răspuns imediat:

Da, scumpo!
Copiii sunt în pat!
Noapte bună!
xoxox

Îi scriu și eu:

Mersi, mamă!
Ce m-aș face fără tine?
Te iubesc
xox

Mama e un dar de la Dumnezeu. Nu știu ce-aș face fără părinții mei!

Aud un hohot de râs din cealaltă parte a barului, întorc privirea către un grup de bărbați și fac ochii mari. Un bărbat stă cu spatele la mine și spune animat o poveste. Toți îl ascultă și râd în timp ce vorbește.

La dracu'! Aș recunoaște spatele acela oriunde.

Costum scump de designer, păr brunet, ondulat, umeri lați și o postură perfectă. Tristan Miles!

Iar eu sunt aici cu Gabriel.

De două ori, la dracu'!

Mă uit la bar și văd că Gabriel tocmai a comandat, iar barmanul ne prepară băuturile. O, nu, e prea târziu să plecăm!

Mă întorc pe scaun ca să stau cu spatele la Tristan. Sper să nu mă vadă.

O să bem ceva repede, apoi o să ieșim pe furiș.

Opt milioane de oameni trăiesc în New York; care erau șansele să mă aflu în același bar ca el?

Aud din nou hohote zgomotoase și mă uit la Tristan, care râde în gura mare cu ceilalți bărbați.

N-am nevoie de mizeria asta; nu pot să am și eu o seară relaxantă cu un prieten fără să apară el?

Gabriel se întoarce repede la masă și îmi întinde un pahar cu vin.

— Mersi!

Îl iau cam grăbită din mâna lui. Brusc, sunt moartă de sete.

— Cum a fost ședința? întreabă Gabriel.

— OK!

Îi zâmbesc, recunoscătoare că-mi distrage atenția de la elementul spinos din încăpere.

— Publicitatea a crescut, iar cifrele de pe luna asta au fost bune. Sper să continue așa!

Gabriel mă privește în ochi.

— Știi, m-am tot gândit la ceva!

— Te-a durut? zâmbesc eu cu paharul la gură.

— De ce nu mă lași să te ajut?

— Și cum ai face asta?

— Aș putea să cumpăr cincizeci la sută din Anderson Media și să preiau jumătate din datorii. Am putea lucra împreună. Aș putea chiar să fiu un partener din umbră, dacă asta preferi.

— Poftim? întreb încruntată.

E prima dată când aduce în discuție așa ceva.

— Vorbesc serios! Am relații și am putea să construim ceva pentru băieți.

Mă uit lung la el.

CamScanner

— Și pe urmă – soarbe nonșalant din pahar –, când te repui pe picioare, poți să-mi cumperi partea înapoi.

— Ai face așa ceva?

— Bineînțeles, orice pentru tine! Știi asta!

Mă încrunt și beau din pahar.

— Claire Anderson! se aude o voce familiară din spatele meu.

Fir-ar al dracului!

Mă întorc și-l văd pe Tristan stând lângă masă.

— Ah, bună! mă bâlbâi eu.

Mă uit la Tristan și Gabriel cum se privesc chiorâș.

— Bei în timpul săptămânii? întreabă el.

— E la întâlnire cu mine! se răstește Gabriel.

Tristan zâmbește sarcastic și își trage un scaun, de parcă acceptă o provocare mută.

— Chiar așa?

Se așază și-și întoarce privirea spre mine.

Încep să mă albesc la față... Scăpați-mă de aici!

— A, Tristan, îl cunoști pe Gabriel? întreb emoționată.

Tristan zâmbește și întinde mâna să o strângă pe a lui Gabriel.

— Bună, sunt Tristan Miles!

Gabriel îl privește pieziș, dar nu-i întinde mâna.

— Știu cine ești!

Tristan zâmbește larg și-i face cu ochiul.

— Nu dăm mâna?

Aroganța întruchipată.

Futu-i!

E șeful fiului meu. Trebuie să mă port civilizat, iar el știe asta. Ticălosul!

— Tristan, dacă nu te superi, avem o întâlnire de afaceri, răspund eu.

— Credeam oare că aveți o altfel de întâlnire? răspunde el calm.

— Așa e! Avem! răspunde Gabriel răstit.

Tristan își împreunează degetele în față, de parcă îl amuză situația. În ochi i se citește cheful de stârnit necazuri.

— Ce vrei, Tristan? răbufnesc eu.

— Trebuie să vorbesc cu tine, Claire!

— Despre ce?

El soarbe din pahar, evident amuzat de aroganța lui ticăloasă.

— Despre Fletcher.

— De ce pula mea vrei tu să vorbești despre Fletcher? izbucnește Gabriel.

Tristan își întoarce privirea spre el.

— Vrei să ai grijă la limbaj? Fletcher e stagiarul meu și trebuie să vorbesc cu mama lui. Așa că, dacă nu te superi...

— Fletcher e...?

Lui Gabriel îi cade fața.

— Fletcher lucrează pentru Miles? De ce, Claire? icnește el.

— A vrut să lucreze pentru cel mai bun, îi răspunde Tristan și îi zâmbește dulce, în vreme ce în ochi i se citește o provocare tăcută.

Nu l-am văzut încă pe Tristan Miles în plină acțiune. E atât de arogant, încât e amuzant, și urăsc s-o recunosc.

E al dracului de excitant!

— Vrei să vorbim acum? întreb.

— Da! Acum!

Se uită la Gabriel.

— La revedere! Întâlnirea asta este privată!

— Nu plec nicăieri! se răstește Gabriel.

Tristan întoarce ochii spre mine.

— Aș putea să vin mâine la tine, Claire... Pe biroul tău.

— Vrei să spui la biroul ei, răspunde Gabriel.

Tristan îmi zâmbește sexy.

— Știu ce-am vrut să spun.

Ah... Fir-ar al dracului!

Simt că mi se scurge sângele din obraji. O să-i dea de înțeles lui Gabriel că am fost împreună. Trebuie să calmez situația chiar acum, înainte să iasă o ceartă în toată regula.

— Gabriel, dă-mi doar zece minute să vorbesc cu Tristan despre Fletcher! Ce-ar fi să ne mai comanzi ceva de băut?

Se holbează unul la altul parcă o veșnicie, iar Gabriel se ridică în sfârșit în picioare.

— Ai cinci minute! îl avertizează el.

Tristan zâmbește, netulburat de amenințare, apoi își îndreaptă atenția spre mine. Îi cade fața și se holbează la mine.

— Ce faci? întreb.

El se apleacă în față, neputând să-și ascundă mânia.

— *Tu* ce faci?

— Beau un pahar cu prietenul meu.

— Ești prietenă cu Gabriel Ferrara? pufnește el.

— Da, sunt, de fapt! îi răspund.

El soarbe din pahar și se uită lung la mine.

— Ce fel de prietenă, Claire?

— Nu e treaba ta!

— Fă-mă să înțeleg: nu vrei să te vezi cu mine din cauza meseriei mele, dar...

Îi tai vorba.

— Nu vreau să mă văd cu tine pentru că ești un laș.

— De ce dracu' sunt laș?

— O singură întâlnire cu copiii mei, și fugi pe dealuri! izbucnesc eu înainte să-mi activez filtrul gândirii.

El încleștează pumnii, abia putându-și controla nervii.

— Mi-ai spus că nu vrei să mă vezi înainte să-ți cunosc copiii. Nu mă minți, Claire! mârâie el.

Mă las pe spate, jignită. Urăsc faptul că vede prin mine.

— Știu cine e lașul aici, Claire, și nu sunt eu, la naiba!

— Nemernic arogant! Te-ai gândit vreodată că poate pur și simplu nu te plac?

— Nu! N-am uitat! Pentru că știu că mă placi.

Mă strâmb dezgustată.

— Știu că ai impresia că toate femeile din lume sunt îndrăgostite de tine, dar pot să te asigur, domnule Miles, că nu e așa!

El mă privește fix și îmi zâmbește sexy, de parcă știe un secret.

— Ce e?

El se apleacă spre mine, ca să-l aud numai eu.

— Știu sigur că dacă aș vrea să te duc acasă, aș putea să te fac să mă călărești toată noaptea.

Mă și văd goală deasupra lui, cu trupul lui masiv îngropat în al meu, și corpul mi se încleștează de încântare.

— Pe naiba! mârâi eu.

El se apleacă mai aproape și-și lipește buzele de urechea mea. Răsuflarea lui îmi face pielea de găină pe spate.

— Nu te-ar deranja faptul că nu-mi plac copiii tăi dacă nu m-ai dori.

Încleștez fălcile, supărată pe mine însămi că trebuie s-o spun cu voce tare.

— Du-te dracului!

El zâmbește misterios.

— Recunoaște, Anderson; te gândești la mine... la fel de mult pe cât mă gândesc eu la tine.

Șocată de mărturisirea lui, înghit nodul din gât.

— Te gândești la mine? îi șoptesc.

— Tot timpul, la naiba! Mă scoți din minți!

Electricitatea vibrează între noi... și urăsc chestia asta.

— Că tot veni vorba – se ridică –, te las să te întorci la întâlnirea ta!

Nu pleca!

— Nu e o întâlnire. E doar un prieten! izbucnesc eu.

Ne privim în ochi.

— Dovedește-o!

Aerul dintre noi e apăsător de mânie și dorință; e o combinație amețitoare.

— Sună-mă peste două ore! răspunde el.

— De ce aș face-o?

Ochii lui întunecați mă privesc atent.

— Pentru că niciodată n-am simțit nevoia să satisfac o femeie așa cum simt cu tine... Lasă-mă să o fac!

Mi-l imaginez între picioarele mele, cu limba lui groasă luând de la mine ce are nevoie, și încep să simt excitația în sânge.

Nu vreau să-l doresc... dar, Doamne, chiar îl doresc!

Nu e bine!

Fără să mai spună ceva, se întoarce și pleacă înapoi la prietenii lui, de cealaltă parte a barului.

Mă uit la spațiul pe care tocmai l-a părăsit. Fiecare celulă din corpul meu mă furnică, fiecare centimetru tânjește după ce are el de oferit.

Doamne sfinte, diavolul chiar se îmbracă de la Prada!

Sunt complet terminată!

CamScanner

Capitolul 12

RESPIR ADÂNC ȘI ÎNCERC SĂ IGNOR SENTIMENTELE PE care mi le stârnește Tristan Miles.

Poate asta e – e doar atracția pentru băiatul rău.

Da, toate femeile trec prin asta măcar o dată în viață. Eu doar o fac ceva mai târziu decât celelalte.

Bineînțeles!

Sigur că asta e! De ce nu mi-am dat seama mai devreme?

Știu că n-ar trebui să-l doresc, așa că asta fac. Poate dacă ar fi un cetățean model, nici nu l-aș dori.

Sorb din pahar, sărbătorind epifania pe care am avut-o. Doamne, și eu credeam că-l plac cu adevărat! Ce proastă sunt! E o adevărată ușurare.

Telefonul îmi vibrează pe masă cu un mesaj. Tristan! Hai că începem:

Lasă-mă să ghicesc!
Gabriel Ferrara se oferă
să te ajute financiar?

CamScanner

Mă încrunt. Poftim? Răspund, furioasă:

Gabriel e un prieten bun.
Mă simt jignită.
Nu-mi mai scrie, că te blochez!

Primesc alt mesaj:

Dacă mă blochezi, cine o să ți-o tragă diseară
până te lipești de saltea?

Îmi mușc buza ca să nu zâmbesc. Îi scriu:

Sunt la o întâlnire cu alt bărbat.
Eu n-aș fi atât de sigur pe mine în locul tău!

Primesc răspuns:

Nu-ți place de el,
știu că așa e.

Îmi dau ochii peste cap; aroganța acestui om e incredibilă!

OK, Siri,
dacă așa spui tu.

Rânjesc și apăs pe trimitere.

Siri?

Mă uit și-l văd stând pe un scaun, rânjind la rândul lui în timp ce-mi scrie. Ticălosul! Îmi place jocul ăsta și n-ar trebui. Îi răspund:

Păi, se pare că știi tot,
așadar, presupun că ești Siri în timpul liber.

CamScanner

Îl văd zâmbind larg când îmi citește mesajul. Îmi mușc obrazul și mă prefac neinteresată.

Scapă de nenorocit și vino
să-mi faci cinste cu un pahar!

Chicotesc, neputând să mă abțin. Ce tupeu are!

Eu nu le dau de băut bărbaților.
Ești gelos?

Mă uit și-l văd zâmbind, scriind un mesaj:

Pe el?
Cred că glumești.
Și o să faci orice spun.
Să fie whisky.

Mă uit spre bar, la Gabriel, în timp ce așteaptă. Ce nebunie! Mă simt atât de obraznică! Îi răspund:

Îți faci iluzii și ești ciudat.
Eu, când am iluzii, îmi imaginez
că sunt în Hawaii și beau mimosa.
Whisky nu este băutura visurilor.

Gabriel se întoarce prin mulțime cu băuturile noastre și le așază pe masă.

— Poftim!

— Mersi!

El se așază.

— Vorbești serios?

— Gabriel!

Scot un oftat.

Așa începe – o morală de o oră.

— Fletcher a vrut să lucreze pentru ei.

CamScanner

— De ce n-ar vrea să vină să lucreze pentru mine? se răstește el. Mă simt jignit. Ar trebui să fie la Ferrara Media.

— Și-a depus cererea fără ca eu să știu. Trebuie să-l las să-și aleagă drumul.

— Cu el? se răstește iar.

Telefonul mă anunță că am primit mesaj. Mă uit la ecran.

Ce idee grozavă,
să mergem în Hawaii în weekend!
Putem face sex tantric.

Mi se întinde un zâmbet prostesc pe față înainte să-l pot opri.

Încetează!

Îmi îndrept atenția înapoi la Gabriel.

— Uite, îi spun vinovată, sunt doar douăsprezece luni și știu că nu e ideal, dar o să-i prindă bine să iasă din zona de confort. Și-apoi, le cam dă bătăi de cap, așa că e posibil nici să nu reziste fără să-l concedieze.

— De ce nu mi-ai spus?

— Pentru că știam cum o să reacționezi.

Primesc un mesaj și iau telefonul de pe masă ca să nu-l vadă Gabriel. E un desen Kama Sutra cu doi oameni într-o poziție sexuală cu titlul ROCK-A-BYE BOOTY.

Mă uit și văd umerii lui Tristan săltând de râs în timp ce mă privește.

Ah, fir-ar să fie!

— Nu sunt deloc impresionat, Claire! Nu-mi place că e în preajma lor, continuă Gabriel, complet neatent.

CamScanner

— Știi la fel de bine ca mine că sunt afaceriști buni, îi explic. Nici eu n-am fost impresionată la început, dar, cu cât m-am gândit mai mult, cu atât părea mai logic.

Primesc un mesaj și îl deschid discret în poală. E alt desen Kama Sutra cu o femeie în genunchi în fața unui bărbat, cu penisul lui în gură. În mesaj scrie THE MOTHERLOAD.

Ce naiba?

Izbucnesc în râs. Ridic privirea, iar ochii lui Tristan strălucesc de obrăznicie în timp ce râde.

— Ce-i așa de amuzant? se răstește Gabriel.

— Ah, Marley are probleme în dragoste! Îmi povestește de ultima lor ciondăneală, îl mint eu.

— Nu mă mir! bombăne el cu paharul la gură. Femeia aia e țăcănită.

O ospătăriță se apropie de masă.

— Poftiți – două mimosa, zice ea și așază cu grijă băuturile în fața noastră.

— Ce-s astea? se încruntă Gabriel.

— Din partea casei, răspunde ea. Să le serviți cu plăcere!

Se îndepărtează, iar eu mă holbez la paharele din fața noastră.

Nu te uita la el... Nu te uita la el... Nu te uita la el!

Nu-mi vine să cred ce tupeu are.

Majoritatea bărbaților s-ar enerva dacă ar vedea o femeie în oraș cu alt bărbat.

Dar majoritatea bărbaților nu sunt ca Tristan Miles.

El e neenervabil... Există cuvântul ăsta? Și, urăsc să recunosc, dar încrederea la un bărbat e al dracului de atrăgătoare.

Gabriel ia paharul cu mimosa și soarbe.

— Hm, nu e rău!

Ridică din umeri.

Zâmbesc și mă uit la prietenul meu, care nu bănuiește nimic. Dacă ar ști cine a comandat cocktailul, s-ar îneca.

— Mă duc până la baie! îi spun.

Mă ridic și traversez barul spre toaleta pentru femei.

Trebuie să încetez flirtul ăsta pe care l-am început.

Dar e atât de amuzant!

Nu... Destul cu asta!

Deschid ușa și, până să-mi dau seama, cineva mă apucă de mână și mă trage după colț, lipindu-mă de perete.

— Tristan! îi șoptesc.

El își coboară buzele pe gâtul meu.

— Bună, Anderson, ce surpriză să te găsesc aici!

Zâmbește, cu buzele lipite de pielea mea și înfigându-și dinții în gâtul meu.

— Ce faci? șoptesc și mi se face pielea de găină pe brațe.

— Te acostez pe hol. Ce crezi că fac?

Mă mușcă tare, moment în care simt furnicături în degetele de la picioare.

— Și dacă eram într-adevăr împreună cu Gabriel? mă bâlbâi eu.

— Atunci, sunt pe cale să-i fur iubita.

Zâmbește și-mi prinde fața în mâini.

Doamne, ce obraznic e!

— Oprește-te! îi șoptesc.

— Nu!

Mă sărută încet. Limba lui o îndeamnă pe a mea să iasă la joacă. Fiorii pe care îi simt mă fac să închid ochii. La naiba, de ce trebuie să sărute atât de bine?

— Tris, respir eu și simt că-mi slăbește împotrivirea.

— O ultimă dată!

Îmi suge limba și mi se înmoaie genunchii.

— N-ar trebui! scâncesc eu și întind mâinile spre fundul lui musculos.

— Ba ar trebui, la naiba!

Mă lipește de perete și-i simt erecția dură în dreptul abdomenului.

Mă topesc pe dinăuntru... Fir-ar al dracului, e atât de excitant, încât abia mai suport!

Un infern fierbinte.

— Du-te la el și spune-i că pleci acasă!

— De ce aș face așa ceva?

— Pentru că mergi acasă! Cu mine!

— Tristan!

— Sau pot să vin și să te smulg eu de la masă. Tu alegi!

Ridică nonșalant din umeri.

— Am nevoie de tine!

Mă apucă de șolduri și-mi apasă corpul pe penisul lui întărit. Chiar are nevoie de mine; fiecare celulă din corpul lui are nevoie de mine. O simt.

Își trece mâinile prin părul meu, iar sărutările devin frenetice. Adânci, prelungi și pasionale.

Ah, la naiba...

Și eu am nevoie de tine!

— Ultima dată! gâfâi eu în dreptul buzelor lui deschise.

— Cu adevărat.

Își ține ochii închiși de plăcere.

Oare cum arătăm pentru ceilalți?

Și el se împotrivește. Știe că nu suntem potriviți unul pentru altul, dar atracția fizică dintre noi e prea puternică.

O dată... o dată nu poate să strice, nu?

Răul e deja făcut. Încă o dată sigur nu o să strice lucrurile, nu-i așa?

— Du-te și spune-i că pleci! îmi spune, aranjându-mi fusta și bluza.

— Termin paharul și o să-i spun!

Mă sărută cu blândețe; buzele lui zăbovesc.

— Rămâi la mine! îmi zice.

— Nu, am închiriat o cameră.

— Unde?

— The Edison în Times Square.

— Ne vedem acolo! Anunță la recepție că soțul tău ia o cheie.

Dau din cap, neputând să accept verbal nebunia asta. Probabil coardele mele vocale știu că e o idee proastă.

El îmi dă o șuviță după ureche, zâmbește și mă sărută încă o dată. Chiar e un bărbat superb – e incontestabil!

— Mă bucur să te văd, Anderson! îmi șoptește el.

Zâmbesc vag spre fructul interzis... *Mă bucur să te văd!*

Ochii lui întunecați mă fixează.

— La naiba, abia aștept să te dezbrac!

Se întoarce și, fără o vorbă, se duce la bar de parcă nimic nu s-a întâmplat.

Mă uit după el. Am părul vâlvoi și simt furnicături din creștet până în tălpi. Pieptul mi se umflă și coboară în timp ce încerc să mă stăpânesc. Isuse, ce am acceptat să fac?

Fututul de Tristan Miles!

Schimb canalul la televizor și mă uit la ceas. Unde e?

A trecut mai bine de o oră. Am alergat înapoi la hotel, am sărit în duș și m-am făcut irezistibilă, iar el nici n-a venit... Dacă nu mai apare?

Fac ochii mari de groază, gândindu-mă la un lucru: dacă era doar un joc de putere ca să demonstreze că poate să mă aibă dacă vrea? Nu, n-ar face asta!

O, Doamne, exact așa ar face... Doar e Tristan. La ce mă aștept am?

Aud sunetul ușii și mă așez repede pe pat.

Are noroc!

Ușa se deschide și se închide după el. Se întoarce și îmi măsoară trupul gol din priviri. Îmi zâmbește sexy.

— Anderson!

Sunt întinsă pe pat, goală, cu picioarele ușor desfăcute. Dacă e să fiu târfă, o să fiu până la capăt. Nu te pune cu mine în seara asta, nenorocitule; ai ceva care-mi trebuie!

Te culc la pământ... la propriu.

El mă fixează.

— Văd că faci pe dura! zice în timp ce trage tare de cravată și o desface.

— Chiar sunt dură.

Bat cu palma pe pat, lângă mine.

— Dar în seara asta e ușor să mi-o tragi.

El chicotește și se întinde lângă mine.

— Ce convenabil! Eu chiar pe piața asta lucrez.

Se apleacă și mă sărută, iar eu zâmbesc, uitându-mă la buzele lui.

Își trece mâna pe interiorul coapsei mele, apoi, mai jos, prin sexul meu umed... Totul pare atât de firesc!

Prea firesc!

De parcă a fost menit dintotdeauna să mă atingă... De parcă asta a făcut dintotdeauna.

Nu! Nu în seara asta! Vreau puțină putere de data asta. El face ce-mi doresc. Mă satisface.

Îmi arcuiesc spatele și desfac picioarele.

— Ești înfometat? îl întreb.

Ochii lui scapără de excitație când îmi zâmbește amenințător.

— Al dracului de înfometat!

Se ridică și își scoate sacoul, aruncându-l grăbit într-o parte.

— Mort de foame, chiar.

Ia o pungă de hârtie din buzunar și scoate o cutie de prezervative.

— Știi la câte nenorocite de farmacii a trebuit să merg ca să le găsesc?

Pufnesc în râs.

— Nu găseam unul. Ba chiar mi-a dat prin cap să mă duc la bordelul de pe colț și să le ofer o sută de dolari pentru o cutie.

— Nu o să te întreb de unde știi că este un bordel pe colț.

Ridic o sprânceană.

El se încruntă, dându-și seama ce a dezvăluit.

— Taci, Siri!

Își trage fermoarul de la pantaloni și-i împinge în jos, scoțând la iveală penisul gros și întărit.

Simt fluturi în stomac și râd încântată. E ca în dimineața de Crăciun și mă uit cum mi se desfac cadourile.

De data asta, e diferit cu el. Nu am emoții, nu sunt speriată. Sunt entuziasmată, pentru că știu cât de frumoasă va fi noaptea asta.

El se lasă în genunchi lângă pat și mă trage spre el, după care îmi desface picioarele și mă studiază.

Mi se taie respirația, privindu-l. E ciudat de intim, dar e OK, pentru că e vorba de el. Și știu cât de mult îi place corpul meu.

N-am nicio nesiguranță când sunt goală cu el. El nu m-ar lăsa nici dacă aș avea.

— Ah! șoptește el serios. Mi-a fost dor de păsărica asta frumoasă!

Mă sărută acolo cu gura deschisă, iar eu întind mâna și-mi strecor degetele în părul lui. Limba lui groasă îmi atinge carnea, iar eu zâmbesc, privindu-l.

Tristan Miles nu le face sex oral femeilor pentru ele; o face pentru el însuși.

Adoră chestia asta!

E preferata lui; ar putea s-o facă o oră și tot eu ar trebui să-l trag mai sus spre mine.

Mi se arcuiește spatele de plăcere și scâncesc. Linge cu putere și insistent, atent la presiunea perfectă.

Intrăm într-un ritm, iar corpul meu începe să tremure. El îmi zâmbește.

Degetele ni se unesc pe coapsă. Ochii ni se întâlnesc și... o, Doamne!

E perfect!

Felul în care mă ține de mână în timp ce linge. Felul în care se uită la mine.

Plăcerea pe care i-o face.

Nici nu-i de mirare că sunt dependentă de el; e cel mai bun amant din lume!

Începe să-și miște limba cu o mișcare exersată și intru în convulsii.

Rahat!

Nu mă pot apăra când face așa. Încep să gem.

Îmi desface picioarele mai tare, cu mâinile pe coapse. Are toată fața udă de la excitația mea și încep să mă zvârcolesc sub el.

Mă lovește ca un tren și strig de uimire. El îmi zâmbește și închide din nou ochii de plăcere.

Mă străbat undele de șoc ale celui mai puternic orgasm din lume, iar el mă ridică și mă așază pe genunchi. Aud zgomotul ambalajului de prezervativ, după care își înfășoară coada mea pe mână și mă așază pe penisul lui.

O, Doamne, e în starea aceea... O să mă călărească până la sfârșit... la propriu!

Mă sărută în timp ce alunecă adânc, iar corpul meu se cutremură, încă prea sensibil din pricina limbii lui.

Cobor umerii pe saltea, neputând să mă susțin, iar el mă trage înapoi pe penisul lui și mă plesnește peste fund.

— Sus! poruncește el, mârâind.

Zâmbesc. O, ce-mi place când e așa!

Alunecă încet înăuntru, apoi afară. Face un cerc delicios cu penisul, lărgindu-mă fără grabă. Oricât de excitat ar fi, are întotdeauna grijă să-mi pregătească trupul. Știe că e dotat, iar experiența o arată.

— Ești în regulă? șoptește el.

Dau din cap.

— Răspunde-mi!

— Da! scâncesc eu.

Dar nu sunt; sexul cu Tristan nu e deloc în regulă... e o lumină orbitoare. Mult mai mult decât în regulă.

E totul!

Alunecă afară, iar sunetul excitației umede se răspândește în aer.

— E timpul să primești o lecție, Anderson! îmi șoptește.

Zâmbesc.

— Siri către tine!

El râde și împinge cu putere, făcându-mă să strig.

Au!

Împinge tare de câteva ori.

— Ce lecție? scâncesc în timp ce mă trage dureros de păr.

— Nu poți să te desparți de mine.

Pompează cu putere și aproape mă dau cu capul de perete.

— Nu se termină între noi... până nu hotărâm amândoi.

Împinge din nou cu putere și e atât de bine, încât corpul începe să-mi vibreze din nou în jurul lui.

Mă trage de păr, iar eu zâmbesc cu ochii spre tavan, în timp ce penisul lui mă pătrunde cu mișcări dure, măsurate.

— M-ai înțeles? gâfâie el.

— Nu!

Pufnesc în râs.

Trosc! Mâna îi aterizează pe fundul meu.

— Au! strig eu.

Șoldurile lui măresc ritmul.

— Nu se termină... decât când ajungem dracului la capăt.

Patul începe să se lovească tare de perete. Strânsoarea lui e dureroasă.

— Spune-mi că ai înțeles naibii! geme el.

Am fluturi în stomac. Mă stârnește să aud excitația din vocea lui.

— Da! gâfâi eu.

— Da, ce? mârâie el.

— Înțeleg!

Îmi dă drumul și atunci începe cu adevărat, e frumos și orbitor, și sunt sigur că o să ne bată administratorul la ușă din clipă în clipă, pentru că patul se lovește atât de tare de perete, încât știu că avariem structura hotelului.

— *Futu-i!* geme el, cu vocea gravă și guturală. Anderson... fute-mă! mârâie el, pierzându-și controlul. Fute-mă mai tare!

Mă strânge mai puternic, mă pompează mai tare și. Doamne, e absolut incredibil!

Mă schimonosesc, încerc să mă abțin, iar el mă plesnește din nou peste fund. Scot un strigăt și mă încordez, dându-mi drumul cu putere. Rămâne înfipt adânc și-l simt zvâcnind în mine.

Mă întinde pe pat, mă rostogolește pe spate și intră din nou în corpul meu. Mă sărută cu o tandrețe pe care n-am mai simțit-o până acum.

Ne uităm unul la altul mult timp și îi simt penisul pulsând încet înăuntrul meu, încercând să se golească de tot.

— Mi-a fost dor de tine, Anderson! șoptește el, dându-mi părul de pe față.

Mă uit la el, șocată. Mă copleșește o emoție neplăcută și clipesc, ca să nu plâng.

Nu așa trebuia să fie!

Mă așteptam la o aventură de o noapte, dar totul pare special și intim.

Ne sărutăm și simt că mi se strânge inima în piept. A fost o idee proastă! Vreau să merg acasă!

Capitolul 13

MĂ TREZESC SIMȚIND SĂRUTĂRI UȘOARE PE UMĂR ȘI zâmbesc somnoroasă.

E aici!

E inconfundabil să te trezești lângă Tristan.

Obrazul lui se apropie din spate de al meu.

— 'Neața! îi spun, zâmbind.

— Anderson! toarce el.

Chicotesc și mă întorc spre el, ca să-mi poată săruta fața din nou.

Ce noapte!

Extazul nici nu se apropie de ce-mi oferă acest bărbat. Atingerea lui e de pe altă lume.

— Trebuie să plec, iubito! murmură el. Am o întâlnire peste jumătate de oră în celălalt capăt al orașului.

— OK!

Zâmbesc. Mă întorc cu fața spre el și ne privim o clipă. Ridic mâna și-i ating țepii negri din barbă.

— Când ne mai vedem? întreabă el.

Mi se strânge inima. Știu că nu o să ajungem nicăieri și trebuie să smulg bandajul.

— Nu o să mă vezi! Nu putem continua, Tris!

CamScanner

El mă privește fix, iar o căutătură urâtă îi apare pe față, dar rămâne tăcut.

— Mi-aș dori ca lucrurile să stea altfel, îi spun încet, aplecându-mă și sărutându-l pe buze. Chiar mi-aș dori!

Mă concentrez la degetele mele în barba lui. Îmi distrag atenția de la inima mea, care îmi spune să nu mai vorbesc.

— Sunt mamă, nu am relații la întâmplare și nu mă pot implica într-o relație serioasă. Și chiar dacă aș putea, nu e viața pe care mi-o doresc.

El respiră greoi, știind că am dreptate. Își întoarce privirea.

— Ne potrivim atât de bine! îi șoptesc și-i trag fața spre mine. În... în altă viață, am fi putut fi minunați, dar nu în asta...

Privește în ochii mei și simt că are multe de spus, dar alege să tacă.

— Promite-mi ceva!

— Poftim?

Oftează, neimpresionat.

— Promite-mi... că uneori... o să te gândești la mine!

Ne privim în ochi.

— Nu, nu pot să fac asta, Anderson... Dacă nu pot să te am, nu vreau să mă gândesc la tine!

Zâmbesc întristată și mă aplec să-l sărut. Amândoi ne-am schimbat la față.

Aici ne luăm adio.

Ne uităm unul la altul, iar el își trece degetele peste fața mea, de parcă ar vrea să memoreze fiecare centimetru.

— Mi-aș dori ca lucrurile să fie altfel! șoptește el.

— Și eu!

Se încruntă și știu că mai vrea o ultimă dată. Încearcă să se întindă peste mine.

— Nu pot, Tris!

Clatin din cap, amenințată de o supraîncărcare de emoții.

— Pur și simplu, nu pot!

El încleștează fălcile și coboară grăbit din pat. Se îmbracă în tăcere, iar eu rămân să-l privesc.

— Știi că am dreptate! îi șoptesc.

El își pune cravata, refuzând să se uite la mine.

— Nu spui nimic? îl întreb.

— Nu!

Își pune sacoul și-și ia ceasul scump din baie, asigurându-se că are tot ce-i trebuie. Se îndreaptă spre ușă și îmi țin respirația, uitându-mă la el.

— Tris!

Se întoarce spre mine.

— Poți... poți să spui ceva, te rog?

— Ce vrei să spun, Claire?

Simt amenințarea lacrimilor.

— Orice?

Se uită la mine o clipă și în sfârșit vorbește:

— Adio!

Înghit nodul din gât... Nu asta voiam!

Se întoarce și pleacă. Ușa se închide, iar eu rămân cu ochii la ea.

M-ar fi contrazis dacă ar fi vrut.

N-a făcut-o.

Și acum știu.

Stau sub apa fierbinte și o las să-mi curgă pe cap. Am avut o săptămână groaznică.

Ocupată la muncă și abătută din cauza lui Tristan, deși nu știu de ce. Am făcut ceea ce trebuie.

Nu ajungeam nicăieri și știam asta, dar tot m-a durut.

Mi-aș dori doar ca el să nu fie perfect.

Poate nu voi cunoaște niciodată pe cineva din pricina copiilor și înțeleg asta. Am mult bagaj – orice mamă singură are.

Poate nu-mi voi găsi fericirea până nu pleacă toți de acasă... Trebuie doar să am răbdare.

Telefonul dansează pe măsuța din baie și văd numele lui Marley pe ecran. Ies din duș și răspund. Ceva nu e în regulă.

— Bună!

— Bună, o, Doamne! Nu o să ghicești niciodată la cine mă uit acum!

Mă încrunt.

— La cine?

— Sunt la Portabella's, restaurantul italian unde voiam noi să venim.

— Care noi?

— Noi, adică eu cu mătușa mea. Ghici cine e aici?

— Cine?

— Tristan Miles.

Mă încrunt.

— Ghici cu cine e?

— Cu cine?

Nu-mi spune – chiar nu vreau să știu!

— Cu Avril Mason.

— Editoarea de modă? mă încrunt.

— Da, au întâlnire! Mai înainte, ea l-a luat de mână pe deasupra mesei.

Mi se strânge inima.

— Eh, păi, nu-mi pasă!

Mă prefac curajoasă.

— Da, știu! Mă gândeam doar că ai vrea să știi.

— Nu chiar!

Închid ochii și simt cum se strâng pereții în jurul meu.

— Sunt la duș. Ne vedem mâine? Mersi că mi-ai spus!

— Cu plăcere!

Închid și mă întorc la duș, răsuflând adânc.

Ei bine, asta e! A trecut mai departe. Nu i-a luat prea mult.

Ar fi trebuit să ies la o întâlnire cu o variantă mai puțin periculoasă.

Un bărbat de care nu mă puteam îndrăgosti.

Asta e situația!

Tristan

— Ei bine?

Ea îmi zâmbește sexy.

— Spune-mi!

Își suge degetul seducător.

— De câte ori pe zi te gândești la mine?

Mă uit la femeia care stă cu mine la masă. Avril Mason: e frumoasă, bifează toate căsuțele potrivite. Blondă naturală, corp demențial, douăzeci și opt de ani, editoare de modă de succes – o am în vizor de ani întregi, dar niciodată n-am fost singuri în același timp. Am ieșit la o întâlnire cu ea înainte să plec în Franța, la conferință. După aceea, am crezut că o să mergem mai departe. Acum însă nu mai sunt de aceeași părere. Ar trebui să fiu obsedat de ea; ar trebui să alerg după ea prin New York și să mă îndrăgostesc iremediabil.

Dar nu fac nimic din toate astea.

Visez la o brunetă focoasă. Femeia aia mi-a intrat pe sub piele.

Nu pot să mi-o scot din minte pe afurisita de Claire Anderson! Sunt la a treia întâlnire cu Avril și de fiecare dată am petrecut toată seara visând la Claire. Ajungem în punctul în care trebuie ori s-o fac cu Avril, ori să nu mă mai văd cu ea. Nu e stilul meu. Mi-o trag cu cine vreau, oricând vreau. Sexul nu a fost niciodată o problemă. Mai ales cu o femeie pe care știu că o doresc.

De obicei, rezolv problema în prima seară sau, cel puțin, în a doua. E a treia mea întâlnire cu Avril și în timp ce stă în fața mea – ca de obicei –, mă trezesc întrebându-mă ce face Claire.

Ce anume mă captivează așa la ea?

Nu e bună pentru mine... în toate sensurile. Nu avem nimic în comun și are dreptate – trăim vieți diferite, în lumi diferite.

Avril ia telefonul, țuguie buzele și își face o poză. O postează imediat pe Instagram și menționează restaurantul.

O privesc într-o stare ciudat de detașată.

De ce e atât de neatrăgătoare pentru mine, când știu sigur că e frumoasă?

Ce naiba a făcut afurisita de Claire Anderson cu libidoul meu?

Scula mea ar fi putut la fel de bine să se usuce și să moară. Nu vrea pe nimeni în afară de ea.

Și nu înțeleg, pentru că m-am întâlnit cu femei frumoase de-a lungul anilor și așa ceva nu mi s-a mai întâmplat până acum. Mereu a trebuit să-mi domolesc pofta de sex, să o controlez ca să pot fi fidel. A fost o decizie conștientă.

Dar acum niciuna nu pare destul de bună ca să-l facă să se gândească măcar să iasă afară la joacă. Acum, corpul meu trădător se gândește la o singură femeie.

Sorb din vinul roșu, supărat pe mine însumi.

Trezește-te naibii odată!

Claire Anderson nu e bună pentru tine! Nu te mai gândi la ea!

Vrăjitoarea!

Dacă aș putea retrăi perioada cu Claire, i-aș trage-o tare. Aș rupe-o în două. Mi-o imaginez călărindu-mă toată noaptea și mă încordez de plăcere... Al dracului de excitant!

Ce fac aici?

— Ei? întreabă Avril.

Poftim? Ridic privirea, trezindu-mă din reverie. A spus ceva?

— Pardon? întreb eu.

— Am propus să ne întoarcem la mine, șoptește ea. Te-am făcut să aștepți destul; a venit momentul.

Rânjesc, amuzat de faptul că are impresia că m-a făcut să aștept. Sărmană femeie amăgită!

Nu-mi doresc chestia asta.

— Trebuie să mă trezesc devreme mâine... Rămâne pe altă dată? o întreb.

— Vorbești serios?

Ezit, nici mie nu-mi vine să cred.

— Da!

Oftez.

Ea mă privește în ochi.

— Nu prea ești atras de mine, nu-i așa?

Îmi umflu obrajii cu aer, simțindu-mă vinovat.

— Nu e vina ta, ci a mea.

Mai scot un oftat.

— Îmi pare rău!

Ridic din umeri.

— Nu am nicio scuză, pentru că ești perfectă.

Îmi zâmbește pieziș.

— Vrei să vorbim despre asta în pat?

Pufnesc în râs și sorb din vinul roșu.

— Oricât de tentant ar suna, nu!

— Deci asta e ultima noastră întâlnire?

Mă strâmb.

— Cred că da!

— Chiar credeam că e ceva între noi.

Face o mutră plângăreață și, uitându-mă la ea, mi-o amintesc pe Claire, care m-a tachinat cu aceeași replică, de parcă știa că am auzit-o deseori.

Și așa e... Totuși, n-am știut niciodată cum e să o aud de la cineva la care țin.

Nasol!

Citesc raportul în timp ce Fletcher stă în fața mea, așteptând nerăbdător să-mi afle părerea.

Îmi apare un zâmbet pe față. A muncit mult la asta; se vede.

— E bine, Fletch!

— Serios?

— Îmi place! Poate aș mai fi adăugat niște informații despre câștigurile estimate pentru primul trimestru.

Mă uit la el.

— Dar e bun! Te-ai descurcat bine săptămâna asta!

El zâmbește.

— Mersi!

Se întoarce să plece când observ că s-a întunecat afară. L-am ținut aici mai târziu decât de obicei.

— Cu ce ajungi acasă?

— Cu metroul, îmi spune.

— Pot să te duc eu dacă vrei.

El se încruntă.

— Vrei să mă conduci cu mașina?

CamScanner

— Nu! Mă ofer să te duc pentru că e vineri seara și știu că ai pierdut trenul pe care îl iei de obicei. Și-apoi, mama ta o s-o ia razna dacă ți se întâmplă ceva.

— Ah!

Se gândește o vreme.

— Nu sunt diavolul, Fletcher, deși poate asta crezi. N-am de gând să te omor și să te îngrop într-un șanț pe un drum pustiu.

Și-apoi, vreau s-o văd pe mama ta!

— Știi, faptul că ai spus asta... e sinistru, murmură el sec.

Pufnesc în râs.

— Da, puțin.

Îmi opresc calculatorul.

— OK, să mergem!

Douăzeci de minute mai târziu, ajungem la locul meu de parcare, iar lui Fletcher aproape îi ies ochii din orbite.

— Asta e mașina ta?

— Frumoasă, nu?

Farurile clipesc când o descui.

El fluieră și o ocolește.

— Un Aston Martin nou-nouț.

— Aha!

— Negru-safir.

Icnește de uimire!

— Exact.

Îi zâmbesc.

— Îți plac mașinile astea?

— Ador mașinile astea!

Zâmbesc.

— Poate dacă îți iei permisul, poți s-o conduci o dată.

— Serios?

Face ochii mari de încântare.

Ridic din umeri.

— Sigur, de ce nu?

A început să-mi placă de Fletcher. La urma urmei, nu e un puști rău. Deștept și amuzant, ca mama lui.

Îmi zâmbește larg și urcă pe scaunul pasagerului. Ies în viteză din parcare, iar el zâmbește prostește, privind pe parbriz.

Ar face bine să fie acasă!

O oră mai târziu, intru pe strada lui.

— Chiar aici, pe stânga, îmi spune.

— Am mai fost aici, mai știi? rânjesc eu.

El dă subtil din cap, stânjenit.

Întorc privirea spre el.

— Știi, urăsc să recunosc chestia asta, dar m-ai impresionat în ziua aia.

— De ce te-am impresionat?

Ridic din umeri.

— Îmi place cum ai grijă de mama ta!

El zâmbește.

— Da, păi, e uluitoare!

Chiar așa e!

Opresc în față și parchez.

— Poate intru și eu s-o salut – să lămurim lucrurile, cum s-ar zice, îi spun.

Mă gândesc repede la ceva.

— Eram supărați ultima oară când ne-am văzut în biroul meu.

El mă privește puțin, de parcă se gândește bine la rugămintea mea.

— Da, OK, cred!

Coborâm din mașină și ne apropiem de casă. Observ că nu sunt lucruri peste tot, spre deosebire de data

trecută. Ușa se deschide în grabă, iar Claire stă acolo, de parcă nu și-a dat seama că eram de cealaltă parte. Poartă o rochie neagră și are părul prins. E frumoasă!

— Ah! Tristan!

Se schimbă la față când mă vede și se uită o clipă la mine.

— Bună! se silește să îngaime.

— Bună!

Zâmbesc. Îmi tresaltă stomacul de emoții.

— Ce cauți aici? întreabă ea.

— L-am adus acasă pe Fletch.

Ea se uită de la mine la Fletcher.

— Ai uitat de seara asta, Fletch? întreabă ea.

Pare neliniștită.

— Poftim? întreabă el.

— Nu mai știi?

Face ochii mari.

— Ies în oraș, iar tu stai cu Patrick pentru mine.

— Ah! răspunde Fletcher. Da, am uitat! Cu Paul de la pilates. Scuze că am întârziat!

Poftim?

— De mine e vorba, se aude o voce din spatele nostru.

Ne întoarcem toți și vedem un tip blond care se apropie pe alee. E îmbrăcat elegant.

Mă uit la el și mi se blochează creierul. *Poftim?*

— Bună! salută el și zâmbește. Sunt Paul!

— El e Tristan, șeful lui Fletcher, mă întrerupe Claire înainte să apuc să spun ceva.

— Bună! răspund răstit.

Dau mâna cu el și mă întorc spre Fletcher, făcând ochii mari.

Ai de gând să stai acolo, pur și simplu?

Fletcher rânjește și o sărută pe mama lui pe obraz.

— Distracție plăcută, mamă!

— Mersi, scumpule!

Se întoarce spre Paul.

— Ești gata?

— Sigur.

Paul întinde brațul, iar ea îl acceptă.

Îmi pun mâinile în șold, dezgustat.

Ce mama dracului se întâmplă aici? Se întâlnește cu altcineva?

Glumești, ce naiba?

Nu face o scenă în fața lui Fletcher... Nu face o scenă în fața afurisitului de Fletcher! Nu ești împreună cu ea... N-ar trebui să fii furios!

Dar sunt.

Vreau să fac naibii o scenă!

— Nu venim târziu, scumpule! Pa, Tristan!

Se silește să zâmbească fâstâcită în timp ce mă uit urât la ea.

Îi privesc cum pleacă, se urcă în mașină și pornesc.

Mă întorc spre Fletcher.

— Ce-ai de gând să faci în privința asta?

— Nimic! De ce?

— Pe el de ce nu-l ataci cu o pereche de chiloți? mă răstesc, enervat. La ce ești bun dacă nu ești constant?

Îl lovesc în piept cu dosul degetelor.

— Consecvența e cheia, Fletcher. Dacă mama ta nu are voie să iasă la întâlniri, nu are voie să iasă cu nimeni!

El ridică din umeri, dezinteresat.

— Intri?

— Păi intru, să știi!

Intru în casă, furios că sunt discriminat într-un mod atât de îngrozitor.

A ieșit la o nenorocită de întâlnire... Cât tupeu!

Ridic bărbia, sfidător.

— Încă n-am apucat să vorbesc cu ea. Mai bine aștept să se întoarcă.

Arunc o privire în jur.

— Unde ține mama ta vinul?

— Bună!

Băiețelul cu părul brunet îmi zâmbește.

— Te-ai întors!

— Da, așa e!

Zâmbesc. Puștiul ăsta e preferatul meu – dulce și inocent.

— Cum ziceai că te cheamă?

Se încruntă.

— Tristan.

Îi zâmbesc.

— Eu îți țin minte numele.

El își mușcă buza de jos.

— Cum mă cheamă?

— Patrick.

Face ochii mari de încântare.

— Așa e!

Zâmbește mândru.

Privesc stânjenit în jur.

— Unde e celălalt frate al tău?

— Cine?

Se încruntă.

— Harry Potter.

— Ah, e în tabără cu școala. Se întoarce dimineață, răspunde Patrick.

— Grozav!

Un nebun mai puțin pentru care să-mi fac griji.

— Nu pot să cred! icnește Fletcher și se uită la telefon.

— Ce e? mă încrunt.

— O, Doamne!

Își duce mâna la gură.

— Alita VanDerCamp tocmai mi-a trimis mesaj.

— Și? mă încrunt.

— E cea mai tare fată din școală.

Face ochii mari de uimire.

— Hm, OK!

Ridic din umeri și deschid un dulap din bucătărie. Trebuie să beau naibii ceva.

— Unde sunt paharele pentru vin și cine naiba e Paul de la Pilates? Arată ca un prostănac.

Patrick zâmbește la mine și se urcă pe un scaun.

— Bună! spune Fletcher în timp ce tastează.

— Asta e tot?

Torn un pahar de vin, după ce am găsit ce căutam.

— Asta e tot ce o să scrii? Nu poți să scrii „bună"!

Mă strâmb. Cred că puștiul e tâmpit.

— De ce nu?

Dau ochii peste cap.

— Să nu-mi spui că nu știi nimic nici despre femei.

— Păi, tu ce ai scrie? întreabă el.

— Eu nu i-aș scrie decât dacă aș avea un plan.

— Un plan...

Fletcher se încruntă.

— Ce naiba înseamnă asta?

Jur, trebuie să beau direct din sticlă în casa asta. Oare au tequila?

— Dacă o fată îți scrie un mesaj, se așteaptă la mai mult decât la un nenorocit de „bună", futu-i mă-sa de treabă!

Patrick rămâne cu gura căscată.

Ah, rahat! Arăt cu degetul spre el.

— Uneori înjur. Să nu-i spui mamei.

— OK!

El ridică din umeri.

— Și Harry înjură.

Hm, pun pariu că așa e!

— Deci?

Fletcher se încruntă, fascinat.

— Adică... ce fel de plan?

— Adică, vrei să mâncăm ceva, vrei să mergem la film, ceva de genul ăsta. Bate fierul cât e cald! Dacă ea ți-a trimis mesaj prima, te place. Mișcă-te repede, până nu se răzgândește!

Iau o gură de vin.

— Fetele sunt schimbătoare, frate. Într-o zi te plac; a doua zi, nu.

— Ah!

Îi cade fața.

— Atunci, să o sun mâine?

— Nu, nu mă asculți?

Dau ochii peste cap.

— Sun-o acum!

— Dar în seara asta nu pot să fac nimic.

— De ce nu?

— Pentru că am grijă de Patrick.

— În cazul puțin probabil că acceptă, stau eu cu el!

Torn vinul atât de repede în pahar, încât curge peste margine.

Fletcher se uită la mine și la Patrick.

— Oricum o aștept aici pe mama ta. Nu mă deranjează!

Îi dau în joacă lui Patrick un pumn ușor în braț. El zâmbește și mă lovește cu pumnul în coapsă cât de tare poate. Aproape mă culcă la pământ și mă cocoșez de durere. Ah, futu-i mama mă-sii... Picior mort! Au, mai ușor! Puștii ăștia sunt atât de violenți!

— Te pricepi să dai cu pumnul, puștiule!

— Știu; ieri l-am făcut pe Harry să plângă, anunță el cu mândrie. L-am tras de păr și l-am lovit în gât.

Rânjesc. În mod sigur, el e preferatul meu.

— Hm, nu sunt sigur că e OK așa ceva, dar... bravo!

Fletcher începe să se plimbe prin cameră.

— Deci... îi spun „bună".

Dă din mâini prin aer, gândindu-se.

— Și pe urmă...

Se întoarce din nou spre mine.

— Pe urmă ce-i spun?

Iau o gură de vin.

— Bună, mă cheamă Fletcher și nu știu unde-mi sunt boașele, așa că sună pe altul, murmur eu sec.

Fletcher aruncă telefonul pe bancă.

— Nu pot s-o fac! Nu o sun!

— Sun-o!

— Nu! Nu știu ce să spun.

— Sun-o! îi ordon și arăt spre telefon cu paharul de vin.

— Nu pot!

— Ba da, poți!

Îl iau pe Patrick de umăr și-l conduc în living.

— Noi plecăm! Fă-o acum!

— Și dacă spune nu? se bâlbâie el, cuprins de panică.

— Cui îi pasă?

Ridic din umeri.

— Lumea e plină de fete frumoase, Fletcher!

— Nu ca ea.

— Atunci, de ce mai pierzi vremea vorbind prostii cu noi?

Fletcher se uită lung la mine.

— OK, o fac!

— Bine.

— O sun chiar acum!

— Mai puține vorbe, mai multe fapte! îi strig.

— OK!

Începe din nou să se plimbe, iar eu îmi dau ochii peste cap. Să-l ajute Dumnezeu dacă are cu adevărat ocazia să

treacă la fapte... E al dracului de necopt! La naiba, eu mi-o trăgeam cu fete de douăzeci și cinci de ani la vârsta lui! Ce naiba a făcut puștiul în tot acest timp?

Mă așez pe canapea lângă Patrick.

— Vrei să ne uităm la un film cât așteptăm pizza? întreabă el.

— Trebuie să vină pizza?

— Aha!

El zâmbește, ia telecomanda și începe să caute un film.

Mă uit la ceas.

— La ce oră a spus mama ta că vine acasă?

— A ieșit doar la cină. Nu târziu.

— A mai ieșit cu Paul de la pilates? îl întreb.

— Da, dar trebuie să se ascundă de Harry. Poate să iasă numai când el nu-i acasă, pentru că e foarte nepoliticos și jenant.

Sorb vinul și mă prefac neinteresat. Ticălosul acela malefic e totuși bun la ceva!

Cine-ar fi crezut?

Nu e prima lor întâlnire? Ce mama dracului? De cât timp se întâlnește cu el?

Încep să văd negru în fața ochilor.

Fletcher se întoarce grăbit în cameră.

— A spus da!

— Serios?

— Mergem să mâncăm!

— Chiar așa?

Sunt la fel de șocat ca el.

— Grozav!

El face ochii mari de groază.

— Cu ce mă îmbrac?

— Ah, Isuse!

Dau ochii peste cap, iar Patrick se plesnește peste frunte.

— Poartă ceva drăguț! Și fă un duș! Fetelor le plac băieții care miros frumos.

Fletcher se uită la mine de parcă aș fi extraterestru.

— De când?

Mă strâmb, dezgustat.

— Ce anume te învață mama ta despre fete?

— Nimic.

Face ochii mari.

— Crede că sunt prea tânăr pentru întâlniri.

Dau capul pe spate și mă uit scârbit spre cer.

— Și, oricum, spune-mi, cum se face că nu l-ai atacat pe Paul de la pilates? Cu el de ce are voie să iasă?

— Ah!

Fletcher ridică din umeri.

— E homosexual.

Mijesc ochii, încântat.

— Aha... Așa e?

— Păi, nu știu sigur.

Ridică din umeri nonșalant.

— Dar nu e genul mamei, așa că...

— De ce nu e genul mamei?

— Pentru că face pilates cu el. Nimeni nu face pilates cu un tip de care-i place, nu? Și-apoi, poartă o banderolă roz pe cap. E ciudat! Chiar straniu!

— Hm...

Mă gândesc puțin, bătând cu degetul în bărbie.

— E o observație foarte bună, Fletcher! Nimeni nu se întâlnește cu un tip care poartă o banderolă roz pe cap la pilates, spune eu, gândind cu voce tare.

— Exact!

Fletcher se întoarce să plece la duș.

— Ah... și, Fletch? strig după el.

— Da!

— Dă-i în cap la duș.

El bagă capul pe după colț.

— Poftim?

Dau din cap.

— Fă... știi tu... chestia aia.

Fletcher se încruntă.

— Pentru ce?

— Vrei să știe tot restaurantul ce fericit ești?

Fac ochii mari și mă uit la șlițul lui.

— Vrei să pari cât mai puțin... excitabil.

El se încruntă, oripilat.

— Se întâmplă chestia asta?

Patrick se încruntă.

— Stai, ce? E un cap la duș?

— E un cântec, murmur eu, neatent. *Asta* e chestia, Fletch! Nimeni nu merge la o întâlnire fără să asculte „Dă-i în cap" înainte să plece. Toată lumea știe asta. E regula numărul unu a întâlnirilor.

În afară de mine, bineînțeles, prima dată cu Claire... *Fir-ar să fie!* Am fost neglijent și nici nu mi-am amintit regulile de bază.

— Vorbești serios?

Se încruntă.

Dau ochii peste cap.

— Ai încredere în mine!

El clatină din cap și murmură în sinea lui, urcând scările. Mă întorc spre Patrick.

— Ce film vrei să vedem?

— *Godzilla*? întreabă el.

— Da, e bun!

Mă așez la loc pe canapea.

— Sper să vină repede pizza. Mor de foame!

Patrick îmi zâmbește de parcă e cea mai frumoasă seară din viața lui.

— Și eu!

*

Unde dracu' umblă?

Mi-o imaginez râzând la cină cu el și-mi fierbe sângele în vene.

În sfârșit, aud mașina oprind și mă uit la ceas: 22.45.

Ce fel de oră e asta?

Mă ridic de sub picioarele lui Patrick, care doarme, și mă duc la fereastră, uitându-mă pe lângă perdele.

Stau de vorbă în mașină.

Dacă îl săruți, ai dat de dracu', femeie!

El stă cu brațul sprijinit de volan și se uită la ea în timp ce vorbesc.

Nu e homosexual. E imposibil să te uiți așa la ea și să fii homosexual.

Afurisitul de radar al lui Fletcher e greșit, complet greșit!

Coboară naibii din mașină, Claire!

Chiar.

Acum!

Nu mă forța naibii!

Ea coboară din mașină și închide portiera... fără sărut.

Mă așez la loc pe canapea și pun picioarele lui Patrick peste ale mele.

Câteva clipe mai târziu, ușa se deschide, iar Claire apare de după colț. Îi cade fața când mă vede.

— Tristan!

Clocotesc de furie și mă uit urât la ea, incapabil să ascund ce simt.

Se uită la Patrick, adormit și întins peste mine.

— Ce cauți aici?

Pare nervoasă. Păi, nici nu se compară cu mine! Eu fac spume deja.

— Am fost bonă pentru tine în seara asta. Cred că-mi datorezi un mulțumesc, îi spun printre dinți.

— Poftim? se răstește.

— Fletcher a trebuit să plece.

— Unde?

— Fata aia, VanDerCamp, de care-i place lui, i-a trimis un mesaj și am spus că stau eu cu Patrick. Dar Fletcher e acasă acum, doarme în patul lui. Nu a fost plecat prea mult timp. Presupun că întâlnirea n-a mers prea bine.

— Faci glume cu mine? Te-a lăsat aici singur, cu Patrick? șoptește ea, mânioasă. Ah, Fletcher, habar n-ai în ce belea ai intrat!

— Eu i-am spus să plece, răspund eu. Nu mă deranjează! Vrei să-mi spui cine dracu' e Paul Pilates?

— Nu e treaba ta!

Îmi arată ușa.

— Acum... noapte bună!

— Păi, nu te porți prea frumos cu bona, nu-i așa?

Ea rămâne cu gura căscată.

— Nu ești bona mea! șoptește ea. Ești o pacoste pe capul meu!

— Eu?

Arăt cu degetul spre mine, pufnind.

— Ce-am făcut eu?

— Mă enervezi! se răstește ea și pleacă la bucătărie.

Îl mut pe Patrick cu grijă, sar de pe canapea și plec după ea.

— Și de ce te enervez?

— Întoarce-te la întâlnirile tale fără bătăi de cap, Tristan! Stai naibii departe de copiii mei!

Ah, e vorba de faptul că ies cu alte femei!

Deschide frigiderul cu forță și scoate sticla de vin aproape goală, ridicând-o. Îi scapără ochii de furie.

— A fost plăcut, de fapt. A mers cu pizza și altele.

Se uită drept în ochii mei.

— Mi-ai băut vinul?

— Nu schimba subiectul! De ce te enervează că ies cu alte femei?

— Nu mă enervează! răspunde ea furioasă. N-am timp de prostiile tale în seara asta! Du-te acasă!

Pun mâinile în șold.

— Nu pot să conduc. Am băut.

— Vinul meu! mârâie ea.

Încrucișez brațele și o măsor din priviri, zâmbind.

— Ești în toane foarte proaste. Am dreptate dacă presupun că vinovatul e Paul de la pilates?

— De fapt, nu! Vinovatul e Tristan Miles.

Iese grăbită din cameră.

Rămân cu gura căscată. Cât tupeu! Fug după ea. Se duce la Patrick, pe canapea. Se apleacă să-l ia în brațe.

— Îl iau eu.

— Nu!

Îmi dă mâinile la o parte.

— Nu vreau să fii în preajma copiilor mei malefici.

— Ah!

Dau ochii peste cap în timp ce se chinuie să-l ridice.

— E vorba de ce-am spus despre vrăjitor.

— Îl cheamă Harry, și da, mă deranjează când un ne mernic încrezut și răsfățat îmi spune că am copii obraznici, când nu știe nimic despre ce au suferit, șoptește ea mânioasă. Dă-te din calea mea! spune ea și se chinuie sub greutatea lui Patrick.

Mă dau la o parte.

— Ești deosebit de afurisită în seara asta!

Trece pe lângă mine și urcă la etaj, iar eu o urmez.

— Ce faci? șoptește ea.

— Vin după tine. Ce crezi că fac?

— Jur pe Dumnezeu, Tristan, o să te împing pe scări imediat! Du-te acasă!

— Acum înțeleg cu cine seamănă, Claire.

Ea se întoarce spre mine.

— La ce te referi?

— La latura asta violentă, care nu e deloc atrăgătoare.

Se oprește pe loc și coboară o treaptă spre mine, iar eu mă dau înapoi.

— Tristan!

— Da, Claire!

— Taci odată!

— Sau ce?

— Sau o să-ți închid eu gura!

— Violentă! îi șoptesc și o urmez la etaj, privind din ușă cum îl întinde pe Patrick pe pat și îi scoate încălțările.

Îi dă părul de pe frunte la o parte și-l sărută de noapte bună. Apoi stinge lumina și ne întoarcem pe hol.

— Unde e dormitorul tău? întreb.

— Undeva unde n-ai să ajungi niciodată! Du-te jos!

Dau ochii peste cap.

— Oricum nu vreau să intru acolo, Claire!

Ea mă privește în ochi.

— Bine!

— Da, bine! îi răspund. S-a terminat între noi, mai știi?

— Exact, atunci de ce-ai mai venit aici?

Ne privim îndelung și mă copleșește sentimentul acela, cel în care am chef să o lipesc de perete și să o sărut până amețește.

Ea își coboară privirea spre buzele mele și știu că simte același lucru.

— Păi, unde să dorm? o întreb. Nu pot să conduc.

— Sună-ți șoferul de limuzină!

— E liber în seara asta!

— De ce nu chemi un Uber?

CamScanner

— Au rămas fără mașini.

Ea mijește ochii.

— Știu ce faci!

— Ce fac?

— Nu face pe prostul cu mine, Tristan!

Trece pe lângă mine și coboară scările, iar eu mă iau după ea.

— Deci eu unde dorm? întreb.

Cu tine?

— Presupun că poți să dormi în patul lui Woofy, iar el poate dormi cu mine.

Îmi cade fața de groază.

— Ai prefera să dormi cu câinele decât cu mine?

— De fapt, da!

— Ce s-a întâmplat cu Claire cea sexy și amuzantă care mi-o trage nebunește?

Se uită în ochii mei și are o expresie ucigătoare.

— S-a trezit la realitate, șoptește ea. Când și-a dat seama ce nenorocit ești.

Casc gura și mă prefac uimit.

Ea vine spre mine și mă dau înapoi.

— Dai buzna în casa mea neinvitat, îmi bei naibii vinul! Nici nu mai spun de...

Se oprește.

Ridic din umeri și aproape mă împiedic de canapeaua din spatele meu.

— Păi... în afară de chestiile astea.

— Du-te acasă, Tristan!

— E vorba de faptul că am ieșit cu cealaltă?

— Nu-mi pasă cu cine te întâlnești!

— E o minciună, Claire? Pentru că pare că-ți pasă.

— Du-te acasă! se răstește ea.

— Nu pot. Am depășit limita.

— Bine, stai pe canapea!

— Nu putem discuta despre asta? o întreb.

— Nu!

Se duce la un dulap și scoate o pătură și o pernă, iar apoi le aruncă spre mine cu putere.

Le prind din aer.

— Nu ești prea ospitalieră, Claire! pufnesc eu. Chiar ar trebui să rezolvi problema asta.

Ea își dă ochii peste cap și se îndreaptă spre scări.

— Sper să facă pipi Găgăuță pe capul tău! zice, apoi urcă scările, tropăind.

Îmi cade fața auzind ce-a spus.

— Poftim?

Privesc în jur și văd pisica zdrențăroasă care stă pe canapea. Ne privim în ochi.

— Este posibil așa ceva? strig eu.

Tăcere.

— Claire?

Tăcere.

— Sunt alergic la pisici, Claire! Trebuie să dorm cu tine! îi strig. În patul tău!

Ușa de la dormitorul ei se trântește.

Mă scarpin în cap și mă holbez la pisică. Se uită și ea la mine. Îndrept arătătorul spre ea și o avertizez:

— Dacă te apropii de mine când dorm, Găgăuță, te dau afară! îi șoptesc. O să te mănânce urșii.

Întind păturile pe canapea și pun perna jos. La naiba cu asta! Pe de o parte, vreau să mă duc acasă, pe de alta, de dimineață vreau să mai discut cu Claire. Mă așez pe canapea și mă foiesc, încercând să găsesc o poziție comodă.

La naiba, canapeaua asta e făcută din beton!

Două ore mai târziu

Tic, tic, tic, tic, tic, tic!

— Ce naiba? șoptesc și mă uit la ceasul de pe perete.

Ce fel de ticălos bolnav are un ceas care ticăiește atât de tare? Nici nu e de mirare că toți sunt nebuni pe aici.

Tic, tic, tic, tic, tic, tic!

Nu mai suport... Sunt pe punctul de a ce da!

— Gata!

Arunc păturile de pe mine și mă ridic grăbit. Mă cocoț pe canapea și iau ceasul de pe perete.

— Tu ajungi la gunoi, nenorocitule!

Mă duc în bucătărie cu ceasul sub braț și privesc prin întuneric. Nu văd nimic. Aprind lumina și mă duc la ușa din spate, pe care o deschid în grabă.

E beznă și o liniște sinistră. Mă uit afară.

— Unde e tomberonul?

Hm...

Aud un zgomot și o bufnitură. Mă încrunt și mă uit prin curte.

— Cine-i acolo?

Tăcere.

Rahat... E al naibii de înfiorător! Închid ușa și mă întorc în casă. Nu-mi risc viața pentru o bombă cu ceas – nicio șansă.

Tic, tic, tic, tic, tic!

Deși...

— Taci, taci! șoptesc și-l scutur.

Mă uit la ceasul ăsta tâmpit, care mă zgândărește. Îmi imaginez că-l arunc cu putere de perete și se sparge în mii de bucăți.

Tic, tic, tic, tic!

Gata! Nu mai suport! Caut un loc tăcut prin bucătărie, un loc care să amuțească obiectul ăsta, și văd planul perfect.

Diabolic!

Deschid congelatorul și bag ceasul acolo, apoi trântesc ușa. Zâmbesc și-mi șterg mâinile de un praf nevăzut.

— Am terminat și cu tine!

Ies în living și rămân la baza scărilor. Mă întreb ce ar face dacă m-aș furișa acolo să o iau puțin în brațe. Zâmbesc și mă văd strecurându-mă în patul ei.

Mi-e dor de ea!

Revin pe pământ cu o bufnitură și dau ochii peste cap. Știu că asta nu o să se întâmple.

Mă întind la loc pe canapea și mă cuibăresc, încercând să stau confortabil.

O oră mai târziu

— Miau!

Închid ochii strâns... Nu, fă-l să tacă!

Frrr... frrr... frrr...

— Miau!

Încerc să nu-l aud.

— Miau!

Ah, fir-ar să fie, o noapte în locul ăsta uitat de Dumnezeu e mai rea decât la *Survivor*!

— Miiaauu!

— Poftim? șoptesc furios și mă ridic brusc. Ce dracu' vrei, Găgăuță?

Frrr, frrr, frrr! Pisica sare pe mine și mă strâmb. Mi se urcă în poală și stă acolo.

— Ce e? mă răstesc.

Pisica ridică ochii la mine.

— N-ai o mie de alte locuri să stai în casa asta? Trebuie să stai naibii pe mine?

— Miau!

— Taci dracului!

O împing la o parte și mă întind la loc, întorcându-mă cu spatele.

— Miau!

Închid ochii strâns și simt că mă lovește ceva în față. Deschid ochii și văd pisica; mă bate ușor cu laba.

— Pe bune? îi șoptesc. Du-te dracului, Găgăuță!

— Miau!

Ah, fir-ar al naibii, probabil vrăjitorul doarme liniștit în tabără. Deschid ochii brusc când îmi dau seama de ceva.

Patul lui e gol!

Da, o să mă furișez acolo și o să dorm în patul lui. Grozavă idee! Îmi adun păturile și pernele, apoi urc la etaj și înaintez pe hol cu lanterna de la telefon aprinsă.

Trebuie să fie camera asta, singura cu ușa deschisă.

Luminez înăuntru și văd un singur pat gol. Perfect!

Închid ușa și urc în pat. E cald și confortabil. Mă relaxez imediat și încep să ațipesc.

Aud o zgârietură la ușă.

— Miau!

Îmi pun perna pe cap.

— Taci! Odată!

E insuportabil.

Mă întorc și respir adânc. În sfârșit, m-am relaxat.

Somnul e o chestie minunată. E dimineață, dar nu-mi pasă. Sunt prea epuizat.

Cred că am dormit cel mult două ore.

Mă cuibăresc la loc și am senzația ciudată că cineva mă privește fix.

Deschid un ochi. Vrăjitorul stă deasupra mea; are o privire ucigătoare.

— Ce naiba cauți în patul meu? mârâie el.

Capitolul 14

MĂ RIDIC BRUSC ȘI TRESAR.

— Ce cauți aici? strigă el.

Mă întind la loc și trag păturile peste mine.

— Păi, aici dorm eu... Ieși afară!

— Ei, știi ce...

Mă ridic ca însuși diavolul.

— Ascultă, puștiule! îi șoptesc printre dinți. Am avut o noapte al dracului de proastă și, dacă mă dau acum jos din pat, probabil o să te arunc pe geam.

— O să mă faci să plâng? șoptește el cu o voce de copilaș. Lui mami nu-i place când oamenii mari și înfricoșători se iau de mine.

Mijesc ochii. Rahat mic și viclean ce ești!

— Dacă te plângi la maică-ta, o să vezi ce se întâmplă! șoptesc mânios. Nu mă enerva, puștiule!

— *Tu* nu mă enerva! mârâie el.

— Ieși afară! îi șoptesc.

— E camera mea! Ieși tu afară!

Mă uit urât la el.

— Nu mă mișc de aici!

Ne privim în ochi și, de parcă ar avea o epifanie, zâmbește amenințător, se întoarce și pleacă în grabă.

Mă întind la loc și mă uit o clipă în tavan... De ce naiba a zâmbit așa? Ce-are de gând?

Claire!

Mă ridic grăbit și aproape alerg pe hol până la camera ei. Ușa e închisă; apropii urechea și ascult.

E acolo?

Jur, dacă mă părăște, e mort!

Nu aud nimic. Mă uit în stânga, mă uit în dreapta: nu e nimeni. Deschid ușa încet și o găsesc pe Claire dormind dusă. Mă strecor înăuntru și închid ușa după mine, apoi o încui.

Mă apropii de pat. Claire doarme pe spate, cu mâinile deasupra capului. Zâmbesc în sinea mea, privind-o. E ca un înger.

Atât de frumoasă!

Mă uit prin cameră. Prezența ei e atât de puternică aici! Doamne, vreau doar s-o iau în brațe și s-o sărut.

Dar nu pot, nu?

Ridic o sprânceană și o privesc.

Poate?

Mă strecor în pat și mă întind pe o parte, cu fața la ea. Mă uit cum i se deschid buzele când respiră. Părul ei brunet e ciufulit, și i se zbat genele. Las ochii mai jos, către gât, către decolteul perfect, apoi, mai jos, spre cămașa de noapte înflorată și porțiunea mică de piele albă care dispare dedesubt.

N-am cunoscut nicio femeie atât de frumoasă ca ea!

E perfectă – totul la ea e perfect.

Deschide ochii și se încruntă, încercând să se concentreze.

— Bună! îi șoptesc.

Îi iau mâna și îi sărut degetele. Se uită la mine ca într-o transă.

— Cum ai dormit?

— Tris!

Se încruntă.

Zâmbesc. S-a întors; fata mea blândă s-a întors.

— Da, iubito, sunt aici!

Mă apropii de ea.

Bum, bum, bum! aud în ușă.

— Ce faci acolo? urlă vrăjitorul prin ușă.

Ea se trage înapoi și pare să-și vină în fire.

— O, Doamne!

Se uită în jur cu ochii mari.

— Ce faci? se bâlbâie ea.

— Ce fac eu? mă răstesc. N-ar trebui să întrebi ce naiba face *el*?

Bum, bum, bum din nou la ușă!

— Tristan! șoptește ea.

— Aproape am murit azi-noapte, Claire, între canapeaua de ciment, ceasul, pisica și acum țicnitul ăla afurisit de afară.

Ea sare din pat.

— Dar toate astea au meritat, doar ca să te văd când te trezești, îi spun.

Se oprește. Ochii ei îi găsesc pe ai mei, iar eu îi zâmbesc blând.

— Tristan! șoptește ea. Ce faci aici?

Clatin din cap, neștiind ce să spun pentru că nici măcar nu știu.

— Trebuie să vorbim!

— O să te omor cu mâinile mele! strigă vrăjitorul.

O, Doamne, puștiul ăsta îmi strică planurile!

— Trebuie să pleci! îmi șoptește ea. Nu e momentul potrivit, Tris!

Bum, bum, bum, prin ușa solidă!

A dracului treabă!

— Până aici!

Mă ridic, alerg la ușă și o deschid brusc. El cade înăuntru, pentru că se sprijinea de ea.

— Ce faci, psihopatule? mă răstesc eu.

— Tristan! mă avertizează Claire.

— Ce cauți aici? urlă Harry.

— Îmi iau cheile.

Mă uit în jur.

— Nu, nu le găsesc. Nu-s aici!

Ies din cameră și cobor scările, îndepărtându-mă de Claire.

Puștiul ăla e un afurisit care-mi stă în cale!

Cobor și îmi iau geanta cu bagajul de o seară din mașină, apoi mă duc la baie.

Vrăjitorul îmi taie calea.

— Te avertizez, stai departe de mama! mârâie el.

Mă uit la rahatul ăsta mic și fățarnic din fața mea.

— Am trei cuvinte pentru tine.

Ridic trei degete.

— Ce cuvinte?

Mă apropii foarte mult de el.

— Școală. Cu. Internat.

El mijește ochii.

— Te duci la vale, frumușelule!

Strâng din dinți.

— Să te văd!

Dau buzna în baie. Habar n-am cum să mă descurc cu afurisitul ăsta mic. Va trebui să vorbesc cu Claire când o prind singură. Nu are rost să stau dacă el continuă să se poarte așa. Dacă îmi pierd controlul cu băieții, s-a terminat – pot să-mi iau adio de la ea!

Deși, ar fi o alegere mult mai bună acum să-mi iau adio de la Claire și casa asta a groazei. Ce naiba caut eu aici?

Îmi încleștez mâinile, imaginându-mi că-l strâng de gât pe nenorocitul ăla mic! În cele din urmă, îmi pun

niște haine și ies afară, unde o găsesc pe Claire în halat. A pus ceainicul la fiert și stă în picioare în bucătărie.

Mă cuprinde calmul și zâmbesc.

— Ce faci azi? o întreb.

— Chestii de mamă! se răstește vrăjitorul din spatele meu.

— De ajuns, Harrison! se răstește și Claire.

La naiba cu asta!

— Eu o să plec.

Oftez. Pitbulul ăsta mă gonește.

— OK!

Ea se silește să zâmbească.

— Ești sigură că nu poți ieși la prânz? îi șoptesc.

— Azi suntem foarte ocupați, mamă! ne întrerupe Harrison.

Încleștez fălcile. Nu glumeam – școala cu internat ar putea fi o variantă pentru puștiul ăsta în viitorul foarte apropiat.

Ea rânjește.

— Ți se pare că pot ieși la prânz azi, Tris?

O privesc în ochi.

— Bine... Ne vedem mai târziu?

— OK!

Mă îndrept încet spre ușă, iar ea mă urmează.

Mă întorc spre Claire și ne uităm o clipă unul la altul. Sunt atât de mult lucruri pe care aș vrea să le spun, să le fac!

Harry apare între noi, obligându-mă să mă îndepărtez de ea.

— N-ai vrea să te dai? îl întreb.

— Absolut deloc! se răstește mucosul.

Mă uit urât la el.

— Dacă vrei să faci ceva util, ține-l pe Paul de la pilates departe de casă și de mama ta! Tipul ăla nu e în regulă!

Claire încearcă să-şi ascundă zâmbetul şi dă chiz.

— La revedere, Tristan!

Harry face ochii mari de spaimă.

— Cine e Paul de la pilates? îmi spune şi se uită la noi.

Îi zâmbesc lui Claire şi îi fac cu ochiul.

Ea mijeşte ochii drept răspuns.

— Nimeni de care să-ţi faci tu griji! îi răspunde. Tristan se înşală.

— La revedere! îi spun, mulţumit de mine însumi.

— O, Tristan! strigă Harry şi mă întorc spre ei. Tic, tac!

Îmi zâmbeşte ameninţător, de parcă ştie un secret.

Mijesc ochii... Ce dracu' înseamnă asta? Nu mă interesează!

— La revedere, Claire! La revedere, vrăjitorule!

Mă duc la maşină şi aud o voce subţirică:

— Tristan?

Mă întorc şi-l văd pe Patrick alergând după mine. E şifonat tot, abia s-a trezit. Îi stă părul în sus într-o parte.

— Bună, amice!

Îi zâmbesc.

E schimbat la faţă.

— Unde pleci? întreabă el.

— Trebuie să mă duc acasă.

El îşi muşcă buza, de parcă şi-ar face griji.

— Păi, te mai întorci?

— Sigur că da!

— Când?

— Hm...

Ridic ochii şi o văd pe Claire în uşă, privindu-ne.

— În curând!

Îi ciufulesc părul şi zâmbesc.

— Mersi că ai stat cu mine aseară! Data viitoare, aleg eu filmul!

El dă fericit din mâini.

— OK!

Se întoarce spre mama lui și zâmbește mândru.

Făcându-le încă o dată cu mâna, urc în mașină și plec.

După o jumătate de oră pe autostradă, mașina începe să tremure. Opresc radioul ca să ascult motorul. Accelerez și se cutremură din nou.

Ce se întâmplă?

Încetinesc și merg mai departe, dar mașina pare că n-are putere.

Ce naiba?

Începe să tremure violent și merge greoi o vreme. În cele din urmă, trag pe dreapta și opresc.

Stau o clipă și o pornesc din nou. Nu mai vrea.

Motorul ticăie, încercând să pornească, dar nu vrea.

— O, haide! Cred că glumești!

Mașina este nouă, la naiba!

Încerc iar și iar s-o pornesc.

La naiba cu asta! Cobor și trântesc portiera.

Scot telefonul și caut *platforme de remorcare*.

E ultima chestie de care am nevoie.

Claire

Scriu un e-mail:

Domnule Scott,
Mi-a făcut plăcere să vă cunosc

Mă întrerup când sună telefonul. Numele Paul apare pe ecran.

O, nu! Răsuflu greoi. Nici nu vreau să vorbesc cu el! Întâlnirea noastră de vineri a fost cea mai lungă seară din viața mea.

CamScanner

E luni și știu că sună să vadă dacă mă duc la pilates diseară. La naiba!

Acum o să fie stânjenitor. Ce manevră prostească, să ies la întâlnire cu cineva de la cursul meu preferat de pilates!

Mă gândesc la Tristan. Nu pot să cred că mă aștepta să vin acasă de la întâlnire! Zâmbesc, gândindu-mă la el, singur acasă cu copiii mei.

În fine... Măcar a supraviețuit!

Ignor apelul și mă întorc la e-mail. Apoi... cioc, cioc!

— Intră! strig eu cu ochii la calculator.

Ușa se deschide și se închide.

— Anderson! aud vocea gravă și sexy torcând.

Ridic privirea și-l văd pe Tristan Miles în toată splendoarea. Cu costumul bleumarin, perfect mulat, cămașa albă, impecabilă, și o cravată bleumarin. Ține mâinile în buzunare și arată exact ca moștenitorul Miles Media. Părul lui brunet e ciufulit, de parcă tocmai și-a tras-o.

— Tristan!

Ne privim în ochi și îmi tresaltă stomacul. E atât de frumos, abia pot suporta!

— Bună!

Îmi zâmbește.

— Bună!

Mă întorc la calculator, neștiind ce să spun.

— Ce faci aici?

— Am venit să te scot la prânz.

Tastez în continuare.

— Claire! îmi spune. Uită-te la mine, te rog!

Îl privesc. Expresia amuzantă pe care o are când flirtează și pe care m-am obișnuit să o văd e înlocuită de una hotărâtă.

— De ce ai vrea să mă scoți la prânz? întreb.

El ocolește masa și ajunge în fața mea. Mă ia de mână și mă ridică de pe scaun, luându-mă în brațe.

— Pentru că nu mă mai pot împotrivi. Nu mă pot preface că nu te doresc. Pentru că te doresc.

Are corpul dur și puternic, lipit de mine, și, când mă uit în sus la el, îmi pierd capacitatea de a vorbi. Se apleacă și mă sărută ușor. Buzele îi rămân apăsate pe ale mele.

— Tris! îi șoptesc.

— M-am săturat de jocurile astea tâmpite!

— Cum ar fi?

— Nu face pe proasta, Anderson; nu ți se potrivește deloc!

Îmi dă o șuviță de păr după ureche.

— Nu vreau să ieși din nou cu boul ăla de la pilates.

— De ce?

— Pentru că te vreau doar pentru mine.

— Dar te aștepți ca eu să te împart cu altele?

— Nu! Nu o să mă mai întâlnesc nici eu cu altcineva.

Mă uit lung la el și încerc să țin pasul cu conversația.

— Vorbește omenește, Tristan! Ce propui?

— Monogamie fără obligații.

— Monogamie fără obligații? rânjesc. Există așa ceva?

El mă trage aproape și mă împinge cu șoldurile.

— O facem noi să existe.

— Și pot să întreb cum?

— Păi... mă întâlnesc doar cu tine, tu te întâlnești doar cu mine.

— Nu știu dacă pot să fac asta.

Zâmbesc cu gura lipită de buzele lui când se apropie și mă sărută.

— Păcat!

Buzele noastre se unesc în timp ce-mi ține fața în mâini.

— Eu nu am de ales, așa că trebuie s-o facem!

— De ce nu ai de ales? întreb.

— Pentru că nu te vreau decât pe tine.

Opresc în zona de îmbarcare și îi fac cu mâna lui Fletcher. El zâmbește când mă vede, aleargă spre mașină și se urcă. Ține un sac de costum și se foiește, neînchizând portiera.

— Bună! îi spun și semnalizez. Repede, n-am voie să opresc aici!

El trântește portiera, iar eu ies în trafic.

— Bună! răspunde el.

— Bună!

Zâmbesc și îl mângâi pe picior.

— Uită-te la tine, băiatul meu mare și muncitor!

Mă uit pe bancheta din spate.

— Ce-ai în sac?

— Ah.

Îmi zâmbește mândru.

— Tristan mi-a cumpărat un cadou.

Întorc ochii mirată spre el.

— Ce e?

— A spus că am muncit din greu și a vrut să mă răsplătească.

— Vorbești serios?

El dă din cap cu un zâmbet mândru.

— Fletch, sunt mândră de tine că te străduiești!

Mă uit la bancheta din spate.

— Ce-i acolo?

— Un costum nou.

Mă uit la el încruntată.

— Cât a costat?

— Vreo trei sute de dolari.

— Poftim? izbucnesc eu.

— Mamă, am încercat să-i spun că e prea mult și mi-a zis că nu pot să port costume ieftine dacă vreau să fiu luat în serios.

Mă încrunt și mă uit la șosea cu inima strânsă. Lui Wade i-ar fi plăcut să-i cumpere lui Fletch primul lui costum frumos. Știu că ar trebui să fiu recunoscătoare, dar am senzația că Tristan a depășit o limită. Era un lucru pe care mi-am dorit mereu să-l fac.

Sunt mama lui... Ar fi trebuit să fiu eu.

— El și Sammia au mers cu mine. Sammia mi-a spus să-l las să-l cumpere pentru că are bani și e adevărat – am muncit foarte mult!

— Uau!

Fac ochii mari, prefăcându-mă entuziasmată.

— Amintește-mi, cine e Sammia?

— E asistenta lui Jameson. Ea și Tristan sunt buni prieteni.

— Ah!

Îmi amintesc de ea! E superbă!

— Da, o vreme am crezut că sunt împreună.

Întorc privirea spre el.

— De ce ai crezut asta?

Strâng volanul în timp ce mă străbate un val de gelozie. Mă uit la el.

— Și... sunt împreună?

— Nu! Săptămâna trecută l-am cunoscut pe logodnicul Sammiei. Se pare că sunt doar buni prieteni.

— Ah!

Mă simt ușurată și mă încrunt, analizându-mi sentimentele. Hm... Chiar n-ar trebui să-mi pese ce face!

CamScanner

Dar se pare că poate îmi pasă.

— Îl placi pe Tristan? îl întreb.

— Da, a început să-mi placă.

— De ce?

— Păi, nu e așa ticălos cum se preface, ca să zicem așa. Mă uit când la el, când la șosea.

— De ce spui asta?

— Nu știu, îmi spune nonșalant și se uită pe geam la oamenii de pe trotuar. Nu e așa cum credeam eu că e.

— Cum așa?

— Nu cred că-i un om rău într-un costum frumos, cum credeam la început. Cred că, de fapt, e un om bun într-un costum frumos.

Își scoate telefonul și începe să caute.

— De fapt, e destul de amuzant.

Îmi mușc buza ca să tac din gură. Vreau să-i pun un milion de întrebări despre Tristan Miles, dar știu că nu pot să fiu atât de evidentă, și-apoi noi doi suntem practic doar prieteni, așa că nu contează.

Mă tot gândesc la ce mi-a spus în birou mai devreme.

„Așa că... să mă culc doar cu tine... nu e o problemă pentru mine." Buzele lui le-au atins pe ale mele. „Cu toate astea, să nu mă culc cu tine e o tortură pe care nu o mai suport."

Rânjesc în sinea mea în timp ce conduc. Îmi place faptul că nu mai dorește pe nimeni altcineva și știu că probabil e un dezastru pe cale să se producă, dar o să mă prefac ignorantă.

Pur și simplu, nu o să mă mai gândesc.

Ce-o să port mâine? Am fluturi în stomac la gândul că îl voi avea doar pentru mine o oră.

Pentru prima dată de la Paris, mă simt puțin încântată.

*

Marley intră în biroul meu.

— Ce vrei să mâncăm la prânz?

— O, hm...

Mă opresc.

— Rahat! Am programare azi la prânz. Îmi pare rău!

Mă întorc pe scaun spre ea. Nu-mi place să o mint pe cea mai bună prietenă a mea, dar trebuie neapărat ca totul să rămână între mine și Tristan.

— Tu ce o să mănânci?

— Mm... de fapt, nu sunt sigură, dar pe de altă parte – se strâmbă ea – n-am chef să merg pe jos până la restaurantul acela bun.

— Da, știu! E ceva de mers.

Mă gândesc o clipă.

— Ce zici de Denver's?

Ea se strâmbă de parcă sunt proastă.

— Mai ții minte ultima dată când am fost acolo?

— Nu, ce s-a întâmplat?

— Moarte prin risotto.

Face ochii mari.

— Aproape am murit în ziua aceea, Claire.

Chicotesc.

— Ah, așa e.

Cum am putut să uit? Am mâncat risotto și ne-a deranjat atât de tare la stomac, încât am zăcut amândouă pe podea în biroul meu.

— Ce programare ai?

— Ah!

Încerc să mă gândesc repede la ceva.

— La doctor. Controlul anual.

Primesc un mesaj pe telefon și zăresc numele lui Tristan pe ecran. Îl întorc cu fața în jos, ca să nu-l vadă ea.

— Bine! spune ea și merge spre ușă.

— Ce alegi? strig eu. Moarte prin risotto sau sushi bun?

Ea ridică din umeri.

— Hm, probabil sushi mediocru de după colț. Să-mi cruț picioarele.

— Sushi mediocru e mai bine decât niciun fel de sushi, răspund eu.

— Adevărat!

Dispare pe ușă și citesc mesajul:

Anderson,
întâlnirea ta la prânz e la
Dream Downtown la ora 13.
Tris.
xo

Zâmbesc și mă uit la ceas. Hm, ce loc ciudat în care să iau prânzul! Poate ca să nu ne vadă nimeni. O oră până îl văd.

Intru în holul hotelului Dream Downtown la ora unu fix.

— Bună!

Aud vocea lui gravă din spate.

Mă întorc spre el și mi se taie respirația. Poartă un costum gri și o cămașă crem, cu cravată bleumarin. Părul lui brunet și ondulat e vâlvoi și arată de-a dreptul delicios.

— Bună!

Îi zâmbesc.

Ochii lui flămânzi îmi privesc corpul.

— Am comandat deja prânzul pentru noi.

— Da?

CamScanner

Se uită la recepție, de parcă e vinovat de o crimă sinistră.

— Da, e în sufrageria privată.

— Ah!

Mă încrunt.

— Pe aici, te rog!

Se întoarce și pleacă spre lift, iar eu îl urmez. Intrăm. Apasă butonul cu numărul șapte și începem să urcăm.

— Unde e... sufrageria asta privată? îl întreb.

— Nu pot să-ți spun, zice el simplu. E privată.

— Deci e o sufragerie superprivată?

— Exact!

El privește drept în față.

— Cum ai știut s-o găsești dacă e atât de privată? îl întreb, intrând în joc.

— Soacra fratelui soțului surorii unchiului meu mi-a spus despre ea, răspunde el fără ezitare.

— Ah, înțeleg!

Zâmbesc și las capul în jos. Mă termină bărbatul ăsta. Ușile se deschid, iar el înaintează pe hol cu pas hotărât, scoțând din buzunar o cheie pentru una dintre uși.

— Asta nu e o sufragerie privată, e o cameră de hotel.

El îmi face cu ochiul amenințător.

— O chestiune de semantică.

— Cum așa?

El întoarce cheia și deschide ușa.

— O să mănânci și... e privat.

Se dă la o parte să pot intra. Camera e simplă, cu un pat mare și o baie frumoasă.

Draperiile sunt trase și totul e întunecat, luminat doar de veioze. Pe masă sunt un platou cu mâncare, acoperit cu un capac de argint, și o sticlă de șampanie. Mă întorc spre el.

— Ai fost deja aici?

— Păi, a trebuit să pregătesc prânzul, zice el și dă ochii peste cap, de parcă m-am prostit. E o sufragerie.

Privesc prin cameră.

— Și ai tras draperiile pentru mine?

— Da!

El păşeşte spre mine.

— Nu voiam să te sperii cu membrul meu. M-am gândit să te iau întâi cu uşurelul.

Eu izbucnesc în râs.

— Membrul tău?

Buzele lui le ating pe ale mele, iar limba lui îmi pătrunde uşor printre buze când îmi ia faţa în mâini.

O, frate... Cum sărută!

Deschid ochii şi văd că ai lui sunt închişi. E cu totul pierdut în momentul acesta cu mine.

— Ştii cât de excitat sunt, Anderson? şopteşte el cu gura lipită de mine.

Zâmbesc.

— Probabil la fel de excitat ca mine.

— Nu! Eu câştig! M-am masturbat de trei ori azi ca să mă pregătesc. O să ai noroc dacă mai rămâne ceva din tine.

Pufnesc în râs.

— O, mi-a fost dor de umorul tău!

Rămânem serioşi o clipă şi ne privim în ochi. Mi-a fost dor de mai mult decât de umorul lui, dar nu o să recunosc niciodată.

— Te vreau goală! şopteşte el.

Se concentrează la bluza mea, începând să o descheie încet.

Inima îmi bate foarte tare când stau în fața lui. Cum de se întâmplă chestia asta? Suntem împreună în camera asta de doar două minute.

E dorință! Dorință pură, absolută!

— La ce te gândeai când te masturbai? îi șoptesc.

El se uită în ochii mei.

— La tine!

Mi se strânge inima în piept când mă uit din nou în ochii lui. Știu că e sex fără obligații și probabil murdar. Dar, la naiba, pare să fie mai mult! Parcă a trecut o veșnicie de când nu m-a mai ținut în brațe. Îmi desface ultimul nasture și îmi dă bluza jos, așezând-o cu grijă pe marginea canapelei. Își apropie buzele de gâtul meu și îmi desface încet fermoarul, trăgând fusta în jos.

Mă ciupește de gât cu dinții și îmi scoate fusta de tot, așezând-o cu grijă pe scaun.

— Doar nu vrem cute pe haine când te întorci la serviciu.

Mă încrunt. De câte ori a mai avut genul ăsta de întâlnire la prânz?

Cunoaște mersul lucrurilor... Îmi alung gândul din minte.

Nu te gândi la asta!

El face un pas în spate; mă uit la corpul meu și închid ochii, să-l blochez. Am nervii întinși la maximum. Știu că nu semăn deloc cu femeile cu care e obișnuit.

— Știi..., șoptește el.

Mă uit la un punct pe covor – orice ca să mă separ de intensitatea cu care îmi privește corpul.

Îmi trage fața spre el.

— Uitasem cât de frumoasă ești, Anderson!

Dacă aș putea să-i dau un răspuns amuzant, aș face-o. Dar nu pot. Mă frământă sentimentele pe care le stârnește în mine.

El se apleacă și îmi sărută clavicula, apoi îmi ia sfârcurile în gură pe rând prin sutien.

Îmi țin respirația, ca să nu mai tremure, încercând să mă prefac măcar că sunt calmă.

El coboară spre abdomenul meu. Mă sărută tot mai jos, apoi se așază în genunchi în fața mea. Îmi mușcă sexul prin chiloți și închid ochii, aproape explodând.

O, Doamne sfinte...

Îmi trage chiloții într-o parte și mă sărută încet acolo... Fir-ar al dracului!

Îl simt răsuflând pe pielea mea și îmi țin respirația, așteptând o reacție.

El inhalează brusc și apoi, ca și cum nu se poate abține, mă linge adânc cu limba lui groasă. Geme de plăcere, iar sexul îmi zvâcnește. Aproape că mă lasă picioarele. Ridic ochii și ne văd în oglindă.

Eu, în lenjeria din dantelă neagră. El, în costum și cravată, stând în genunchi în fața mea.

Mă uit la el cum ține ochii închiși de plăcere, de parcă ar muri dacă nu mă gustă. Sătul să lingă în jurul chiloților, îi trage în jos, îi aruncă într-o parte și mă împinge spre pat.

Îmi scoate încet sutienul, mă întinde pe pat și îmi depărtează picioarele.

Îmi măsoară carnea din priviri. Sunt cu totul la mila lui.

Sunt aici pentru plăcerea lui.

Ne uităm unul la altul în timp ce energia dansează între noi ca focul scăpat de sub control.

Când Tristan Miles mă dezbracă, nimic nu mai contează.

Nu-mi pasă decât să-i provoc plăcere.

Se apleacă, îmi ia coapsele în mâini și mă ține așa, în timp ce limba i se învârte adânc în vaginul meu.

Mi se arcuiește spatele pe pat și mă zvârcolesc sub el. Înfig mâinile în părul lui ondulat și îi ridic fața ca să-l văd. Buzele îi sclipesc de la excitația mea, iar ochii lui au o nuanță frumoasă de „vino să mi-o tragi".

— Vino încoace! îi șoptesc.

Mă linge din nou, închide ochii și e foarte clar că nu-și mai poate controla gesturile. Acum se mișcă din instinct, din instinctul masculin. Corpul lui a preluat controlul; nu contează ce îl rog eu. El trebuie s-o facă în felul lui, cel puțin de data asta.

Mă linge în continuare, din ce în ce mai adânc, pierzându-și controlul. Fața lui se mișcă dintr-o parte în alta și favoriții lui îmi zgârie pielea sensibilă.

Fir-ar să fie... Cât de bine e!

Spatele mi se arcuiește de plăcere, iar fața mi se schimonosește în timp ce încerc să mă abțin.

— Tris! scâncesc eu și-l prind de păr cu degetele. Aici, sus! Vino aici!

Vreau să-l sărut.

Vreau cu disperare să-l sărut.

Îmi atinge clitorisul cu dinții și strig când se declanșează orgasmul. Zvâcnesc cu putere în timp ce mă linge încet. Continuă așa cinci minute, iar eu privesc în tavan, tremur și văd numai stele.

Cred că niciodată nu am avut un orgasm atât de violent. Al naibii, ce bine se pricepe!

Îmi vin în fire și-mi dau seama că el e complet îmbrăcat în costum.

Mă ridic cu o nouă hotărâre și mă așez în genunchi.

CamScanner

— Ridică-te! îi șoptesc.

Are flăcări în priviri, se ridică, iar eu îi trag fermoarul de la pantaloni. Are penisul tare ca piatra și iese de sub marginea chiloților. În vârf e o picătură de lichid preejaculator. Ar trebui să-l dezbrac. Să nu mă grăbesc.

Ceea ce vreau e să-l sug... tare. Vreau să-l fac să-și dea drumul, complet îmbrăcat în costumul lui scump.

Îi sărut penisul,iar el își trece tandru mâna prin părul meu, urmărindu-mă.

Ce se întâmplă cu noi când suntem împreună?

Nici nu e nevoie să vorbim; e ca și cum avem un limbaj secret. Îmi dau seama la ce se gândește, doar din felul în care mă atinge. Încep să-l ling cu limba întinsă. Ne privim în ochi.

Îi place.

Îmi adună părul într-o coadă în vârful capului și mă privește, iar eu zâmbesc. Vrea să fie în gura mea – de asta îmi dă părul la o parte.

Ling peste tot, dar nu vreau să-l bag cu totul în gură, și începe să-mi miște capul, ținându-mă de păr, încercând să intre.

Ling pe toată lungimea lui, apoi șoptesc:

— Fute-mă în gură, domnule Miles!

El inspiră brusc și-și împinge penisul în gâtul meu. Lichidul e sărat, și mă strânge aproape dureros de păr. Alunecă afară, apoi împinge din nou, dând ochii peste cap.

— Futu-i! geme el.

— Mai tare! îi șoptesc.

El împinge din nou, iar de data asta mișc limba. Penisul zvâcnește, iar Tristan se clatină în față.

E deja aproape.

CamScanner

Ne găsim un ritm. Mă apucă de păr și, în timp ce stau în genunchi pe pat, mi-o trage în gură. Prelung și adânc, iar gemetele pe care le scoate sunt cele mai sexy sunete pe care le-am auzit vreodată.

Mă strânge dureros în timp ce se izbește în gura mea și-și dă capul pe spate. Cu un geamăt prelung, își dă drumul. Sperma fierbinte îmi umple gura și o înghit ca o profesionistă.

El se străduiește să respire și dă capul spre tavan, iar eu îl ling, golindu-i corpul frumos.

Pe urmă mă ridic și-i scot sacoul, îi desfac cravata și îi deschei încet nasturii de la cămașă.

Privește totul cu o detașare ciudată, cu fața plină de uimire.

Îi las cămașa să alunece de pe umeri și sunt binecuvântată cu priveliștea pieptului său lat și musculos, presărat cu păr negru.

— Tristan! șoptesc în timp ce-i sărut pieptul. Mi-a fost dor de trupul tău frumos!

Sărut mai jos și-l iau în gură din nou, iar el mă ridică.

Mă sărută și e tandru, semnificativ și tot ce n-ar trebui să fie o partidă la hotel.

— Fute-mă! șoptește el. Trebuie să mă fuți, Anderson!

Îi dau pantalonii jos cu o mișcare rapidă. El dispare își ia grăbit un pumn de prezervative. Le aruncă pe noptieră și își pune unul. Mă împinge în spate și cad pe saltea chicotind în timp ce se urcă peste mine.

Împingând cu putere, alunecă înăuntru. Rămânem cu gura căscată și ne privim în ochi.

Inimile ne-o iau la goană în piept.

CamScanner

El se retrage și alunecă înapoi, iar corpul meu zvâcnește în jurul lui, încercând să se obișnuiască cu mărimea penisului.

Nu toți bărbații sunt creați egali. Tristan Miles e cel mai bun exemplu.

Sexul cu el... e de pe altă lume.

— Am așteptat toată ziua să-ți distrug vaginul, Anderson! șoptește el.

Izbucnesc în râs și el împinge cu putere.

— Ridică naibii picioarele!

Apa îmi curge pe spate și zâmbesc, sprijinindu-mi capul de pieptul său lat.

— Știi, când te-am tachinat din cauza ceaiului pentru bunicuțe, habar nu aveam ce fel de bunicuță poți fi, murmură el sec.

Chicotesc.

— Ești un băiat norocos! Port o bonetă de duș ca să nu mă întorc la birou cu părul ud. Știi, e un prânz foarte scump pentru tine în fiecare zi. Cât te costă hotelul?

El îmi zâmbește și îmi aranjează boneta de bunicuță.

— Merită fiecare bănuț.

E vineri și, deși ne-am înțeles să luăm prânzul împreună de două ori pe săptămână, am petrecut trei pauze de prânz aici săptămâna asta. I-am mințit pe toți cei de la birou despre locul în care în care am mers.

Sunt o șefă rea, care face lucruri rele cu un om rău.

Nu ne mai săturăm unul de altul.

— Trebuie să plec, iubitule! îi șoptesc.

— Hm!

Mă ține strâns în brațe.

— Nu mă lăsa! se roagă el.

Zâmbesc și-l sărut.

— Trebuie!

Mă desprind anevoie din brațele lui și mă șterg, iar el rămâne în duș.

— Nu te întorci la birou? întreb în timp ce mă îmbrac.

Începe să-și spele părul.

— Nu! De unde știi?

— Ți-ai luat bagaj pentru o seară.

— Ah, mă duc la sală.

— OK!

Mă încrunt, amintindu-mi ceva.

— Ți-ai luat mașina înapoi?

— Sper s-o pot lua după-amiază. Dacă nu, am pregătit alta pentru weekend.

— OK.

— Ne vedem luni la prânz? întreabă el și se clătește de șampon. E prea mult până miercuri, adaugă el.

Mă uit la el o clipă și are dreptate. *E* prea mult până miercuri.

— Da, poate. Te sun eu!

Ce se întâmplă aici?

Ignor întrebările și mă aplec să-l sărut.

— La revedere!

— Poți să-mi dai balsamul de păr din geantă înainte să pleci, te rog? întreabă el.

Ies din baie, scot balsamul din geantă și observ că ecranul telefonului său e aprins. Îi dau balsamul.

— Ți-a sunat telefonul.

Îl așez pe măsuța din baie.

— Pa, Tris!

— Pa, iubito!

Îmi face un semn sexy cu ochiul și zâmbesc, lăsându-mi privirea să coboare pe corpul său gol.

Hm, am murit și am ajuns în paradisul pauzelor de prânz.

Tristan

Aud ușa trântindu-se și zâmbesc, cuprins de o senzație de căldură.

Claire Anderson mă face fericit.

Prostește de fericit.

Atât de mult, încât aproape o iau razna cu zâmbetul ăsta caraghios.

Pun balsam în păr și mă strâmb. O, Doamne! Chestia asta pute. Nu-mi amintesc să fi mirosit așa până acum. Mă aplec afară din duș și arunc sticluța la coș, dar văd telefonul vibrând pe blat. Numele „Mecanicul" apare pe ecran. Da... Mașina mea!

— Alo! răspund, încercând să nu picur apă pe telefon.

— Alo! Tristan?

— Da! La telefon!

— Bună ziua, sunt Steven, cu mașina Aston Martin.

— E gata mașina?

— Nu, din păcate! Abia am reușit să aflăm ce e în neregulă cu ea. Ne-a dat bătăi de cap toată săptămâna.

— Ah!

Oftez.

— OK, ce are?

— Hm...

Se oprește.

— Nu știu cum să spun...

Mă încrunt.

— Cineva v-a pus zahăr în rezervor.

— Poftim?

— Cineva a avut acces la cheie și a pus o tonă de zahăr în rezervor. S-a calat motorul.

Mă strâmb.

— Glumești? Cine ar...

Mi se frânge vocea.

Vrăjitorul!

— OK! răbufnesc. E în regulă! Doar repar-o și spune-mi când e gata!

— Îmi pare rău, domnule!

Clocotesc de furie și-mi trec degetele prin păr. Mă arde scalpul.

Au! Cobor mâna și văd că e plină de păr. Fac ochii mari.

Ce dracu'?

Mă apuc de păr și cade în smocuri.

— Trebuie să închid! mă bâlbâi.

— OK, domnule, deci...

Închid telefonul și să mă întorc la duș. Mă ustură scalpul foarte tare, iar părul meu parcă e un jeleu când încerc să-l clătesc.

Îmi amintesc cuvintele lui Harry când l-am văzut ultima oară. „Tic, tac!" Fac ochii mari de groază. Vrăjitorul acela malefic mi-a pus cremă epilatoare în balsam... și mi-a distrus mașina.

Mă spăl ca un nebun. O să chelesc! Niciodată n-am fost atât de furios.

— Tic! Futu-i! Tac! Pregătește-te să mori, nenorocitule!

Capitolul 15

TIMP DE JUMĂTATE DE ORĂ, STAU SUB APĂ. IES PUȚIN DE sub duș și caut pe Google „Cum opresc acțiunea cremei epilatoare?"

Apa și șamponul curăță crema epilatoare.

Dau să folosesc șamponul meu, dar mă uit cu suspiciune la sticlă. La dracu' cu asta! Întind mâna și arunc și sticla aceea la coș. Cine știe ce-a mai făcut rahatul ăla mic? Folosesc șamponul ieftin și nasol de la hotel.

Îmi clătesc părul încă douăzeci de minute, apoi cobor și mă uit în oglindă. Părul meu parcă e vată de zahăr – în unele locuri mai rău ca în altele, dar e distrus, per ansamblu.

Formez numărul lui Jameson.

— Bună! îmi răspunde el.

— Vino în fața clădirii în zece minute!

— Nu pot!

— Jameson! îi șoptesc printre dinți. Vino, altfel pregătește-te să mă scoți pe cauțiune diseară pentru că am ucis un minor!

— Poftim?

— Puștiul ăla afurisit!

Mă ciupesc de rădăcina nasului, nu-mi vine să cred.

CamScanner

— A pus zahăr în rezervorul de la Aston Martin.

— Poftim?

— Ah, e și mai rău! Mi-a pus cremă epilatoare în afurisitul de balsam.

— Nu!

— Jameson! șoptesc mânios. Părul meu arată de parcă e păr pubian ars, așa că ori mă duci la un nenorocit de bar, ori gata... O iau razna!

Aproape îmi ies ochii din orbite.

— Și nu mai răspund de faptele mele! mă răstesc.

El izbucnește în râs.

— Tu chiar vorbești serios?

— Cât se poate de serios!

— Isuse Hristoase, Tris! Cine naiba e puștiul ăsta afurisit?

— Un nume de pe lista mea de asasinate. Ne vedem în zece minute!

Închid telefonul și mă uit în oglindă la părul meu zburlit. Încerc să-i fac o cărare pe o parte, dar e ciufulit și i se ridică vârfurile.

Mă uit în oglindă și încleștez pumnii.

— Când o să pun mâna pe tine, puștiule...

Ies din baie și-mi iau geanta. Îmi scot borseta cu cosmetice și arunc totul la gunoi.

Cine știe ce a mai făcut nenorocitul?

Sorb din bere și mă uit încruntat la enervantul meu frate peste masa de la bar.

De fiecare dată când se uită la mine, izbucnește în râs. Face așa de jumătate de oră.

Clatin din cap dezgustat.

— Dacă aș putea să-mi trec degetele prin păr de uimire, aș face-o. Dar nu pot... pentru că o să cadă naibii de tot.

CamScanner

Oftez adânc.

— Nu-mi convine chestia asta. Părul meu e o valoare, răbufnesc eu. Cum să ies în lume așa?

Fac ochii mari, imaginându-mi ceva.

— Cum o să dau ochii cu lumea la ședințe?

Mă ciupesc de rădăcina nasului.

— Bună, am venit să-ți preiau compania! Nu mă băga în seamă! M-a nenorocit un puști de treisprezece ani.

Jameson își lasă capul în mâini și râde în hohote. I se zdruncină umerii și spatele de râs.

Sorb din bere, neimpresionat.

— Dă-i înainte; amuză-te cât vrei! murmur impasibil. E al dracului de haios!

— Chiar el îmi spune, râzând. Aș zice că e isteric.

Mă uit la el și, când încetează în sfârșit cu râsul și revine pe pământ, spune:

— Serios vorbind, ce-ai de gând să faci?

— Păi, vreau să mă duc acolo și să-i mai dau o gaură în cur.

El râde din nou.

— Dar nu o fac, pentru că o să mă dea Claire afară.

— Și asta e o problemă?

— Da! E o problemă, la naiba! Femeia asta m-a prins complet de boașe, șoptesc furios. Știi ce fac diseară?

— Poftim?

— Fără să știe Claire, conduc o oră să mă uit la filme cu băiatul ei cel mai mic... care e de fapt un băiețel destul de grozav, dar, în fine... În timp ce mă prefac cu ceilalți doi că sunt doar prietenul ei.

El se încruntă.

— Pe urmă, dacă am noroc, o să am voie să dorm pe canapeaua de beton ca să se poată pișa Găgăuță în capul meu.

El lasă capul în jos și râde iar.

— Nu vrei să încetezi dracului cu râsul? mă răstesc.

— Nu mă pot abține.

Chicotește.

— Deci puștiul ăsta e cel care te-a atacat cu chiloții?

— Nu, e cel care a spânzurat ursulețul, criminalul în serie.

Jameson își acoperă mâna cu gura ca să-și înăbușe râsul din nou.

— E al naibii de amuzant, Tris! Jur pe Dumnezeu că ți se face o farsă sau ceva! Nici dacă aș vrea, n-aș putea inventa tâmpenia asta.

Îmi trec degetele peste buze, acceptând teoria lui.

— E ca un plan elaborat ca să dau greș.

— Păi, asta e și ideea! Vrea să nu mai mergi acolo! Practic, te alungă! Dacă vrei părerea mea, e un plan inteligent și foarte eficient!

Mijesc ochii și lovesc cu pumnul în palmă.

— Oricum, e ușor de rezolvat!

El ridică din umeri și ia o gură de bere.

— Renunță! Treci mai departe! Pare o bătaie de cap mai mare decât merită.

— Nu, în niciun caz!

El se strâmbă.

— Chiar îți place fata asta?

Ridic din umeri.

— Da!

— Dar, realist vorbind, încotro merge relația asta? Adică, pe termen lung, nu vei fi cu ea. De ce să treci prin iad cu copiii ei dacă oricum nu vă potriviți?

— Uite ce e, nu știu care e treaba cu noi, dar știu că vreau să fiu cu ea acum, iar un puști nenorocit nu o să reușească s-o țină departe de mine!

— Ce s-ar întâmpla dacă te-ai duce acolo să-l acuzi și ți-ai pierde controlul, așa cum și vrei să faci?

CamScanner

— Claire m-ar da afară. Categoric, eu sunt pe locul al doilea după copii. De fapt... cred că pe al treilea, după Woofy. Nu, pe al patrulea, după Găgăuță.

Iau o gură de bere.

— Nici nu se pune problema! N-am niciun fel de poziție.

Mai iau o gură.

— N-am nicio poziție în casa aia.

Jameson zâmbește cu sticla la gură și rămânem amândoi tăcuți o clipă, îngânduraţi.

— Știi, și noi am fi făcut așa când eram mici dacă mama încerca să se întâlnească cu altcineva. Poți să-ți imaginezi cum am fi reacționat?

— Cred că da!

Oftez cu sticla la gură.

— Tot timpul complotam să scăpăm de guvernante. O vreme, au căzut ca muștele.

— Pe urmă a venit Maria.

Rânjesc.

— Ea a pus punct la toate.

Jameson râde.

— Cea mai sexy dădacă pe care am văzut-o vreodată... Mă întreb ce s-o fi întâmplat cu ea?

Ridic din umeri și stăm tăcuți o vreme în timp ce mă gândesc.

— Dacă nu..., murmur, iar un plan începe să prindă contur în mintea mea.

— Dacă nu, ce?

Zâmbesc larg.

— Știi unde găsesc un magazin de feronerie în New York? Am nevoie de câteva chestii.

— De ce?

Mă ridic îndârjit.

— Jameson, dacă nu poți să-i învingi, treci de partea lor!

El se ciupește de nas.

— Ah, Isuse! Așa începe!

Îi fac cu ochiul.

— La orice te-ai gândi, e o idee proastă!

Îl bat pe spate.

— Să mergem! Facem treaba!

— Eu nu mă implic!

Îi zâmbesc larg.

— A, ba te implici!

Claire

Conduc pe autostrada statală, toată un zâmbet. Am avut o săptămână minunată, cu întâlniri la prânz rupte din rai, iar lucrurile cu copiii au mers bine.

În fine, poate nu au mers neapărat bine, dar nu am fost stresată, iar lucrurile nu mă mai afectează cum se întâmplă uneori.

E uimitor ce bine îți fac râsul și orgasmele! Mă gândesc la Tristan și la hohotele de râs pe care mi le stârnește. N-am mai cunoscut pe nimeni ca el. E dur, frumos și profesionist pe dinafară și jucăuș și afectuos pe dinăuntru.

Incredibil de sexy!

Îmi amintesc cum ne-am întâlnit toată săptămâna și cum mi-a comandat mâncarea și băutura mea preferate la prânz. Cum mi-a cumpărat o bonetă de duș ca să nu mi se ude părul. Cum trage draperiile înainte să vin, pentru că vrea să mă simt bine în pielea mea. Nu știe că observ lucrurile astea, dar o fac.

Cum aș putea să nu observ?

Mereu se asigură că are grijă de mine. Are o latură atentă și blândă pe care o ador.

Îl sun pe Harry și pornesc difuzorul în mașină.

— Bună, mamă! mă salută.

— Bună, scumpule! Cum a fost azi?

— Hm, OK, îmi răspunde el. Pot să mă duc la petrecerea lui Justine mâine-seară?

Mă strâmb. La naiba! Justine e o fată pe care o cunoaște el și ai cărei părinți pleacă în fiecare weekend și o lasă singură acasă cu surorile mai mari. Singura problemă e că surorile lui Justine nu sunt acasă aproape niciodată.

— Pentru ce e petrecerea?

— E ziua ei. Face paisprezece ani.

— Părinții ei vor fi acasă?

El ezită.

— Hm... Da!

Dau ochii peste cap. Asta înseamnă nu.

— Vedem cum te porți!

— Te rog, mamă, pot să merg? imploră el. Dacă mă port frumos, pot să merg la petrecere?

Dau ochii peste cap.

— Nu mă târguiesc cu tine pentru cum te comporți, Harry! Ar trebui să vrei să te porți frumos oricum. Ai treisprezece ani, nu doi!

— Păi, pot să merg?

— Vreau să faci curat pe verandă. Pune încălțările în cutie și ordonează pe acolo!

— Ah, mamă! geme el. Nici măcar nu sunt încălțările mele. Nu le pun eu la loc pe ale celorlalți. Nu e corect!

Mă înfurii.

— Pa, Harry!

— Deci pot să merg la petrecere?

Mijesc ochii. Doamne, ar fi mult mai ușor să negociez cu copilul ăsta, dar știu că o să fie alcool la petrecere și, dacă începe să bea și să o ia razna la vârsta asta, n-o să

am nicio șansă să-l aduc înapoi pe calea cea bună. Are o personalitate prea puternică!

— Harrison, vrei să fii tratat ca un adult, dar te porți ca un copil.

— Mamă! geme el. Mă duc! se răstește el.

— Fă curat pe verandă, fă-ți treburile și mai discutăm! mă răstesc și eu, pierzându-mi răbdarea. Unde e Patrick?

— Nu știu! Pa!

Închide telefonul.

Clatin din cap. Jigodia mică! Mă scoate din minți.

Îl sun pe Patrick. A trebuit să-i cumpăr un telefon ca să poată lua legătura cu mine oricând și să-l pot suna.

— Bună, mami! îmi spune fericit.

— Bună, amice!

Zâmbesc.

— Vin spre casă!

— Ah, OK.

— Unde ești?

— Eu și Nancy suntem în parc.

Nancy, bona noastră, duce băieții la școală dimineața și rămâne până la cinci după-amiaza. Muncește și noaptea, așa că trebuie să plece la oră fixă. De obicei, ajung acasă la un sfert de oră după ce pleacă, așa că e în regulă.

— OK, scumpule, ne vedem curând!

— Pa, mami! Te iubesc!

— Și eu te iubesc! Pa!

Închid telefonul și zâmbesc. Copilul meu dulce și docil! Cred că trebuia să am și unul ca el din trei.

Deși Fletcher s-a schimbat de când a început stagiatura și, urăsc să recunosc, dar cred că Tristan are o mare influență. Abordarea lui de tipul „dragoste dură" a făcut minuni în cazul lui Fletch, dar, bineînțeles, ar putea fi

și faptul că băiatul meu se maturizează. Fletcher e un copil bun; singura lui problemă e că e prea protector cu mine. Atât de mult, încât, dacă Harry îmi dă bătăi de cap, Fletcher o ia razna și trebuie să-i despart ca să nu se bată.

Harry, pe de altă parte, e cu totul altă mâncare de pește. E obraznic oriunde merge și indiferent cu cine e. Profesorii lui mă sună mereu din cauza comportamentului său, iar anul trecut aproape l-au exmatriculat. L-am dus la terapie. L-am dus la psihologi behavioriști. Orice ar fi fost – le-am încercat pe toate.

Dietă, program de sport, fără lumini albastre pe ecrane... Nimic nu a funcționat. Mă doare să recunosc, dar Harry are nevoie de tatăl lui... mai mult decât ceilalți doi. Mă simt atât de depășită de situație, încât n-am idee ce să fac cu el.

În acest moment, singurul meu scop e să ajung la capătul fiecărei zile fără un război total. Dacă urc în pat seara și n-am primit un telefon de la școală despre el, și n-am avut nicio ceartă, a fost o zi foarte bună.

Îl las să scape basma curată cu mai multe lucruri decât ar trebui, doar pentru ca Patrick și Fletcher să nu fie nevoiți să-i suporte teatrul și urletele.

Nu e corect ca ei să trăiască cu situația asta, așa că mă port cu mănuși cu Harry ca să păstrez pacea.

Nu e corect, dar asta e tot ce pot face acum.

— Bun! strigă Fletcher când răspunde la ușă. Mamă, a venit Tristan!

— Poftim? îl aud pe Patrick strigând.

Aleargă prin casă ca un nebun până la ușă.

— Tristan! strigă el emoționat.

— Bună, amice! aud vocea gravă a lui Tristan.

Ce caută aici?

Simt fluturi în stomac și îl văd pe Patrick strângându-l pe Tristan de picior.

Fletcher își dă ochii peste cap de parcă ar spune „ce jenant", iar eu îi zâmbesc bărbatului frumos din fața mea.

— Bună!

Tristan mă privește în ochi.

— Bună, Claire!

Aerul scapără între noi.

Apare din nou, ca de fiecare dată când suntem împreună, sentimentul acela dintre noi, când vreau să-l iau în brațe și să-l sărut. Nu pare normal să avem o relație platonică.

Tristan Miles a fost făcut să fie atins.

Poartă blugi, tricou și o șapcă bleumarin. Îmi place când e îmbrăcat așa, relaxat și sexy.

— Am venit să văd un film cu Patrick, anunță el.

Poftim?

Patrick face ochii mari de uimire.

— Chiar?

Patrick se uită la mine.

— A venit la mine, mamă!

Zâmbesc, văzând entuziasmul exagerat al puiului meu.

— Mulțumesc! E foarte drăguț din partea ta!

Patrick îl ia de mână pe Tristan și-l trage spre living.

— La ce vrei să ne uităm?

Icnește.

— Ah, mamă!

Se întoarce spre mine și e evident că mintea lui de copil gonește cu milioane de kilometri pe minut.

— Avem popcorn? Poți să te duci să ne iei?

Face ochii mari, amintindu-și altceva.

— Ah, Tristan, vrei pizza? Știu că e preferata ta. Mamă, putem lua pizza, te rog?

CamScanner

Tristan ciufulește părul lui Patrick.

— Mănânc orice mănânci și tu.

Se așază amândoi pe canapea, iar Patrick e atât de aproape, încât mai că stă călare pe el.

Ce face aici? E vineri seara. Cu siguranță are lucruri mai bune de făcut decât să stea cu copiii mei.

Poate vrea să fie aici... Mă cuprinde emoția.

Încetează! Fii nonșalantă! Probabil doar se poartă frumos... *Atât* de frumos!

— Lasă-i lui Tristan puțin loc, scumpule! îi amintesc eu.

Patrick se schimbă la față când își dă seama ce face și se dă înapoi. Tristan îl prinde și-l trage la loc.

— E în regulă! Stai aproape, frate!

Patrick zâmbește prostește, iar eu îmi mușc buza ca să-mi ascund zâmbetul, simțind cum îmi crește inima. Să-l văd pe Patrick cu Tristan e ca o supă de pui pentru sufletul meu.

Atât. De. Drăguț!

Harry coboară scările tropăind și se oprește când îl vede pe musafirul nostru.

— Tu ce cauți aici? se răstește el.

— Harry! îl avertizez.

Tristan ridică o mână să mă amuțească.

— Am venit să-i vizitez pe Patrick, pe mama ta și pe Fletch. *Tu* ce cauți aici?

— Eu locuiesc aici! icnește Harry, indignat.

— Ne uităm la filme! Pleacă, Harry! se răstește Patrick în timp ce schimbă canalele din telecomandă.

Harry se uită încruntat la Tristan, iar Tristan îi face cu ochiul și rânjește.

— Credeam că ți s-a stricat mașina! răbufnește Harry.

— Ah, e la poliție!

— De ce? mă încrunt eu.

— Se pare că cineva a pus zahăr în rezervor, dar e în regulă. Acum iau amprente de pe mașină ca să știm ce s-a întâmplat.

Harry se holbează la el.

Tristan zâmbește și se uită la ceas.

— Ar trebui să aresteze pe cineva în seara asta.

— Ah, și ce-o să facă poliția? pufnește Harry.

— Vandalismul e o infracțiune, Harrison. Caută pe Google câtă pușcărie se face. Nu inventez nimic!

Mă încrunt și mă uit la ei. Ce se întâmplă aici? Am pierdut o parte din conversație?

O, Doamne sfinte, nu... N-a fost Harry, nu?

Harry se scarpină în cap și privește agitat în jur.

— Mamă. Eu... eu... pot să merg acasă la Brandon? se bâlbâie el. E urgent!

— OK, da, dar numai pentru jumătate de oră.

— OK!

Harry fuge în spate, iar ușa se trântește cu putere în urma lui.

— Oare ce-o fi cu el? întreabă Tristan.

— Nu știu!

Mă uit pe fereastră și-l văd alergând la garaj. Parcă a văzut o fantomă.

Isuse!

— Ce film vrei să vedem, Tricky? întreabă Tristan.

Patrick se încruntă.

— Tricky?

— Păi, numele tău are *trick* în el.

— Serios? icnește el.

Tristan se încruntă.

— Da! Doar știi!

Lui Patrick îi cade fața, dezamăgit că nu știe.

— Patrick e dislexic, șoptesc eu.

Tristan se schimbă la față.

— Serios?

Patrick își mișcă mânuțele neliniștit în poală.

— Dar fac progrese.

Se uită la mine.

— Nu-i așa, mamă?

Îi zâmbesc larg.

— Așa e, puiule! Sunt foarte mândră de cât de mult muncești.

Tristan mă privește în ochi și știu că vrea să-mi pună un milion de întrebări, dar își ține gura.

Patrick bate cu palma în piciorul lui și-l readuce în prezent.

— Ce vrei să vedem?

— Ahh!

Îl auzim pe Harry strigând de afară. Aud ceva lovind lateralul casei cu putere.

— Ce naiba? mă încrunt.

Harry intră în casă, tropăind ca un nebun. Are o expresie ucigătoare pe față.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb.

— Ăsta...

Ține în mână skateboardul.

— Ce-i cu el?

— Îi lipsesc roțile.

Toate cele patru roți ale skateboardului lipsesc. Patrick rămâne cu gura căscată de groază.

— O, nu! șoptește el.

— E groaznic! spune Tristan indiferent. Cine naiba ar fi putut intra în garajul vostru, vrăjitorule?

— Asta aș vrea și eu să știu! se răstește.

Iese valvârtej din cameră și apoi în curte.

— Când o să aflu...! strigă el.

— La ce ne uităm? îl întreabă Tristan pe Patrick.

— *Jurassic Park*?

— Partea întâi sau a doua? întreabă Tristan. Prefer a doua.

— OK!

Patrick țopăie bucuros.

— Ne uităm la a doua.

— Să comand pizza? întreb.

Pare să fie cea mai frumoasă seară.

— Da, te rog!

Tristan zâmbește. Mă fixează cu ochii lui obraznici, în care remarc o strălucire tandră, care apare uneori... și mă simt aproape ametită.

Bărbatul ăsta ar putea fi și mai superb de atât?

— Vrei un pahar de vin? îl întreb.

— Dacă beau, nu o să mai pot conduce.

— Poți să dormi pe canapea, bolborosește Patrick cu optimism. Nu-i așa, mamă?

— Probabil Tristan are locuri mai bune unde să meargă, scumpule! îi răspund.

Tristan mă privește.

— Nu! Sunt exact unde vreau să fiu. O să rămân, dacă e în regulă.

Speranța îmi înflorește în piept. OK... Ce naiba se întâmplă aici?

— Cred că glumești! strigă Harry de afară.

Mă uit la Tristan și-l văd închizând ochii, ca să nu râdă. Harry dă buzna pe ușă.

— Lipsesc și roțile de la bicicletă.

— Poftim? mă încrunt.

— Lipsesc roțile de la toate bicicletele! strigă el. Cineva ne-a spart garajul și a pus capcane peste tot! urlă el. Când aflu cine e...

— Ar trebui să suni la poliție! spune Tristan, ridicând o sprânceană spre Harry.

— Da!

Mă încrunt.

— Poate ar trebui.

— Nu! se bâlbâie Harry. E în regulă. Trebuie să fie vreun prieten care face o farsă. O să-l găsesc eu.

Pleacă din nou în curtea din spate.

— Fletcher! strigă el. Vino afară să mă ajuți!

Tristan și Patrick se uită la televizor, iar eu merg la bucătărie să iau vinul.

E ciudat să-l văd aici.

Parcă ar fi ceva normal...

— Claire, care e parola de la Wi-Fi? strigă Tristan.

— Stai! O caut!

Caut într-un sertar și i-o spun.

— Vrei vin roșu sau alb?

— Orice bei tu, răspunde el. Cel de săptămâna trecută a fost bun.

Zâmbesc și-l scot din frigider.

— Cel pe care l-ai băut fără permisiunea mea?

— Aha, acela! A intrat binișor.

Harry năvălește înăuntru, trântește ușa și urcă scările, tropăind.

Mă încrunt. *Ce* face?

— Credeam că te duci la Brendan? strig eu.

— Nu pot să ajung acolo! strigă el furios. Cineva mi-a luat toate roțile. Mă duc să mă joc pe PlayStation.

— OK! îi strig.

Doamne, mă întreb cine o fi luat roțile alea afurisite. Grozav! Alți bani pe care nu voiam să-i cheltui.

Iau vinul și intru înapoi în living, unde îi văd pe Patrick și Tristan stând unul lângă altul și uitându-se la film. Tristan și-a scos pantofii și a ridicat picioarele pe măsuță, iar Patrick a făcut la fel. Stau în dreptul ușii și-i privesc uimită.

Cum s-a întâmplat chestia asta? Nu mă așteptam ca seara de vineri să arate așa. Nu a spus nimic că ar veni în seara asta. Și iată-l aici, stând cu copiii fără să o ia la goană.

Minunile nu se mai opresc.

Ușa lui Harry se trântește la etaj, așa că dau ochii peste cap. Doamne, puștiul ăsta e al naibii de teatral!

— De ce nu merge internetul? strigă el.

— Nu știu! mă răstesc.

Începe să mă calce pe nervi cu tropăitul ăsta.

— Pornește-l din nou! strigă Tristan.

— Nu te-am întrebat pe tine!

Ușa dormitorului se trântește din nou.

Patrick își dă ochii peste cap, văzând scenele pe care le face fratele său.

Mă așez pe cealaltă canapea și-mi trag picioarele sub mine, dar nu mă uit la film; mă uit la cei doi împreună.

Stau de vorbă și discută ca niște prieteni de-o viață, iar eu sunt uimită cât de bine se înțeleg.

Harry reapare.

— Afurisitul de internet tot cade! strigă el.

— Ești băiat mare, spune Tristan. Du-te și repară-l.

CamScanner

Harry se uită urât la el și pleacă iar.

Zece minute mai târziu, auzim bufnituri de sus și pe Harry strigând de frustrare.

— Harrison! strig la el. Ce faci acolo?

— Internetul ăsta! răspunde el. Nu-mi vine să cred ce prost merge!

Coboară iar și verifică modemul, apoi vine în living.

— M-am săturat! strigă el. Mă scoate din minți!

Tristan îl privește cu un zâmbet.

— Ce-i... atât... de... amuzant? mârâie Harry.

— Tic, tac! răspunde Tristan.

Harry cască ochii mari, iar Tristan îi face cu ochiul. Mă uit la ei; se privesc fix.

Poftim?

— Ce înseamnă asta? mă încrunt eu.

— Nimic! se răstește Harry printre dinți.

Urcă scările și trântește ușa.

Tristan zâmbește cu paharul la gură și se uită mai departe la televizor, de parcă nu s-a întâmplat nimic.

— Ce-a fost asta? îl întreb.

— Habar n-am; a înnebunit vrăjitorul! murmură el impasibil.

E târziu. Harry și Patrick sunt în pat, iar Tristan vorbește cu Fletch în camera lui. Stau de vorbă de ceva vreme.

Mă furișez pe hol și mă uit prin crăpătura ușii. Tristan stă întins pe patul lui Fletcher, aruncând o minge de tenis în aer și prinzând-o în timp ce vorbesc.

Fletcher stă la birou, la calculator.

— Și pe urmă unde te-ai dus?

— M-am întors acasă la prietenul meu o vreme.

Mă încrunt. Despre ce vorbesc? Mă aplec mai în față ca să aud.

— Și... Fletch...

Tristan ezită, de parcă își alege cuvintele cu grijă.

— Știi să-ți pui un prezervativ, nu?

Ce dracu'? Cum îndrăznește să întrebe așa ceva? Fletcher mai are o grămadă de vreme până să facă sex.

— Nu, nu chiar!

Fletcher oftează.

— Dacă o dau în bară și greșesc? Poate să iasă în timpul...

Fac ochii mari de groază.

Poftim?

— Da, poate, și e responsabilitatea ta să știi treaba asta. Prezervativele sunt treaba băiatului. Trebuie să exersezi până deprinzi cum merge treaba.

Îmi acopăr gura cu mâna. O, Doamne!

Puiul meu...

Cobor repede scările. Urechile mele... Ce naiba am auzit?

Mă duc la chiuvetă și-mi torn un pahar de vin, pe care-l dau pe gât.

Repet mișcarea.

Mă simt copleșită și neliniștită, fericită și îngrozită.

— Aici erai! șoptește Tristan din spatele meu.

Mă întorc spre el.

— Mulțumesc!

— Pentru ce?

Îmi înghit nodul din gât.

— Că ești aici. Înseamnă mult pentru mine!

El se apleacă și mă sărută tandru. Închid ochii când îi simt buzele pe ale mele.

CamScanner

Ne privim în penumbra din bucătărie... și, Doamne, îl doresc!

Îl doresc cu toată ființa.

Dar nu e bine... Asta e casa lui Wade.

— Trebuie să fac un duș! îi șoptesc.

— OK!

Tristan îmi zâmbește și mă sărută încet. Când sărută, suge exact cât trebuie, iar eu resimt asta între picioare. E ceva special când e Tristan aici.

Prea special!

Îl împing la o parte și fac un pas înapoi, după care ies din încăpere fără o vorbă.

O jumătate de oră mai târziu, stau sub apa de la duș. Vinovăția îmi curge prin vene.

Pare real.

Și știu că nu poate fi, pentru că nu e bărbatul meu pentru totdeauna.

Bărbatul meu pentru totdeauna a murit.

Mi se schimonosește fața de lacrimi. Wade!

Îmi pare atât de rău!

Nu m-am mai gândit la soțul meu frumos de când a revenit Tristan în viața mea. Ritualul meu din fiecare seară, de a-mi relua ziua în gând cu el și de a-i spune că-l iubesc, a fost dat la o parte.

Am stat în pat și m-am gândit la alt bărbat, același bărbat care a fost la parter cu fiul lui Wade.

Parisul a fost despre distracție și regăsirea mea.

De data asta, e ceva diferit. De data asta, e o apropiere, o senzație de apartenență, care seamănă foarte mult cu dragostea.

Ce fel de soție sunt dacă am atât de ușor sentimente pentru altcineva?

Asta e casa lui Wade; aceștia sunt copiii *lui*.

Tristan n-ar trebui să fie aici!

Clatin din cap, dezgustată de mine însămi. Sunt doar confuză. E primul bărbat cu care m-am întâlnit... cu care mi-am tras-o... Ce naiba facem? Nu există limite.

Am nevoie de limite!

Îi văd pe Patrick și Tristan stând apropiați pe canapea, uitându-se la filme și discutând, și mi se strânge inima.

Wade ar fi dat orice să se uite la un film cu Patrick, să-l cunoască. Să aibă ocazia de a-i spune că-l iubește. Îl văd pe Patrick acum și cât l-ar fi adorat pe tatăl lui! Ar fi fost cei mai buni prieteni!

Îmi șterg lacrimile furioasă, îngrozită că nu mă voi putea opri din plâns când va fi nevoie. Am plâns aici timp de cinci ani. E singurul loc în care copiii mei nu pot vedea că nu mă descurc. Când viața e prea grea, mă întorc în sanctuarul tristeții mele, locul unde pot să plâng singură. Am plâns găleți de lacrimi în dușul ăsta. Dacă pereții ar avea glas, ar spune o poveste foarte tristă.

Închid ochii și respir adânc, ritualul meu ca să opresc lacrimile.

Inspiră... Expiră! Inspiră... Expiră!

E OK! E OK... Nu mai plânge! Nu mai plânge!

Scutur din mâini și mă spăl pe față. Îmi spăl părul și trec prin procesul de a mă gândi la alte lucruri.

Alte lucruri cu care mă descurc; alte lucruri care nu mă dor.

Nimic n-ar putea să mă doară atât de mult ca pierderea lui.

Mi se umplu din nou ochii de lacrimi.

CamScanner

Încetează!

Ies de la duș, mă șterg și-mi pun pijamalele. Scot capul de după colț și văd că la parter e întuneric.

Cred că Tristan e întins pe canapea, așteptând să mă duc să-i spun noapte bună.

Nu pot!

Nu vreau să mă vadă așa. Sunt atât de fragilă, încât simt că sunt pe punctul de a mă prăbuși!

Și poate așa e.

Sting lumina, urc în pat și mă uit la tavan în timp ce lacrimile îmi curg pe față și-mi intră în urechi.

Niciodată nu m-am mai simțit atât de vinovată! Niciodată n-am făcut ceva care să îmi trezească un astfel de sentiment de vinovăție! Trec printr-un fel de criză personală, dar... o să fie mai bine dimineață. Totul e întotdeauna mai bine dimineață.

Culcă-te!

Ușa se deschide, așa că închid ochii. Simt cum se înclină patul.

— Hei! șoptește Tristan. Unde e sărutul meu de noapte bună?

Nodul din gât e atât de mare, încât nu pot vorbi. Mi se schimonosește fața pe întuneric.

Te rog, pleacă!

El se apleacă să mă sărute și se oprește.

— Plângi!

— Nu, nu plâng! șoptesc printre lacrimi.

— Hei!

Aprinde veioza și se schimbă la față.

— Iubito, ce s-a întâmplat? șoptește el.

Strâng din buze pentru că nimic din ce aș spune nu va avea sens. Nici măcar pentru mine.

CamScanner

El mă privește în ochi.

— Ce e?

Clatin din cap, jenată.

— Trebuie să-mi vină ciclul – emoțiile o iau razna, mint eu. Îmi pare rău! Nu e nimic! Așa mă apucă uneori!

El se întinde lângă mine și mă ia în brațe, strângându-mă cu putere, iar blândețea gestului mă face să mă pierd cu firea. Plâng cu fața schimonosită și lipită de pieptul lui.

— Sst! murmură Tristan în părul meu. Ești OK, scumpo?

Tu nu ești așa! Nu mai fi așa de drăguț, la naiba!

— Da! îi șoptesc.

El mă sărută pe frunte în timp ce mă ține în brațe.

E atât de cald și e aici... și e bun... și adorabil... și *aici!*

— Nu-mi place când ești supărată, murmură el. Sunt aici, cu tine.

— Nu, Tris! Nu poți! Copiii...

— Nu te las așa, supărată, șoptește el.

— Scumpule, sunt bine! Doar emotivă. Hormonii... Câteodată e nasol să fii femeie. Ne vedem dimineață?

Zâmbesc printre lacrimi.

El îmi dă părul de pe frunte și se uită la mine. Aerul se învârte între noi și-mi vine să-i spun de ce plâng.

Pentru că mi se pare că-l iubesc și că o să-l pierd și pe el.

El deschide gura, vrând să spună ceva, dar se răzgândește.

Vorbele nerostite plutesc între noi, o promisiune... Un sentiment... Un *blestem*.

— Noapte bună, Claire!

Schițez un zâmbet printre lacrimi și-i cuprind fața cu mâna. Dau cu degetul peste țepii din barbă.

CamScanner

— Ești un bărbat atât de frumos, Tristan! îi șoptesc.

El zâmbește.

— Hormonii ăia *chiar* te înnebunesc!

Chicotesc, iar el se apleacă și mă sărută ușor. Vinovăția revine și iar mi se strâmbă fața de lacrimi.

— Claire!

Mă privește în ochi.

— Vorbește cu mine!

Clatin din cap, incapabilă să scot vreo vorbă

— Noapte bună, Tris! îi șoptesc. Du-te la culcare!

Mă întorc cu spatele la el, iar el stă și mă privește o vreme. În cele din urmă, se ridică și pleacă. Ușa se închide încet după el.

Închid ochii și șoptesc pe întuneric.

— Cred că te iubesc!

Plâng în pernă și, cuprinsă de teamă, sar din pat și-mi pun inelul de logodnă și verigheta pe deget.

Trebuie să simt siguranța și protecția lui Wade, soțul meu!

Mă uit la inelele de pe degetul meu și simt un confort familiar în greutatea lor.

— Wade! șoptesc. Ajută-mă! Ajută-mă să trec de asta! De ce doare atât de tare?

E ca și cum sentimentul de goliciune care mi-a rănit inima când a murit el doare din nou când ceva umple spațiul gol.

Altcineva.

O, Doamne! Chipul mi se schimonosește printre lacrimi și îmi îngădui să plâng.

Mă duc la parter, călcând sprinten.

Soarele a răsărit și începe o nouă zi.

Am plâns ore întregi azi-noapte. A fost o experiență tristă, plină de singurătate, lungă... și, urăsc să recunosc, cathartică.

Ceva ce trebuia să fac.

Nu am acceptat posibilitatea de a mă întâlni cu Tristan. A fost un șoc pentru sistem să-l văd aici, cu copiii mei, și habar n-am care va fi rezultatul, dar am început procesul de a descoperi.

— 'Neața! îi spun când îl văd.

E întins pe canapea – tocmai s-a trezit, din câte se pare – și îmi zâmbește somnoros.

— Bună dimineața, Anderson!

Îi zâmbesc. Îmi spune Anderson doar când suntem singuri și flirtează.

Zâmbesc și mă uit în jur.

— Unde sunt copiii?

— Cui dracu' îi pasă?

Mă prinde de picior și mă trage peste el. În același timp, mă ia de mână și observă ceva, apoi rămâne nemișcat.

Inelele. Am uitat să le scot!

O, nu!

Întoarce ochii spre mine și, fără să spună o vorbă, se ridică.

— Tris, îi șoptesc neliniștită.

El își trage tricoul peste cap.

— Trebuie să plec.

Se îmbracă cu blugii.

— Unde te duci? întreb, pe jumătate panicată.

— Acasă.

Îl apuc de braț.

— De ce te grăbești așa?

El își smulge brațul. Mă privește cu ochi triști.

— Nu mă culc cu femei măritate, Claire!

Mi se strânge inima.

Începe să-și adune lucrurile ca un nebun.

— Ce faci? șoptesc.

— Ce dracu' ți se pare că fac? Plec!

Se așază pe canapea să se încalțe.

— Știi, dacă purtai inelele alea de la început, ar fi fost altceva.

Își trage șireturile agresiv.

— Dar le-ai pus înapoi pe mână intenționat.

— Tristan! mă bâlbâi.

— Ești o mincinoasă, Claire! șoptește el mânios.

— Nu te-am mințit niciodată.

— Ce-a fost aia aseară?

Mă uit în ochii lui.

— Mi-ai spus că era din cauza hormonilor.

I se umflă și dezumflă pieptul în timp ce se zbate să-și stăpânească furia.

Privesc scena, incapabilă să opresc dezastrul care se produce sub ochii mei.

— Dar te gândeai la el! șoptește el. Plângeai pentru că te gândeai la el.

Las capul în jos, rușinată... Așa este; la el mă gândeam.

Își ia lucrurile și iese grăbit. Aud mașina închiriată plecând și îndepărtându-se pe stradă.

Mi se rupe inima într-un milion de bucăți și vreau să alerg după el, să-l implor să rămână.

Dar nu o fac, pentru că avea să plece oricum. Nu pot să-i ofer viața pe care și-o dorește.

Nu a fost niciodată al meu.

Bărbatul meu pentru totdeauna a murit.

Tristan Miles era doar împrumutat.

Capitolul 16

Tristan

RESPIR ADÂNC ȘI MĂ UIT CUM SE SCHIMBĂ NUMERELE.

Grăbește-te!

Până și liftul mă enervează azi. E luni și, după cel mai groaznic weekend din istorie, serviciul e ultimul loc în care vreau să fiu.

M-a părăsit!

Ușile se deschid, iar eu ies și trec prin hol.

— 'Neața! le spun fetelor de la recepție.

Sammia face ochii mari când se uită la mine, apoi izbucnește în râs.

— Ce s-a întâmplat cu părul tău?

— Un produs prost.

Trec grăbit pe lângă ea.

Ea se ridică de pe scaun și mă urmează pe hol, hotărâtă să râdă de mine.

— Ce produs e atât de prost?

Arunc servieta pe birou și-mi scot sacoul.

— Cel pe care l-am folosit, din câte se pare. Acum, dacă nu te superi...

Îi arăt ușa.

CamScanner

Ea se așază pe colțul biroului.

— Cum a fost weekendul? mă întreabă.

Mă așez și pornesc calculatorul.

— Ca de obicei. Al tău?

— Minunat! Am avut cel mai romantic weekend din lume, spune bucuroasă.

Dau ochii peste cap.

— Nu vrei să auzi ce-am făcut? întreabă ea.

— Nu! Sunt într-o stare extrem de proastă și ar fi în interesul tău să nu-mi vorbești tot restul anului. Sunt o companie neplăcută!

— Mă îndoiesc foarte tare, spune ea cu ochii la mine. Vrei cafea?

— Da, te rog!

Apăs tastatura cu putere.

Se duce la ușă și se întoarce, privindu-mă cu atenție.

— Ești în regulă?

Tastez parola.

— Sigur că da! mă răstesc eu. Întotdeauna sunt OK.

Ea îmi zâmbește vag și dispare pe ușă.

Două minute mai târziu, apare Fletcher, care mă salută:

— Bună!

— Bună, Fletch!

Îi fac semn să ia loc la birou.

El intră și se așază.

— Cum a fost la întâlnire? îl întreb în timp ce citesc e-mailurile.

— Destul de bine.

Mă uit la el.

— Cât de bine?

— Nu chiar atât de bine.

— Fletcher...

Mă întorc la e-mailurile mele.

— Ignoră sfatul meu dinainte, că trebuie să faci față provocării. Stai naibii departe de femei! Sunt o bătaie prea mare de cap!

El se încruntă.

— De ce?

— Pur și simplu, așa sunt.

Atac din nou tastatura.

— Ai încredere în mine.

— Ce vrei să fac azi? întreabă el.

— Avem întâlniri peste tot în oraș toată după-amiaza. Dacă poți, începe să te pregătești pentru ele, îi răspund. Citește minutele de la ultimele ședințe cu clienții. Vreau să știi ce se întâmplă când ajungem acolo.

— OK, sigur!

Se ridică și se duce la ușă, pe urmă se întoarce spre mine.

— Știi care e problema cu mama?

Mă uit la el.

— De ce întrebi?

— Pentru că ieri a stat pe balcon și s-a uitat în gol vreo nouă ore.

Mi se strânge stomacul. Urăsc ideea că e tristă.

— Cred că i-e dor de tatăl tău, amice!

Oftez.

El dă din cap.

— Da, probabil.

El ridică din umeri.

— OK, mă apuc de treabă!

— Mersi!

Mă întorc la e-mailurile mele și mă uit la ecran. Îmi amintesc ce s-a întâmplat vineri seara.

Eram acolo, dormeam singur pe canapeaua de beton, dorindu-mi s-o țin în brațe.

Iar ei îi era dor de el!

Mi se strânge stomacul de regret, pentru că știu că orice s-ar întâmpla cu mine și cu Claire...

Nu voi fi niciodată pe primul loc. Toți vor fi mereu înaintea mea.

Și n-ar trebui să mă deranjeze, dar mă deranjează.

Toată viața am fost pregătit să fac o slujbă pe care nu mulți oameni pot s-o facă.

Preiau companii și le distrug – iau ce nu-i al meu.

Urăsc că și ei i se aplică acest lucru.

Va fi mereu soția lui Wade Anderson.

Mi-am îngăduit să mă atașez prea mult de ea. Din momentul în care am plecat din Paris, nu m-am mai gândit decât la ea. Am urmărit-o, am sunat-o, am închiriat camere de hotel și am implorat-o să ne vedem de fiecare dată la prânz, m-am dus la ea acasă și am suportat mizerii de la copiii ei. Și pentru prima dată de când ne vedem, m-am străduit să-i fac pe toți fericiți.

Iar ei îi era dor de el!

Mă simt ca un prost, dar, mai rău de atât, pentru prima dată simt că sufăr.

Nu-mi place!

Sammia apare cu o felie mare de tort cu ciocolată pe farfurie și o ceașcă de cafea.

— Poftim!

Îmi zâmbește dulce.

— Zahăr pentru un ursuleț flocos.

Îmi ciufulește părul și-i dau mâna la o parte.

— Nu sunt un ursuleț flocos! mă răstesc enervat.

— Te-ai văzut într-o oglindă, Tris?

— N-ai nimic de făcut în clipa asta?

Dau ochii peste cap.

— Știi, adică să muncești?

Ea râde.

— Asta da, idee!

— Sammia, auzim vocea lui Jameson de la recepție. Unde ești?

Ea oftează, iar eu zâmbesc cu ceașca la gură.

Sammia e asistenta lui Jameson, care e un adevărat distribuitor de sarcini. Între timp, el ajunge la ușă și zâmbește larg când mă vede.

— Pentru Dumnezeu, Sammia, fă-i programare la o frizerie azi, te rog!

— Du-te naibii! Nu-i atât de rău! pufnesc eu.

— E îngrozitor! Ai văzut cum arăți? mă întreabă disprețuitor.

— Da, dar eu pot să mă tund, pe când tu ești tot urât. Ieșiți amândoi afară din biroul meu! îi rog.

Sammia râde și dispar amândoi pe hol. Mă duc la baie și mă uit în oglindă.

Părul meu are consistența vatei și stă ridicat la vârfuri.

— La dracu' cu asta! șoptesc.

Îmi ud degetele și le trec prin păr, încercând să-l aranjez.

Mă întorc la birou și o apelez pe Sammia.

— Poți să-mi faci programare la frizerie, te rog?

— Am făcut-o deja. La unu fără un sfert, la Max's pe Sixth.

— Ce m-aș face fără tine, Sam? o întreb retoric.

— Probabil ai suna-o pe asistenta ta.

Mă las pe spătarul scaunului și zâmbesc.

— Și dacă n-ai avea obiceiul de-a le face pe toate să se îndrăgostească de tine, Tris, ar putea sta la etajul ăsta, nu jos, iar eu n-ar trebui să-ți suport tâmpeniile.

— Nu mai fi teatrală! Îmi iubești tâmpeniile! Ești dependentă de ele, de fapt.

— Așa e. Trebuie să închid! Fratele tău e turbat.

Râd și închid. *Ei, unde am rămas?*

Ah, da... Mă simt iar ca un rahat și jur că nu o să mai am niciodată de-a face cu femeile.

A dracului treabă!

Claire

Stau la birou și privesc în gol.

Îi tot văd fața lui Tristan și cum s-a schimbat când mi-a văzut inelele pe degete.

Sunt tristă, dar nu știu cum să ocolesc problema. Înțeleg supărarea lui Tristan legată de inelele mele și nu am intenționat să le las pe deget. Pe de altă parte, de ce să mă simt vinovată că vreau să le port?

Era soțul meu; e dreptul meu să le port când sunt supărată.

E necesar? Nu!

Mă calmează? În mod sigur, da!

E ceva egoist când te vezi cu altcineva? Probabil.

Dar asta e situația!

Vreau să-l sun, dar nu știu ce să-i spun, pentru că nu simt că ar trebui să-mi cer scuze că mă simt vinovată fiindcă mă îndrăgostesc de el.

Mă îndrăgostesc de el... Doamne, tu te auzi, Claire?

Chiar sunt îndrăgostită de Tristan Miles? Sau sunt îndrăgostită de fericirea pe care mi-o aduce și cum mă face să mă simt?

Dar... nu e același lucru, de fapt?

Și de ce să te lași să te îndrăgostești de cineva când știi că se va termina curând?

Așa e?

Sigur că da!

Nu-i pot lăsa pe băieți să se atașeze de el. Nu pot risca să sufere din nou.

Nu pot să pierd încă un om pe care îl iubesc... N-aș supraviețui.

Reiau întruna totul în minte și ajung mereu în același punct.

Îl vreau pe Tristan!

Mi-e teamă de Tristan!

Îmi las capul în mâini pe birou. Sunt atât de confuză!

Mă plimb încolo și încoace prin birou. Sunt sigură că am făcut cărare pe covor. Săptămâna asta a fost complet pierdută. E joi, iar eu n-am reușit să fac nimic, în afară de ulcer la stomac din cauza grijilor.

Tristan nu m-a sunat nici măcar o dată și nici nu o va face.

Dacă îmi doresc așa ceva, mingea e în terenul meu. De data asta, nu va alerga după mine.

Mă plimb înainte și înapoi. Nu știu de ce, dar simt că azi e un punct de cotitură. Nu pot să mai amân. Trebuie să-l sun ca să știu cum stăm. Toată nesiguranța asta mă îmbolnăvește.

Pot să mint o lume întreagă oricât vreau, dar pe mine nu pot să mă mint.

Îmi place să fiu cu el.

Îi formez numărul emoționată. Începe să sune și închid ochii.

Te rog, răspunde!

— Alo! se răstește el pe un ton tăios.

Îi aud furia din glas.

— Bună, Tris!

— Bună, Claire! Da, ce este?

Mă încrunt. Nu o să-mi ușureze situația. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Ne putem vedea, te rog?

— Nu, nu e nevoie!

— Tris.

Oftez.

— Te rog!

El rămâne tăcut.

— Trebuie neapărat să vorbim. Am avut o săptămână oribilă fără tine.

Tăcere.

— Poți să închiriezi camera noastră de hotel? întreb cu optimism.

— Nu mă ascund cu o femeie măritată, Claire! îmi răspunde.

— Nu, iubitule! îi șoptesc într-un moment de slăbiciune. Nu sunt măritată! Mi-e dor de tine!

El inspiră brusc. E prima dată când mi-am dezvăluit sentimentele.

La naiba, și am făcut-o la telefon!

— Te rog! îi șoptesc. Trebuie neapărat să vorbim!

— Bine! se răstește. La ora unu.

— OK!

Mă cuprinde emoția.

— Ne vedem atunci!

Închid și zâmbesc. Simt un firicel de speranță, pentru prima dată în cinci zile.

Intru neliniștită în foaier în jurul orei unu. Am plecat devreme de la birou ca să nu întârzii, apoi mă îndrept spre locul obișnuit unde ne întâlnim, lângă lift.

Tristan iese din restaurant.

— Claire!

— Bună!

— Am rezervat o masă în restaurant!

Și-a tuns, dar e tot al naibii de sexy. Se întoarce și intră fără să mă aștepte.

Nu a luat camera.

— OK!

Îl urmez la o masă de lângă fereastră, unde așteaptă să-mi tragă scaunul – chiar și când e foarte supărat, trebuie să se arate manierat. E ceva atât de firesc pentru el, încât nici nu-și dă seama că o face. Mă așez emoționată și aștept să facă la fel.

Toarnă două pahare cu apă și cheamă chelnerul.

— Ne puteți aduce meniuri, vă rog?

Se uită la ceas.

— Trebuie să plecăm peste trei sferturi de oră, am o ședință. Vă rog să vă asigurați că așa va fi.

— Da, domnule!

Chelnerul pleacă grăbit.

Mă uit la el și simt fluturi în stomac. Tris al meu nu e aici. Am de-a face cu Tristan Miles, maestrul preluărilor, în toată splendoarea lui.

El își împreunează mâinile sub bărbie și se uită la mine.

— Bună!

Zâmbesc.

— Te-am salutat deja. Ce dorești, Claire?

— Nu vrei să încetezi? șoptesc.

— Ce să încetez?

— Să mai fii agresiv.

— Nu sunt agresiv. Am spus ceva agresiv?

Dau ochii peste cap. Poate că nu a fost o idee bună.

— Voiam să discutăm despre dimineața de sâmbătă.

CamScanner

Mă privește cu mâinile sub bărbie, cu arătătorul ridicat pe obraz. Cobor privirea spre ceasul foarte scump de la mâna lui, care-mi amintește cât de diferiți suntem de fapt.

— Ce-i cu asta?

— Felul în care ai plecat.

— Am plecat pentru că m-ai mințit.

— Tris! îi șoptesc.

Mă aplec și îi iau mâna peste masă.

— Trebuie să înțelegi că durerea e un lucru ciudat.

Mă opresc, încercând să-mi exprim sentimentele.

— Pot fi bine și toate să meargă strună, apoi un lucru simplu îmi stârnește o amintire... De pildă, aud un cântec, și se aprinde ca un bec, și mă întorc instantaneu în trecut. Totul pare atât de recent și de dureros, încât abia pot să respir! Mă termină! Nu primesc niciun avertisment că se va întâmpla și nu o pot opri când se întâmplă.

El se scarpină la ceafă, frustrat.

— Ce legătură are asta cu mine?

Îi strâng mâna.

— Eram supărată vineri seara pentru că...

Mă opresc.

— Pentru că?

— Pentru că mi-am dat seama că am sentimente pentru tine. Nu erau lacrimi de tristețe, Tristan. Erau lacrimi de vinovăție.

El mă privește în ochi.

Mă simt aiurea să recunosc așa ceva. Au trecut cinci ani – ar fi trebuit să-mi treacă până acum. Mi se umplu ochii de lacrimi.

— Credeam că doar ne-o tragem, șoptesc.

El se încruntă și se apleacă spre mine.

— Claire, niciodată nu ți-am tras-o, pur și simplu. Niciodată nu ne-am tras-o și gata! șoptește el.

Clipesc, încercând să scap de lacrimile astea prostești. Le șterg furioasă.

— Tris, eu nu...

Mă opresc, încercând să găsesc un mod de-a spune ce am de spus.

— Nu, ce?

— Știu că avem o dată de expirare.

— De ce?

Se încruntă.

— De ce spui asta?

— Pentru că mi-ai spus chiar tu că toate relațiile tale au un termen de valabilitate.

Îi zâmbesc trist.

— Și-apoi, tu ești tânăr și...

— Ești cu doar patru ani mai mare decât mine, șoptește el supărat. Nu folosi asta ca pe o scuză.

— Într-o zi, o să vrei să ai familia ta.

— Ai doar treizeci și opt de ani, Claire. Ai putea să-mi oferi propriii mei copii, dacă asta am decide. Ar putea să meargă, noi toți la un loc.

Poftim?

Îmi cade fața de uimire.

— Te-ai gândit la asta?

— Sigur că m-am gândit naibii la asta! se răstește. N-aș continua relația asta dacă n-aș vedea un viitor.

Mă uit la el și nu-mi găsesc cuvintele.

— Claire, trebuie să vorbești cu mine! Chiar acum. Acum e momentul, pentru că sunt pe punctul de a mă căra dracului din viața ta.

Mă holbez la el și știu că trebuie să vorbesc sincer despre ce simt. S-a terminat cu joaca. *Este* ceva între noi! Nu a fost doar în mintea mea.

— Tris! Mai sunt trei inimi legate de a mea. Dacă mă părăsești pe mine, le părăsești și pe ele. Și nu știu dacă pot să risc ca ei să piardă...

Mă strâmb la gândul că fiii mei ar putea trece printr-o altă suferință. N-ar supraviețui.

— Sunt deja distruși, Tristan. Fiii mei sunt afectați.

— Ce vrei să spui? întreabă el.

— Spun că trebuie să te gândești bine!

— Claire, iau decizii importante în fiecare zi. Decizii care valorează milioane de dolari. Nu sunt neserios, nici nu mi se distrage atenția ușor. Am fost cu multe femei, iar relația cu tine – asta nu pleacă nicăieri. Nu face decât să devină mai puternică. Eu, unul, știu ce vreau.

Mă uit în ochii lui.

— Ce anume?

— Te vreau pe tine, Claire! Din clipa în care am plecat din Paris, te-am dorit.

Simt cum îmi înflorește speranța în piept.

— Am plecat și m-am gândit la ideile mele preconcepute și ce ar însemna să fiu cu tine. Nu mă interesează câtuși de puțin altcineva și, sigur...

Se oprește.

— Recunosc – băieții m-au speriat la început... și nu m-am descurcat prea bine. Dar pe urmă mi-am dat seama că fac parte din tine și, dacă te vreau, trebuie să-i vreau și pe ei. Am mult de lucru cu ei, dar în cele din urmă o să reușim.

Îmi amintesc cum a fugit în prima zi când i-a cunoscut. A fost ca o scenetă comică, dar mai rău.

CamScanner

El mă ia de mână.

— Claire! Când sunt cu tine, nu vreau să fiu nicăieri în altă parte. Aș prefera să dorm pe canapeaua ta decât să fiu singur în apartamentul meu.

Îl ascult.

— Pentru că sunt aproape de tine... și... aproape de ei.

Mi se umplu ochii de lacrimi din nou când pomenește de copii.

Înțelege.

— Vreau să încerc! îmi șoptește el. Vreau să încerc să am o relație adevărată – iubita, copiii, casa din suburbii și animalele zdrențăroase.

Îi zâmbesc bărbatului încântător din fața mea.

— Nu e ușor cu mine, Tris!

— Claire!

Se oprește, de parcă își caută cuvintele potrivite.

— Felul în care mă faci să mă simt merită orice, șoptește el.

Ne privim în ochi. Aerul se învârte între noi și, Doamne, dacă nu-l iubeam până acum, s-ar putea să-l iubesc acum.

— Ești sigur? Ești sigur?

El dă ochii peste cap.

— Absolut!

— Și o să-mi spui imediat dacă lucrurile se schimbă? șoptesc. Pentru că înțeleg dacă e prea mult de suportat. N-aș vrea niciodată să rămâi dacă nu vrei.

— Ai cuvântul meu!

Mă gândesc o clipă. Îmi făcusem planuri în cazul în care rezolvam totul.

— Avem nevoie de puțin timp singuri ca să meargă. O să vin să stau la tine la New York în weekend, îi spun.

El se încruntă.

— Cum?

— Copiii pot merge la părinții mei în weekend. Dar Fletcher trebuie să-și ia liber luni, dacă e în regulă.

El se așază la masă, lângă mine.

— Poate să-și ia liber toată săptămâna, la naiba!

Mă sărută ușor și tandru. Simt că mă topesc. Ne strângem cu putere în brațe.

— Mi-a fost dor de tine! îi șoptesc.

El îmi ronțăie buza de jos cu dinții, în timp ce zâmbesc.

— O să plătești că m-ai făcut să trec prin rahatul ăsta.

— Abia aștept! îi șoptesc. Chiar ai o ședință?

— La naiba – din păcate, da!

Uberul meu oprește brusc, îi plătesc șoferului, cobor și mă uit la clădirea din fața mea. Tristan a vrut să vină șoferul să mă ia, dar eu nu am acceptat atâta bătaie de cap. A fost ușor să ajung aici.

— Bună ziua... Domnișoara Anderson? spune o voce din spatele meu.

Mă întorc surprinsă.

— Da?

— Sunt Calvin, șoferul lui Tristan. Ne-am cunoscut luna trecută, când ați venit de la Paris. M-a rugat să vă aștept și să vă conduc în apartament. El a fost reținut la o întâlnire.

— Ah!

Strâng geanta cu lucrurile pentru o noapte atât de tare, încât mi se albesc degetele. De ce am atâtea emoții?

— Desigur!

Îi zâmbesc.

— Mulțumesc!

— Pot să vă iau geanta?

— Nu, mulțumesc! O țin eu.

El dă din cap și îmi zâmbește amabil.

— Prea bine!

Mă conduce prin holul elegant și urcăm în lift. Apasă pe numărul paisprezece.

Nu știu ce să spun, așa că nu spun nimic. Câte femei a condus în trecut în apartamentul lui Tristan?

Termină!

De ce mi-ar trece așa ceva prin minte? Și de ce ar trebui să mă deranjeze acest lucru?

Toți au un trecut, chiar și eu.

Urcăm în tăcere până la etajul al paisprezecelea, iar ușile se deschid. Îl urmez pe coridorul lat și luxos, iar el îmi întinde o cheie.

— Acesta e apartamentul.

Calvin deschide ușa cu cheia lui și mă lasă să intru.

— Mai aveți nevoie de ceva, domnișoară Anderson?

— Nu!

Îi zâmbesc stânjenită. A trecut multă vreme de când mi-a spus cineva *domnișoară*.

— Mulțumesc!

El se întoarce și se îndepărtează pe coridor.

— Ah, Calvin? îl întreb.

— Da!

Se întoarce spre mine.

— A spus Tristan cât mai durează? întreb.

— Mă întorc la birou să-l iau și, cu traficul ăsta, mai durează o oră.

— OK!

Îi zâmbesc. Bine – asta îmi lasă timp pentru un duș.

— Mersi!

Intru și închid ușa, privind în jur. Mă scarpin în ceafă, nedumerită.

— Fir-ar să fie! șoptesc.

Timp de cinci minute, savurez senzația vizuală. Îmi amintesc vorbele lui Tristan de la prânz: „Aș prefera să dorm pe canapeaua ta de beton decât să fiu singur în apartamentul meu."

— Biet prost! șoptesc cu glas tare. Ce-ar fi mai bun de atât?

Îmi las geanta să cadă de pe umăr cu o bufnitură. Apartamentul e enorm. Casa mea ar încăpea de patru ori aici. Practic, e un fost depozit care a fost transformat. Are ferestre enorme de sticlă, podeaua e din ciment șlefuit, iar locuința are o atmosferă industrială foarte modernă. Covoare colorate imense încălzesc podeaua, iar pe pereți sunt lucrări colorate de artă abstractă. Mobila e modernă și minimalistă.

— Uau!

Intru în zona de living. Are o canapea bleumarin imensă și moale. Una cu trei locuri, una cu două și două fotolii. O măsuță masivă din lemn în mijloc și un televizor enorm. Trec în bucătărie – lemn masiv și metal. În mijloc e o insulă cu scaune de jur împrejur. Le număr – nouă în total. Mă uit la masa de sufragerie și văd optsprezece scaune. Doamne, nouă scaune de bar și optsprezece la masă. Câți prieteni invită la cină odată?

Deschid frigiderul și mă mir să văd că e plin de mâncare sănătoasă.

Hm, probabil gătește. La naiba, chiar nu-l cunosc deloc, nu-i așa?

Merg pe hol, trec pe lângă un birou, o sală de sport, încă un living și o baie. În sfârșit, un dormitor, încă unul

și încă unul. Ce naiba? Câte dormitoare sunt? Încă un dormitor, apoi ajung la două uși duble care dau în dormitorul principal.

Fac ochii mari și încep să râd prostește. Dormitoarele copiilor mei ar încăpea în dressingul lui. Șiruri întinse de costume scumpe și pantofi aliniați. Totul e ordonat și aranjat. Arată ca un butic sofisticat pentru bărbați. Pereții din dormitor sunt bleumarin, lenjeria și mobila sunt albe, iar pe un perete este un imens tablou pop art în nuanțe de roz-aprins. Palmieri imenși se înalță în ghivece mari și albe, iar totul arată ca pe revistă. Ating frunzele palmierilor în timp ce privesc în jur.

— Uau! șoptesc cu glas tare. Foarte impresionant, domnule Miles!

Mă uit în baie și văd că e decorată în piatră albă; e mare, cu o cadă circulară în mijloc. La dracu'! Ies înapoi în hol și-mi iau geanta grăbită. Acum, să mă fac absolut irezistibilă!

Ridic din sprâncene la asemenea provocare.

— De parcă ar fi posibil.

Stau întinsă în cada adâncă. Camera e aburită, apa e fierbinte, iar paharul de șampanie, rece ca gheața.

Asta da, viață!

Încep weekendul departe de casă cu stil. Cum puteam rezista, la o adică?

Ridic picioarele pe marginea căzii și alunec în apă cu un zâmbet relaxat.

Văd ceva cu coada ochiului, ridic privirea și-l zăresc pe Tristan. Ține mâinile în buzunarele costumului scump, stă sprijinit de tocul ușii și se uită la mine. Îmi zâmbește sexy.

— Anderson!

Zâmbesc și mă las mai jos în apă.

— Ai întârziat.

El trage tare de cravată și se apropie de mine.

— Iar tu arăți spectaculos în cada mea.

— Intri și tu? îl întreb.

El zâmbește misterios și-și scoate sacoul.

— În mod sigur intru!

Începe să-și descheie cămașa.

Chicotesc.

— Ticălos pervers!

— La dispoziția ta!

Zicând acestea, își aruncă la o parte cămașa, în vreme ce îmi tresaltă stomacul văzându-i pieptul. Lat și musculos, cu câteva fire de păr negru care coboară într-o cărare îngustă ce dispare în pantaloni.

Zâmbesc cu șampania la gură și-l privesc. E un adevărat spectacol de striptease.

El își trage fermoarul; mi se taie respirația când îi văd erecția ieșind peste marginea chiloților negri. E excitat doar cât s-a uitat la mine.

În ce univers suntem?

Își scoate pantofii și șosetele, și lasă pantalonii să cadă cu o mișcare bruscă, în vreme ce râd ca o școlăriță.

— Ce-i cu râsul ăsta? Nu te-am mai auzit râzând așa.

Zâmbesc timidă, jenată că m-a surprins.

— E un râs în ploaie? întreabă el, ridicând o sprânceană și pășind în apă.

Mă încrunt.

— Râs în ploaie?

— Știi, când râzi înainte să te uzi toată?

Râd în hohote.

— Prostuțule! pufnesc eu. Sunt în cadă. Sunt udă toată.

Ochii lui strălucesc de încântare.

— Recunoaște, Anderson – unele locuri sunt mai ude ca altele!

Se așază și mă trage spre el, iar apa se scurge peste margini pe podea. Chicotesc. Pentru prima dată de multă vreme, mă simt liberă și dezlănțuită.

Stau călare pe picioarele lui, iar degetele îi alunecă pe sexul meu deschis. Are dreptate. Sunt al naibii de udă acum.

Se uită în ochii mei în timp ce degetele lui desenează încet cercuri pe sexul meu.

— Așa ar trebui să mă întâmpini în fiecare zi. Goală și udă.

Rămân cu gura căscată. O, Doamne, ce bine e!

Ne privim în ochi în timp ce plutesc peste el. E ca și cum am așteptat amândoi toată săptămâna să ne atingem și nu ne mai putem controla. Conversația e irelevantă când suntem goi împreună. Corpurile noastre vorbesc în locul nostru.

Înfige încet un deget înăuntru, apoi două, iar eu tresar când împinge al treilea deget gros în sexul meu. Își apropie gura de urechea mea.

— Vreau să ți-o tragi cu mâna mea! îmi șoptește. Încordează-te și trage-ți-o cu degetele mele, Anderson!

Dau ochii peste cap. Doamne, felul murdar în care vorbește îmi prăjește creierul! Aș putea să am orgasm doar ascultându-l. Încep să mă mișc, iar ochii lui scapără amenințător. Senzualitatea alunecă printre noi. E întunecat și dezinhibat și, pentru prima dată de când suntem împreună, vreau să renunț complet la control.

Vreau să fiu posedată.

Tristan al meu!

Mă mișc mai repede, iar el își încleștează fălcile uitându-se la mine, salivând în timp ce-și așteaptă rândul. Închid ochii și dau capul pe spate, extaziată.

— Ce bine e! scâncesc. Al. Dracului. De. Bine.

Mă mușcă tare de gât când își pierde controlul. Corpurile noastre se mișcă împinse de plăcere, iar apa plescăie ca o cascadă.

— Prezervativ, șoptește el.

— Fără prezervativ! murmur. Iau anticoncepționale.

Se oprește. Mă privește în ochi, având o căutătură amenințătoare. Văd momentul în care își pierde controlul.

— Urcă-te naibii pe penisul meu!

Cu o mișcare rapidă, mă ridică și se înfige în mine.

E adânc, gros și tare, și scot un strigăt, simțind cum mă posedă.

— Tristan! scâncesc eu.

Mă prinde de șolduri și începe să mă miște în sus și-n jos pe corpul lui.

Ne privim în ochi. Stăm cu gurile întredeschise. Sentimentul e copleșitor de plăcut.

Prea plăcut.

Nu mă pot abține.

— O să-mi dau drumul! scâncesc.

Mă trântește cu putere.

— Să nu îndrăznești! mârâie el.

Sunt cu genunchii în dreptul umerilor săi când mă pătrunde adânc... Atât de adânc!

— Anderson! se răstește el, încercând să mă readucă în prezent.

Încep să tremur, iar el își încleștează fălcile, încercând să mă oprească, dar e imposibil; e prea bine să mă pot opri.

Mișcările noastre sunt aproape violente, iar apa se împrăștie peste tot.

Atât de mare... Atât, atât de adânc!

El își dă ochii peste cap și se împinge cu putere. Scot un strigăt, iar el rămâne înfipt adânc. Simt zvâcnetul grăitor când ejaculează în mine. Penisul tremură înăuntrul meu... E atât de bine să simt cum mă umple sperma lui! Perfecțiune!

Văd stele!

Stele perfect colorate, în toate nuanțele frumuseții.

Mă las pe pieptul lui și mă ține strâns. Gâfâim și ne agățăm unul de altul.

— Cam atât am putut să fac pe inabordabilul, șoptește el.

— O făceai pe bărbatul ușor de futut.

Zâmbesc pe pieptul lui.

El chicotește.

— Da, mă pricep la jocul ăla.

Zâmbesc.

— Profesionist!

Două ore mai târziu

Stau ghemuită și somnoroasă în patul lui Tristan. A fost o partidă de sex dată naibii.

Mi-a tras-o în toate felurile – atât de bine, încât sunt într-o transă indusă de orgasme.

Mâna lui îmi urcă pe șold în timp ce mă sărută pe obraz.

— O să mă ocup de cină.

— Hm...

Zâmbesc visătoare cu ochii închiși.

— Plănuisem să gătesc, dar zău dacă-mi bat capul, murmură el. O să comand ceva. Mor de foame!

— Hm...

Mă sărută iar și mă strânge mai tare în brațe. Zâmbesc, simțindu-l lipit de corpul meu.

— Mă întorc în curând.

Îmi revin în simțiri și mă sprijin în cot.

— Stai, unde te duci?

— Până la colțul străzii. Sunt câteva restaurante. Ce ai chef să mănânci?

— Hm...

Mă încrunt și încerc să mă trezesc.

— Vrei să vin cu tine?

— Nu e nevoie.

Tristan coboară din pat.

Îl privesc cum se îmbracă și știu că ar trebui să fac un efort.

— Dă-mi niște haine și vin!

El intră în dressing și apare cu o pereche de pantaloni scurți și un pulover larg. Le aruncă pe mine și mă nimeresc în cap.

— Nu astea!

Îi zâmbesc.

— Hainele mele.

— Nu, nu-ți caut printre haine. Coborâm la colț două minute. Pune-le pe tine!

Mă ia de mână și mă trage jos din pat. Îmi pune puloverul peste cap, iar eu mă aplec și îmbrac pantalonii largi și gri de la Nike.

Iau un elastic de păr și-mi adun părul într-un coc dezordonat.

Arăt ca un adevărat dezastru și întind brațele.

— Încă mai vrei să fii iubitul meu?

El mă privește din cap până-n picioare și zâmbește obraznic.

— Dacă mă gândesc mai bine...

Râde și mă ia în brațe. Mă sărută, iar eu îl cuprind cu brațele pe după gât.

— Îmi place că ești aici! șoptește el și mă strânge în brațe.

— Îmi place să fiu aici!

Buzele ni se ating și zâmbesc.

— S-ar putea să fie noul meu hobby să mă prefac că sunt tu.

El râde și mă trage de mână.

— Mor naibii de foame, femeie!

Coborâm cu liftul și ieșim pe stradă. E atât de diferit de locul unde trăiesc eu! Văd imaginea noastră în fereastră și-mi vine să-mi mușc buza ca să-mi opresc zâmbetul aiurit. Ne ținem de mână în public. Chiar încercăm chestia asta cu relația.

Se întâmplă cu adevărat?

Când cotim, fac ochii mari de groază.

— O, nu, Tristan! șoptesc. Strada e înțesată de oameni. Arăt ridicol.

El mă cuprinde cu brațul și mă trage mai aproape.

— Taci, Anderson! Pentru mine ești frumoasă.

Îmi sărută tâmpla, iar eu îi zâmbesc.

— Ca și cum tocmai ți-ai tras-o – ți se potrivește.

Îi zâmbesc chipeșului meu partener. Mă face să mă simt frumoasă. Nici măcar o dată de când suntem împreună nu m-am simțit prost în pielea mea alături de el. Totul între noi pare organic și natural.

— Ce ai chef să mănânci, iubito? întreabă el și privește în lungul străzii.

— Orice. Îmi place orice fel de mâncare.

Îi zâmbesc.

El mă conduce mai departe pe stradă. Toate restaurantele sunt elegante, la modă. Peste tot sunt oameni frumoși.

— Thailandeză? întreabă el.

— Aha!

Ridic din umeri.

— Sună bine!

Intrăm, iar el comandă. Înăuntru e plin de lume, așa că ieșim pe stradă să așteptăm. Stă în spatele meu, ținându-mă cu brațul pe după gât, când auzim:

— Bună, Tristan!

Ne întoarcem și vedem o blondă frumoasă. Poartă o fustă strâmtă din piele neagră care îi vine deasupra genunchiului, tocuri cui și o bluză mulată, roz-aprins. Părul blond, desăvârșit, e coafat perfect. Cred că e cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

El zâmbește larg.

— Melina, bună!

O sărută pe obraz, iar eu rămân în spate.

Ea întoarce ochii spre mine și mă examinează din cap până-n picioare.

— Melina, fă cunoștință cu Claire, iubita mea! mă prezintă el.

Ah, rahat, le spune oamenilor deja? Nu pot să mă obișnuiesc eu mai întâi?

Ea rămâne cu gura căscată și se holbează. După o secundă, își amintește să fie politicoasă și întinde mâna.

— Bună, eu sunt Melina... Fosta iubită.

Ah, la dracu'!

Pălesc. Arăt ca dracu'.

Ea își îndreaptă atenția spre Tristan.

— Nu știam că te vezi cu cineva.

— Da!

Tristan zâmbește și mă ia de umeri, trăgându-mă mai aproape.

— Eu și Claire suntem împreună de vreo două luni, foarte fericiți. Ce mai faci? Te vezi cu cineva?

Nu vreau decât să mă înghită pământul... Asta e fosta lui iubită... Ce mama dracului vede la mine?

Ea mă privește iar; văd că se gândește la același lucru.

— Nu, încă mai procesez unele lucruri.

Se uită din nou la Tristan.

— Nu te-am văzut de multă vreme.

— N-am prea ieșit. Am petrecut mult timp acasă la Claire, în Long Island, minte el.

Nu știu ce se întâmplă aici, dar simt că îi transmite un fel de mesaj.

— Long Island...

Ea se încruntă și ne privește pe amândoi.

— Da, păi, Claire are copii, așa că e bine pentru ei acolo.

Ea face ochii mari de groază.

— Ai copii?

Ah, fir-ar, te rog, pământule, înghite-mă!

— Da!

Îi zâmbesc fals.

— Trei băieți.

Ea se uită întrebător la Tristan.

— Mama ta nu mi-a spus nimic.

CamScanner

El zâmbește nonșalant.

— Da, păi, e cam ciudat pentru biata mama să fie la mijloc. Probabil ar trebui să mai rupi legătura cu ea.

Ah... Acum îmi dau seama! Îl vrea înapoi și a fost cea mai bună prietenă a mamei lui ca să încerce să se strecoare înapoi în viața lui.

Ea clipește, de parcă nu-i vine să creadă ce a aflat.

Jenant!

— O să verific comanda!

Zâmbesc.

— Mi-a părut bine să te cunosc, Melina!

— De asemenea, spune ea impasibilă.

— Vin și eu, iubito, spune Tristan și mă strânge de mână. Pa, Melina! Mă bucur că te-am văzut!

O sărută pe obraz.

Intru în restaurant, iar el vine în spatele meu și mă ia de gât. Mă uit în urmă și văd că Melina s-a oprit în loc pe stradă, uitându-se la noi pe fereastră.

— Isuse, Tristan! îi șoptesc.

— Scuze, murmură el în părul meu. A trebuit să fiu bădăran. Ne-am despărțit acum șase luni, iar ea încă o mai sună pe mama de trei ori pe săptămână ca să se vadă la cafea. Mă scoate din sărite.

Ea se întoarce și pleacă, iar eu simt o urmă de milă pentru ea.

— E frumoasă!

— Este! încuviințează Tristan.

— De ce n-a mers cu ea? întreb, distrasă de frumusețea ei.

Mă sărută pe tâmplă și își lipește obrazul de al meu.

— Pentru că nu erai tu.

CamScanner

Capitolul 17

MĂ TREZESC. CAMERA E ÎN SEMIÎNTUNERIC ȘI MI SE PARE ciudat să nu aud o mașină de tuns iarba.

Zgomotul slab al traficului din fundal e aproape relaxant.

Mă uit la bărbatul care doarme lângă mine. Stă pe spate. Părul lui brunet și pielea măslinie sunt în contrast cu lenjeria albă, imaculată, iar genele groase și negre tremură, de parcă visează. Buzele mari, roșii și umflate i se deschid ușor când inspiră.

N-am mai văzut un bărbat atât de chipeș! Totul la el e ca de prin reviste. Înalt, brunet și chipeș. Cu un corp lucrat și atletic în mod natural, dar ceea ce e în interior mă atrage pe mine.

Sub învelișul elegant și numele Miles Media se află un suflet frumos și blând.

Bărbatul din corpul ăsta perfect e cel pe care-l vreau. Restul e doar o prezentare. Zâmbesc și respir adânc, plină de speranță.

E o revelație!

Am găsit un bărbat care bifează toate căsuțele și OK, poate că sunt niște probleme cu copiii mei, dar n-ar fi adevărat despre orice bărbat pe care îl cunosc?

CamScanner

El vrea să încerce și, fir-ar să fie, o să încerc și eu din răsputeri.

Îmi trec degetele prin părul lui de pe abdomen ce duce mai jos, spre părul pubian.

Puterea atingerii.

Nici nu știam câtă nevoie aveam de ea, cât tânjeam după ea! Și acum, că am recunoscut că ceea ce e între noi e mai serios, abia mai pot să-mi țin mâinile flămânde departe de el.

Al meu!

Tristan așteaptă viitorul cu nerăbdare și, pentru prima dată de multă vreme, la fel și eu.

El deschide ochii încet și respiră adânc, iar eu îi zâmbesc.

— 'Neața!

Mă trage mai aproape și mă strânge în brațe.

— Anderson, ești ca un afurisit de cocoș! De ce te-ai trezit atât de devreme?

— Doar admiram priveliștea.

Zâmbesc și-l sărut pe piept.

Pielea lui lipită de a mea e caldă, tare și... perfectă. El se desprinde de mine, se ridică și se duce la baie, iar eu rămân întinsă în pat, cu un zâmbet prostesc pe față. Nu mi-l pot șterge nicicum.

După o vreme, se întoarce și se întinde pe o parte, cu fața la mine. Are ochii încă somnoroși și e evident că încă nu e gata să se trezească.

— Ce e? mormăie el.

— Nimic... Sunt fericită.

El zâmbește adormit. Ochii i se închid la loc.

Mă sprijin în cot și mă uit la el.

— Cu câte femei te-ai culcat, Tris?

— Prea multe ca să recunosc, răspunde el cu ochii tot închiși.

— Ah!

Mă gândesc o clipă. Ce înseamnă asta? Câte înseamnă prea multe ca să recunoască? Doamne!

— Dar ai folosit prezervativ, nu?

Mă încrunt.

— Da, Anderson, am folosit prezervativ! Nu ai nicio boală venerică. Culcă-te la loc!

Mișc din buze ca să nu zâmbesc.

— Dar...

Mă încrunt și încerc să articulez ce vreau să spun.

— N-ai folosit cu iubitele tale, nu?

— Ba da, de fapt!

El ridică din umeri.

— Bine, nu cu a doua mea iubită, dar ea a fost singura în afară de tine.

— Ah!

Mă încrunt. A mai vorbit de această a doua iubită.

— Ai iubit-o mult, nu-i așa? îl întreb.

— Asta e o sâmbătă dimineață sau Inchiziția Spaniolă? bombăne el sec.

Chicotesc.

— Încerc să te cunosc mai bine! O să-ți pun întrebări toată ziua.

— Hm...

Se încruntă, neimpresionat, cu ochii tot închiși.

— Acum întreabă-mă tu! îl îndemn. Așa învățăm unul despre altul.

El întinde mâna, mă trage spre el și mă sărută pe frunte.

— Nu mă interesează ce s-a întâmplat cu tine până la mine. Îmi pasă numai de noi doi.

Mă strânge mai tare și îmi sărută tâmpla din nou.

CamScanner

— Culcă-te la loc, Anderson! murmură el cu ochii închiși.

Zâmbesc. Îmi place când e așa. Somnoros și docil.

— Nu sunt obosită. Culcă-te tu! Eu o să stau cu ochii pe tine ca o femeie care te hărțuiește!

— Hm...

El își așază perna mai bine, netulburat de comentariul meu.

— Ești ciudată!

Mă sprijin în cot din nou și zâmbesc la zeul din fața mea. Nici măcar nu glumesc; aș da bani mulți să văd spectacolul ăsta între pături.

— E OK, Tris! îi șoptesc. N-am ucis decât doi bărbați în somn până acum. Ești în deplină siguranță!

El deschide un ochi.

— Simplul fapt că-ți trece prin cap să spui așa ceva e îngrijorător, Claire.

Zâmbesc năstrușnic.

— Sst, culcă-te, iubitule... Noapte bună!

El rânjește, dându-și seama că nu o să-l las să mai adoarmă. Dă păturile la o parte, arătându-și corpul gol.

— Presupun că poți să te servești singură! pufnește el, de parcă sunt o bătaie de cap. Însă eu o să dorm până la capăt. Nu te aștepta la vreo contribuție din partea mea.

Râd și-l sărut pe piept, apoi cobor pe corpul lui până la penis.

— Da, dragule, cum spui tu!

Intrăm în restaurant, ținându-ne de mână. E ora nouă, sâmbătă seara, și tocmai ieșim la cină în centrul modern al Manhattanului. Ce este acest univers paralel grozav? De obicei, sunt în pat la ora asta, prea obosită să mai citesc măcar.

M-am tot gândit la asta și am ajuns la concluzia că atunci când oamenii încep să se întâlnească, e o simplă întâlnire și apoi își iau la revedere. Superficial la început, poate dorm împreună din când în când. E lent, chiar temperat, totul crește în timp. Eu și Tristan am făcut totul pe dos.

Prima noastră întâlnire a fost o ceartă; apoi, ca din senin, m-a invitat în oraș.

Ne-am întâlnit la o conferință, ne-am cuplat de două ori, apoi am petrecut un weekend întreg împreună. Pe urmă, nu ne-am văzut timp de șase săptămâni, ne-am certat încă o dată în biroul lui – de data asta, din cauza fiului meu. Am reluat legătura, am petrecut o săptămână făcând sex fantastic la prânz și a dormit iar pe canapeaua mea, ne-am certat din nou, apoi nu ne-am văzut încă o săptămână și acum petrecem un weekend întreg împreună. Pare că suntem totul sau nimic, dar de data asta e diferit.... Ne-am făcut unul altui promisiunea posibilei zile de mâine.

A fost perfect să fiu aici cu el, în New York.

Am avut o dimineață leneșă, el mi-a pregătit micul dejun. Apoi am ieșit la plimbare, am luat prânzul la o cafenea din parc și am citit ziarele. Am râs, am vorbit și ne-am sărutat ca niște școlari, am făcut dragoste și am tras un pui de somn după-amiază din care ne-am trezit abia la șapte. Fără grabă, fără un program de respectat cu copiii, nimic de gătit sau curățat, nimic de spălat și nicăieri unde să mergem.

Am putut fi doar noi, împreună.

A fost o sâmbătă perfectă.

Tristan mă conduce de mână în restaurant.

— Bună ziua, domnule Miles! îl salută bărbatul de la recepție.

— Bună, Bill! răspunde el.

CamScanner

Tristan se uită în treacăt la mine, iar privirile ni se întâlnesc. Îmi face cu ochiul cu un gest sexy.

Inima îmi tresaltă în piept și îmi mușc buza de jos ca să-mi ascund zâmbetul exagerat. E un sentiment foarte ciudat. E ca și cum s-a ridicat un nor negru și apăsător, iar fericirea iese la propriu din mine.

Simt că strălucesc.

Tristan Miles mă face fericită... Delirant de fericită.

Îl urmăm pe ospătarul care ne conduce prin restaurant până la o masă pentru doi în colțul din spate. Restaurantul e mic și întunecat, iar lumina lumânărilor pâlpâie pe mese. Ospătarul îmi trage scaunul și ne așezăm amândoi.

— Pot să vă aduc ceva de băut? întreabă el.

Tristan deschide lista de vinuri.

— Ce dorești, iubito? întreabă el, neatent.

— Ceva ușor, răspund eu uitându-mă la opțiuni. Orice va fi bun, dacă sunt sinceră.

— Roșu?

— Da!

— Luăm o sticlă de Malbec, te rog!

El închide meniul.

— Excelentă alegere, domnule! Avem un lot din Franța.

— Mulțumesc!

Zâmbește și-i dă meniul înapoi. Ospătarul pleacă, iar Tristan își îndreaptă atenția spre mine.

— Vii des aici? îl întreb.

El ridică din umeri.

— Veneam. Mai mult acum, când vine fratele meu, Elliot, în oraș. Nocello e unul dintre restaurantele lui preferate din Manhattan. Înainte veneam mult mai des ca acum.

Îi zâmbesc.

CamScanner

— Ești apropiat de Elliot?

— Da, de fapt, e în oraș weekendul ăsta.

— Este? îl întreb, surprinsă.

— El și Christopher au venit pentru o licitație de lucrări de artă care are loc mâine-seară. Chiar voiam să discut cu tine despre asta. Vrei să mergi?

Fac ochii mari.

— Au zburat de la Londra doar pentru o licitație de artă?

— Da! răspunde el cu nonșalanță. Zboară prin toată lumea la licitații de artă. Elliot e colecționar. Are un portofoliu impresionant, de fapt. A început să colecționeze când eram copii.

— Cum începi să colecționezi când ești copil?

Mă încrunt.

Ospătarul se întoarce la masă cu sticla de vin. Scoate dopul și toarnă puțin într-un pahar. I-l întinde lui Tristan, care bea un pic și îl plimbă puțin în gură ca un snob ce e.

— Hm...

Își mișcă buzele.

— E grozav! Mulțumesc!

Ospătarul ne umple paharele în timp ce îi zâmbesc băiatului meu bogat.

Vine din altă lume decât a mea. Dacă m-am îndoit de asta înainte, acum știu sigur.

Ospătarul ne lasă singuri. Tristan se uită la mine.

— Ce?

— Nimic!

Îi zâmbesc visătoare.

— Continuă-ți povestea! Cum naiba începe cineva să colecționeze artă în copilărie?

— Ah!

Îi apare pe față un zâmbet copleșitor.

— A cumpărat un tablou de la o vânzare în curtea cuiva cu banii lui de buzunar când avea paisprezece ani și a ajuns să fie foarte prețios.

Îl ascult cu atenție.

— Când eram la facultate, se ducea la Departamentul de artă și cumpăra tablouri de la studenți. Încă le mai păstrează. Are ochi pentru viitoarele talente.

Soarbe din vin de parcă poartă conversația asta în fiecare zi.

— Și Christopher? îl întreb. Și lui îi place arta?

— E doar secundul lui Elliot. Lui îi place fiorul licitațiilor. Pentru el, e un joc.

Zâmbesc cu paharul la gură. Îmi place să aud despre dinamica familiei.

— Licitația de mâine-seară e una mare.

— De ce?

Mă încrunt.

— Elliot e obsedat de o artistă, are toate tablourile ei care au fost scoase la licitație.

— Cine e?

— Habar nu avem; o cheamă Harriet Boucher. E mai în vârstă și se pare că trăiește retrasă. Am căutat-o mult pe femeia asta. A fost subiectul multor discuții la un pahar.

Zâmbesc și mi-i imaginez hăituind-o pe artista retrasă.

— Și mai crezi că *eu* sunt ciudată.

El râde și soarbe din vin.

— Presupun că pare ciudat din afară.

— Și cum...

Mă opresc, pentru că nu știu cum să exprim ce vreau să spun.

— Cum, ce?

CamScanner

— Cum ați decis ce va face fiecare dintre voi în companie?

Ridic din umeri.

— Adică, ce funcții să aibă fiecare?

El se încruntă și bea din pahar, gândindu-se ce să răspundă.

— Cred că s-au bazat pe ce știam fiecare să facem.

Îl ascult.

— Jameson se pricepe la control. E foarte...

Vocea lui se frânge.

— O să-l cunoști weekendul următor.

— Când?

Mă încrunt. O, Doamne! Deja mă înspăimântă întâlnirea cu bărbatul acela.

— Avem o petrecere în domeniul nostru. Vreau să vii și să-mi cunoști familia.

Zâmbesc.

— Grozav! mint eu.

Cu ce mama dracului o să mă îmbrac? Sorb din pahar și încep să sortez garderoba în gând. Nu, nu am nimic... Va trebui să cumpăr ceva nou.

Doamne, urăsc să merg la cumpărături!

— Elliot e pe partea de grafică din companie. El supervizează reprezentările vizuale pentru tot ce ține de Miles.

Mă încrunt.

— Christopher se ocupă de resurse umane. Îi plac oamenii. Se pricepe să se ocupe de personal.

— Și tu? îl întreb.

— Ce-i cu mine?

— Tu cum ai ajuns la achiziții?

El zâmbește cu paharul la buze.

— Mă pricep la numere și la riscuri calculate.

Îl ascult fascinată.

CamScanner

— Cum adică?

— Păi, pot să caut o companie și cifrele ei, fac un raport de verificare prealabilă și de acolo știu dacă e o companie care valorează ceva pe viitor.

— Știi, acum, că te cunosc, nu mi te pot imagina – și nu o lua în sensul greșit – distrugând companii.

El îmi zâmbește trist; se uită la mine și încep să înțeleg.

În prima noastră noapte împreună, mi-a spus că are nesiguranțe, dar doar pentru că nu le văd nu înseamnă că ele nu sunt acolo.

Asta e nesiguranța lui.

E un tip de treabă care face o slujbă de care nu e mândru.

Mi se pune un nod în gât și-mi imaginez cum se simte când face o companie bucăți în numele profitului. Îi zâmbesc.

— Știi, Tris, dintre toți oamenii pe care i-am cunoscut în viață, tu ai fost cea mai mare surpriză.

— De ce spui asta?

— Nu ești deloc așa cum credeam că ești.

— Cum credeai că sunt?

Întind mâna după a lui.

— Cineva pentru care n-aș putea avea niciodată sentimente.

Aerul scapără între noi.

— Și ce sentimente sunt acelea, Claire?

Îmi ia mâna și îmi sărută vârfurile degetelor.

— Tot faci aluzie la ele, dar nu mi-ai spus care anume sunt.

Ne privim în ochi, iar el știe că mi-am dat seama că sunt îndrăgostită de el.

Vrea să i-o spun. Așteaptă să audă cele două cuvinte sacre; știu că așa e.

CamScanner

Acele cuvinte magice dansează atât de des între noi – apropierea și tandrețea dintre noi după ce facem dragoste. Aproape le aud șoptite în aur. Știu că și pentru el e la fel.

E prea devreme!

Trebuie să fiu sigură. Trebuie să știu dacă va merge, pentru că, după ce îi spun că-l iubesc, nu mai pot lua cuvintele înapoi.

— Știi, Tris...

Mă opresc.

— Nu vreau să par nesigură, pentru că nu sunt. Sunt mai mult decât fericită așa cum sunt. Dar mă întreb ce vezi când te uiți la mine.

El își sprijină fața în palmă și mă privește.

Brusc, mă simt stânjenită. De ce-am spus așa ceva?

— Știi ce văd, Claire.

Mă încrunt.

— Nu văd nimic... E vorba de ce simt.

Îl iau de mână din nou.

— Pentru prima dată în viața mea...

Se încruntă, de parcă se gândește ce să spună.

— Cum te simți, Tris? șoptesc.

El mă privește în ochi.

— Ca mine.

Emoția îmi umple inima.

— Simt că atunci când sunt cu tine sunt cine trebuie să fiu.

Îi zâmbesc blând.

— E ca și...

Se încruntă.

— E ca și cum am redevenit adolescent, iar tu reprogramezi tot ce credeam că știu.

— E un lucru rău? îi șoptesc, nedumerită. Nu vreau să te reprogramez.

— Nu!

Se încruntă.

— Mi-am ales cuvintele greșit. Adică, îmi arăți ce-mi doresc, nu ce ar trebui să-mi doresc.

— Te referi la copii?

— Nu! șoptește el. Mă refer la tine.

Mă încrunt.

— Tu ești tot ce n-am știut niciodată că-mi doresc. Feminină, dar puternică. Corpul tău frumos.

Îmi zâmbește cu blândețe.

— Altruismul tău cu băieții.

Îl privesc și îmi tresaltă inima în piept.

— Tu pui nevoile tuturor mai presus de ale tale, Claire.

Mi se strânge stomacul.

— Și, pentru prima dată în viață, mă faci să-mi doresc să pun și eu pe cineva mai presus de mine.

Sunt copleșită de emoție.

— Mulțumesc! îi șoptesc.

— Pentru ce?

— Pentru că ești tot ce n-am crezut că ești!

El zâmbește.

— Nu, eu îți mulțumesc!

Își apropie paharul de al meu.

— Pentru că ești exact cum credeam că ești.

Zâmbesc printre lacrimi.

— Cine, o scorpie?

El râde și ciocnim paharele.

— O scorpie afurisită cu un vagin magic.

Râd în hohote.

CamScanner

E oficial – îl iubesc pe bărbatul ăsta... Chiar îl iubesc. Aș vrea să-i pot spune.

Îmi îndrept rochia.

— Arăt bine? șoptesc în timp ce Tristan mă conduce prin mulțime.

Tocmai am ajuns la licitație și ne croim drum printre oameni către cealaltă parte a încăperii ca să ne întâlnim cu cei doi frați mai tineri. Mi-e rău de emoții.

— Arăți al dracului de sexy, Anderson! Încetează! șoptește el și își face loc prin mulțime.

Doamne, ce coșmar! De ce am fost de acord cu așa ceva?

Ne aflăm într-o galerie de artă modernă aflată într-un depozit; mulțimea e pestriță și vibrează de încântare.

Imense tablouri abstracte se văd pe pereți, iar oamenii sunt adunați în fața lor, admirându-le frumusețea. Muzica tare și animată umple tot spațiul în vreme ce ospătarii dau târcoale cu tăvi de argint și pahare de șampanie.

E o altă lume, departe de temele de la școală pe care sunt obișnuită să le fac la masa din sufragerie sâmbătă seara.

Ajungem într-un spațiu liber.

— Uite-i acolo!

Tristan zâmbește și mă conduce spre doi bărbați care se uită la un tablou.

Sunt arătoși și seamănă cu Tristan: păr brunet, înalți și zvelți – asemănarea de familie e foarte puternică. Îmbrăcați în blugi și sacouri sport, arată ca niște fotomodele, la fel ca fratele lor.

— Bună!

Tristan râde când ajungem la ei.

Se întorc amândoi spre noi, iar ochii li se luminează.

CamScanner

— Tris!

Râd amândoi și își dau mâna.

— Ea este Claire!

Tristan zâmbește mândru.

— Ei sunt Elliot și Cristopher, frații mei mai mici.

— Bună, le șoptesc...

O, Doamne, sunt în iad!

Ei fac ochii mari, uitându-se la mine, și apoi, de parcă își amintesc de manierele lor, zâmbesc.

— Bună, Claire!

Elliot îmi dă mâna mai întâi.

— Mă bucur să te cunosc!

E foarte serios și emană putere – foarte intimidant, de fapt.

— Bună!

Christopher zâmbește, se apleacă și mă sărută pe obraz.

— Bună, Claire! Am auzit multe despre tine. Mă bucur că te cunoaștem în sfârșit!

Christopher e mult mai relaxat, din câte se pare, și seamănă cu Tristan. E preferatul meu – deja îmi dau seama.

— Așadar...

Christopher zâmbește și se uită la noi, pălăvrăgind.

— Ce-ați făcut tot weekendul?

Cu coada ochiului, îl văd pe Elliot măsurându-mă din priviri în timp ce stă mai în spate și soarbe din șampanie. La ce s-o fi gândind?

Doamne, aș vrea să mă înghită pământul!

— Ah, știi tu...

Tristan zâmbește și mă cuprinde cu brațul.

— Câte puțin din toate.

Cristopher râde. E vorba de sex.

Și are dreptate; am făcut-o ca iepurii tot weekendul. Mă și mir că pot să merg.

Tristan ridică paharul de șampanie spre tabloul în fața căruia stăm.

— Deci, e o lucrare de Harriet Boucher?

Ochii lui Elliot se luminează în timp ce se uită la pânza imensă.

— Da!

Zâmbește admirativ.

— Spectaculos, nu-i așa?

Tristan strâmbă din nas, neimpresionat.

— Mda, e OK.

Cristopher râde.

— Mi se pare totuna, dacă sunt sincer.

Tristan și Cristopher încep să discute între ei.

Elliot se uită la mine.

— Tu ce părere ai, Claire?

— Frumusețea e în ochiul privitorului, îi răspund.

El zâmbește blând și se întoarce să admire tabloul.

— Da, așa e.

— Tristan spunea că o iubești pe artista asta? îl întreb, încercând să fac conversație.

— Da!

Îmi zâmbește pieziș.

— Nu că o iubesc, dar îi admir lucrările. Este, de departe, preferata mea.

— De ce?

Se încruntă, nedumerit de întrebarea mea.

— Cred... hm.

Se gândește o clipă.

— Tablourile ei îmi vorbesc. Nu pot să explic.

Schițez un zâmbet și rămân lângă el să mă uit la pânză.

— Cât de romantic!

El se uită la mine.

— Serios?

— Dacă aș fi artistă, nu mi-aș dori în viață decât ca tablourile mele să vorbească cuiva.

El zâmbește și își îndreaptă atenția din nou spre tablou.

— Presupun că așa e!

— O cunoști? îl întreb.

— Nu, n-am văzut-o niciodată. Mă duc la toate licitațiile, dar nu participă niciodată. E mai în vârstă, din câte știu.

— Și ai câteva dintre tablourile ei? întreb.

— Am cumpărat cinci la licitații, deși sunt treizeci în circulație. Scopul meu e să le am pe toate la un moment dat. Nu sunt niciodată la vânzare.

— Toate sunt depozitate?

— Nu, tablourile ei sunt în casele mele. Mi se par personale.

Zâmbesc și-l privesc. Nu e atât de intens cum mi s-a părut la început; e profund.

Un bărbat în costum apare cu o măsuță pe roți.

— Urmează să începem licitația pentru Harriet Boucher! strigă el.

Cei din încăpere se întorc și se apropie de locul unde stăm noi. Mulțimea se adună în semicerc în jurul tabloului.

Tristan pune mâna pe spatele meu și zâmbește în timp ce privește în jur.

Se apropie o femeie, care stă față în față cu noi în mulțime. E blondă, cu un aer inocent. Are aspectul unei balerine. Postură perfectă și feminină din naștere.

Ochii ei și ai lui Elliot se întâlnesc prin mulțime; se privesc îndelung. Zâmbesc văzându-i; simt electricitatea care vibrează între ei.

Elliot se apleacă spre Tristan.

— Rochie neagră, buze roșii. Cine dracu' e? șoptește el.

— N-am mai văzut-o niciodată, șoptește și Tristan.

Elliot se întoarce spre Christopher și îi șoptește același lucru.

Cristopher se uită la ea și se încruntă.

— Habar n-am!

Zâmbesc, ascultându-i. Tristan se mișcă în spatele meu, mă cuprinde de talie și mă trage aproape. Mă sărută pe tâmplă.

— Mai vrei ceva de băut? șoptește el.

— Nu, mersi!

Zâmbesc. Sunt prea ocupată să-i urmăresc pe Elliot și pe fata asta cum și-o trag în gând din părțile opuse ale camerei.

Adjudecătorul începe.

— A doua licitație a serii este tabloul *Serendipity* de Harriet Boucher.

Mă uit la tablou. E o lucrare abstractă în nuanțe de verde și albastru și arată ca și cum razele soarelui coboară din cer. Chiar e magic. Înțeleg de ce îi place lui Elliot.

— Avem o ofertă de deschidere? zice adjudecătorul.

— Două sute de mii, răspunde Elliot calm.

Fac ochii mari... Ce dracu'?

— Două sute cincizeci, răspunde un bărbat mai în vârstă.

Elliot se încruntă la competitor.

— Trei sute cincizeci, răspunde el.

Fir-ar să fie... E o licitație adevărată, de genul celor pe care le vezi la TV.

— Trei sute șaptezeci! strigă o femeie.

Elliot dă ochii peste cap – încă un ofertant. Ochii lui Tristan strălucesc de bucurie în timp ce urmărește spectacolul.

Christopher se apleacă și îi șoptește ceva lui Elliot. El dă din cap o dată, de parcă înțelege.

— O jumătate de milion, anunță Elliot.

Camera amuțește.

Bărbatul în vârstă mijește ochii.

— Șapte sute cincizeci.

Elliot încleștează fălcile de mânie.

Tristan pufnește în râs.

— Acum începe, șoptește el.

— Un milion de dolari, anunță Elliot.

— Un milion o sută de mii, răspunde celălalt.

— La naiba! șoptește Elliot.

Christopher se apleacă și-i spune ceva lui Elliot. Pare să se gândească o clipă.

Îi spune ce să liciteze. Se pare că Christopher are multă influență în ce face Elliot.

— Avem altă ofertă? întreabă adjudecătorul. Un milion o sută este ultima strigare.

— Un milion patru sute de mii! se răstește Elliot.

Mulțimea icnește puternic.

Elliot înclină obrazul satisfăcut, iar Tristan zâmbește larg.

Mă uit la frații Miles. Bărbații aceștia sunt nemăsurat de bogați. Nu par deloc tulburați – un milion patru sute de mii de dolari pentru un nenorocit de tablou... Ce naiba?

— Un milion patru sute zece mii de dolari, spune ofertantul mai vârstnic.

— Un milion cinci sute de mii, răspunde Elliot.

Bărbatul clatină din cap.

— Mă retrag.

Adjudecătorul se întoarce spre femeie. Ea clatină din cap.

— Și eu mă retrag.

Mulțimea așteaptă și privește în jur.

— Un milion cinci sute de mii o dată... De două ori... De trei ori. Ultima strigare.

Adjudecătorul coboară ciocănelul.

— Vândut domnului în sacou bleumarin, Elliot Miles!

Elliot râde bucuros, iar Tristan și Christopher îi strâng mâna și-l felicită. El ridică privirea și se uită prin cameră.

— Unde s-a dus? întreabă el.

— Cine?

Tristan se încruntă.

— Blonda, răspunde el și cercetează încăperea. Era chiar aici.

— A plecat, îi șoptesc. De îndată ce ai făcut ultima ofertă, a plecat. Am văzut-o ieșind pe ușile din față.

Elliot se întoarce și pleacă spre ușă.

— Scuzați-mă, domnule! strigă după el adjudecătorul. Avem nevoie de detalii.

— Duceți-vă și găsiți-o! le spune fraților lui.

Christopher iese pe ușa din față să o caute în timp ce Elliot vorbește cu adjudecătorul. Pleacă și Tristan s-o caute.

Îi privesc zâmbind... Tocmai am văzut cu ochii mei cum operează băieții Miles.

Văd ceva ce-și doresc și urmăresc acel lucru din toate puterile.

Impresionant!

*

Îi îndrept cravata lui Tristan în timp ce se uită de sus la mine. E luni dimineaţă şi nu vreau să se termine weekendul.

— Gata!

Îl şterg pe umeri şi mă prefac că sunt bucuroasă că ne despărţim.

— Eşti mai chipeş decât de obicei.

El îmi zâmbeşte blând.

— Ştii, aş putea să mă obişnuiesc cu versiunea asta dulce a lui Claire.

— Mai chipeş... pentru un ticălos, vreau să zic.

El rânjeşte.

— Mai degrabă ăsta e stilul tău.

Ne sărutăm, iar limba lui o mângâie încet pe a mea. Rămânem cu buzele lipite încă o vreme, timp în care îmi trec degetele prin părul lui. Am avut cel mai grozav weekend. Am ieşit aseară pentru licitaţie şi am râs întruna cu fraţii lui. Sunt la fel de amuzanţi şi deştepţi ca Tristan.

— Când ne mai vedem? îi şoptesc.

— Devii disperată, Anderson?

Zâmbesc.

— Puţin.

— Era şi timpul!

Îmi dă părul la o parte şi mă priveşte.

— Diseară, răspunde el.

— Diseară?

Mă uit la el.

— Nu e nevoie să vii diseară. Trebuie să-i obişnuim pe copii cu ideea şi ştiu că urăşti canapeaua.

El dă ochii peste cap.

— Vin diseară! Nu rămân peste noapte!

— OK, dar nu uita că, în acest moment, suntem doar prieteni pentru ei.

Las umerii în jos.

— Chiar trebuie să fie de acord cu asta, Tris.

— Vor fi.

— Harry...

Mă strâmb.

— E un coșmar! răspunde Tristan.

Fac ochi mari.

— Termină! Eu am voie să-l numesc coșmar; tu, nu. Așa cum eu am voie să te numesc pe tine un coșmar, iar ei, nu.

Tristan își dă ochii peste cap.

— Oricum vrei să-i spui. Ne vedem diseară! Să ieșim la cină! Toți cinci.

— Serios?

Mă încrunt.

— E ca în *Brady Bunch*.

Tristan mă apucă de fund și mă lipește de pelvisul lui. Simt o umbră de erecție prin pantaloni.

— Tipul i-o trage mamei în baia de la restaurant în *The Brady Bunch*?

Chicotesc.

— Sigur nu! Și să nu-ți vină idei! Așa ceva nu se întâmplă. Copiii mei nu vor ști niciodată că facem sex. Adică, niciodată.

El îmi face sexy cu ochiul.

— Vorbesc serios, Tristan!

— N-aș face-o!

Îmi zâmbește.

— Atunci, de ce zâmbești?

— Pentru că știu ce expertă ahtiată după sex 2000 e mama lor.

Izbucnesc în râs, surprinsă.

— Expertă ahtiată după sex 2000?

— Da, e cea mai nouă jucărie sexuală.

— Și ce face jucăria asta?

— Sex oral ca o campioană. Cu un vagin efervescent care-mi topește scula.

Rămân cu gura căscată și mă prefac îngrozită.

— Nu o să-mi mai vezi niciodată abilitățile la sex oral dacă mai vorbești așa!

El zâmbește și mă sărută.

— Am avut un weekend grozav!

Îi zâmbesc.

— Cel mai bun!

— Hm...

El închide ochii și-i simt erecția lipită de mine.

— N-ai spus că ai o ședință? îl întreb.

— Cred că ești un model defect.

Mă sărută din nou.

— De ce?

— Pentru că experta ahtiată după sex 2000 nu vorbește. Am cerut anume una fără coarde vocale.

Izbucnesc în râs.

— Du-te la muncă, prostuțule!

Îmi trag rochia peste cap și o netezesc cu palmele. E bleumarin, mulată și coboară sub genunchi, cu bretele subțiri. Mă privesc în oglindă.

Copiii s-au întors de la părinții mei și sunt jos, așteptându-mă să mă pregătesc ca să ieșim la cină. Încă nu le-am spus că vine Tristan.

Nu prea sunt sigură cum să-i anunț, sinceră să fiu.

Zâmbesc și-mi amintesc weekendul perfect pe care l-am avut cu Tristan. Sunt în al nouălea cer.

CamScanner

Nu mă cert cu copiii din cauza lui. Nu vreau ca acela să fie marele moment definitoriu când trebuie să se obișnuiască ei cu ideea că mă întâlnesc din nou cu cineva. O să-l prezint treptat ca pe prietenul nostru și apoi, într-o bună zi, sper să se înțeleagă destul de bine, încât să le placă să-l aibă în preajmă.

Pare ușor în teorie, nu?

Se aude o bătaie în ușă și îmi tresaltă inima. A venit!

Aud pași alergând spre ușă.

— Tristan! strigă Patrick bucuros.

— Bună! aud vocea lui gravă răsunând prin casă.

— Ce cauți aici? se răstește Harry.

— Vin la cină. Unde e mama?

— Mama a rezervat doar pentru patru, spune Harry.

— Păi, e chiar amuzant, răspunde Tristan. Pentru că eu am făcut rezervarea și am făcut-o pentru cinci.

Zâmbesc și-i ascult ciondănindu-se.

— E o cină numai pentru familie, răspunde Harry, netulburat.

— Taci, Harry! răbufnește Patrick. Strici tot!

— Da, vrăjitorule! spune Tristan. Urmează sfatul frățiorului tău mai mic!

Zâmbesc. Are o poreclă pentru toată lumea! Până și pisicii îi spune Motanul Găgăuță – Găgăuță nu e destul.

Ies de după colț și cobor scările. Tristan ridică ochii și ne privim. Îmi zâmbește blând, iar asta mă face să simt fluturi în stomac.

— Bună! îi spun.

— Bună!

Îmi zâmbește cuceritor.

Aerul se învârte între noi, și nu vreau decât să alerg în brațele lui, dar nu pot, evident. Cei trei paznici sunt aici să mă protejeze.

CamScanner

— Mulțumesc că ai venit! spun când ajung pe ultima treaptă.

— E OK! răspunde Tristan. Nu aveam nimic mai bun de făcut.

Harry încrucișează brațele și își dă ochii peste cap într-un mod exagerat.

— Ah, grozav, asta mai lipsea! pufnește el. S-a stricat toată seara!

— Nu fi necioplit, Harry! răspund eu calm. Tristan e prietenul meu și l-am invitat să meargă cu noi.

— Cine știe de ce, bombăne el pe înfundate.

— Plecăm peste zece minute! îi anunț. Vrei să bei ceva, Tristan?

— Da, te rog! răspunde el. Condu-mă!

Intru în bucătărie, iar Tristan mă urmează. Scot două pahare și torn puțin vin. El ciocnește paharul cu mine și îmi zâmbește tandru. E atât de ciudat! Lucrurile sunt diferite; e o apropiere între noi.

— Pentru băutura de luni seara!

Zâmbesc și iau o gură.

— Ai o influență proastă asupra mea, domnule Miles! Nu beau niciodată în serile din timpul săptămânii.

El mijește ochii, de parcă se gândește.

— *Ce* anume am voie să-i spun vrăjitorului? Dă-mi niște limite cu care să lucrez.

— Nimic! îi răspund. Vei fi adultul din relația asta; e doar un copil. Un băiețel confuz, furios și obraznic. E neliniștit și nu-i plac schimbările. Ca majoritatea copiilor, reacționează de teamă. Are nevoie de timp să se obișnuiască, dar o să-și schimbe părerea și o să vadă cât de minunat ești. Știu că așa e!

Pun mâna pe mâna lui când se așază la insula din bucătărie.

— Trebuie să ai răbdare cu el.

— Ce, nimic?

Se încruntă.

— Nicio vorbă?

— Nu!

El își dă ochii peste cap.

— De ce? Ce-ai vrea să-i spui? îl întreb.

— Nu știu!

Tristan ridică din umeri.

— Pune-te o secundă în locul meu. Dacă ar fi fiica ta și eu aș veni la tine acasă, ce-ai vrea să fac cu ea: să am răbdare sau să mă cert cu ea și să te pun la mijloc?

El soarbe din pahar și mă privește drept, complet neimpresionat de limitele mele.

— Vreau doar să-l ignori, Trist! Te ațâță ca să vă certați. Iar eu pot să te apăr dacă îl ignori și te comporți ca un adult, dar dacă te iei la ceartă cu un copil de treisprezece ani... atunci sunt de partea lui. De fiecare dată.

Tristan își dă ochii peste cap cu paharul de vin la gură.

Îi zâmbesc dulce.

— Prima regulă când ești mamă: copiii sunt întotdeauna pe primul loc.

El se apleacă spre mine.

— Eu când o să fiu primul?

— Când suntem singuri, îi șoptesc.

— Ce primesc pentru că nu-l strâng de gât? îmi șoptește la rândul lui.

— Pe mine.

Întind brațele.

— În întregime.

El zâmbește, iar aerul vibrează între noi.

— Te târguiești, nu glumă, Anderson!

CamScanner

Mă uit la buzele lui și sunt recunoscătoare că avem discuția asta.

— Aș vrea să te pot săruta acum.

— Deci... nu putem nici să ne sărutăm?

Se încruntă.

— Dar ce naiba putem face?

— Doar după ce vor afla că suntem împreună.

El dă capul pe spate și golește paharul.

— Asta îmi ajunge! Să mergem!

Iese în living.

— Haideți, plecăm! le strigă el băieților.

Îi ascult pe el și Patrick în timp ce stau de vorbă. E și Fletcher acolo. Îl aud pe Harry coborând apăsat scările.

— Eu mănânc desert la cină, anunță el.

— O, ce idee bună! încuviințează Tristan. Și eu la fel! Hai să facem toți așa – comă indusă de zahăr, vezi că venim!

Zâmbesc. Doamne! Harrison habar nu are pe cine încearcă să enerveze aici. Tristan poate întrece pe oricine într-un concurs pentru cine e mai enervant. Ies în living, iar Tristan se întoarce spre mine.

— Ai haină, mamă? Se face frig afară, îmi spune.

— Nu am nevoie! Sunt în regulă!

Îmi iau geanta și îl văd pe Tristan dispărând sus, pe scări.

— Ce faci? strig după el.

— Îți aduc o haină!

Rânjesc. Disperat să dețină controlul. Acum își dorește să fie frig ca să poată spune „Ți-am zis eu".

Reapare câteva momente mai târziu cu o bluză tricotată. O pune pe umăr și îl ia pe Patrick de mână.

— Hai, să mergem!

Îl urmăm afară și la mașină. Farurile se aprind când ne apropiem. El deschide portiera și împinge scaunul în față.

— Urcați în spate!

Ne uităm toți la bancheta micuță din spate.

— Nu o să încăpem în mașina asta pentru sardine, geme Harry.

— Nu e o mașină pentru sardine; e un Aston Martin! răspunde Tristan printre dinți. Nu e nimic în neregulă cu ea, deși pot oricând să pregătesc un loc în portbagaj, dacă preferi.

Mișc din buze ca să nu zâmbesc.

— Urcă, scumpule! E în regulă!

— Treci la mijloc, Tricky! îl îndeamnă Tristan.

Patrick urcă al doilea.

— Acum tu, Fletch!

Ne uităm cum se strecoară Fletch pe bancheta din spate. Stau toți cu umerii adunați și genunchii la gură. Tristan se încruntă în timp ce se uită la ei.

— Grozav, nu încap! bombăne el pe înfundate și trântește portiera.

— Putem lua mașina mea! mă ofer.

— O să fie bine! răbufnește el.

Urcăm și mergem la restaurant. Băieții se vaită și se plâng cât de striviți și înghesuiți sunt și, cu fiecare kilometru parcurs, văd cum Tristan se înroșește tot mai mult la față.

E amuzant să-l văd încercând să-și țină gura. Poate pe viitor nu va mai insista atât să ieșim la cină în familie.

Ajungem la restaurant, iar fata de la recepție ne zâmbește larg.

— Bună, rezervare pentru Miles, te rog! spune el.

— E Anderson, șoptește Harry mai tare. Suntem patru Anderson și un singur Miles. Nu prea e o rezervare pentru Miles, nu? pufnește el indignat.

Tristan se uită năuc la Harry.

Aș vrea să-i citesc gândurile. E de-a dreptul comic.

— Destul, Harry! îi reamintesc.

Suntem conduși la locurile noastre.

— Masa dumneavoastră!

— Mulțumesc!

Tristan zâmbește.

— Stai aici!

Fletcher bate cu mâna pe scaunul de lângă el.

Tristan dă să se așeze.

— Eu vreau să stau lângă Tristan! se vaită Patrick și bate în scaunul alăturat. Tristan, stai lângă mine, te rog!

Tristan vine la mine.

— Ca să nu vă certați, stau lângă mama.

Harry își dă ochii peste cap.

Ne așezăm toți și, de parcă a așteptat toată seara s-o spună, Tristan începe să vorbească:

— Există un motiv pentru care voiam să luăm cina împreună în seara asta, Claire, îmi spune tare ca să audă toată lumea.

Mă încrunt.

— Există?

Cei de la masă tac.

— Da!

Își îndreaptă cravata, de parcă se pregătește pentru ceva.

— Mă întrebam dacă ai vrea să ieși cu mine în oraș weekendul viitor.

Îmi cade fața.

— Adică, la o întâlnire? șoptește Harry, îngrozit.

— Da, răspunde Tristan netulburat. La o întâlnire. Aș vrea să fiu iubitul tău, Claire Anderson! Ce spui?

Capitolul 18

— SPUNE NU! ASTA SPUNE EA! SE RĂSTEȘTE HARRY. CE întrebare stupidă – de parcă ar vrea măcar să iasă cu tine!

Stau cu gura căscată și mă holbez la Tristan. Ce naiba? Nu așa se iau lucrurile încet.

El mi zâmbește dulce.

— Ei?

— Eu...

Mă uit la copii. Patrick zâmbește optimist, Harry se uită urât la Tristan, iar Fletcher arată de parcă a înghițit o muscă.

— Eu... hm...

— Păi, ai spus că ești gata să ai un prieten din nou, spune Tristan. Cineva cu care să ieși la filme și la cină. Ca un iubit, dacă vrei.

N-am cuvinte; bărbatul ăsta e culmea!

— Și, după cum văd eu, ai patru variante, continuă el.

Mă încrunt.

— Da?

— Da! își continuă el prezentarea. Poți să ieși cu bărbatul acela pe care l-ai cunoscut la Paris. Toarnă pentru

fiecare un pahar cu apă din carafa de pe masă și
nuă: Însă asta ar însemna să vă mutați toți în
Soarbe din apă, ridicând nonșalant din umeri
— Și, desigur, motanul Găgăuță și Woofy nu
muta la Paris, așa că ar trebui să se mute la mine
Băieților le cade fața de groază.
— Eu nu mă mut la Paris! se răstește Harry, indignat
— Nici eu, șoptește Fletcher mânios. În niciun caz!
— Și cu mine, trei, spune Patrick.
Ochii lui Tristan strălucesc de bucurie. Înțeleg ce face
— Nu știu; s-ar putea ca Parisul să fie bun pentru noi
Zâmbesc.
— În niciun caz, mamă! șoptește Harry furios. Poți să
lași baltă! O sun pe bunica; n-o să-i placă deloc.
— Care sunt celelalte variante? îl întreb, intrând în joc.
— Ai putea să ieși cu Paul de la pilates, sugerează el.
— O, e drăguț!
Îi zâmbesc dulce.
— Îmi place de el! Grozavă alegere!
Tristan se uită drept la mine.
— E plictisitor, Claire, murmură el impasibil.
— Dar atât de chipeș, nu?
Tristan mijește ochii, iar eu îmi mușc buza ca să nu râd.
— Mă ia durerea de cap! spune Harry și se ține de tâmple.
— Nu, mamă! se răstește Fletcher. E jenant. Poartă o banderolă roz pe cap la pilates.
— Da! șuieră Tristan. Exact ce voiam să spun, Fletch! O să facă de râs numele de Anderson.
— E ciudat, mamă! încuviințează Patrick. Trebuie să recunoști!
Oftez exagerat.

— OK, care e cealaltă opțiune?

— Ai putea să cunoști un alt bărbat care are copii.

Clipesc. Nu asta credeam că o să spună.

— Dar atunci când vine, o să-și aducă și copiii, și vor avea nevoie de un dormitor în care să stea. Așa că Harry și Patrick trebuie să împartă dormitorul de acum înainte.

Harry se face tot mai roșu la față; e pe cale să explodeze.

— De ce Fletcher stă singur în cameră? întreabă el.

Tristan soarbe din pahar. Îi place la nebunie.

— Pentru că Fletcher e adult și are nevoie de camera lui. Pe de altă parte...

Se oprește, de parcă s-ar gândi la ceva, ca să sporească efectul.

— Ceilalți copii vor folosi mult internet, poate toate datele.

Las capul în jos să-mi ascund zâmbetul... Ah, se pricepe!

— O să și mănânce toată mâncarea și nu o să aibă skateboard sau bicicletă la voi acasă, așa că trebuie să împărțiți cu ei lucrurile voastre.

Harry pălește în timp ce ascultă.

— Asta, dacă nu sunt fete.

— Fete? icnește Harry și se îneacă cu apa. Nu! Nu ieși cu nimeni care are copii, mamă! Îți interzic! șoptește el printre dinți.

— Ah!

Mă încrunt, jucând mai departe.

— Îmi cam plăcea ideea de a avea mai mulți copii în preajmă.

— Sau nu! murmură Tristan printre dinți.

— Ei bine...

Îi zâmbesc bărbatului superb și viclean de lângă mine.

— Care e ultima mea opțiune?

— Eu!

— Și de ce te-aș alege pe tine să fii iubitul meu? întreb.

— E o întrebare foarte bună, Claire! îmi spune și scoate o hârtie din buzunar. Am pregătit o listă cu calitățile mele.

Mișc din buze ca să nu zâmbesc la tertipurile lui.

Desface hârtia și începe să citească o listă cu observații pe care și le-a notat:

— Arăt bine.

Patrick îi zâmbește prostește lui Tristan.

— E adevărat; arăți bine! zice și el și țopăie pe scaun de bucurie.

— O, Doamne! geme Harry. Începem!

— Nu trebuie să te muți în altă țară și să-ți lași animalele vulnerabile și fără adăpost.

Încep să râd, iar Fletcher își dă ochii peste cap.

— Nu trebuie să împărțiți dormitorul cu nimeni.

— Oricum nu fac asta, îl întrerupe Harry. Să nu-ți vină vreo idee, mamă!

— Îmi iau o mașină mai mare, continuă el.

— Serios? îl întreb și mă încrunt.

Întind mâna după hârtie.

— Arată-mi unde scrie asta pe listă!

El îmi smulge hârtia.

— E un punct adăugat recent, Claire. Nu mă întrerupe!

Chicotesc.

— Sunt amuzant.

Își îndreaptă cravata.

Leșin la masă...

— Ai dreptate, scumpule! Ești foarte amuzant!

— Nu ești amuzant! pufnește Harry. Ești plictisitor!

Tristan aruncă hârtia pe masă în semn de dezgust.

— Cum adică, sunt plictisitor? Dă-mi un exemplu când am fost plictisitor!

— Chiar acum. Chestia asta e plictisitoare, răspunde Harry.

— Tu ești plictisitor! bombăne Tristan sec. Taci, vrăjitorule, și ascultă mai departe!

— Nu e plictisitor, mamă! șoptește Patrick, de parcă simte nevoia să-mi amintească.

— Locuiesc la New York, așa că pot să vin să vă vizitez, iar voi puteți veni la mine acasă să mă vizitați dacă vreți. Nimeni nu trebuie să se mute nicăieri și nu-i mare lucru să ne vizităm.

Toți ascultă atenți.

— Și, adaugă el, sunt un bucătar excelent.

Mă încrunt.

— Gătești?

— Da! Da, gătesc!

Tristan flutură hârtia din fața lui.

— Specialitatea mea sunt negresele și tortul cu ciocolată. Odată, mi-au cerut să scriu o carte de bucate despre torturile de ciocolată, dar am refuzat politicos.

Băieților le cade fața, iar eu mă străduiesc să nu râd.

— Ei bine, sunt foarte impresionată! îi răspund. Ai calități extraordinare.

— Așa e!

Zâmbește mândru.

Se face liniște la masă.

— Propun să votăm, spune Tristan.

— Să votăm?

Mă încrunt.

— Da!

Zâmbește înfumurat.

— Trebuie să votăm toți cine o să fie iubitul mamei!

— N-am fost de acord cu asta, spune Harry.

— Nu, vrăjitorule, trebuie să alegi unul pentru mama! Gândiți-vă foarte bine și, nu uitați, votul majoritar câștigă! îmi spune repede, iar în voce i se ghicește un avertisment, când să-i trimit un mesaj telepatic: „Te iubesc!"

— Cine e pentru mutatul în Franța, mâna sus!

Dau să ridic mâna, iar Tristan strâmbă din nas, prevenindu-mă.

Chicotesc.

— OK! îmi spune, continuând procedura. Cine e pentru împărțitul dormitoarelor și al internetului, mâna sus!

Toți stau nemișcați.

— Cine e de acord ca *eu* să fiu iubitul mamei, mâna sus!

Evident, ridică mâna. Patrick aproape atinge tavanul, atât de repede se grăbește să îi urmeze exemplul.

Fletcher se încruntă, gândindu-se la întrebare, în timp ce Tristan se uită la el și ridică o sprânceană a avertizare. Fletcher dă din umeri și ridică mâna pe jumătate.

— Deci... care erau celelalte opțiuni? întreb.

Tristan mă privește inexpresiv.

— Jalnicul Paul de la pilates! se răstește el.

— Ah, totuși îmi place de el! îl tachinez.

Tristan mijește ochii.

— Dar cred că, dintre voi doi, te prefer pe tine.

Ridic mâna, iar Tristan zâmbește și-mi face un semn sexy cu ochiul.

Harry își încrucișează brațele în fața lui, indignat de un asemenea vot.

— Ce alegi, vrăjitorule? întreabă Tristan. Pentru cine votezi?

CamScanner

Harry se uită la masă și-și cântărește opțiunile.

— Votez pentru...

Ne ținem toți respirația.

— Votez pentru Paul de la pilates.

Mi se strânge inima. Speram să-l aleagă pe Tristan.

— Ei bine...

Tristan oftează.

— Ce păcat că ai pierdut! Votul majoritar câștigă și e patru contra unu! recapitulează situația și soarbe din pahar. Pot să te las acasă la Paul de la pilates pe drum, dacă vrei. Sunt sigur că mai are o banderolă roz și pentru tine.

Harry îl privește extrem de încruntat. Tristan zâmbește, plin de el.

Tristan se lasă pe spătarul scaunul, bucuros de rezultatul votului.

— Ei bine, trebuie să spun că mă simt ușurat!

Întinde brațul și mă ia de mână. Ochii băieților aproape ies din orbite în timp ce ne privesc.

— Ce comandați, băieți? întreabă el nonșalant, de parcă nu s-a întâmplat nimic. Eu vreau friptură!

În următoarea oră sunt spectatoare, urmărindu-l pe Tristan cum interacționează cu băieții. Discută, ascultă, râde și mă întreb cum se face că se descurcă atât de bine cu ei. E ca și cum ar avea o mulțime de experiență cu adolescenții, când de fapt nu are deloc.

Harry e insuportabil și încearcă tot timpul să-l enerveze, dar Tristan îi ignoră comentariile cu nonșalanță, de parcă nu le aude. Patrick îi soarbe cuvintele și și-a tras scaunul atât de aproape, încât aproape i s-a urcat în poală. Mânuța lui stă pe coapsa lui Tristan în timp ce stau de vorbă. Iar Fletcher – ei bine, el și Tristan vorbesc

CamScanner

o limbă pe care numai ei doi o înțeleg. Râd pe înfundate de glumele lor secrete.

Chelnerița vine cu un morman de înghețată și tort. Arată ca o navă spațială.

— Poftiți!

Ne zâmbește.

— Moarte cu Ciocolată.

O așază în fața lui Harry și icnim toți, holbându-ne la muntele de zahăr.

Chelnerița pune micile deserturi în fața noastră.

— Mulțumesc!

Îi zâmbesc.

— Măi, măi, măi, vrăjitorule! spune Tristan. Fac un pariu cu tine. Dacă poți să mănânci și ultima bucățică, poți să alegi ce să pregătesc mâine-seară la cină.

Harry se uită fix la el, devenind brusc interesat.

— Orice vreau?

— Orice! răspunde Tristan.

— Gândaci.

Harry râde.

Eu și băieții scoatem un sunet de groază.

Tristan își trosnește degetele.

— Specialitatea mea, de fapt. Zdrobiți sau prăjiți?

Chelnerița trece pe lângă masă.

— Scuzați-mă! o strigă el.

— Da!

— Ne aduceți ceai englezesc cu lapte, vă rog?

Face un semn către mine.

— Desigur! răspunde ea și dispare în bucătărie.

Mă uit la bărbatul frumos de lângă mine. Știe că îmi place ceaiul englezesc la desert. Dă atenție celor mai mărunte lucruri, dar lucrurile mici sunt cele care contează.

— Vrăjitorule, adaugă el, dacă nu mănânci tot desertul, până la ultima bucățică, trebuie să gătești ce vreau eu la cină mâine-seară.

— De acord! se răstește Harry. Mare scofală!

Trece la treabă cu muntele de desert, în timp ce mă uit la familia adunată în jurul mesei.

E ca și cum Tristan a fost mereu aici și mi se pare bizar – o singură cină a fost de ajuns pentru a-i face pe băieți să accepte faptul că ieșim împreună. Par ciudat de împăcați cu faptul că mă ține de mână... și le-a prezentat ideea de a lua din nou cina cu noi mâine-seară. Există un motiv pentru care Tristan Miles e regele preluărilor. Când știe ce vrea, întinde mâna și ia acel lucru. O prezentare neîntrecută, fermecătoare și agresivă.

Maestrul magician!

— O, Doamne! geme Harry de pe bancheta din spate. O să mi se facă rău!

— Dacă vomiți pe noi, îți sparg nasul! îl avertizează Fletcher.

Tristan zâmbește. Se uită în oglinda retrovizoare la Harry, sătul și îngrețoșat.

— Poate ar trebui să-i tragi un pumn în stomac acum, Fletch... Știi, de amuzament.

— O, nu! Mamă! strigă Harry. Spune-le să nu mai vorbească! Pe bune; s-ar putea să vomit!

— Pămpălăule! șoptește Tristan în sinea lui în timp ce conduce.

Mă uit la fața lui satisfăcută.

— Sunt destul de sigură că asta e o formă de abuz asupra copiilor.

Tristan scoate un râset malefic.

— Moartea cu Ciocolată, îmi spune cu o voce de monstru. Pregătește-te să mori!

— Ah, nu mai vorbi despre asta! geme Harry. Nici măcar nu pot să mă gândesc la ciocolată.

— Orice ai face, vrăjitorule, să nu te gândești la milkshake cu pește sau creiere lipicioase, sau alte chestii scârboase!

Harry se vaită de durere.

— Tristan! strigă toți din mașină.

— Dacă vomită pe mine, mă șterg de tine! strigă Fletcher.

— Da! țipă Patrick. Și eu!

— Îți dai seama – mă uit la glumețul-șef în timp ce conduce – că, dacă vomită, o face în mașina ta. Cine crezi că o să strângă? Pentru că nu o să fiu eu.

Tristan se uită îngrozit la mine. La asta nu s-a gândit, nu? Coboară piciorul și apasă accelerația. Se uită la Harry în oglindă.

— Rezistă, vrăjitorule! Aproape am ajuns, amice!

O oră mai târziu, ieșim afară și mergem spre mașina lui Tristan, parcată pe stradă. A intrat puțin, dar acum pleacă. Patrick îl ține de mână. Nu ne-a lăsat singuri niciun minut. În mod surprinzător, Fletcher și Harrison stau tot în preajma noastră.

— Așadar, mă întreb de unde pot să cumpăr gândaci.

Tristan oftează.

— Există un magazin sau ceva?

Zâmbesc. A pierdut pariul. Harry alege ce mâncăm mâine-seară.

— Eu nu mănânc gândaci, Harrison! îi spun. Alege ceva care să semene cu mâncarea.

CamScanner

Harry strâmbă din buze și se gândește.

— Hm...

— Ceva bun, spune Tristan. Vreau să mă laud cu talentele mele culinare în fața mamei.

Pufnesc în râs. Habar n-are că nu e nevoie să se laude – sunt deja impresionată.

— Mamei îi plac pastele carbonara, spune Patrick și face ochii mari, de parcă se miră că își amintește informația asta.

— Așa e!

Zâmbesc.

— Harry trebuie să aleagă! îi răspunde Tristan.

— Hm...

Harry se uită la mine și știu că vrea să aleagă ceva oribil, dar acum se va simți prost dacă nu primesc mâncarea mea preferată.

— Bine.

Scoate un oftat.

— Carbonara să fie!

— OK! spune Tristan și se uită la noi. Paste să fie!

Se uită la mine și știu că se gândește cum să-și ia la revedere cu atâția spectatori.

— Tricky!

Îi ciufulește părul lui Patrick.

— Fletch, vrăjitorule, ne vedem mâine!

Stau toți și așteaptă să plece.

Nu vreți să intrați în casă?

El întinde mâna și îmi mângâie tandru obrazul.

— Anderson!

Aproape îmi explodează inima în piept și-mi vine să mă arunc în brațele lui.

— La revedere, Tris!

CamScanner

Patrick încă strânge mâna lui Tristan ca într-o menghină. Se uită îngrijorat la stradă.

— Nu vreau să pleci acasă! se bâlbâie el.

— Poftim?

Tristan se încruntă.

— Dacă e un șofer beat?

Se uită panicat în jur.

— E foarte întuneric și... nu ești în siguranță!

Șofer beat.

Se referă la felul în care a murit tatăl lui.

— Dragule, e în regulă! Nu ai de ce să-ți faci griji! îi spun.

Ochii lui Patrick se umplu de lacrimi.

— Dacă se întâmplă ceva rău? șoptește el și se uită la noi. Oamenii buni pățesc lucruri rele, mamă!

Mi se rupe inima.

Tristan se așază în genunchi în fața lui Patrick și se uită la el.

— Îți faci griji pentru că mă duc cu mașina acasă?

Se încruntă și îi dă lui Patrick părul de pe frunte.

Patrick se joacă rușinat cu degetele și dă din cap.

Tristan se uită la el o clipă și se ridică.

— OK!

— OK, ce? răspunde Patrick.

— OK, nu mă duc acasă!

Mă încrunt.

Tristan îl ia de mână pe Patrick și se întoarce spre casă.

— Hai! O să dorm pe canapea!

— Tris, e OK! Nu e nevoie, îi răspund.

El se întoarce spre mine.

CamScanner

— Ba da, Claire! Nu vreau să-și facă niciun fel de griji, mai ales pentru mine.

Se întoarce și, cu Fletch și Harry pe urmele lor, dispar în casă.

Clipesc... Poftim?

Ce s-a întâmplat adineauri?

Stau pe întuneric și mă uit la casă.

„Nu vreau să-și facă niciun fel de griji, mai ales pentru mine."

Emoția mă copleșește și mi se pune un nod în gât. A trecut atâta timp de când n-am mai simțit chestia asta!

E plăcut!

Tristan

Mă foiesc și mă răsucesc, încercând să stau confortabil.

Cine naiba a făcut canapeaua asta mizerabilă? Ar trebui concediat pe loc.

„Dacă e un șofer beat?"

Îmi amintesc cuvintele lui Patrick și mi se rupe inima... Bietul copil!

E atât de mic, jumătate cât alți copii de vârsta lui; citește cu dificultate; și acum aflu că e atât de traumatizat de șoferi băuți, încât își face griji!

Doamne, ce coșmar!

Mă gândesc ce bucuros a fost că rămân și zâmbesc în sinea mea.

Aud treapta scârțâind și o văd pe Claire pășind în vârful picioarelor pe întuneric. Poartă o cămașă albă de noapte, are părul împletit într-o coadă neglijentă și arată la fel de frumos ca întotdeauna. Mă dau la o parte să-i fac loc.

CamScanner

— Bună!

Îmi zâmbește și se așază lângă mine pe canapea.

— Bună!

Îi pun mâna pe coapsă. *În sfârșit, pot s-o ating!*

Ea îmi dă părul de pe frunte și mă privește pe întuneric.

Ne uităm unul la altul; și e acolo, între noi, vraja asta magică pe care o țese în jurul meu. Se învârte prin aer, îmi taie respirația și mă face să tânjesc după ea.

Îmi prinde fața în mâini și mă privește o clipă.

— Te iubesc, Tristan! șoptește ea.

Mi se pune un nod în gât și mă uit în ochii ei.

— Chiar... foarte mult, de fapt.

— Era și timpul, Anderson! îi șoptesc.

Ea zâmbește, se apleacă și mă sărută fără grabă. Zăbovește cu buzele lipite de ale mele. Ni se topesc fețele una în alta în timp ce ne ținem în brațe.

E ceva special... *Ea* e specială.

— Eu...

Claire îmi apasă degetul pe buze.

— Nu e vorba de ce simți tu, îmi taie ea vorba. E vorba de mine... și de faptul că te iubesc. Voiam să-ți spun și știu că e prematur, dar nu mai pot să mă abțin. Nu contează ce simți tu pentru mine, dar am vrut să știi ce simt eu.

Îi zâmbesc femeii frumoase din fața mea și-i dau părul după ureche.

Chiar te iubesc!

O trag spre mine; mă sărută mai apăsat. Îmi împing limba printre buzele ei deschise cu o foame de intimitate.

— Trebuie să sărbătorim!

— Știu!

Zâmbește, lipită de mine.

— Dar nu putem.

Ne sărutăm din nou.

— Nu încă! șoptește ea.

— Poți să stai cu mine puțin? îi șoptesc.

— Asta pot să fac.

Se bagă sub pătura mea, se întinde pe jumătate pe corpul meu și mă sărută pe piept.

Stăm împreună pe întuneric. E liniște și îi simt răsuflarea pe piept. Nu e nimic sexual sau presant, ci o apropiere și o senzație că ne aparținem unul altuia.

O conexiune profundă.

Stă cuibărită la pieptul meu și zâmbesc prin întuneric.

Mă iubește!

Pentru prima dată în viața mea, mă simt ca acasă.

Mergem pe strada aglomerată.

— A mers bine! îi spun.

Tocmai am avut o ședință în oraș și am stabilit prețul unei companii pe care încercăm să o obținem de peste un an.

— Așa e! răspunde Fletcher.

— Să vezi ce se întâmplă acum, îi spun. O să se grăbească deodată să finalizăm preluarea.

— De ce?

— Așa se întâmplă – se opun cât se opun și, când are loc preluarea, sunt sătui și vor doar să scape.

— Nu cred! icnește Fletcher și se oprește în fața vitrinei unui magazin.

Își scoate telefonul și face o poză.

— Ce e? întreb și mă întorc să văd la ce se uită.

— E screen saverul lui Harrison.

— Ce anume?

Mă încrunt.

— Racheta. E o machetă pe care trebuie s-o construiești.

— Hm?

Mă uit în magazin și văd o rachetă imensă cu roșu și auriu, cu toate componentele la vedere.

— Lui Harry îi place așa ceva? mă încrunt.

— Asta e preferata lui. Mama nu vrea să i-o cumpere pentru că spune că nu poate s-o facă. E prea grea. A cerut-o de două ori de Crăciun.

Mă uit la model, iar mintea mea se pune în mișcare. Hm...

— Foarte interesant! murmur pe înfundate.

— Stai să-i trimit poza. O s-o ia razna complet, șoptește Fletcher.

Zâmbesc și mă uit la nava spațială mult dorită.

— E o stare firească pentru el, nu?

Fletch ridică din umeri.

— Cred că da!

— Hai s-o vedem.

Intru în magazin, iar un clopoțel sună deasupra ușii. *Este* de modă veche.

— Vă ajut cu ceva? întreabă un bătrân cu părul alb. Arată ca Moș Crăciun.

— Da, mă interesa modelul acela de navă spațială din vitrină.

— Ah!

Își împreunează mâinile.

— E numai pentru cei cu experiență. Mă îndoiesc că ați putea să o faceți.

Mă uit impasibil la el. *Nu decide tu ce pot eu să fac!*

— Și ce vă face să credeți că n-aș putea s-o fac?

— Păi...

Îmi zâmbește cu un aer de superioritate.

— Se vede că nu sunteți pasionat de machete.

— Cum așa?

— Păi...

Ridică mâinile spre mine și Fletcher.

— Costumele dumneavoastră îmi spun că sunteți afaceriști importanți.

Eu și Fletcher schimbăm o privire. *Nu mă enerva, bătrâne!*

— O cumpărăm! mă răstesc eu.

— Trebuie să vă sfătuiesc...

— Împachetați-o! îi tai vorba.

El ridică din sprâncene.

— Foarte bine!

Dispare în spatele magazinului.

— Labagiu bătrân! îi șoptesc.

— Da, nu-i așa? șoptește și Fletcher.

După cinci minute, se întoarce cu cea mai mare cutie pe care am văzut-o în viața mea.

— Face șase sute douăzeci și cinci de dolari.

— Poftim? icnesc și fac ochii mari. Pentru o jucărie?

El îmi zâmbește iar cu un aer de superioritate și-mi imaginez cum îl pocnesc în cap cu cutia aia imensă.

— Bine! mă răstesc eu și scot portofelul. Ar face bine să ne ducă pe lună când e gata.

— *Dacă* e gata, rânjește vânzătorul.

Ridic o sprânceană spre bătrânul atotștiutor.

— Știți, n-ar strica să vă șlefuiți atitudinea față de clienți... E foarte deficitară.

El îmi zâmbește amabil.

— Nu facem retur, așa că, atunci când vă veți da seama că am avut dreptate și dumneavoastră ați greșit, să nu vă cereți banii înapoi, domnule... Afacerist Important!

Mă uit la bărbatul de la tejghea și mă văd înfigându-i racheta în fund.

Fletcher mă prinde de braț să-mi distragă atenția.

— La revedere! îmi spune și mă scoate din magazin.

CamScanner

Ne împleticim pe stradă cu această cutie enormă.

— Care e problema lui? șoptesc furios. Îl urâse pe ticălosul ăla bătrân!

— Da, păi, sunt destul de sigur că și el te urăște pe tine.

— Tristan, mama ta e în drum spre birou, se aude vocea Sammiei prin interfon.

— Mersi, Sam!

Trimit un e-mail pe care îl scriam. Apoi... cioc, cioc.

— Intră!

Apare zâmbetul cald al mamei, moment în care mă ridic.

— Bună, mamă!

Mă duc la ea și o sărut pe obraz.

— Bună, dragule!

Mă îmbrățișează.

— Am venit doar să văd ce face fiul meu preferat.

Chicotesc. Așa ne spune tuturor... Se pare că fiecare e fiul ei preferat.

— Ia loc! Vrei niște ceai? întreb.

— Da, te rog, ar fi minunat!

Se așază picior peste picior.

Apăs pe buton interfonului.

— Sammia, poți ruga pe cineva să aducă niște ceai pentru mama, te rog?

— Sigur!

— Mersi!

Îmi îndrept din nou atenția spre mama.

— Așadar...

— Așadar...

Face ochii mari și zâmbește.

— Ieri a fost toată ziua la noi acasă o Melina isterică.

— O, Doamne!

CamScanner

Dau ochii peste cap.

— Nu da ochii peste cap, Tristan! E foarte supărată.

— Mamă!

Mă ridic, exasperat.

— Ne-am despărțit acum șase luni.

— Parcă luaserăți o pauză.

— Nu există așa ceva, mamă. Asta spui când încerci să faci totul să pară mai puțin dureros. De îndată ce auzi cuvântul *pauză*... înseamnă că s-a terminat. Toată lumea știe asta.

Ea respiră adânc și se uită la mine.

— Ce e?

— A spus că te vezi cu cineva.

— Așa e!

Mă sprijin de spătarul scaunul și încrucișez brațele... Începem.

— De ce nu mi-ai spus?

— Pentru că tu și Melina încă aveți petreceri cu ceai de trei pe săptămână.

Oftez.

— N-am nevoie de aprobarea nimănui, mamă... Nu de data asta.

Ea mă privește și știu că are pe vârful limbii un milion de întrebări.

— Cine e?

Încleștez maxilarul. N-am chef de asta!

— Se numește Claire.

— Și *cine* e Claire?

Zâmbesc.

— O femeie... specială.

Mă privește cu atenție.

— Deci, e ceva serios?

— Da!

— E divorțată?

— Văduvă. Are trei băieți. Mamă, sunt îndrăgostit de ea! răbufnesc eu.

Ea ridică sprâncenele, mirată.

— Câți ani are?

Las ochii în pământ.

— Câți ani are, Tristan?

— Treizeci și opt.

— Deci...

Își înghite cuvintele.

— Deci, ce, mamă? Ce vrei să spui?

— Tristan!

Se oprește, alegându-și cuvintele cu grijă.

— Dacă rămâi cu femeia asta, nu vei avea copiii tăi. Nu are mult timp – asta dacă măcar ar vrea...

— Probabil că nu!

Inspir brusc. Urăsc detaliile astea dure.

— Ești împăcat cu asta?

— Trebuie să fiu, mamă! Asta e situația și nu pot să-mi anulez sentimentele pentru ea. Am încercat deja. Și ar putea, mamă. Are doar treizeci și opt de ani și nu se știe niciodată. Am putea fi binecuvântați cu un copil.

— Tris! șoptește ea. Vor trece ani până va fi pregătită să o ia de la capăt cu alt bărbat. Până atunci, va fi prea târziu. În adâncul sufletului, știi asta deja.

Mă strâmb. Adevărul doare.

— Nu!

— Cum aș putea să nu-mi fac griji, dragule?

— Mamă.

Ridic din umeri.

— Ai încredere în mine! Claire nu seamănă cu nicio femeie cu care m-am întâlnit până acum. O să-ți placă de ea! Sunt multe lucruri care să-ți placă la femeia asta... De fapt, totul.

Ochii ei îngrijorați mă privesc.

CamScanner

— Venim în vizită sâmbătă-seara.

Ea își dă ochii peste cap.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă... că ne vedem sâmbătă-seara.

Se ridică.

— Pleci?

— Da!

Oftează.

Respir adânc, enervat de felul în care a decurs discuția.

— Și rupe legătura cu Melina, te rog! E fosta mea iubită! E ciudat!

— Tristan, sunt prietenă cu toate fostele tale iubite. Nu pot să renunț la ele, așa cum o faci tu.

Dau ochii peste cap.

— Nu știu cum poți fi atât de rece cu femeile astea care te iubesc. Mi se rupe inima când mă gândesc la ele. Melina e absolut devastată.

— O să-i treacă!

Mă uit în ochii mamei.

— Nu mă iubește, mamă! Îmi iubește banii și numele de familie. La fel ca toate celelalte.

Clatin din cap dezgustat.

— De ce spui asta? se răstește ea.

— Pentru că e adevărat. Să te porți frumos cu Claire... E importantă pentru mine!

Mama se îndreaptă spre ușă, dar se întoarce și mă privește pentru o clipă.

— Vreau ca fiul meu să aibă propria familie.

— Și o voi avea! răspund nervos. Doar că s-ar putea să nu se potrivească în cutiuța ta perfectă.

Mama clatină din cap și pleacă supărată, iar eu rămân cu ochii la ușa pe care tocmai a ieșit.

Se aude o bătaie în ușă.

— Da! strig eu.

CamScanner

Fletcher bagă capul înăuntru.

— Bună! îmi spune neliniștit. Am ceaiul pe care l-ai cerut.

— Bună, amice!

Mă las pe scaun și fac semn spre birou.

—Adu-l înăuntru!

El intră și, cu mâinile tremurând, îl așază pe birou. Rămâne pe loc, de parcă așteaptă ceva, și mă uit la el.

— Am auzit ce-a spus mama ta, îmi zice încet.

Îmi mușc buza de jos, iritat.

— Îmi pare rău! Nu o băga în seamă!

— Nu vrea să te întâlnești cu mama?

El mă privește în ochi.

Ridic din umeri.

— Nu vrei să ai copiii tăi? întreabă el.

— Ba da!

Îmi desfac cravata, trăgând cu putere.

— Dar o vreau mai mult pe mama ta.

Capitolul 19

Claire

RESPIR ADÂNC ȘI MĂ UIT LA FOAIA DE CALCUL DE PE ecranul calculatorului.

Nu-mi vine să cred că am respins oferta lui Gabriel de a mă ajuta. Ce-o fi fost în capul meu?

E evident... Nimic, în mod clar.

Doamne! Mă ciupesc de nas. Ce coșmar! Tocmai am pierdut cea mai mare campanie publicitară pe care o aveam, iar lucrurile nu se îmbunătățesc. Va trebui să mai concediez niște oameni luna asta.

Fir-ar să fie... Și așa funcționăm cu minimum de personal.

Nu știu cum putem face ce trebuie – și să o facem bine – cu câți angajați avem acum.

Îmi las capul în mâini și oftez disperată. E greu! Mai greu decât greu.

Nu știu ce fac. Cum naiba fac să ne mențin la suprafață? Numai de-ar fi Wade aici! El ar ști ce să facă. El era creierul afacerii noastre. Îi dădeai o problemă, iar el găsea un mod de-a o rezolva. Vedea problemele ca pe

CamScanner

niște provocări sau curbe de învățare. Niciun obstacol nu era prea mare pentru el.

Dar el nu mai e... Acum sunt doar eu.

Doamne, mă simt complet depășită de situație! Stau și mă uit la ecranul calculatorului multă vreme.

Poate dacă mă uit destul de mult, răspunsul o să-mi apară ca prin farmec.

Ce să fac?

În ce direcție ar trebui să o iau? Știu că ceva trebuie să se schimbe, dar ce?

Oprește-te! Nu mai fi atât de negativistă!

Pot să ies din necazul ăsta. Știu că pot.

Reconfigurăm câteva proceduri, mutăm niște conturi. Simplificăm din nou anunțurile publicitare.

O să fie bine... Trebuie să fie!

Nu este o opțiune să renunț la companie.

Nu mă dau bătută și, fir-ar să fie, *o să fie* bine!

O să mă asigur de asta.

Ușa de la birou se deschide brusc.

— Pe aici! îi spune Marley cuiva.

Apare un bărbat cu cel mai mare buchet de trandafiri roșii pe care l-am văzut vreodată.

— Livrare pentru Claire Anderson!

— Eu sunt! răspund.

Trandafirii au flori enorme, un parfum intens și sunt așezați în cea mai frumoasă vază de cristal. Curierul îi așază pe birou.

— Semnați aici, vă rog!

Semnez în căsuța arătată.

— Mulțumesc!

Îi zâmbesc larg.

CamScanner

— Cu plăcere! Deși, trebuie să recunosc. Nu i-am cumpărat eu.

Eu și Marley izbucnim în râs. Gluma nu e amuzantă, dar suntem atât de încântate, încât am râde la orice, din câte se pare.

Dând amabil din cap, ne lasă singure și eu deschid cartonașul.

SUNT FOARTE FERICIT AZI!
#SĂFIUIUBITDETINE
TRIS
XOX

Un zâmbet exagerat îmi apare pe față, așa că Marley îmi smulge cartonașul din mână.

Îl citește și se uită la mine nedumerită.

— Ce înseamnă asta?

Mișc din buze.

— „Să fiu iubit de tine", zice ea și se încruntă.

Ridic din umeri.

Marley cască ochii mari.

— Îl iubești?

Îi zâmbesc pieziș.

— I-ai spus că-l iubești?

Ea icnește.

Îmi întorc scaunul spre calculator.

— Da, Marley! Recunosc; sunt îndrăgostită de Tristan Miles!

Ea se așază la birou și se uită la mine o vreme, nevenindu-i să creadă.

— Păi... fir-ar al naibii! spune ea și-și pune mâinile în șold. Nu mă așteptam la asta.

— Nici eu.

— Și... ce?

Se uită la mine o clipă, încercând să proceseze informația asta nouă.

— Adică, știam că ați avut săptămâna aia cu sex la prânz.

Analogia ei mă face să zâmbesc.

— Sună atât de romantic când o spui așa!

— Știi ce vreau să spun!

Ea rânjește.

— Dar pe urmă ce s-a întâmplat? Și, mai important, de ce dracu' nu mi-ai spus de toate astea?

— Așteptam să văd ce se întâmplă și nu voiam să cobesc.

— Să cobești?

— Da, câteodată când spui ceva cu glas tare nu se întâmplă așa cum te aștepți.

— Și... *se* întâmplă?

— O, Marley, oftez și mă uit la florile frumoase. Tristan e atât de...

Caut cuvintele potrivite.

— Amuzant, dulce, înțelegător și doarme pe canapea la mine acasă din respect pentru copii.

Ea se strâmbă, uluită.

— Tristan Miles?

— Aha!

— Tristan Miles, iubărețul arogant și superb? repetă ea, de parcă nu mă crede.

Zâmbesc și dau din cap.

— Da, chiar el.

Ea se încruntă.

— Sunt atât de nedumerită! Credeam că-i un fustangiu sexy, cu abilități neîntrecute la sex.

CamScanner

Râd în hohote.

— Este toate aceste lucruri, dar și mai mult de atât. Recitesc cartonașul:

SUNT FOARTE FERICIT AZI!
#SĂFIUIUBITDETINE
TRIS
XOX

— „Să fiu iubit de tine."

Țin cartonașul la piept.

Și e.

Marley zâmbește în timp ce mă privește și, în cele din urmă, spune:

— Îmi place să te văd așa.

— Cum, visătoare și cu capul în nori ca o școlăriță?

— Fericită.

Zâmbesc ușor.

— Mersi! Chiar sunt!

Pun cartonașul cu grijă înapoi în plic. O să-l păstrez într-un loc sigur cu celălalt, de la ultimii trandafiri pe care mi i-a dăruit.

Totul la Tristan e special.

— Sâmbătă seara o să-i cunosc familia la cină, îi spun.

— O, Doamne!

Ea face ochii mari.

— Cu ce te îmbraci?

— N-am idee! E cel mai îngrozitor coșmar!

— Ce ai în garderobă?

— Nimic! Nu mi-am mai cumpărat o rochie de seară de ani buni. Ce naiba se mai poartă zilele astea la o cină dichisită?

CamScanner

— Mergem la cumpărături! Nu-ți face griji; găsim noi ceva! Trebuie să arăți minunat!

— Știu!

Mă emoționez când îmi imaginez că o să-i cunosc pe părinții lui și pe fratele mai mare, Jameson. Știu că părerile lor sunt importante pentru Tris.

— Vreau să fiu sexy într-un fel discret, nu ceva de genul din spate liceu, din față muzeu. Ceva potrivit cu vârsta mea, dar nu ca pentru mame.

— Cu siguranță! spune Marley și se gândește. O să caut pe Google!

— Gustul la haine nu apare pe Google, Marley!

— Nu, dar stiliștii apar.

Ea mișcă din sprâncene.

— Nu-mi permit un stilist.

— Ceea ce nu-ți permiți e să arăți ca vai de lume. E anunțul lui în fața lumii că sunteți împreună. E un eveniment important și toți se vor uita la tine. Nu te îngrijora; o să-i dăm un buget strict cu care să lucreze!

Mă uit la ea și-i analizez sfatul.

— Crezi? Nu e puțin exagerat să angajăm un stilist?

— Claire, toți cei din sala aia de bal o să folosească un stilist și, oricum, suntem în New York. Nimic nu e exagerat. Mă ocup eu! Lasă pe mine!

Opresc pe strada mea și, văzând un Aston Martin negru parcat pe alee, îmi mușc buza să nu zâmbesc.

A ajuns acasă înaintea mea.

Tristan Miles e la mine acasă... *cu copiii mei.*

Minunile nu încetează să se producă.

Clatin ușor din cap căci nu-mi vine să cred și mă gândesc la ultimele luni. Ce vârtej!

CamScanner

Am trecut de la ură la toleranță, la a face sex cu el și a-l iubi.

Intru pe alee, parchez lângă mașina lui... și-l iubesc!

Indiferent ce s-ar întâmpla în viitor, îl iubesc pe Tristan. Pot să o recunosc fericită acum.

Intru pe ușă și aud numai exclamații:

— O, Doamne, mamă! Uită-te la chestia asta! strigă Harry încântat.

Ies de după colț și-i văd pe toți aplecați deasupra mesei din sufragerie, cu o cutie imensă în față.

— Bună! îi salut.

— Mamă, uite ce ne-a luat Tristan! strigă Harry.

Nu l-am văzut niciodată atât de bucuros.

— Poftim? îl întreb și mă uit la cutia gigantică.

— Macheta de rachetă.

Harry scoate un icnet.

Rămân cu gura căscată.

— Ce anume?

Harry citește de pe spatele cutiei.

— Fir-ar să fie, uită-te la asta! strigă el și-mi arată ceva pe spatele cutiei.

Clipesc și încerc să țin pasul cu ce se întâmplă aici.

— Tris, modelul ăsta e ridicol de scump!

Tristan ridică ochii spre mine și îmi zâmbește sexy.

— Anderson...

Zâmbesc și-mi tresaltă stomacul... Cunosc tonul ăsta și cunosc porecla.

— Ce-ai făcut? întreb.

— I-am cumpărat vrăjitorului un cadou.

El ridică nonșalant din umeri.

— A câștigat un pariu cinstit și nu a primit gândaci la cină. Era corect să mă revanșez.

CamScanner

Mă holbez la el.

— Și e și pentru ceilalți băieți. O să facem machetă împreună!

Băieții au zâmbete largi pe față în timp ce se apleacă și citesc de pe cutie.

— Scoateți-o din cutie și întindeți totul după numerele colorate! Păstrați piesele în pungile lor! Mă duc să mă schimb! spune Tristan și trece în living.

Băieții încep să vorbească animați și deschid cutia.

— Ia foarfeca! dă comanda Harry.

Văd ceva cu coada ochiului și mă întorc, moment în care dau cu ochii de Tristan, care îmi face semn cu degetul să mă duc la el. Mă uit la băieți, dar ei sunt complet distrași și dau din cap spre el.

Tristan dispare pe scări în dormitorul meu, iar eu aștept câteva momente.

— Mă duc să iau rufele de pe sârmă, îi spun și ies pe ușa din spate, ocolesc casa și intru pe ușa din față, apoi mă furișez la etaj.

Intru în dormitor, iar el sare pe mine ca un tigru, apoi încuie ușa și mă lipește de perete.

— Anderson! șoptește el grav.

Mă sărută.

Îi zâmbesc.

— Bună!

Se împinge în mine și simt că e deja întărit. Îmi ține fața în palme și mă sărută apăsat.

— Pari foarte mulțumit să mă vezi.

Îi zâmbesc.

— Dornic, murmură el cu gura lipită de a mea.

— Dornic de ce? îi șoptesc.

Mă mușcă de gât.

CamScanner

— Trebuie să mi-o tragi, Anderson... Cum tu ești cea desemnată să mi-o tragi, trebuie să găsești un mod să se întâmple! În seara asta!

Zâmbesc când mă apucă de fund și-mi trage corpul spre al lui. Îmi zgârie gâtul cu dinții în timp ce zâmbesc, uitându-mă în tavan. Nu glumește; chiar trebuie să și-o tragă. Simt dorința scurgându-se din el.

— Și cum o să fac asta? îi șoptesc.

— Nu știu! Fii creativă!

Mă împinge tare în perete, și tot corpul meu slăbește sub puterea lui.

— Diseară pe canapea – sau la spălătorie.

Mă sărută din nou.

— Trage-mi-o în mașină pe stradă, nu-mi pasă! Vreau doar să mi-o tragi!

— Mașina ta e prea mică, îl tachinez.

El mă apucă agresiv de fund și mă mușcă de buza de jos, iar eu scâncesc.

— Nu critica mașina!

Cu ochii fixați asupra mea, se apleacă și ridică mâna pe coapsa mea, intrând pe sub chiloți. Degetele îi alunecă prin carnea umedă.

Încleștează fălcile, iar ochii îi sticlesc de excitație.

Ne fixăm cu privirea în timp ce aerul se învârte în jurul nostru. Niciodată n-am mai avut parte de așa ceva.

O atracție fizică atât de puternică, încât toate celelalte pălesc prin comparație.

— Sau ai putea să mi-o tragi chiar acum, murmură el și înfige adânc un deget.

Închid ochii. Doamne, cât de plăcut e!

— Copiii! îi șoptesc.

— Sunt neatenți.

CamScanner

Își trage fermoarul de la pantaloni și se prăbușește pe pat, apoi mă trage spre el și mă așază deasupra lui. Îmi ridică fusta și-mi trage chiloții într-o parte, apoi, cu o mișcare bruscă, intră adânc.

Amândoi rămânem cu gurile căscate, copleșiți de plăcere. Ne privim în ochi, iar electricitatea vibrează între noi ca fulgerul.

El respiră brusc în timp ce ne uităm unul la altul.

— Deci... mă iubești, șoptește el și mă sărută.

Încep să mă mișc încet înainte și înapoi. Ah... ce bine e! Este atât de bine să-l simt înăuntrul meu.

Zâmbesc și-i sărut buzele.

— Da!

Își apropie gura de urechea mea.

— Trage-mi-o de parcă mă urăști! îmi șoptește.

Mă apucă strâns de fund și începe să mă miște agresiv pe sexul lui.

Deodată, ne cuprinde nebunia. Mă ridică și mă lasă să cobor cu putere, iar eu încerc să-mi înăbuș gemetele. Dar e greu să taci când toată lumea ta e în culori frumoase. Își pune mâinile pe umerii mei și începe să mă apese cu forță pe penisul lui mare, iar stele căzătoare de extaz mă fac să tremur. Stă cu gura întredeschisă și mă privește.

— Trage-mi-o! șoptește el. Trage-mi-o mai tare, Anderson!

Ridic picioarele pe pat, în spatele lui, și rămân ghemuită.

Stăm nemișcați în poziția asta penetrantă.

El se cutremură. Ține ochii închiși și știu că asta e. Poziția pe care și-o dorea.

— Te urăsc! îi șoptesc.

El râde și mă mușcă de lobul urechii. Mi se face pielea de găină pe brațe.

— Și eu te urăsc! șoptește el și mă mușcă brusc. Urăște-mă mai tare!

Zâmbesc în timp ce mă trântește în poala lui și mă cutremur. Rămâne înfipt adânc, apoi repetă mișcarea. Simt din zvâcnetul penisului că e la fel de aproape ca mine.

Zburăm până la lună și înapoi, iar valuri de plăcere plutesc între noi când avem orgasm în grabă și apoi, într-un târziu... și încet... revenim pe pământ.

Inimile ne bat cu putere, îmi ține fața în mâini și mă sărută cu tandrețe.

— Le-ai cumpărat copiilor mei o navetă spațială ca să avem timp să ne furișăm și să facem sex?

— Absolut, gâfâie el. Sută la sută!

Râd și cobor din brațele lui. Nu-mi vine să cred – îi pasă dacă îl plac copiii. Nu vrea să fie tolerat; vrea să facă parte din cercul nostru. E prima seară de când lumea când toți sunt fericiți împreună în același timp, inclusiv eu.

— Ești un geniu!

Îl sărut încet.

— Acum ieși afară până nu te găsesc aici!

El se lasă pe spate în pat, cu brațele desfăcute, cu fermoarul tras și penisul pe afară, iar eu îmi acopăr gura cu mâinile ca să nu râd în hohote.

El se uită la mine.

— Ce e?

— Păcat că acum trebuie să te duci și să construiești o rachetă, nu?

El își lasă capul pe spate.

— Futu-i! Nu-mi aminti!

CamScanner

Întinde mâna și o iau. Mă trage peste el. Mă sărută încet și-mi dă părul de pe frunte.

— A meritat!

Nouăzeci de minute mai târziu

— Ce porcărie! se răstește Tristan.

— Ai grijă la limbaj! îi amintesc în timp ce tai ceapa și zâmbesc, uitându-mă la cei patru băieți adunați în jurul mesei.

— Ce fel de imbecil împachetează lucrurile așa? bombăne Tristan.

Caută în pungi și le mută dintr-un loc în altul în timp ce numără.

— Nu pe partea asta! Pe cealaltă! răbufnește Harrison.

— Ce tot vorbiți acolo? îi întreb. Nici n-ați început încă?

— Sunt o sută patruzeci..., murmură Tristan.

— Patruzeci și cinci, îl întrerupe Harrison.

— O sută patruzeci și cinci de pungi cu componente în cutia asta, Claire.

Componentele sunt perfect împărțite în pungi de culori diferite. Încearcă să găsească o pungă lipsă.

Zâmbesc și-l văd cum își pierde calmul a zecea oară în douăzeci de minute.

— Dacă e prea greu pentru voi, duceți-l înapoi!

— Nu! strigă toți băieții la unison.

— O... îl ducem înapoi! șuieră Tristan printre dinți. Îl ducem înapoi complet construit și am să i-l bag moșneagului unde nu bate soarele. Îi pun un motor nenorocitului și o să-l fac să zboare prin afurisita de vitrină!

Patrick ridică ochii spre Tristan.

CamScanner

— Ce, în timpul nopții?

Se încruntă și i se urcă în poală.

— Da, Tricky, așa e! Noaptea, murmură el, neatent.

— De ce te enervează atât de tare vânzătorul acela? îl întreb și tai în continuare.

— A fost labagiu, bombăne Tristan.

— Tristan... Ai grijă cum vorbești! îi amintesc eu.

El ridică ochii și se încruntă.

— *A face laba* nu e o înjurătură. E o expresie, Claire... o acțiune.

Dau ochii peste cap, iar Fletcher râde.

— Dacă nu poți să-l spui la biserică, atunci *este* o înjurătură, anunță Patrick.

— Sunt destul de sigur că preoții știu ce înseamnă cuvântul, bolborosește Tristan sec.

— De ce nu te-ai uitat la instrucțiuni înainte să-l cumperi? îl întreb.

— M-aș fi uitat, numai că astea nu sunt instrucțiuni, zice el și ridică o carte cu cotor. Acestea sunt instrucțiuni pentru cum să înnebunești. Oamenii au fost duși la balamuc în timp ce citeau asta, Claire.

Răsfoiește cartea dezgustat.

— Nimeni nu poate să le înțeleagă. Nici cel mai deștept om din lume.

Zâmbesc. Cât de teatral e!

— Credeam că tu ești cel mai deștept din lume, îi spun.

— Păi, exact! Sunt, adaugă el. Dar cum pot să asamblez ceva când nici măcar nu înțeleg instrucțiunile astea tâmpite?

— Dă la mine! mârâie Harrison și smulge cartea din mâna lui Tristan.

CamScanner

Se uită la imagini, se încruntă și începe să caute ișr prin pungi.

— Ai grijă, Tricky!

Tristan îi face semn copilului așezat în poală.

— Ridică-te, amice! Am nevoie de o cafea!

Se ridică și ia o cană din dulap.

— Nu vrei un pahar cu vin? întreb.

Se uită drept la mine și începe să ia ce-i trebuie pen. tru cafea.

— Ție ți se pare că sunt relaxat, Claire? Ți se pare un moment relaxant?

Zâmbesc și mă uit la el. E în pantalonii scurți bleuma. rin, cu părul vâlvoi de la cât a tras de el. Strălucirea som. noroasă a orgasmului a dispărut de mult, deși a fost cu puțin timp în urmă. Încep să râd.

— Ce e? murmură el și-și toarnă cafea în cană.

— Poate că macheta asta nu a fost o idee atât de bună? întreb.

— O facem noi! îmi spune cu hotărâre și amestecă in cafea. Chiar dacă e ultimul lucru nenorocit pe care îl fac vreodată, șoptește pe înfundate. Și s-ar putea să fie.

Îl sărut pe umăr, iar asta îi alungă stresul pe moment. Mă sărută pe frunte.

— Nu mai distrage atenția geniului de la muncă! răs. punde el și se întoarce la masă.

Râd și, când ridic ochii, îmi dau seama că Fletcher ne-a văzut interacțiunea.

Îmi zâmbește pieziș și se întoarce la machetă.

Mă străbate un fior de vinovăție. E ciudat să mă vadă cu alt bărbat?

Să vorbesc cu el despre asta?

CamScanner

Ce-ar trebui să spun? Hm... Trebuie să mă gândesc mai bine. Nu vreau să dramatizez, dar nici nu vreau să arunc gunoiul sub preș.

— Asta e! țipă Harry.

— Poftim?

— Pungile – sunt de alte culori decât cele din instrucțiuni. Sunt etichetate greșit.

— Poftim? se încruntă Fletcher.

— Părțile roșii sunt portocalii, cele portocalii sunt roșii. Cele negre sunt albe și cele albe sunt gri. De asta nu găsim toate piesele. Culorile sunt greșite.

Tristan dă cu pumnul în palmă.

— Măi să fie... Tic, tac, bătrâne!

— Da! mârâie Harrison. Tic, tac!

— Hm...

Stilista mă măsoară din priviri și se învârte în jurul meu.

— Avem mult de lucru aici.

Se joacă cu părul meu și mi-l dă după ureche. Îl ciufulește cu degetele și mă inspectează cu atenție.

Întorc ochii spre Marley și ea ridică degetele mari în sus, simbolul universal pentru „Poți s-o faci".

E miercuri și sunt la programarea de temut cu stilista personală.

— Ești superbă, Claire; nu e nicio îndoială! Osatura ta e perfectă și ai o siluetă frumoasă. Dar nu te îmbraci cum trebuie. De ce nu-ți scoți mai mult corpul în evidență?

— Oh!

Ridic rușinată din umeri.

— Trebuie să porți mai multe haine mulate.

CamScanner

— Nu vreau să arăt de parcă încerc să par tânără, răspund eu cu sfială.

— Dar ești tânără, Claire. Câți ani ai? Treizeci și ceva?

— Treizeci și opt.

Ea zâmbește și mă mângâie pe umăr, aranjându-mi breteaua de la sutien.

— Eu îmbrac și femei de optzeci de ani. Crede-mă! Ești tânără!

Zâmbește și se dă în spate, ca să mă vadă mai bine.

— Acum, de ce anume ai nevoie?

— Am o cină pretențioasă sâmbătă-seara.

— OK!

Îmi ridică părul și se uită la el.

— La ce oră e?

Mă încrunt, iar Marley îmi ia telefonul. Tristan mi-a trimis o invitație.

— La șapte seara.

— OK!

Stilista își scoate telefonul și apelează pe cineva.

— Bună, Marcello!

Ascultă o clipă.

— Bună, dragă! Ascultă, am nevoie de o favoare! Poți să te ocupi de păr și machiaj pentru mine sâmbătă-seara, te rog?

Mă încrunt și mă uit la Marley.

— Ah, e o urgență! O să-ți trimit imagini cu ce ne trebuie!

Urgență. Fac ochii mari de groază, iar Marley lasă capul în jos, să nu văd că zâmbește.

— Da, avem o Cenușăreasă aici.

Ea ascultă, apoi mă privește din cap până-n picioare.

— OK, grozav, îți trimit adresa! mai zice, apoi închide telefonul.

— OK! am rezolvat cu asta.

Zâmbesc agitată.

— Marcello vine la tine acasă sâmbătă după-amiază să-ți facă părul și machiajul.

Îmi mușc buza, să nu zâmbesc. N-am mai făcut asta până acum.

— E necesar?

— O, Doamne, draga mea. Da! E necesar. Acum... să mergem la cumpărături! Știu exact ce-ți trebuie.

— OK, mersi, Barb!

Zâmbesc.

Îmi sprijin piciorul de piciorul lui Tristan. E joi seara, iar eu și Tristan bem un pahar de vin și ne uităm la televizor în living. Ca prin minune, băieții și-au făcut temele, am cinat și am strâns masa, iar acum au două ore prețioase să lucreze la machetă. Toți se comportă frumos și se grăbesc să-și termine treburile devreme ca să poată lucra împreună.

E ca în zona crepusculară sau altă nenorocire ca asta.

— Ești sigură că e OK?

O ascult pe prietena mea în timp ce vorbesc la telefon. Am aranjat ca Harry să rămână la ea acasă sâmbătă-seara. Fletcher stă aici cu doi prieteni, iar de Patrick m-am ocupat, dar pe Harry trebuie neapărat să-l verific.

— Desigur, Claire, o să fie bine! Luăm pizza și ne uităm la filme!

— Mulțumesc mult! Ne vedem atunci!

— OK, ne vedem sâmbătă, răspunde ea și închid.

Tristan ridică o sprânceană.

— În regulă? întreabă el optimist.

— În regulă.

CamScanner

Îi zâmbesc. Cine ar fi știut că Tristan Miles e încântat că am găsit o bonă?

El râde și ciocnește paharul cu mine.

— Nu-i așa?

— Serios, e o ușurare. Barb e singura la care l-aș lăsa pe Harry!

— Ce s-a întâmplat cu Harrison în trecut, de ești atât de neliniștită să-l lași?

Oftez adânc.

— Poate fi o pacoste.

— Cum așa? Adică, e cam obraznic și altele, dar nu e normal la vârsta lui?

Mă las pe spate și sorb din pahar.

— Ah, fir-ar, de unde să încep? A fost suspendat de la școală. Dispare cu orele și apoi minte când spune unde a fost, pleacă pe furiș la prietenii lui fără să ceară voie. S-a împrietenit cu o gașcă de petrecăreți, dar neagă că a fost cu ei.

— Suspendat de la școală? Pentru ce?

Dau ochii peste cap.

— Nu știu de ce, dar are impresia că profesorii se iau de el. Într-o zi, a primit un proiect înapoi și s-a gândit că ar fi trebuit să ia o notă mai mare, așa că s-a luat la harță cu profesorul.

— Deci... a fost impertinent? se încruntă Tris.

— Nu!

Clatin din cap, jenată.

— A deschis fereastra și a aruncat tema pe geam, în semn de protest.

Tristan face ochii mari.

— Dar asta nu e partea cea mai rea. L-a lovit în cap pe îngrijitorul care trecea pe acolo și l-a zgâriat. Credeau că va avea nevoie de copci. A fost îngrozitor.

CamScanner

Tristan își mușcă buza de jos, încercând să-și ascundă un zâmbet.

— A fost atât de jenant; nici n-ai idee, Tristan!

El soarbe din vin și redevine serios.

— Îmi pot închipui...

Zâmbesc și îmi lipesc piciorul de pulpa lui.

— Mulțumesc!

Se uită la mine și îmi desenează un cerc cu degetul pe umăr.

— Pentru ce?

— Pentru că bați drumul până aici în fiecare seară ca să mă vezi.

Ridic sfioasă din umeri.

— Știu că detești canapeaua.

El ridică din sprâncene.

— Păi... mai tare detest să fiu acasă fără tine.

Zâmbesc și mă aplec spre el, lăsând capul pe umărul lui. E atât de plăcut să ai pe cineva! Minunat, de fapt! Mă sărută pe frunte și ne uităm la televizor într-o liniște perfectă. Nici măcar nu e nevoie să vorbească cu mine.

Faptul că e aici e destul să fiu fericită.

— Știi, când am intrat azi, o pasăre-grădinar a zburat în boașele mele.

Mă ridic și mă încrunt.

— O ce?

— O pasăre-grădinar.

— Ce-i aia? îl întreb.

El dă ochii peste cap, iritat de aparenta mea prostie.

— Toată lumea știe ce e o pasăre-grădinar, Claire. Îți sugerez să cauți pe Google.

Mă uit curioasă la el și răspunde după o vreme:

— O pasăre-grădinar adună lucruri vinete, Claire.

Ridică o sprânceană, așteptând să mă prind.

Ah... îmi spune că i s-au înveneţit boaşele! Râneşte.

— Mă rog...

— Tristan, se aude o voce din bucătărie.

Zâmbesc şi face ochii mari.

— Ai auzit? şopteşte el.

— Poftim? mă încrunt eu.

El ridică din sprâncene şi aşteaptă şi, în cele din urmă, vocea strigă iar.

— Tristan!

— E prima dată când îmi spune pe nume.

— Harry nu ţi-a spus niciodată pe nume? întreb eu, încruntându-mă.

El clatină uşor din cap.

— Tristan! strigă Harry.

Tristan zâmbeşte larg.

— Da, vrăjitorule, ce e?

— Ne ajuţi un minut, te rog?

El ridică din sprâncene, încântat că e nevoie de el.

— Vin imediat!

Se ridică şi se duce în bucătărie. Îi ascult vorbind despre diametrul unei părţi pe care încearcă să o rezolve. Tristan pare să creadă că e pusă invers şi discută intens despre avantajele şi dezavantajele dezasamblării şi apoi ale reconstruirii.

În timp ce ascult, mă trezesc zâmbind ca o aiurită la televizor.

Fericirea este să fiu iubită de tine!

— Lasă-l să intre! spune Tristan la telefon.

Se uită la mine şi îmi face semn cu ochiul când închide.

— Hairstylistul tău e aici, domnișoară Anderson! mă tachinează el.

— O, Doamne!

Îmi las capul în mâini, uluită.

— Toată treaba asta pare atât de...

— Normală.

Mă sărută pe tâmplă și trece pe lângă mine către living.

— O să ies puțin, să vă las în pace.

— Unde te duci?

Mă încrunt. Mi se pare ciudat să fiu în apartamentul lui fără el.

— Mă întâlnesc cu Elliot și Cristopher la un bar să vedem meciul. Mă întorc pe la șase! Plecăm la șapte fără un sfert.

Îmi rămâne timp să-mi șterg machiajul și să-mi spăl părul până se întoarce dacă nu-mi place ce iese.

— OK!

Îi zâmbesc.

Mă sărută ușor. Rămâne cu buzele lipite de ale mele când îl strâng tare în brațe.

— Ai nevoie de ceva cât ies?

— Doar să te întorci.

Se aude o bătaie în ușă.

Mă strânge tare în brațe și îmi zâmbește larg.

— Pa!

Deschide ușa grăbit și rămânem surprinși amândoi.

Hairstylistul e bărbat... și sexy. Adică, absurd de sexy!

E european, are treizeci și ceva de ani, poartă blugi strâmți și un tricou negru. E musculos și zvelt.

Tristan se uită îngrozit la mine, iar eu zâmbesc prostește. Știu exact la ce se gândește.

CamScanner

— Bună!

El întinde mâna spre hairstylist.

— Tristan Miles!

— Bună, sunt Marcello! răspunde acesta cu un accent puternic în timp ce face un semn din cap. Sunt aici pentru Claire!

— Bună, eu sunt Claire!

Dau mâna cu el.

El mă privește din cap până-n picioare și își freacă palmele jucăuș.

— Ah... o să fie distractiv!

Tristan se uită fix la el, apoi la mine.

— Nu, nu o să fie deloc amuzant pentru tine... o-o pățești, îmi spune impasibil.

Marcello râde.

— Ah... atât de posesiv cu femeia lui! Îmi place asta!

Tristan încleștează fălcile, iar eu izbucnesc în râs când Marcello mă prinde de umeri și mă întoarce cu spatele la el.

— La revedere! O să fie frumoasă pentru tine când te întorci!

— Este deja frumoasă! se răstește Tristan, neimpresionat. Și nu mă duc nicăieri. O să fiu chiar aici!

Se trântește nervos pe canapea. Râd. Chiar e agitat... Îmi place chestia asta!

— Pe aici!

Îl conduc pe Marcello către baia lui Tristan, iar el lasă două genți pe jos. Mă privește din nou din cap până-n picioare. Mă așază pe scaun și îmi zâmbește larg.

— Să începem!

*

Trei ore mai târziu, mă uit la imaginea mea în oglindă. De-abia mă mai recunosc!

Părul meu brunet e aranjat în bucle ca la Hollywood, iar machiajul e extraordinar. E tot numai nuanțe de auriu și bronz, cu gene alungite și buze mari și roșii. Arăt ca o vedetă de cinema. E... pur și simplu uau!

Stau într-un sutien negru de dantelă, fără bretele, cu chiloți, jartiere și un halat alb. O să-mi pun rochia în curând. Tristan se pregătește în cealaltă baie. L-am auzit venind acasă acum o jumătate de oră. Mă uit la fața și la părul meu, apoi la rotunjimile îmbrăcate în lenjeria sexy și zâmbesc imaginii din oglindă. Nu m-am văzut niciodată așa și, fir-ar să fie, o să fac un efort mai mare de acum înainte.

Lui Tristan îi place când arăt ca o mamă, dar, la naiba, tipul merită o înfățișare sexy! Și o să fac tot posibilul să fiu așa pentru el.

Mă iubește!

E amuzant, de fapt – Tris nu a spus niciodată cele două cuvinte, dar nu e nevoie. Știu deja că mă iubește. Fiecare gest, fiecare mesaj, fiecare efort pe care îl depune ca să se înțeleagă bine cu băieții mei nu fac decât să ne cimenteze sentimentele. Tandrețea din atingerile lui e ca o carte deschisă, iar cuvintele sunt irelevante între noi.

În ciuda lumilor diferite din care venim și a începutului dificil, avem o relație frumoasă, iar eu sunt îndrăgostită de bărbatul acesta frumos.

Ușa se deschide, iar Tristan apare în prag. Se încruntă și inspiră brusc, de parcă mă vede pentru prima dată.

CamScanner

— Claire! murmură el, aproape în sinea lui.

Poartă un costum negru de seară, o cămașă albă și un papion negru. Părul brunet i se ondulează ușor, destul cât să arate de parcă tocmai și-a tras-o. Are maxilarul pătrățos și buzele roz-închis, bune de sărutat, iar ochii mari și căprui mă fixează în timp ce pășește spre mine și mă ia în brațe.

Fără să spună o vorbă, îmi ia fața în mâini și mă sărută. Limba lui îmi explorează gura deschisă și îmi desface cordonul halatului.

Zâmbesc, cu gura lipită de a lui. Îmi place că trebuie să mă atingă.

Face un pas în spate. Îmi măsoară din priviri corpul în lenjerie intimă și, când ridică ochii spre ai mei, aceștia ard de dorință.

— Futu-i! murmură el.

De parcă se rupe ceva în el, mă împinge spre blat și mă ridică pe el. Îmi pune un picior pe blat și stă între picioarele mele deschise, sărutându-mi buzele.

— Pari numai bună de degustat! murmură el.

În timp ce mă sărută, deschid ochii și văd că el îi ține închiși.

E complet pierdut în moment, e aici cu mine!

Îmi atinge sânii, apoi abdomenul, după care coboară spre jartiere și chiloți.

— Ești udă pentru mine? întreabă el.

Întinde mâna pe partea din față a chiloților și găsește punctul acela sensibil dintre picioare. Îi sticlesc ochii de excitație când înfige trei degete groase în mine.

Mi se arcuiește spatele, dar mă ține pe loc.

CamScanner

— Trebuie să plecăm! scâncesc eu.

Mă privește, iar degetele lui intră din nou adânc.

— Nu!

Mă pompează cu putere.

— Trebuie să-ți dai drumul!

Dau capul pe spate în timp ce degetele lui puternice trec la treabă. Sunetul excitației mele răsună cu ecou în încăpere când intră și iese, iar ochii lui întunecați îmi urmăresc expresia neajutorată.

E dur, atât de dur... și mă cutremur, cu piciorul ridicat pe blat urcând mai sus și atârnând în aer.

Sărutul lui e agresiv, degetele îi sunt puternice. Am ridicat picioarele pe pieptul lui.

Dar ochii lui sunt cei care mă țintuiesc, privind în ochii mei, cu atâta tandrețe în ei!

— Te iubesc, Claire! șoptește el.

Mi se frânge inima.

Supradoză de senzații – de cel mai bun fel. Emoționale și fizice.

Mă sărută încet, pompând în forță cu mâna, și toate senzațiile explodează când am orgasm. Cu o mână, îmi ține fața lipită de a lui; cu cealaltă, mă ajută să prelungesc senzația de euforie.

— Mă iubești? îi șoptesc.

— Atât de mult!

Zâmbește, lipit de gura mea.

Inima mea e în cădere liberă. *Doamne, îl iubesc!*

Îmi desface jartiera și îmi lasă chiloții să cadă, iar eu plutesc undeva, printre nori, în timp ce-l privesc, apoi face inimaginabilul.

CamScanner

Se așază în genunchi în fața mea și-mi depărtează picioarele.

Mi se taie respirația. Ce face?

Cu ochii negri la mine, mă desface și mă linge cu limba lui lungă și groasă.

Corpul meu intră în convulsii. Închide ochii de plăcere în timp ce mă curăță.

Orgasmul meu pe limba lui.

Îi trec degetele prin păr și-l privesc. E în costum negru de seară, în genunchi în fața mea – mă excit din nou.

Profund și periculos de întunecat.

Fir-ar să fie... Fututul de Tristan Miles!

Capitolul 20

LIMUZINA OPREȘTE PE O ALEE CIRCULARĂ MARE ȘI SIMT fluturi în stomac. De parcă mi-ar citi gândurile, Tristan se apleacă și mă sărută pe tâmplă.

— Ești frumoasă, Anderson!

Respir adânc. Întâlnirea asta cu familia îmi distruge nervii. Șoferul deschide portiera, iar Tristan coboară și mă ia de mână să mă ajute. Aleea și holul sunt pline de agitație, în timp ce mașinile sosesc una după alta. Oameni frumoși, în haine de seară, sunt peste tot, așa că mă bucur că am lăsat-o pe Marley să mă convingă să mă duc la stilist.

Rochia mea e neagră și strâmtă, cu o bandă mare și groasă care înfășoară partea din față de la talie în sus, creând un aspect fără bretele. E discretă și sexy. Lui Tristan îi place și mi-a spus s-o port în fiecare zi. L-a pus chiar și pe șofer să ne facă fotografii înainte să urcăm în limuzină.

Mă conduce pe scări și în sala de bal. Oamenii se uită mirați când ne văd împreună.

— Bună! Salut! Bună, Roger! îi salută Tristan pe invitați și se îndreaptă spre schița locurilor.

Îi zâmbesc.

— Ce e? întreabă el.

CamScanner

— Te crezi vreun star rock.

— Chiar sunt un afurisit de star rock, Anderson! Când o să-ți dai și tu seama de asta?

Îmi face sexy cu ochiul, iar eu îi zâmbesc larg, bucuroasă să recunosc că, oficial, sunt o admiratoare înfocată. El citește panoul, în căutarea locurilor noastre.

— Aici!

Mi se strânge stomacul când mă uit la locul arătat și văd toată familia lui la masă.

La naiba! Mi se scurge sângele din obraji!

Întotdeauna e intimidant să cunoști familia.

Să cunoști familia Miles e de-a dreptul înspăimântător. Tatăl lui e unul dintre cei mai respectați oameni din New York, iar Jameson, fratele mai mare al lui Tristan, e cunoscut drept unul dintre cei mai ticăloși. Îi zăresc pe Cristopher și Elliot și mă simt ceva mai bine – sunt foarte drăguți și chiar deloc așa cum mi-am imaginat. Mă bucur că măcar pe ei îi cunosc.

— Bună!

Tristan zâmbește larg când ne apropiem de masă.

— Ea este Claire Anderson!

Mă prezintă ca pe un premiu.

— Bună!

Zâmbesc stângace.

— El este tatăl meu, George! Mama mea, Elizabeth! El e Jameson, ea e Emily, iar pe Elliot și Cristopher îi cunoști.

Se ridică toți în picioare. George dă mâna cu mine.

— Bună, Claire, mă bucur să te cunosc!

Mama lui mă sărută pe obraz.

— Bună, draga mea, mă bucur că ai putut veni!

Zâmbesc stânjenită, iar Emily mă ia în brațe și râde.

— Sunt încântată să te cunosc! spune ea.

CamScanner

Râd, prinsă în îmbrățișare... OK, nu e deloc cum mi-am imaginat!

Jameson zâmbește, apoi se apleacă și mă sărută pe obraz.

— Mă bucur să te cunosc, Claire! Am auzit multe lucruri frumoase despre tine!

Îmi zâmbește sincer, motiv pentru care oftez ușurată. O, slavă Domnului... Nu e atât de înspăimântător cum credeam!

— Ca să știți, eu sunt preferatul lui Claire în familia Miles. Am vrut să se știe, spune Cristopher și ridică paharul de șampanie spre mine.

— De fapt, eu sunt, răspunde Tristan sec și-mi trage scaunul.

Zâmbesc și mă așez lângă Emily.

Tristan stă lângă mine și-mi ține mâna în poală, să se asigure.

Îl iubesc!

— Așadar, Claire, mi se adresează George în timp ce restul ascultă. Deții Anderson Media?

— Da!

— Foarte impresionant.

— Mulțumesc!

Îmi zâmbește călduros.

— L-am cunoscut pe soțul tău. Era un om bun.

— Așa este.

— Am participat la înmormântarea lui. A fost o slujbă frumoasă.

Zâmbesc întristată, dorindu-mi ca discuția să fi mers în altă direcție.

Tristan mă strânge de mână și, recunoscătoare, îi răspund cu un gest similar.

Elizabeth schimbă subiectul.

— Așadar, ai copii?

O, la naiba! E o seară de coșmar!

— Da! îi răspund, zâmbind. Trei băieți.

— Și le place de Tristan? râde Cristopher. Sper că-i dau de furcă!

— Ar fi răzbunarea supremă dacă ar face-o, murmură George. A fost un copil zvăpăiat.

Toți râd, așa că mă simt ceva mai relaxată.

— Vrei să mergem să luăm ceva de băut? mă întreabă Tristan.

— Da, te rog, răspund eu puțin cam grăbită.

— Vin și eu! spune Emily.

E atrăgătoare și frumoasă – frumoasă de la natură și revigorant de nesofisticată.

Ne ridicăm și mergem spre bar.

— Ce vrei să bei, iubito? mă întreabă Tris.

— Orice, la naiba! îi șoptesc.

— OK, ne îmbătăm și facem scandal de față cu părinții mei, imediat! îmi răspunde.

Îl iau de mână și-l trag spre mine când dă să se îndepărteze.

— Dacă mă gândesc mai bine, doar un pahar. Nu mă lăsa să beau mai mult de atât! E cel mai urât coșmar să fiu beată aici.

Tristan și Emily râd, iar el se întoarce spre ea.

— Tu ce vrei, Em?

— Șampanie, te rog!

Tristan dispare spre bar, lăsându-mă singură cu Emily.

— E destul de intimidant să-i cunoști, nu-i așa? mă întreabă Emily.

Mă simt ușurată – e normală!

CamScanner

— Doamne, știu! Sunt foarte emoționată!

Ea mă prinde de mână.

— Nu ai de ce; sunt foarte de treabă! Nu sunt deloc așa cum crezi.

— Mersi!

Îi zâmbesc recunoscătoare.

— Așadar..., încep cam încruntată. Sunteți căsătoriți?

— Da! Eu și Jay ne-am căsătorit acum trei luni.

— O, ce frumos! Felicitări!

— Mersi!

Îmi zâmbește.

— Suntem încă în faza lunii de miere. Tristan mi-a spus că locuiești în Long Island...

— Da, e departe de New York, dar e grozav pentru băieți.

— Da, păi, noi locuim în New Jersey.

— Serios? întreb, mirată.

— Rămânem la New York cel mult două seri pe săptămână. Voiam să-l scot pe Jay din oraș și să ducă o viață mai relaxată.

— E stresat? mă încrunt eu.

— Doamne!

Ea își dă ochii peste cap.

— Extrem! Muncește inuman de mult. E mult mai bine de când ne-am căsătorit, iar vinerea lucrează de acasă.

Mă uit la ea, uimită. Nu mă așteptam deloc la asta. Grupul Miles Media a părut întotdeauna invincibil... Niciodată nu mi-aș fi imaginat că directorul executiv se luptă cu stresul, deși este de înțeles dacă ar fi așa.

Tristan reapare cu paharele, mă cuprinde cu brațul și îmi sărută tâmpla.

— Ești bine?

CamScanner

Dau din cap.

— Mersi!

— Ei bine, uite aici o mutră urâtă! aud o voce gravă de bărbat, cu accent britanic.

Ne întoarcem și vedem doi bărbați venind spre noi. Unul este blond, superb. Celălalt e înalt, brunet și chipeș.

— Bună!

Tristan râde zgomotos și îi îmbrățișează.

Întorc ochii spre Emily, care râde și ea.

Cei trei râd în hohote, apoi Tristan ne prezintă:

— Claire, fă cunoștință cu Spencer Jones și Sebastian Garcia, prietenii mei de la Londra. Iar pe Emily o cunoașteți. Jameson și Sebastian s-au cunoscut în Italia, la facultate.

— De atunci încerc să scap de ei.

Sebastian zâmbește și face cu ochiul.

Tristan îmi pune mâna pe umăr și mă trage mai aproape, iar Emily râde.

— Ce mai fac ticăloșii mei preferați din Londra? întreabă ea.

E evident că-i cunoaște bine.

— Foarte bine, răspunde Spencer, care are un farmec copilăresc. Apoi își îndreaptă din nou atenția spre Tristan și-l chestionează: Pe unde ai fost?

— Pe aici, răspunde Tristan și înclină paharul de șampanie spre mine. Cu Claire.

Sebastian se uită la mine, apoi pocnește din degete, de parcă își amintește ceva.

— Voi doi v-ați întâlnit în Franța?

— Ea e!

Tristan zâmbește larg. Stai... Ce... Le-a povestit despre mine?

CamScanner

Mă uit la Emily, iar ea strânge din umeri, de parcă e încântată.

Sebastian se uită de jur împrejur și-l vede pe Jameson stând de vorbă cu niște bărbați, apoi se ridică și-l prinde cu mâna de gât din spate. Râd amândoi în hohote.

— Mă întorc imediat! șoptește Tristan, iar el și Spencer se îndreaptă spre grupul vesel.

Cei patru stau de vorbă și râd, iar eu rămân o clipă să-i privesc.

— Cine sunt? îl întreb.

— Cei mai obraznici bărbați din Anglia, șoptește Emily. Și cei mai frumoși.

— Doamne! îi șoptesc și-i privesc. N-am văzut niciodată bărbați atât de frumoși la un loc! Toți sunt al naibii de delicioși! Nu te înșeli deloc!

— Spencer Jones e cel mai mare afemeiat din lume.

— El e blondul? întreb.

— El e! Arată absurd de bine, nu-i așa?

— Celălalt e și mai chipeș. Cum ziceai că-l cheamă? întreb.

— Sebastian Garcia. A divorțat de curând.

— Serios? Și el e afemeiat?

Mă încrunt.

— Nu, soția lui s-a culcat cu grădinarul.

— Poftim?

Mă uit încruntată la bărbatul acela frumos. E înalt, brunet și european.

— E nebună? icnesc eu.

— Așa se pare! zice Emily și ridică din umeri. Cred că e dusă de tot cu capul, murmură Emily.

Chicotesc, iar Emily zâmbește și ciocnește paharul cu mine.

— Mă bucur să te cunosc în sfârșit! șoptește ea și mă ia de mână.

— O, mulțumesc!

Îi zâmbesc.

— Slavă Domnului că ești normală! Credeam că o să fii un supermodel care își face poze toată noaptea.

Ea izbucnește în râs.

— Ha! Nu, așa erau fostele iubite ale lui Tristan.

Mă strâmb.

— Nu prea mă încadrez în tipar, nu?

— Nu, din fericire!

Ea râde.

Mă uit și-l văd pe Tristan, în costumul negru de seară, privindu-mă. Părul lui brunet și ondulat, și maxilarul pătrățos luminează parcă încăperea. Îmi zâmbește sexy și îmi face cu ochiul, iar inima îmi tresaltă în piept.

Mă simt cea mai norocoasă fată din lume în seara asta.

Mă iubește!

Tristan îmi desenează un cerc pe umărul gol în timp ce stau la masă și vorbesc cu Emily. A fost o seară plină de râsete, de bărbați chipeși și discuții inteligente.

Nu a fost deloc cum mă așteptam.

Cu coada ochiului, o văd pe Elizabeth, care ne urmărește. Nu a fost nevoită să facă cine știe ce efort – Tristan a fost lipit de mine toată seara. În mod sigur, nu se sfiește să-și arate afecțiunea.

— Băieții se duc la un bar pentru câteva pahare. Vrei să mergem? se apleacă Tristan și-mi șoptește.

— Tu mergi? mă întorc și o întreb pe Emily.

— Așa se pare!

Zâmbește cu paharul de vin la gură.

CamScanner

— Am băut destulă șampanie cât pentru o viață întreagă, dar fie...

— Și eu!

Râd, dar va fi plăcut să-i pot cunoaște pe toți într-un context mai relaxat.

— OK, sigur, sună grozav!

Ne luăm la revedere și douăzeci de minute mai târziu sunt afară, așteptând pe trotuar limuzina împreună cu Emily, cei patru frați Miles și Spencer Jones.

Toți au băut prea mult, iar noi râdem ca niște școlărițe. Băieții ăștia sunt amuzanți.

— Unde dracu' e Seb? se încruntă Spencer, uitându-se în jur la oamenii care ies din centrul de evenimente.

— E înăuntru cu două fete, răspunde Elliot și scrie un mesaj pe telefon.

— Isuse Hristoase! bombăne Spencer. Dacă nu se grăbește, plecăm fără el.

— Sunt destul de sigur că nu dă doi bani pe asta, răspunde Elliot sec.

Tristan își scoate haina și mi-o pune pe umeri. Mă strânge în brațe și-mi zâmbește. Simt nevoia să-l sărut, dar nu... Toată lumea e aici. Se apleacă însă și mă sărută, iar eu zâmbesc. Știe ce vreau.

Sebastian iese cu două fete la braț.

— Fetele vin cu noi, ne anunță el.

— Bună, fetelor!

Toată lumea râde.

— Cum te cheamă? o întreabă Spencer pe blondă și-i ia mâna să o sărute.

— Du-te dracului! E cu mine, spune Sebastian.

Spencer ridică din umeri și se întoarce spre brunetă.

— Și... pe tine cum te cheamă?

CamScanner

— E tot cu mine, răspunde Sebastian simplu.

— Ticălos egoist! se răstește Spencer și-i dă drumul la mână de parcă îl frige.

— Găsește-ți alte fete!

Sebastian îi face cu ochiul.

Râdem toți, iar fetele se lipesc mai tare de Sebastian. Ce naiba... *Două* femei?

Doamne!

Mă uit la Elliot și Cristopher, care vorbesc cu un grup de fete care așteaptă taxiuri. Femeile râd la unison, iar băieții flirtează intens. Îmi imaginez cum sunt băieții ăștia când ies împreună în oraș.

Mă întreb dacă Tristan a fost cu două femei... Sigur că da! Toți bărbații ăștia au fost. Bogați, amuzanți, superbi și inteligenți.

Lozul cel mare al burlacilor eligibili.

Tristan îmi zâmbește și mă sărută din nou. Chiar e puțin ametit.

Și splendid!

Apar două limuzine, iar Jameson deschide portiera.

— Elliot, Cristopher! strigă el și o ajută pe Emily să urce.

Urcăm toți, iar Sebastian, Spencer și fetele urcă în mașina din spatele nostru.

— La Club 42, te rog! spune Tristan.

— Bineînțeles!

Șoferul zâmbește și intră în trafic. Băieții sunt gălăgioși și glumeți, iar râsul umple mașina.

Limuzina accelerează, iar eu zâmbesc și simt un val de adrenalină.

E o noapte distractivă.

*

Râd și-i urmăresc pe Tristan și Cristopher. Sunt ca două picături de apă.

Râd de aceleași lucruri, au glumele lor, își termină propozițiile unul altuia. Seamănă fizic, au personalități aproape identice și nu sunt nici pe departe cum credeam că vor fi: calzi și prietenoși, niciunul nu e un ticălos fără inimă.

Din câte îmi dau seama, și Elliot, și Jameson seamănă între ei.

E târziu. Ultima dată când m-am uitat la ceas, era patru dimineața; suntem beți toți. Ne aflăm într-un club de noapte și probabil că băieții vin des aici, pentru că îi cunosc pe toți angajații și pe DJ.

Nu mai sunt mulți oameni și tocmai s-a cerut ultima comandă. Am avut o noapte grozavă! Eu și Emily ne-am înțeles de minune, iar băieții sunt așa cum nu m-aș fi așteptat niciodată.

Amabili și amuzanți. Sarcastici ca Tris, dar totuși drăguți.

— Urmează ultima piesă din seara asta, spune DJ-ul la microfon, și cum băieții Miles sunt invitați, trebuie să pun imnul lor: *Freak Me*, de Silk.

Imediat începe un ritm tantric:

Înnebunește-mă, iubito (ah, da)
Înnebunește-mă, iubito (hm, chiar așa)
Înnebunește-mă, iubito (ah, da)

Băieții râd în hohote și aclamă. Sunt trasă instantaneu pe ringul de dans, iar băieții încep să danseze de parcă ar fi cel mai frumos cântec din lume.

CamScanner

Tristan mă împinge și mă răsucește.

— Ce cântec e ăsta?

Râd zgomotos și sunt trasă cu forță înapoi spre cor pul lui.

El îmi zâmbește și ne mișcăm în ritmul muzicii.

— A fost imnul nostru la internat.

Mă împinge iar, mă învârte și mă trage spre el, și nu mă pot opri din râs.

— Am pus cântecul ăsta în cămin în fiecare zi din viața noastră de elevi. Îl cunoaștem cuvânt cu cuvânt.

Râd și mă uit în jur; îl văd pe Jameson, foarte beat, dansând senzual cu Emily în timp ce-i cântă. Elliot și Cristopher au găsit fete pe undeva și cântă și ei. Sebastian dansează senzual cu fetele lui, iar Spencer a sărit pe scenă și a tras după el o chelneriță. Dansează toți lent pe muzică. Ascult cuvintele și râd în hohote în timp ce Tristan mă învârte:

Lasă-mă să te ling în sus și-n jos până-mi ceri să mă opresc
Lasă-mă să mă joc cu corpul tău, iubito, să te înfierbânt
Lasă-mă să-ți fac tot ce vrei să-ți fac.

— Ăsta e cântecul pe care îl cântați voi la școală? izbucnesc în râs. Sunteți obsedați sexual cu toții!

— Da!

Tristan îmi zâmbește.

— Cântecul tău preferat este despre linsul femeilor în sus și-n jos? îl întreb îngrozită.

— Sută la sută!

Mă împinge iar și mă învârte cu putere, iar eu râd întruna. Ne leagănă pe amândoi și mă ține de mână.

— Încă mai e.

Se apleacă și mă sărută încet, iar în ochii lui sticlește ceva.

— Apropo, să mergem acasă, Anderson!

Îi zâmbesc bărbatului chipeș din fața mea.

— Credeam că nu mă mai rogi!

Aud o vibrație pe noptieră și mă încrunt.

Bzzz... bzzz... bzzz.

Tristan oftează adânc.

— Cine dracu' e? mormăie el.

Bâzâitul se oprește, așa că ne relaxăm amândoi.

În scurtă vreme începe iar.

Bzzz... bzzz... bzzz.

Tristan se sprijină în cot și se apleacă să-mi ia telefonul. Butonează și-l oprește, apoi îl lasă să cadă între pat și noptieră.

— Du-te dracului! șoptește el.

Capul îmi zvâcnește cu putere.

— O, Doamne! scâncesc eu. Ce naiba s-a întâmplat azi-noapte?

Telefonul continuă să sune, iar Tristan își acoperă ochii cu antebrațul.

— Du-te dracului... oricine ai fi! geme el.

Mă trezesc de-a binelea și mă ridic. Rahat!

— Tris, îi spun. Copiii!

— Isuse!

Tristan se ridică și își caută telefonul. Iubitul meu e gol, iar părul îi stă ridicat într-o parte. Îl privesc, zâmbind. Ce priveliște frumoasă!

Telefonul încă se mai aude bâzâind din locul în care a fost ascuns. Tristan întinde mâna, îl scoate și-l ridică în aer.

CamScanner

— L-am găsit pe ticălos!

Mi-l întinde.

— Alo! răspund. Ce s-a întâmplat?

— Bună, Claire!

— Ce e?

Inima începe să-mi bată mai repede.

— Harry a dispărut.

— Poftim?

— M-am trezit să mă duc la baie după ora trei dimineața și am băgat capul pe ușă să-l verific: nu era în pat.

Mă ridic brusc.

— Cum adică?

— A ieșit pe furiș, Claire, și nu s-a întors încă!

Simt cum inima începe să-mi bubuie în urechi.

— De ce nu m-ai sunat? mă bâlbâi.

— Am sunat, dar n-ai răspuns.

— O, Doamne, îmi pare rău!

— Am căutat pretutindeni și am sunat la toți prietenii lui. Credeam că o să se întoarcă înainte să ne trezim, ca să nu fie prins, dar nu l-a văzut nimeni.

Simt o strângere de inimă.

— Ce e? șoptește Tristan.

— A dispărut Harry!

Tristan se strâmbă.

— Poftim?

— Plec imediat!

Închid telefonul și cobor din pat.

CamScanner

Capitolul 21

DRUMUL DE O ORĂ CU MAȘINA PÂNĂ LA LONG ISLAND a fost un adevărat coșmar. Tristan e tăcut și ține protector mâna pe piciorul meu, iar eu privesc pe geam, încercând să-mi stăpânesc lacrimile. L-am sunat pe Harrison nu mai puțin de o sută de ori și știu că probabil telefonul lui va rămâne fără baterie. Fletcher și prietenii lui au plecat să-l caute. Nici urmă de el.

— O să fie bine! îmi șoptește Tris.

— Unde ar putea fi? îl întreb.

Mi se umplu ochii de lacrimi, căci nu mai pot să le controlez.

— Iubito!

Tristan mă cuprinde cu brațul și mă trage spre el.

— O să-l găsesc! Îți promit, șoptește el în părul meu. O să-l omor când îl găsesc, dar o să-l găsesc.

Oprim pe strada mea și văd mașinile prietenilor și ale părinților mei parcate în fața casei. Simt o împunsătură în piept. N-ar fi trebuit să plec aseară. Mașina se oprește.

— Mulțumesc! îi spun lui Tristan.

Cobor și alerg în casă, iar mama mă întâmpină cu o privire speriată.

CamScanner

— Mamă! șoptesc. Unde e?

— Nu știu, scumpo! L-am căutat peste tot!

Mă schimonosesc de plâns.

— O, Doamne!

Ea mă îmbrățișează, iar ușa se deschide în spatele nostru. Mă întorc și-l văd pe Tristan stând stânjenit în hol, neștiind ce să facă.

— Ah, mamă, tată, el e Tristan!

Acesta zâmbește și dă mâna cu ei.

— Bună ziua, mă bucur să vă cunosc!

— O să-l omor pe puștiul ăla când pun mâna pe el, murmură tata.

Tristan ridică din sprâncene și știu ce gândește: „Așteaptă-ți rândul!"

— O să-l sun pe Fletch să văd unde e, spune Tristan.

— OK!

Dispare pe ușa din față.

— O să sun la poliție, mă bâlbâi eu.

— Bună idee! încuviințează mama.

— Poate doarme pe undeva, Claire, mă asigură tata. Mai lasă-l o oră!

— E aici! strigă Tristan.

— Poftim? îngaim și ies pe verandă.

Tristan arată ceva cu mâna, iar în secunda următoare îl văd pe Harrison împingând bicicleta pe stradă. Pare să aibă un cauciuc dezumflat. E murdar, ud și are un rucsac în spate. Arată de parcă a fost la război.

Las capul în jos, ușurată, apoi mă cuprinde un torent de furie. Ies în curte și merg întins până la el.

— Unde ai fost? îl iau la întrebări.

El își dă ochii peste cap.

— De ce n-ai răspuns la telefon?

CamScanner

— L-am pierdut, îmi răspunde țâfnos.

— Unde erai?

— Pe afară! urlă el.

— Rahat cu ochi egoist ce ești!

Ceva răbufnește în mine.

— Ești pedepsit!

Urlu și-mi pierd controlul complet.

— Intră în casă și să nu mai ieși niciodată din dormitor! strig la el.

Îl împing din spate, încercând să-l fac să meargă mai repede. Măcar când e acolo, știu că e în siguranță. Pot să-l protejez de el însuși.

— Tipic! bombăne el pe înfundate și trece grăbit pe lângă mine.

— Harrison Anderson, ai încurcat-o rău de tot! urlu după el. Ai pierdut tot – telefonul, internetul. Absolut tot ce ai... s-a dus.

— Te urăsc! îmi strigă, apoi dă buzna înăuntru și urcă scările. Vă urăsc pe toți!

Ușa de la dormitor se trântește.

Lacrimile îmi șiroiesc pe obraji în timp ce tremur de mânie. Sunt furioasă, mai mult decât furioasă, de fapt.

Spumeg de furie.

— Noi plecăm, scumpo!

Mama îmi zâmbește tristă și mă mângâie pe braț.

— Mă bucur că a ajuns cu bine acasă! Succes!

Se întorc amândoi spre Tristan.

— Ne-a făcut plăcere!

— Și mie!

Tristan se silește să zâmbească și ei pleacă.

Încep să mă plimb încolo și încoace, în timp ce-mi frâng mâinile.

— Ce mă fac cu puștiul ăsta afurisit, Tristan? strig eu. A scăpat de sub control și lui nici măcar nu-i pasă.

Tristan răsuflă greoi.

— Mă duc să-l sun pe Fletcher, să-i spun că e aici, îmi spune, apoi iese pe ușa din față.

Tristan

Formez numărul lui Fletcher.

— Bună, Tris!

— Bună, amice, e acasă! îi zic.

— Glumești? mârâie el. M-am plimbat toată noaptea să-l caut. O să-l omor!

— Da, știu! Mersi! Hei... mama ta o ia razna! Poți să vii acasă?

— Sunt pe drum deja.

Închid, respir adânc și mă uit spre stradă. Unde a fost? Privesc în jos și văd rucsacul murdar lângă ușă. Îl ridic și caut înăuntru. Totul e ud leoarcă. Unde dracu' a fost? A plouat aici peste noapte? Un pulover, o sticlă cu apă; niște ambalaje de ciocolată. Trag fermoarul de la buzunarul lateral și scot un pachet ud și mototolit de trabucuri.

Poftim?

Citesc eticheta. Nu orice fel de trabucuri – unele scumpe.

De unde naiba a făcut rost de bani pentru așa ceva?

Fumează?

Isuse, ce mai urmează?

A spus că și-a pierdut telefonul. Și atunci a mințit sau doar s-a udat? Formez din nou numărul lui.

— Alo! răspunde o femeie.

Mă încrunt, surprins.

— Alo, eu...

Ezit, nu știu ce să spun.

— Mi-ați găsit telefonul!

— Da, dragule! răspunde femeia.

Pare a fi în vârstă.

— Mulțumesc foarte mult!

Șovăi.

— De fapt, e telefonul unui prieten. Pot să vin să-l iau?

— Bineînțeles. Stau pe strada Napier, numărul 60.

— Cam pe unde e?

— Comitatul Suffolk.

Mă strâmb. Comitatul Suffolk... e la distanță de cel puțin treizeci de kilometri de aici.

— Unde l-ați găsit? întreb eu.

— Pe stradă, în șanț, acum vreo jumătate de oră.

— A plouat acolo aseară?

— Da, toată noaptea. Din fericire, telefonul era într-o pungă etanș.

Poftim?

Nu are nicio logică.

— OK, ne vedem în curând.

Închid, notez adresa și intru în casă după Claire.

— Mă duc până la magazin. Trebuie să iau mașina ta. Ai nevoie de ceva?

— Nu, mersi!

Oftează adânc, de parcă ține pe umeri toată povara lumii.

O iau în brațe și o sărut ușor.

— Acum e acasă, iubito! Poți să te relaxezi!

Îi dau părul la o parte de pe față.

Ea îmi zâmbește.

— Te iubesc!

— Și eu te iubesc!

E plăcut să auzi chestia asta. Zâmbesc și o sărut din nou.

— Mă întorc curând!

O jumătate de oră mai târziu, opresc la adresă și bat la ușă.

— Bună ziua! răspunde doamna.

— Bună ziua, am venit pentru telefon! Mulțumesc foarte mult că ați răspuns!

— O, e în regulă, dragule!

Îmi zâmbește cu căldură.

— Mă duc să-l aduc!

Dispare înăuntru și se întoarce să mi-l dea, iar eu mă holbez la telefonul din palmă. Pus cu grijă într-un pungă etanșeizată.

— Unde l-ați găsit? întreb.

— La intersecția dintre Elm și Second.

— OK, mulțumesc! Apreciez foarte mult ajutorul dumneavoastră!

Ies și mă urc în mașină, apoi introduc datele în GPS.

Ce pui la cale, vrăjitorule?

Opresc mașina la intersecția dintre Elm și Second și mă uit la porțile imense de metal negru, pe care citesc inscripția:

CIMITIRUL COMITATULUI SUFFOLK

Simt o strângere de inimă. Cunosc un singur om care ar putea fi aici.

Wade Anderson.

A venit la tatăl lui!

Mă umplu de tristețe când piesele puzzle-ului încep să se așeze.

Cu inima grea, pornesc mașina și întorc. Trebuie să mă duc înapoi.

E în jur de ora șase și termin cina pe care am pregătit-o pentru noi – spaghete bolognese. Am nevoie de carbohidrați până mă fac ghem și mor. Claire a adormit pe

canapea la un film, iar Patrick și Fletcher stau pe bancheta și vorbesc cu mine.

Dar nu sunt cu mintea aici, lângă ei; sunt cu Harrison, în camera lui.

E pedepsit și am auzit-o pe Claire anulându-i toate privilegiile în după-amiaza asta.

Nu e treaba mea și nu pot să intervin, dar îmi pare rău de puști.

Îi pregătesc o farfurie generoasă pentru cină; pun pe o tavă o mulțime de brânză rasă, pâine cu usturoi și un pahar.

Nu are voie să iasă din cameră. O să-i duc cina înainte să se trezească Claire.

Urc la etaj și bat la ușă.

Niciun răspuns!

O deschid încet și-l văd întins pe pat, cu spatele la ușă.

— Ți-am adus cina, vrăjitorule!

Nu răspunde. Mă ignoră.

Hm...

Intru și închid ușa după mine. Pun tava pe birou și apoi îl privesc cu mâinile în șold.

— Te simți bine? întreb.

— Ieși afară!

Oftează abătut.

Mă așez la capătul patului, încercând să mă dumiresc ce să spun.

— Ți-am găsit telefonul.

Întoarce ochii spre mine.

— L-a găsit o doamnă și m-am dus să-l iau.

Lasă ochii în pământ.

— De ce nu i-ai spus mamei tale că te duci la cimitir?

El încleștează fălcile, dar tace.

— Acolo te duci când dispari?

Se uită în ochii mei și știu că așa e.

— Cât îți ia să ajungi acolo cu bicicleta? Sunt treizeci de kilometri – probabil îi ia o veșnicie.

Rămâne tăcut.

— Aseară ai făcut pană și n-ai putut să ajungi acasă? întreb. Și pe urmă a plouat și ai rămas în ploaie cât ai mers spre casă?

El tot nu răspunde.

— Nu sunt împotriva ta, vrăjitorule! Sunt de partea ta!

Îi pun mâna pe picior.

— Încerc să-mi dau seama ce dracu' se întâmplă cu tine. De ce nu ai rugat-o pe mama ta să te ducă acolo? De ce minți și nu-i spui unde ai fost?

— Pentru că atunci când se duce acolo plânge câte o săptămână și nu suport să o văd tristă.

Doamne!

Las capul în jos și rămânem tăcuți o vreme.

— De unde ai făcut rost de bani pentru trabucuri? întreb.

El mă privește îngrozit.

— Nu ai încurcat-o!

El tace, iar în cele din urmă răspunde:

— Mi-am păstrat banii de buzunar timp de șase luni.

Mă încrunt, nedumerit.

El întoarce capul și se uită spre perete.

— Erau pentru tata, șoptește încet.

Închid ochii și simt durerea în piept.

Biet copil amărât!

— Spune-i mamei tale unde ai fost! Nu o să se supere pe tine! îl îndemn eu.

— Pentru ce? O să mă târască iar la psiholog. Aș prefera să fie furioasă decât îngrijorată. M-am săturat de psihologi!

Stăm tăcuți o vreme și nu știu ce să-i spun.

CamScanner

— Ia și mănâncă, pe urmă ce-ar fi să cobori și o să lucrăm la naveta spațială câteva ore!

El rămâne nemișcat, cu ochii la perete.

— Nu, mersi!

Pun telefonul pe noptieră.

— Uite telefonul!

Mă întorc spre ușă.

— Tristan!

Mă întorc spre el.

— Ai putea să nu-i spui?

Dau din cap.

— Sigur!

Cobor scările cu inima grea și o găsesc pe Claire împachetând macheta în timp ce Fletcher stă pe aproape.

— Ce faci? o întreb.

— O pun la coșul pentru donații.

— De ce?

— Pentru că minte și nu tolerez treaba asta. Nu-i mai suport tâmpeniile, Tristan! Nu are nicio scuză pentru comportamentul ăsta.

— Las-o pe masă! o sfătuiesc.

— Tristan!

— Am spus s-o lași! mă răstesc.

Cum dracu' îl apăr fără să-i spun și ei ce știu?

— De ce ești brusc de partea lui? se răstește și ea. Ce te-a apucat?

— Ia-l și tu naibii mai ușor, nu vrei?

Oftez.

— Ia cina; fă un duș; du-te la culcare! Eu și băieții strângem pe aici. Lasă-l în pace pe Harrison o clipă. Ești obosită, iar emoțiile te-au dat peste cap. Lucrurile o să pară altfel mâine; le rezolvăm atunci!

Fletcher îmi zâmbește pieziș.

— Tricky, ești gata de cină? strig eu.

Patrick intră țopăind în living.

— Da, preferata mea!

Stau în mașină și-l urmăresc pe Harrison cum merge pe stradă. Sunt în fața școlii, e în jur de ora trei, cursurile s-au terminat și habar n-am ce naiba fac.

Adică, am, dar sunt destul de sigur că, dacă ar ști Claire, ar lua foc.

Asta e... Trebuie s-o fac! M-a ros toată ziua pe dinăuntru. Opresc mașina în dreptul lui.

— Vrăjitorule! îl strig.

El se întoarce încruntat.

— Ce cauți aici?

— Urcă.

— Nu!

Harrison merge mai departe.

— Urcă, altfel îi spun! îl amenință.

El se uită chiorâș, respiră adânc și urcă.

— Ce e?

Îi dau un pachet de trabucuri la fel ca acelea care s-au udat. Se încruntă și le privește.

— Vrei să mergi la tatăl tău? îl întreb.

Se uită în ochii mei, lasă capul în piept și se uită din nou la trabucuri.

Asta înseamnă da!

Ies în stradă și, după un drum foarte tăcut, parchez la cimitir.

Coboară și-l urmez șovăitor printre monumentele funerare. E frumos aici, cu peluze verzi bogate și perfect tunse.

WADE ANDERSON

SOȚ ȘI TATĂ ÎNDRĂGIT

TE VOM IUBI MEREU! ÎȚI SIMȚIM LIPSA!

CamScanner

Bag mâinile în buzunare și îl privesc. Harrison șterge plăcuța cu cămașa și îndreaptă florile, moment în care îmi dau seama că vine deseori aici.

Singur!

Mi se pune un nod în gât, în timp ce mă uit la el.

Cu mâna tremurând, deschide pachetul și scoate un trabuc, așezându-l cu grijă pe mormânt.

— Poftim, tată! șoptește el. Preferatele tale!

Încleștez fălcile. E prea dureros.

Băiatul scoate un trabuc și-l ține în mână, apoi îmi dă și mie unul.

Mă încrunt de uimire.

Îl iau, scot o brichetă din buzunar și-l aprind. Se uită șocat la mine pentru o clipă. Mă aplec și aprind trabucul, inhalez adânc, apoi i-l întind aprins. Face și el la fel. Inhalează adânc și tușește când se înecă, iar eu râd, scoțând un fir subțire de fum.

Ridic trabucul și mă uit la el.

— Nu e rău!

Zâmbesc.

— Ai gusturi bune! mă adresez pietrei de mormânt.

Harrison încearcă să nu zâmbească și pufăie iar. Scoate fum ca un dragon și-mi dau seama că de obicei nu fumează.

— El e Tristan! îi spune Harrison pietrei.

Zâmbesc și înclin capul în chip de salut.

— Domnule Anderson!

Harrison se uită la mine o secundă și atinge piatra.

— Poți să pui mâna.

O bate ușor cu palma, de parcă mă îndeamnă.

Vrea să dau mâna cu tatăl lui.

Mă apropii și pun mâna pe piatra rece.

Mi se face pielea de găină pe brațe și mă copleșește o emoție ciudată.

Într-un fel ciudat, mi se pare că se schimbă garda!
Familia pe care a iubit-o el... e acum cu mine.
În grija mea, să o iubesc eu.
— Mă bucur să te cunosc, Wade! îi şoptesc.

Claire

Îl privesc pe bărbatul în costum bleumarin scump şi ţinută perfectă – afaceristul important de la oraş care pare complet nelalocul lui aici. Ridică încet trabucul la buze şi inhalează adânc. Îi spune ceva băiatului de lângă el, apoi scoate fumul într-un fir subţire. Ţine mâna pe umărul băiatului în timp ce-şi continuă discuţia.

Simt o strângere de inimă.

Mă sprijin de copacul din cimitir. Siluetele lor sunt înceţoşate de lacrimi, în timp ce-i privesc pe Harrison şi Tristan lângă mormântul lui Wade.

Dacă cineva mi-ar despica inima cu cuţitul, cred că ar fi mai puţin dureros ca acum.

Bărbatul pe care îl iubesc îl duce pe fiul meu la tatăl său mort... Fumează un trabuc cu ei. Şi ştiu că Harrison e prea tânăr să fumeze şi n-ar trebui să facă asta. Ar trebui să fiu furioasă. Ar trebui să fiu îngrozită... dar...

Wade iubea trabucurile.

Mi se zguduie pieptul şi încerc să-mi controlez emoţiile.

Ar fi ceva special pentru Wade... să fumeze un trabuc cu fiul lui.

Închid ochii, căci durerea e insuportabilă.

M-am dus să-l iau pe Harrison de la şcoală ca să putem vorbi singuri, apoi l-am văzut urcând în maşina lui Tristan şi i-am urmărit până aici.

E ultimul lucru pe care m-am aşteptat să-l văd.

CamScanner

Nu vreau să mă vadă. Mă întorc și mă duc la mașină cu fața udă de lacrimi. Urc și conduc acasă plângând, fără să privesc în urmă.

Sunt îndrăgostită de un bărbat minunat!

Amestec salata în castron și mă uit la ceas. Ora șapte. Băieții și-au făcut treburile și se uită la televizor.

Inima mea plesnește de dragoste și sunt de-a dreptul fascinată de Tristan.

A făcut ceva, a făcut ceva special pentru mine... și pentru Wade – și îmi sfâșie inima faptul că i-a ținut partea lui Harry când eu n-am făcut-o.

Mi-am dat seama că are un talent special pe care eu, orice ar fi, nu îl pot oferi băieților.

Perspectivă!

De asta au dus ei lipsă. Asta a lipsit din viețile lor.

Nici nu e de mirare că mă chinuiam atât de tare cu ei. Nu vedeam pădurea de copaci.

Harry nu mi-a spus că a fost la cimitir, iar eu n-am adus vorba de asta tot weekendul. Mă port normal, pentru că nu sunt sigură ce să spun. Orice au vorbit el și Tristan, vrea să păstreze secretul. Dacă voia să știu, mi-ar fi spus.

Mașina Aston Martin oprește pe alee.

— A venit Tristan! strigă Patrick, alergând spre ușa din față.

Fletcher a luat metroul spre casă. De fapt, nu sunt sigură unde a fost Tris de atunci. Mă uit pe fereastră cum Patrick deschide portiera lui Tristan și spune un milion de cuvinte pe secundă. Tristan ascultă și râde. Are atâta răbdare cu el! Îi dă geanta cu laptopul, iar Patrick o cară mândru în casă. Fletcher se duce la ușă să-l întâmpine, iar Harry rămâne pe canapea.

CamScanner

— Bună! spune Tristan intrând în living.

Se uită la Harry, în partea opusă a camerei, și dă ușor din cap.

O să fie bine... Totul o să fie bine!

— Bună, Anderson! toarce el cu vocea aceea sexy și gravă.

Îl iau în brațe.

— Bună ziua, domnule Miles!

Mă apropii și-l sărut ușor, iar el se încruntă, mirat că-l sărut de față cu băieții.

— Unde ai fost? îl întreb.

— Am avut o ședință după-amiază și...

Ezită, gândindu-se la o minciună.

— Am avut o după-amiază plină.

— Ah!

Îi zâmbesc mincinosului meu superb.

— Cina e aproape gata!

— Bine!

Mă sărută ușor din nou.

— Mor de foame!

CamScanner

Capitolul 22

Tristan

STAU ÎN LIFT ȘI ÎNCREȚESC NASUL.

Ce miroase așa?

M-am trezit și am plecat devreme, m-am antrenat cu antrenorul personal și m-am îmbrăcat în baia de la sală. Mă uit în jur. Liftul ăsta pute! Ce tâmpenii de produse de curățenie folosesc ăștia?

Ușile se deschid și ies.

— Bună dimineața! le salut pe fetele de la recepție.

— Bună dimineața! răspund toate.

Încă mai simt mirosul. Îhh, e oribil! Probabil mi-a intrat în nări.

E dezgustător!

Ce naiba e?

Intru în birou și încep să adulmec. E covorul? Apăs pe interfon.

— Sammia, ce naiba pute așa?

— Poftim?

— Nu simți niciun miros?

— Nu!

— Eu simt un miros.

— Poate ai dat cu prea mult aftershave.

CamScanner

Dau ochii peste cap.

— Mă rog! Poți să te asiguri că vine mașina să mă ia la nouă, te rog? Trebuie să ajung devreme pentru ședințe de azi.

— E deja închiriată, șefule!

— Mersi!

Intru în baie și mă spăl pe mâini. Oare am atins ceva la sală?

Mă așez la birou și deschid calculatorul. Mă strâmb din cauza mirosului.

— Doamne, e insuportabil! bolborosesc eu.

Apăs din nou pe interfon.

— Sammia, poți să vii o clipă, te rog?

Ea oftează.

— Bine!

Mă întorc la calculator.

Sammia intră câteva clipe mai târziu.

— Da?

— Ce-i mirosul ăsta?

Ea trage aer în piept și se strâmbă.

— Hm... Se simte ceva.

— Vezi? Ți-am zis eu!

Ea adulmecă... și adulmecă. Se plimbă puțin, apoi se apleacă spre mine.

— E de la tine.

Fac ochii mari de groază și-mi miros mâneca de la costum.

— Poftim?

Se apleacă și miroase din nou.

— Miroase a urină de pisică.

— Poftim? explodez eu.

Sar de pe scaun și-mi scot haina. Mă uit la ea și văd o pată ștearsă pe pantofi – fir-ar să fie, pantofii mei de patru mii de dolari!

CamScanner

— Nenorocitul ăla de Găgăuță a făcut pipi în geanta mea cu schimburi! strig eu.

Sammia își duce mâna la gură și izbucnește în râs.

Îmi scot pantofii, îmi smulg șosetele și-mi scot cămașa și cravata, aruncându-le într-un morman pe jos.

— Dă foc drăciilor ăstora! Arde-le pe toate! urlu. N-am timp de așa ceva!

Ies din birou și mă duc la recepție.

— Da, la naiba!

Mallory, de la recepție, râde când mă vede fără cămașă.

— Bum!

Sammia râde în hohote în spatele meu.

— Chiar așa, adaugă ea.

— Nu-i amuzant! strig eu și dau buzna în biroul lui Jameson.

Acesta tocmai a sosit și ridică ochii de la birou.

— Ce dracu' faci?

Se încruntă.

— Dă-mi hainele tale!

Întind mâna spre el.

— Motanul Găgăguță a făcut pipi pe hainele mele și am cea mai importantă ședință de anul ăsta. Dă-mi dracului costumul!

El izbucnește în râs.

— Nu glumesc! mă răstesc eu. Dă-mi hainele și pantofii! Chiar acum!

Sammia și Mallory râd în hohote la ușă.

— Nu-i amuzant, voi două! strig la ele. Sammia, sun-o pe Claire și spune-i că pisica ei ajunge în iad! Când pun mâna pe chestia aia... tic, tac, fir-ar să fie!

Izbesc tare cu pumnul în palmă.

Cei trei izbucnesc iar în râs.

CamScanner

Jameson se ridică și-și descheie cămașa.

— Credeam că vin Elliot și Cristopher azi. La costumele lor!

— Nu ajung decât după zece! Au o întâlnire la micul-dejun.

— Sammia, poți să-i găsești niște haine lui Jameson, te rog? mă bâlbâi eu.

— Chiar trebuie?

Ea oftează, visătoare.

El îmi întinde cămașa și brusc ne dăm seama că cele trei fete de la recepție stau la ușă și ne privesc, iar noi ne uităm la ele.

Sammia zâmbește prostește și ridică din umeri.

— Nu ne băgați în seamă; e cel mai palpitant lucru care s-a întâmplat la birou... dintotdeauna.

Mă uit la Jameson, iar el își dă ochii peste cap. Oare cum arătăm, amândoi fără cămăși și pe jumătate dezbrăcați în birou?

— Perversele naibii! pufnesc eu. Duceți-vă și uitați-vă la un film porno sau ceva!

— Dar aici e mai bine!

Sammia oftează din nou.

— Isuse Hristoase! murmură Jameson pe înfundate.

Fetele râd și se întorc tacticoase la birouri.

Jameson îmi întinde cămașa și cravata, costumul, pantofii și șosetele și le îmbrac. Elliot apare brusc în ușă și îi cade fața când îl vede pe Jameson stând la birou doar în boxeri.

— Ce naiba se întâmplă?

— Pisica lui Claire a făcut pipi în hainele lui.

Jameson rânjește.

— Are o ședință. Poți să te duci să-mi cumperi un costum nou?

Elliot ridică din sprâncene îngrozit; apoi se uită la mine.

— Să nu spui naibii nimic! mârâi eu.

El izbucnește în râs.

— Idiotul naibii!

Ies valvârtej din birou și-mi aranjez cravata.

— La revedere! strig eu și ies din birou.

Nu e tocmai dimineața la care mă așteptam.

— Succes! strigă fetele. Sperăm să nu dai peste vreo pisică pe acolo!

— Gura! mă răstesc eu și urc în lift. Nu-i amuzant, fir-ar să fie!

E în jur de ora patru când vocea Sammiei răsună prin interfon:

— Tris, mama ta e aici!

Trimit e-mailul... Minunat!

— Spune-i să intre!

Știam că se apropie momentul. Mă ridic și merg la ușă s-o deschid. Când apare chipul ei frumos, îi zâmbesc.

— Bună, mamă!

— Bună, scumpule!

Ea zâmbește și trece pe lângă mine. Se așază la biroul meu, moment în care apăs pe interfon.

— Mallory, poți să-i aduci mamei niște ceai, te rog?

— Desigur!

Mama zâmbește și se uită la mine.

— Da? rânjesc.

— Claire e minunată!

— Este!

Îmi sprijin cotul pe birou și-mi duc degetele la tâmplă.

Ea rămâne tăcută.

— Dar...? întreb eu.

Ea ezită.

— Hai, mamă, ai venit aici cu un motiv! Care e acela?

— Tristan...

Face o pauză.

— De ce crezi că-ți place Claire?

— Nu-mi place, mamă! O iubesc!

Ea inspiră brusc.

— Tris!

Mama se ridică și se duce la fereastră, de unde privește către oraș.

— De când erai mic, ai avut o trăsătură foarte puternică a personalității tale.

O ascult încruntat.

— Și până acum, în afaceri, ți-a prins bine.

Păstrez tăcerea.

— Dar acum cred că trebuie să-ți atrag atenția asupra ei, fiindcă mă tem că te afectează personal.

— Despre ce vorbești, mamă? oftez eu, iritat.

Ea se întoarce spre mine.

— Tristan, ție îți place să repari lucruri.

Mă încrunt și mai tare. *Poftim?*

— Tu nu distrugi companii; le cumperi ca să le repari. E talentul tău firesc să simți când cineva are nevoie de tine. Întotdeauna ai fost așa, chiar și când erai doar un băiețel. Ești atras de oamenii care au nevoie de ajutor.

Mă holbez la ea.

— Gândește-te puțin! Oamenii pe care tu însuți îi angajezi au mereu o problemă pe care trebuie să o depășească.

Mă gândesc imediat la Fletcher.

— Companiile pe care le vrei au mereu probleme.

— Asta e meseria mea, mamă.

— Nu, Tristan, nimeni nu ți-a spus vreodată că trebuie să cumperi companii cu probleme. Tu singur ai

ales asta. Ești îndrăgostit de Claire pentru că simți nevoia să o repari?

— Nu! mă răstesc enervat.

— Băieții ei au probleme? Pentru că pot să garantez că vei fi cu atât mai atras de ei, cu cât vor avea probleme mai mari.

O privesc cu fălcile încleștate.

— Toate iubitele pe care le-ai avut vreodată au avut nevoie de ajutor... în afară de Mary.

Mi se umflă nările când aud numele ei. Mary a fost a doua mea iubită. Am suferit după ea ani în șir după ce ne-am despărțit.

— Ai iubit-o pe Mary, Tristan! Ai iubit-o din toată inima. Dar nu avea nevoie să o repari, așa că ai simțit nevoia să o părăsești.

Las capul în jos și mă uit la covor în timp ce o piesă din puzzle se așază la locul ei... Lumea începe să se învârtă... Are dreptate?

— De ce crezi că ai suferit atât de tare după ce te-ai despărțit de ea? Și totuși n-ai putut să o aduci înapoi, spune mama. Nu-i așa?

Mă uit în ochii ei.

— Ești pe cale să renunți la șansa de a avea propriii copii pentru o femeie pe care crezi că trebuie să o repari. Băieții aceia nu vor fi niciodată ai tăi, Tristan! Sunt ai ei și ai lui.

Încep să-mi aud inima bubuind în urechi.

— O iubesc pe Claire, mamă!

— Știu că o iubești, dragule! Și ai ce iubi la ea!

Îmi zâmbește blând și-mi cuprinde fața în palmă.

— Dar înainte de a merge mai departe cu ea și copiii ei, trebuie să faci ceva.

— Ce anume?

CamScanner

— Fă-o pentru mine și nu voi mai aduce niciodată vorba despre asta, o voi accepta pe Claire și pe băieții ei de parcă ar fi ai mei.

— Ce vrei?

— Vreau să te duci s-o vezi pe Mary.

Încleștez fălcile. Nu cred că pot. Mă doare numai cât mă gândesc la ea.

— După ce o vezi, dacă poți să-mi spui sincer că nu mai ai sentimente pentru Mary și că ce spun eu e greșit, ai binecuvântarea mea cu Claire.

— Mary e probabil măritată deja, mamă, oftez eu.

— E încă îndrăgostită de tine, Tristan. Nu te-a uitat niciodată.

Simt o împunsătură în piept și mă încrunt de durere.

— Vorbesc des cu ea.

Îmi întinde o carte de vizită cu numele și adresa ei.

— Așteaptă să o suni azi.

Claire

Citesc mesajul și mă încrunt. E ciudat.

Bună, iubito!
A intervenit ceva în seara asta.
Ne vedem mâine!
Te iubesc!
xoxox

Niciodată nu mi-a trimis mesaj până acum, că nu ne putem vedea. De fapt, niciodată nu s-a întâmplat să nu ne vedem. Din ziua în care Patrick l-a rugat să nu plece, n-a făcut-o niciodată.

Mă cuprinde îngrijorarea. Am vorbit cu el în dimineața asta în limuzină și o luase razna din cauza lui

CamScanner

Găgăuță – fără să spună nimic însă că iese în oraș în seara asta. Mă încrunt și-i răspund cu un mesaj:

OK, să ai o seară frumoasă!
Te iubesc!
xoxox

E târziu, ora zece și, așezată la insula din bucătărie, mă uit la telefon:

Tristan nu m-a sunat să-mi spună noapte bună. Ceva nu mi se pare în regulă, dar nu-mi dau seama ce.

Fletcher a stat pe lângă mine toată seara și mă întreb ce s-a întâmplat azi la birou. Acum se preface că-și pregătește ceva de băut și că nu vrea să se ducă la culcare.

— Cum a fost azi Tristan la serviciu? întreb.

Ochii lui triști mă privesc.

Ce-i privirea asta?

— S-a întâmplat ceva, Fletch?

El își frământă mâinile, parcă ar fi neliniștit.

— Unde a spus Tristan că e în seara asta? întreabă el încet.

Mi se strânge stomacul.

— A intervenit ceva.

Mă uit în ochii lui.

— Tu știi unde e?

El dă din cap, dar rămâne tăcut.

— Poți să-mi spui, scumpule! Nu o să se întâmple nimic rău! Eu și Tristan suntem adulți.

El se așază lângă mine; îl văd că șovăie:

— A fost mama lui la el.

Mă încrunt.

— N-ar fi trebuit, dar am ascultat la ușă.

— De ce?

— Pentru că ultima oară când a fost acolo, am auzit-o avertizându-l pe Tristan că nu va avea copiii lui dacă stă cu tine.

Simt o strângere de inimă.

— Și Tristan ce a spus?

— A spus că știe, dar că te vrea pe tine mai mult.

Mi se pune un nod în gât, copleșită că ar face un asemenea sacrificiu pentru mine.

— Și ea ce a zis azi?

— A spus că Tristan vrea doar lucruri pe care poate să le repare.

Mă încrunt.

— A spus că face parte din personalitatea lui, că e atras numai de oameni care au nevoie de el.

Așa e – știu asta deja.

El lasă capul în jos și se încruntă, de parcă n-ar vrea să mai explice.

— Continuă, scumpule!

Îi zâmbesc.

— E în regulă!

— A spus că i se pare că Tristan e încă îndrăgostit de fosta lui iubită și că a părăsit-o doar pentru că ea nu avea nevoie să fie reparată.

Simt o strângere de inimă. Știu la care fostă iubită se referă. A vorbit deseori despre ea.

— Crede că Tristan e împreună cu tine doar fiindcă toți avem probleme, iar el vrea să ne ajute.

Au...

Mi se umplu ochii de lacrimi și clipesc, încercând să le alung înainte să vadă Fletcher.

Ne uităm o vreme unul la altul.

CamScanner

— Unde e? întreb șoptit.

— S-a dus la Mary. S-a dus să vadă dacă o mai iubește.

Stau în balansoar pe întuneric, pe veranda din față, și mă legăn încet înainte și înapoi.

E unu fără douăzeci noaptea. Nu pot să dorm. Cum aș putea?

Totul e tăcut și încremenit; se aude doar scârțâitul scaunului.

Elizabeth are dreptate.

În adâncul sufletului, știu că are dreptate.

Tristan nu e un ticălos fără inimă... E un salvator.

Un înger într-un costum perfect se ascunde după titlul ăsta de nemernic.

E un bărbat bun care nu-și asumă niciun merit.

Mă legăn înainte și înapoi, dusă pe gânduri. A venit aici ca un cavaler pe un cal alb, în ciuda tuturor așteptărilor, și chiar dacă știa că nu suntem potriviți unul pentru altul, a văzut câte probleme avem și a luptat pentru noi. A luptat să mă salveze.

M-a dezghețat din încremenirea mea.

Îl văd alături de Harry la mormântul lui Wade ieri și mi se rupe inima.

Băieții mei vor pierde încă un bărbat pe care îl admiră și la care țin.

Mi se schimonosește fața de lacrimi. *Chiar l-am iubit.*

Mă doare să știu de ce m-a iubit el.

Lacrimile îmi șiroiesc pe față și încerc să mă gândesc cum o să fac față altei pierderi.

A iubit-o pe Mary și a părăsit-o pentru că a simțit că trebuie s-o facă.

Nu asta îmi doresc pentru el.

CamScanner

Vreau să fie fericit și să-și trăiască viața lângă iubirea lui adevărată. Merită lucrul ăsta.

Mă șterg la ochi și scot telefonul, apoi îi formez numărul. Răspunde căsuța vocală.

Mă încrunt și mă pregătesc să pronunț cuvintele.

— Bună, Tris!

Zâmbesc întristată.

— Eu sunt.

Mă opresc și încerc să formulez corect.

— Sper că totul e bine cu tine și cu Mary în seara asta.

Toată fața mi se schimonosește.

— Vreau doar să știi că înțeleg și...

Las capul în jos.

— Și... îți mulțumesc! Chipul mi se schimonosește de durere când continui: Mulțumesc că ai încercat cu noi! Apreciez acest lucru mai mult decât ai crede, dar te las să pleci.

Îmi șterg lacrimile care îmi curg pe față.

— Vreau să fii cu ea! Mama ta are dreptate.

Zâmbesc abătută.

— Ea e femeia pe care o iubești cu adevărat!

— Ba nu, nu e! se aude o voce din spatele meu.

Mă întorc și-l văd pe Tristan stând în spatele meu pe iarbă.

Își pune mâinile în șold, indignat.

— Ce tâmpenii spui acolo, femeie?

Se încruntă la mine.

— Ce cauți aici? îl întreb și mă ridic.

El întinde brațele, de parcă sunt proastă.

— Vin acasă să dorm, ce credeai?

— Dar... Mary?

Mă ia în brațe și își lipește încet buzele de ale mele.

— Mary..., îi șoptesc.

— A fost ca și cum m-am întâlnit cu o soră. Nu mai e nimic acolo. Așa cum știam că va fi. M-am dus doar ca s-o îmbunez pe mama.

— Poftim?

— Te iubesc!

Mă sărută ușor.

— Și, sincer să fiu, mă bucur că m-am dus, pentru că mi-am dovedit ceva... Mama a înțeles total greșit.

Îmi cuprinde fața în mâini; mă uit la el printre lacrimi.

— Tu și băieții... mă salvați pe mine. Nu e invers.

Buzele lui le ating pe ale mele și-mi lipesc fața de el.

— Te iubesc! șoptește el. Nu vreau să fiu în altă parte! De fapt, am decis că vreau să mă mut aici.

Simt speranța înflorindu-mi în piept.

— Serios?

— Am câteva lucruri în mașină. Eram acasă, îmi făceam valiza.

Arată cu mâna spre stradă și văd un Range Rover negru, nou-nouț.

— Ce-i cu mașina asta? întreb încruntată.

El ridică din umeri, nonșalant.

— Am luat o mașină nouă pentru noi.

Îi zâmbesc bărbatului frumos din fața mea.

— Ești sigur... în privința noastră, Tris? șoptesc.

— Claire...

Îmi zâmbește și-mi dă părul la o parte de pe față.

— Te iubesc mai mult decât orice pe lume. Aici... e locul unde vreau să fiu.

Mă sărută.

— Și o să-l omor pe Fletcher că ascultă la ușă, zice el.

Râd printre lacrimi.

CamScanner

— Iar Găgăuță o să și-o ia. Mă duc înăuntru să fac pipi în patul lui chiar acum.

Râd în hohote în timp ce mă trage după el în casă.

— Și cum îndrăznești să crezi că aș fi îndrăgostit de Mary? șoptește ea. Pentru asta o să ți-o trag, Anderson!

Mă plesnește tare peste fund când urc prima treaptă.

Pufnesc în râs. Bărbatul meu s-a întors acasă.

Tristan stă în bucătărie, își face cafeaua, iar eu mă pregătesc sufletește. Trebuie să vorbesc cu băieții. Vreau să fie o discuție relaxată în timp ce își iau micul-dejun.

— Așadar...

Mă încrunt și înghit nodul din gât.

— Voiam să vorbesc cu voi.

Tristan își golește ceașca de cafea și pleacă în living. Nu vrea să audă.

— Da!

Toți trei continuă să-și mănânce cerealele.

— Mă întrebam dacă Tristan s-ar putea muta la noi.

Se opresc toți să mă privească.

— Ar însemna că...

Mă opresc, simțind că ametesc.

— Ar însemna că ar locui aici cu noi... și că nu mai trebuie să doarmă pe canapea – atâta tot. Începe să-l doară spatele.

— OK, spune Patrick, mâncând.

Mă uit la ceilalți doi.

— Și, bineînțeles, ar face parte din familie.

Tristan reapare în prag, iar Harry ridică ochii spre el.

— Vrei să te muți aici?

Tristan încuviințează.

— Da!

Harry ridică din umeri și mestecă mai departe.

— Ce înseamnă asta? întreb neliniștită.

— Da... OK!

Mă încrunt.

— OK, ce?

— Dacă trebuie...

Eu și Tristan schimbăm o privire. Nu poate fi atât de simplu. Îmi întorc atenția spre Fletcher.

— O să mă gândesc...

Se uită urât la Tristan, iar eu îmi amintesc ce a auzit ieri.

— OK! spune Tristan. Haideți! Trebuie să plecăm în curând.

Se întoarce spre Harry.

— Azi primești nota la proiect, nu-i așa, vrăjitorule?

— Da! oftează Harry. Nu o să-l iau. Niciodată nu iau notă de trecere.

— Eu zic că iei sută la sută, răspunde Tristan, zâmbind. Tema aia a fost la obiect. Am verificat-o chiar eu.

Fletcher se ridică să-și ia lucrurile, iar eu îl urmez pe Tristan la mașină.

— O, Doamne, Fletcher a spus nu! îi șoptesc.

— O să fie bine! Vorbesc azi cu el. E supărat pe mine; o să fie bine.

Îmi zâmbește.

— Te iubesc!

Chicotesc, uitându-mă la bărbatul meu frumos.

— Și eu te iubesc!

— Ce e?

Vocea furioasă a lui Tristan răsună prin casă.

CamScanner

— Treizeci! urlă el. Un nenorocit de treizeci la sută? Glumește, futu-i mă-sa? strigă el și ridică hârtia în aer.

— Tristan, vezi cum vorbești! mă răstesc eu.

Fletcher și Patrick stau tăcuți pe canapea și se uită la noi, neavând curaj să vorbească.

Harry tocmai i-a arătat lui Tristan nota pentru proiectul spațial la care au lucrat săptămâna trecută.

— E imposibil ca proiectul ăsta să obțină treizeci la sută! urlă el și începe să se plimbe prin casă. Ce fac tică-loșii ăștia incompetenți... idioți și proști de la școală? strigă el.

— Doamna Henderson mă urăște, oftează Harry.

— Nu vrei să te calmezi? îi spun lui Tristan. Nu mai înjura!

— Nu! Nu vreau! strigă el. Gata – mâine-dimineață la nouă merg la nenorocita aia de școală!

Își lovește palma cu pumnul.

— Tic, tac, doamnă Henderson!

Dau ochii peste cap.

— Doamne, asta-mi mai lipsea!

Capitolul 23

CÂND IUBEȘTI UN BĂRBAT PUTERNIC, TOTUL E SĂ ȘTII când să faci un pas în spate și să-l lași să preia conducerea.

Astăzi, exact așa procedez.

— Ce face acolo? se încruntă Patrick.

Las capul în jos și mă uit pe fereastră la veranda din față, unde îl văd pe Tristan plimbându-se, cu mâinile în șold și bombănind în sinea lui. S-a trezit la cinci, e îmbrăcat în costum și gata de luptă.

Doamna Henderson o s-o pățească... și, sinceră să fiu, mai că îmi vine s-o sun și s-o avertizez.

Trebuie s-o ia la goană!

Aseară, a fost prima lui seară oficială la mine și nici măcar nu a venit la culcare până nu am adormit, iar dimineață s-a trezit înaintea mea. Am ratat toată seara.

A rămas treaz și a revăzut toate testele și proiectele din trecut ale lui Harrison. L-a întrebat în detaliu despre ce se întâmplă în clasă și de ce a fost trimis acasă sau suspendat. Știu că Harrison e o pacoste, iar eu i-am înțeles pe profesori până în acest punct din pricina comportamentului său. Dar Tristan m-a asigurat că la mijloc sunt mai multe decât îmi dau seama. Sunt destul de sigură că

CamScanner

doamnei Henderson o să-i pară rău că i-a dat lui Harry o notă atât de mică.

Tristan bagă capul pe ușa din față.

— Ești gata? strigă el.

— Tristan!

Îl privesc fix.

El ridică nerăbdător din sprâncene.

— Ce e?

— Nu o să fii pasiv-agresiv cu doamna Henderson, nu?

El își încleștează maxilarul.

— Nu!

Gesticulează grăbit spre mașină, iar băieții ies în curte pe lângă el.

— O să fiu *agresiv*-agresiv.

Dau ochii peste cap.

— Ai putea să nu fii?

— Claire!

Se ciupește de nas.

— Nu o să accept naibii nici măcar un minut să fie tratat în felul ăsta, iar dacă-mi ceri să-mi țin gura, e mai bine să nu vii!

— Isuse Hristoase! murmur pe înfundate. Te rog, poți să fii calm? îl întreb. Mă stresezi.

— Eu te stresez?

Arată cu degetul spre el însuși, ca și cum nu îi vine să creadă.

— Nu veni, Claire! Stai în mașină! Pentru că îți spun chiar acum: nu o să accept mizeria asta de la profesoara aia afurisită.

O, Doamne! Trec pe lângă el și urc în mașină. E mare, neagră și miroase a mașină nouă. Patrick și Harry sar în

spate. Le place și l-au pus pe Tristan aseară să îi plimbe de vreo zece ori pe străzile din jur.

Îl văd pe Tristan ieșind din casă și încuind ușa. Respiră adânc, lasă umerii în jos și-și descheie sacoul cu o mână, mergând spre mașină.

Îl privesc zâmbind... Tristan Miles, regele preluărilor, e aici. Cel pe care îl uram, care nu acceptă prostii, care obține ce vrea, e aici și luptă... pentru *noi*. Cumva, l-a luat sub aripa lui pe băiețelul meu obraznic.

Cred că nu l-am iubit niciodată ca acum.

Urcă în mașină și trântește portiera.

— Harry, o să vii cu noi la ședință, te rog!

Harry face ochii mari de spaimă.

— Dar...

— Fără dar! Trebuie să înveți să te aperi.

O, Doamne! Mă las în jos pe scaun, înspăimântată. Nici eu nu vreau să merg la ședință... Oare *pot* să stau în mașină?

Zece minute mai târziu, oprim în fața școlii, iar Tristan parchează mașina. Intrăm în birou. Secretara se holbează când îl vede. Întoarce ochii spre mine, apoi spre el, ca și cum ar întreba ce face aici cu noi.

Femeia asta e o adevărată scorpie și am mai avut conflicte cu ea.

— Pot să vă ajut? întreabă ea, impasibilă.

— Bună ziua, sunt Tristan Miles. Aș dori să discut cu doamna Henderson, cu directorul, directorul adjunct și cu cineva de la asociația de părinți, vă rog!

Ea întoarce privirea spre mine, iar eu îmi înghit nodul din gât.

— Când?

— Acum!

O ațintește cu privirea în timp ce îmi doresc să mă înghită pământul.

— Despre ce este vorba? întreabă ea.

— Harrison Anderson.

— Ce-i cu el?

Tristan o privește încruntat.

— Puteți, vă rog, să vă faceți treaba și să faceți programarea? E o chestiune privată.

Harrison se uită la Tristan și-i zâmbește optimist, iar Tristan îl ia de mână.

Mă cutremur... O, fir-ar să fie!

Agresiv-agresiv, așa începe!

Ea îi aruncă o căutătură urâtă și strâmbă enervată din buze.

— Nu este posibil! Trebuie să programați o întâlnire cu două săptămâni înainte.

— Bine!

Tristan îi arată un zâmbet fals.

— Aș vrea să-i sunați imediat pe cei din consiliul de conducere!

Ea face ochii mari.

— De ce?

— Aș dori să fac o plângere oficială. Este datoria dumneavoastră să luați legătura cu ei în numele meu când e vorba de o criză, nu-i așa?

Ea se holbează la el, șocată, iar eu las capul în jos să nu vadă că zâmbesc.

Ce ticălos arogant!

El ia loc în zona de așteptare, își încrucișează picioarele și se sprijină de spătar, de parcă e la el acasă.

— Ce faceți? întreabă ea.

— Nu plec de aici până nu obțin o întrevedere sau nu vorbesc cu consiliul de conducere.

Ridică nonșalant din umeri.

— E alegerea dumneavoastră.

El bate cu palma în scaunul alăturat, iar Harrison se așază.

— O clipă! spune ea.

Dispare în biroul directoarei. Știu unde e – am fost de multe ori aici.

Femeia reapare după un minut.

— Doamna Smithers, directoarea, are un moment liber. Vă poate primi acum! Doamna Henderson este la oră, nu va participa.

— Dați-i telefon! Întâlnirea nu se desfășoară fără ea, îi spune și ridică bărbia sfidător.

Ea îl privește lung câteva clipe, de parcă evaluează riscul situației.

El o privește tăcut, cu o atitudine care spune „nu te pune naibii cu mine".

— Un moment!

Se întoarce grăbită în biroul directoarei.

— Nu vorbești aici! îi șoptește Tristan lui Harry.

Harry dă din cap.

— OK!

Secretara reapare din nou după o clipă.

— Pe aici, vă rog!

Ne conduce în birou. Doamna Smithers și directoarea adjunctă stau la birou.

— Bună ziua!

El zâmbește calm.

— Mă numesc Tristan Miles, ea este Claire Anderson, partenera mea, iar pe Harrison sigur îl cunoașteți.

CamScanner

Tristan dă mâna cu directoarele.

Cele două schimbă o privire.

— Luați loc, vă rog!

Tristan se întoarce spre secretara nepoliticoasă.

— Trebuie să rămâneți și să luați notițe, vă rog!

Ea rămâne cu gura căscată.

— Poftim?

— Vreau ca ședința să fie documentată. Cine să ia notițe, zice el privind către toți, dacă nu dumneavoastră?

Îmi mușc buza să nu zâmbesc. *O, e jale cu el!*

Doamna Smithers încuviințează cu o mișcare din cap.

— Da, OK! Sheridan, te rog să iei notițe!

Îi întinde un carnet și un creion.

Doamna Henderson intră în cameră, agitată.

— Sunt aici!

Se așază pe un scaun și se uită la Harrison.

Doamna Smithers își împletește degetele pe birou.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule Miles?

— Aș dori să discutăm despre educația lui Harrison și, în special, despre sistemul de notare a muncii lui, zice Tristan și scoate proiectul din buzunarul sacoului. A primit treizeci la sută pentru ăsta. Vă rog să-mi explicați de ce!

Doamna Henderson ridică din umeri.

— Nu era bun.

Ochii lui Tristan scapără de furie.

— După părerea cui?

— A mea și, cum eu sunt profesoara, e așa cum spun.

Tristan se lasă pe spate, înfuriat, iar eu mă strâmb... Doamne!

— Serios? rânjește Tristan. Aș vrea ca această temă să fie notată în mod independent.

CamScanner

— Nu, e imposibil, de ce ați dori așa ceva?

— Întrucât Harrison Anderson e victimizat de dumneavoastră, pentru că aveți un conflict de personalitate cu el.

— Ei, haideți! pufnește doamna Henderson. Eu încerc să-l învăț, dar nu are nimic în cap.

Directoarea icnește zgomotos.

Tristan zâmbește.

— Vă rog! zice el și se întoarce spre secretară. Ați notat?

Secretara dă din cap, neliniștită.

— Tocmai v-ați semnat scrisoarea de concediere, doamnă Henderson.

El îi zâmbește amabil.

Ea se uită urât la Harry.

— I-am verificat personal tema și nu merită treizeci la sută – poate optzeci, în cel mai rău caz. Îi dați note proaste la toate testele din pricina unei lupte personale de putere.

— O, ce prostie! pufnește ea.

Tristan scoate un dosar din servietă.

— Am chiar aici toate testele lui Harrison și aș dori pe cineva care să le evalueze independent.

— E nepoliticos și trebuie să repete.

— E talentat și sătul să fie discriminat. Spuneți-mi, doamnă Henderson, v-ați făcut vreodată un test IQ?

— Nu, dar...

— Credeți că este posibil să fiți intimidată de acest copil și că încercați dinadins să-l scoateți din clasă ca să nu vă activeze propriul complex de inferioritate?

— Ah, ce ridicol! răspunde doamna Smithers. Sunteți foarte nepoliticos, domnule Miles!

Tristan își îndreaptă atenția spre ea.

CamScanner

— În altă ordine de idei, doamnă Smithers, aș dori să-mi spuneți ce faceți dumneavoastră ca să-l ajutați pe Patrick Anderson.

Ea face ochii mari.

— Pentru ce?

— E dislexic și, conform legii, școala primește fonduri speciale ca să-i asigure sprijin. Unde e sprijinul acela?

Ah, se pricepe!

— Nu-mi place faptul că veniți aici și lansați acuzații! se răstește doamna Smithers.

Tristan se uită urât la ea.

— Iar eu nu vă apreciez incompetența, zice Tristan și se ridică de pe scaun.

— Veți primi înștiințare de la consiliul de conducere pe tema asta.

Îl ia pe Harry de mână.

— Harrison nu se mai întoarce la școală. Nici Patrick, de altfel.

Eu casc ochii... Poftim?

— Și unde o să-l trimiteți?

Doamna Henderson rânjește sarcastic.

— Vor merge la Trinity School.

— Ha! râde doamna Smithers. Nu o să intre acolo! Nu o să-l accepte cu notele lui la purtare.

— O să mai vedem noi.

Le zâmbește celor din cameră cu o încredere sinistră.

— Știți, adaugă el, oamenii inteligenți îi sperie pe cei proști. Se întoarce apoi la femeia care ia notițe și o chestionează: Ați notat?

Ea îl privește încruntată.

— Asta ce înseamnă? se răstește doamna Henderson.

— *Ce înseamnă*, o corectează Tristan. Să mergem; ne pierdem vremea aici!

Ieșe pe ușă, ducându-l de mână pe Harrison, apoi traversăm terenul de joacă. M-am gândit și eu să schimbăm școala, dar băieții trecuseră prin destule schimbări...

— Vrei să te duci să-ți iei la revedere de la prietenii tăi? îl întreabă Tristan.

— Nu, prietenii mei nu mai sunt la școala asta.

Tristan se încruntă.

— Și cu cine stai acum? De unde sunt prietenii tăi?

— De la activități sportive și din parc.

— Și... la școală?

— Stau singur în fiecare zi.

Mă uit la el... și mi se rupe inima. Doamne, e mai rău decât am crezut vreodată!

Ne urcăm în mașină, iar Tristan își pune centura.

— Cale bătută, doamnă Henderson, băbătie proastă!

Apoi intră în trafic.

Zâmbesc și mă uit pe fereastră.

Sunt îndrăgostită de Superman.

Eroul meu!

Băieții țopăie bucuroși pe canapea, iar Harry formează numărul lui Tristan.

— Trebuie să te grăbești! strigă el și închide.

Zâmbind, iau o gură de vin. E un meci important, iar băieții sunt foarte încântați. E nostim – niciodată n-au vrut să se uite. Tristan i-a făcut pe toți dependenți. Stau împreună pe canapea și strigă, râd și țipă la arbitru.

Zilele de când Tristan locuiește cu noi s-au transformat în săptămâni, apoi luni.

CamScanner

Mai exact, șapte luni minunate.

Casa noastră e fericită pentru prima dată de multă vreme. Băieții îl adoră, eu sunt fericită și chiar și Găgăuță e obsedat de iubitul meu. Îl urmărește prin casă și toarce.

Dacă aș rezolva și problemele la serviciu, viața ar fi perfectă!

Pierd controlul firmei Anderson Media. Nu mai avem contracte de publicitate și nimeni nu le reînnoiește. Avem personal minim și stau trează noapte de noapte, făcându-mi griji pentru bani. Tristan nu știe. Sunt sigură că o să se supere că nu i-am spus atunci când o să afle, dar nu vreau să-i spun decât atunci când va fi neapărată nevoie. Deja face prea multe pentru mine și pentru băieți. Insistă să plătească pentru școala lor privată. Îi lasă acolo în fiecare dimineață și pune șoferul să-i ducă acasă după-amiaza.

Nici într-un milion de ani n-aș fi crezut că băieții mei vor fi luați cu limuzina în fiecare zi de la cea mai exclusivistă școală din New York.

În plus, nu vreau să par și mai slabă decât mă simt deja. Dacă mi-ar cunoaște situația, ar trebui să discut cu el despre asta și, în momentul ăsta, el e refugiul meu, unde nimic nu e în neregulă.

Vreau să fie mândru de mine, așa cum eu sunt mândră de el.

Ușa se dă de perete, iar Tristan intră grăbit.

— Ce se întâmplă? strigă el și se uită la televizor.

— Ai pierdut începutul! îi răspunde Harry.

Tristan își scoate sacoul și intră în bucătărie.

— Bună, iubito! îmi spune și mă sărută în grabă.

Îi zâmbesc, dar, până să răspund, își ia o bere din frigider și se întoarce în living la băieții care se uită la meci.

— Nu! strigă el.

Încep toți să strige din cauza meciului.

Zâmbesc și mă cuprinde un sentiment nedorit de ciudă. Mi-aș dori să fiu și eu atât de încântată de ceva. Deasupra mea plutește un nor negru de teamă.

Tot ce am muncit din greu cu Wade să construim dispare sub ochii mei.

El voia ca băieții să meargă la o școală publică în Long Island, dar ei nu fac asta. Voia să crească fără prea mulți bani. Sunt destul de sigur că o limuzină care-i ia zilnic de la școală distruge chestia asta complet.

Și acum Anderson Media, cariera pe care Wade s-a străduit să o creeze – cel mai mare vis al lui a fost să rămână băieților.

Însă o pierd... pierd și asta.

Respir adânc și mă întorc la laptop.

Wade, ajută-mă!

Sunt obosită. Săptămâna asta a fost o serie nesfârșită de ședințe de consiliu. Suntem în ultimele etape în care ne mai ținem la suprafață și nu știu ce să fac. Mă uit spre Tristan, care conduce mașina.

— Unde mergem? îl întreb.

El îmi zâmbește ca un motan care a mâncat smântână. Îmi ia mâna și-mi sărută vârful degetelor.

— Am o surpriză pentru tine!

Băieții discută între ei în spate, iar eu încerc să mă liniștesc. Nu am chef de surprize. Sunt atât de neliniștită, încât aproape că mă sufoc.

Dacă nu se întâmplă ceva drastic, dacă nu primesc fonduri de undeva, e clar ce se va întâmpla – vor veni

lichidatorii în următoarele șase sau opt săptămâni și-mi vor lua compania. Voi fi forțată să declar falimentul. Compania e insolventă.

Vreau să vorbesc cu Tristan despre asta, dar nu îmi doresc să se îngrijoreze sau să simtă că trebuie să bage bani. Am respins deja oferta lui Ferrara; acum, singura opțiune este să vând celor de la Miles Media, dar știu că o să-i port pică lui Tristan pentru totdeauna. El va fi întotdeauna cel care ne-a răpit visul lui Wade și nu vreau ca asta să ne afecteze relația. Știu că, dacă se va ajunge la asta, așa va fi.

Cum ar putea să nu fie?

Îmi amintesc cât de mult a muncit Wade ca să aibă ceva de lăsat moștenire băieților. Și în cei cinci ani și jumătate de la moartea lui, eu am distrus efectiv tot ce a construit el.

Mi-e rău de la stomac.

Tristan vorbește și râde cu băieții, conducând relaxat, și o gelozie neplăcută mă cuprinde. Habar nu are cum e să te zbați.

N-a fost nevoit niciodată să o facă.

Știu că muncește mult și merită tot ce are, dar e... Nici nu pot să exprim ce simt... Oare e ranchiună?

Nu știu de ce mă simt așa acum, dar odată cu sfârșitul iminent al Anderson Media, începe brusc să mă roadă.

Poate e de la hormoni sau poate e felul în care ne-am cunoscut.

Din prima zi, am știut mereu că firma lui Wade e pe lista de achiziții a celor de la Miles Media. Au vrut-o și n-au făcut din asta un secret.

CamScanner

Așa ne-am întâlnit.

Mi-am scos totul din minte atâta vreme, dar acum, că e iminent, numai la asta mă gândesc. Tot ce și-a dorit Wade se termină, iar eu nu știu cum să o opresc.

Oprim pe stradă în fața unei case mari, iar Tristan îmi zâmbește.

— Ce-i asta? îl întreb sec.

Un bărbat coboară din mașină în fața noastră și ne zâmbește larg.

Tristan îi face cu mâna.

— Haideți, băieți, Claire!

— Ce facem? întreb încruntată.

— Ne uităm la casa asta.

— Pentru ce?

— Pentru că vreau s-o cumpăr pentru noi.

Coboară din mașină, iar băieții îl urmează țopăind.

— Poftim?

Mă încrunt.

El îmi face semn să cobor... Fir-ar să fie, n-am timp de prostiile astea! Cobor și mă îndrept spre el în timp ce discută cu bărbatul acela.

— Michael, ea este Claire, partenera mea, mă prezintă el.

— Bună!

Mă prefac că zâmbesc și dau mâna cu el.

— Iar ei sunt băieții mei, Fletcher, Harrison și Patrick.

Mi se ridică părul pe ceafă. *Băieții lui!*

Sunt băieții lui Wade.

— Ce familie frumoasă ai!

Michael zâmbește și ne conduce pe alee spre casă.

— Da, așa e!

Tristan zâmbește mândru. Îl ține de mână pe Patrick, iar pe cealaltă o are pusă protector pe umărul lui Harry. Fletcher merge în rând cu ei și intră în casă.

Văd negru în fața ochilor. De ce îmi arată case? Nu mă mut naibii din Long Island! Casa aia e proprietatea mea. Mă simt confortabil acolo... Noi ne simțim bine acolo.

E casa noastră!

E ceea ce și-a dorit Wade!

Încep să-mi aud bătăile furioase ale inimii în urechi și rămân în urma tuturor.

Calmează-te... calmează-te... calmează-te! *Ești doar stresată; calmează-te, fir-ar să fie!*

Casa e imensă și așezată pe un teren întins într-o suburbie plină de verdeață, la vreo douăzeci de minute distanță de New York. Michael își începe prezentarea.

— Acesta e holul!

E de mărimea livingului nostru și are o scară mare care se desparte în două la etaj.

Tristan zâmbește și mă ia de mână bucuros.

— O să-i conduc eu, Michael! îmi spune.

Mă uit la el întrebător. Poftim? A mai fost aici?

De cât timp se uită pe ascuns după o casă? Încep să spumeg de furie.

— Desigur! zâmbește Michael. O să aștept afară.

Michael dispare pe ușa din față, iar Tristan îmi zâmbește mândru.

— Destul de frumoasă, nu?

— Hm, răspund eu și privesc în jur.

— Aici e bucătăria.

Intrăm într-o bucătărie mare și mișc buzele, enervată.

— Eu și vrăjitorul am putea face ravagii aici, îmi spune.

Harry face ochii mari de încântare.

Nu-mi place!

Wade nu a locuit niciodată aici; amintirile lui sunt în casa în care locuim acum.

Nu vreau amintiri noi fără el.

Nu vrea să șterg tot ce a însemnat el. De ce nu înțelege Tristan chestia asta?

Îmi simt pulsul zvâcnind în tâmple și simt că explodez.

Văd negru în fața ochilor. Nu pot să gestionez treaba asta.

— Aici e livingul! îmi spune vesel.

Băieții aleargă la ferestrele din spate.

— O, Doamne, uită-te la piscină! strigă Patrick.

— Are și bar la piscină, mamă! icnește Fletcher.

— Nu ești destul de mare să bei! mă răstesc eu.

— Și uite, spune Tristan și mă conduce bucuros prin casă, acesta ar putea fi biroul tău.

Ne uităm într-o cameră. Are o fereastră mare cu divan și dă spre o verandă înfrunzită.

— Și aici, alături, ar putea fi biroul meu.

Mă conduce în birou.

— Aici e o baie. Încă un living pentru băieți. O sală de sport.

Băieții aleargă încântați prin casă.

Furia îmi dă ulcer la stomac.

Cum îndrăznește?

Mă conduce la etaj pe coridor.

— Uită-te la dormitorul principal, Claire!

Mă conduce în cameră și mă uit în jur, încercând să-mi rețin comentariile sarcastice.

E frumoasă și e jumătate din casa mea actuală.

— Și baia!

Îmi zâmbește vesel. Mă uit și văd o cadă enormă de marmură albă, așa cum am visat mereu.

— Uită-te ce mare e dressingul tău, iubito!

Ceva în mine răbufnește.

— Nu e dressingul meu, Tristan! mă răstesc la el.

El mă strânge în brațe.

— Dar îți place, nu?

Mă uit în jur și încerc să nu spun ceva critic.

Nu găsesc nimic.

Băieții strigă de bucurie în timp ce se uită la restul etajului.

— Eu iau camera asta! strigă Harry.

— Eu o vreau pe asta! țipă Patrick.

— Din camera mea se vede piscina.

Tristan se uită în ochii mei.

— Ce părere ai?

— Despre ce? mă răstesc.

— Îți place? Cred că o să fac o ofertă azi.

— O ofertă pentru ce?

— Ca să o cumpăr și să locuim în ea, pentru ce altceva?

Mă strâmb, auzind îndrăzneala lui.

— Nu vreau să locuiesc aici.

— De ce nu?

Se schimbă la față.

— E aproape de școala cea nouă a băieților. Eu, tu și Fletch lucrăm în New York. E o curte aici pentru Găgăuță și Woofy.

Zâmbește și mă strânge din nou în brațe.

— E perfectă pentru noi.

— Nu mă mut, Tristan! insist eu. Vreau să locuim în casa în care stăm acum.

CamScanner

— Claire! îmi spune sec, iar eu știu că urmează o prezentare intensă a casei.

Îmi dau seama că deja s-a hotărât în privința casei și, când Tristan Miles decide că vrea ceva, nu se lasă până nu obține.

Trebuie să-i pun capăt chiar acum.

— Nu mă mut și gata! mă răstesc.

Mă desprind de el și cobor scările, îndreptându-mă spre mașină.

— Cum a fost? mă întreabă zâmbitor Michael când ies pe stradă.

— Frumoasă, îi răspund.

— Vă vedeți locuind aici?

Îmi face cu ochiul.

Mă uit urât la el și-mi pierd ultima fărâmă de răbdare.

— Nu! De fapt, nu mă văd!

Urc în mașină și trântesc portiera, iar zece minute mai târziu Tristan și băieții ies din casă. Îl văd vorbind cu Michael în timp ce băieții îl ascultă, apoi urcă toți în mașină.

Băieții sunt încântați și vorbesc despre tot ce au văzut.

Tristan îmi aruncă o privire piezișă, supărat pe mine.

— Ce e? răbufnesc eu.

— Nu mă lua cu *ce e*, mârâie el și pornește pe stradă. Nici măcar nu te-ai uitat la ea.

— N-am nevoie. Nu mă mut din casa mea din Long Island!

— E prea mică pentru noi.

El își dă ochii peste cap de parcă sunt proastă, moment în care începe să-mi fiarbă sângele în vene.

— Vreau ca băieții să aibă loc să-și cheme prietenii, îmi spune furios.

Ceva se rupe în sufletul meu.

Wade și-a făcut planuri pentru băieții lui, iar eu nu pot să le ignor.

Nu vreau să fac asta.

— Sunt băieții lui Wade! mă răstesc. Trebuie să înceți să-i mai numești băieții *tăi*.

În mașină se lasă o liniște mormântală.

El mijește ochii la mine.

— Ce dracu' înseamnă asta?

Mă uit prin parbriz și-mi încrucișez brațele, prea furioasă ca să vorbesc.

— Știi, Claire, că după ce ne căsătorim...

— *Dacă* ne căsătorim, pufnesc eu.

— O să adopt băieții.

— Poftim? explodez eu.

Mă uit o clipă la el, șocată de-a dreptul... Ce dracu? Vrea să-i adopte.

— Asta nu o să se întâmple, Tristan!

— Poftim? strigă el.

— Au deja un tată! mă răstesc eu.

— Vreau să fie băieții mei în ochii legii.

— Ei bine, legal, nu poți să-i ai, fir-ar să fie! Poți locui cu ei – e destul!

— Mamă! strigă Fletcher din spate. Încetează!

Lui Tristan îi ies ochii din orbite. Se uită când la șosea, când la mine.

— Vrei să spui că pot să țin la ei, pot să-i iubesc, dar nu pot să spun că sunt fiii mei.

— Au un tată! îi repet. Și își vor aminti de dorințele lui și le vor respecta.

CamScanner

— E mort, Claire, fir-ar să fie! se răstește el. Și nu accept să fiu pedepsit pentru că el nu mai e. Vreau să fie fiii mei, legal!

Îmi pierd controlul de tot.

— Asta n-o să se întâmple, la naiba! răbufnesc eu. Sunt băieții mei și ai lui Wade! Nu ai tăi! Nu o să fie niciodată ai tăi! Ți-am spus să-ți găsești pe altcineva și să ai copiii tăi – nu poți să-i ai pe ai lui Wade!

El nu se mai controlează și lovește cu pumnul în volan, iar noi tresărim. Patrick începe să plângă.

— Îl sperii!

Tristan strânge volanul cu atâta forță, încât i se albesc degetele. Ochii lui sunt plini de lacrimi în timp ce privește drept în față.

De ce-am spus asta?

Îmi apar lacrimi în ochi și le șterg furioasă.

Conducem în tăcere restul drumului, iar el oprește pe alee. Lasă motorul pornit.

— Intri, Tris? șoptește Harry.

— Nu, amice! îi răspunde Tristan și se uită drept înainte. O să te sun mai târziu.

— Nu, Tristan! Te rog, intră! se roagă Patrick și începe să plângă. Nu pleca! adaugă și îl prinde din spatele scaunului, implorându-l să nu plece.

Tristan închide ochii.

Cobor din mașină, furioasă că băieții îl aleg pe el în locul meu. Cu siguranță, ei înțeleg ce vreau să spun, nu? Nu îi sunt deloc loiali tatălui lor?

— Coborâți din mașină! le spun băieților.

Fletcher mă ascultă.

— Coborâți din mașină! mă răstesc.

Patrick coboară încet.

Harry stă pe loc.

— Coboară din mașină, Harrison!

— Eu mă duc cu Tristan!

Sunt furioasă! Cum îndrăznește să spună asta în fața băieților și să mă pună în poziția în care eu să fiu cea rea? Le sunt loială tatălui lor... Așa ar trebui să fie și ei.

— Ba nu faci așa ceva!

Deschid portiera și îl prind de braț, dar se împotrivește.

— Lasă-mă în pace! strigă el și lovește cu picioarele. Vreau să stau cu el!

Tristan se ciupește de nas, copleșit de situație.

Mă străduiesc să-l scot din mașină în timp ce băieții ne privesc îngroziți, apoi trântesc portiera cu forță.

Cauciucurile scârțâie, iar Tristan conduce ca un nebun.

Mă întorc spre băieți. Au lacrimi pe față și se uită încruntați la mine.

— Te urăsc! strigă Harry. Fă-l să se întoarcă!

Fuge în casă și trântește ușa.

— Ai stricat tot, mamă! țipă Patrick.

Se întorc amândoi și fug înăuntru după Harry.

Închid ochii... Futu-i, cum naiba s-a ajuns la asta?

Capitolul 24

IUBIREA E PROSTEASCĂ. IUBIREA E OARBĂ.

Iubirea e o târfă nenorocită!

Trebuie să fac duș cu apa dată la maximum ca să nu-mi aud inima cum se rupe... Nu vreau să mă vadă băieții plângând. Stau sub apa fierbinte, iar lacrimile îmi curg pe față. Am un nod mare în gât, iar gaura din inima mea se transformă într-o crevasă enormă.

De unde naiba a început cearta aia?

Habar nu aveam că Tristan plănuia așa ceva!

M-a șocat; m-a speriat în ultimul hal, dacă e să fiu sinceră! Văd ochii îndureraţi ai lui Tristan și mi se frânge inima.

Ce-am făcut?

L-am alungat pe singurul om care mă susținea.

Tristan!

Frumosul meu Tristan, bărbatul care mă iubește! Cel care a ținut la noi toți, bărbatul care ar trece prin foc să mă mulțumească, care vrea să-și ia pe cap copiii mei, iar eu, pur și simplu, nu pot.

Nu pot fi atât de iresponsabilă și de orbită de dragoste.

De ce să vrea să-i adopte? Ce beneficiu ar fi pentru el?

CamScanner

Dacă e împreună cu mine, îi are și pe ei.

Dacă îl las să-i adopte, nu fac decât să-i dau puterea de a mi-i lua dacă nu mai are nevoie de mine.

Nicio femeie cu mintea întreagă nu și-ar lăsa viitorul partener să-i adopte copiii prin lege. Nu când sunt deja fericiți și stabili. Nu există niciun motiv să-și dorească asta... decât în eventualitatea unei despărțiri.

Vrea o asigurare legală că, orice s-ar întâmpla între noi, el o să-i aibă întotdeauna.

Nu!

Îmi pare rău!

Nu pot să-i dau chestia asta!

Pentru că știu că, dacă ne-am despărți, ar fi pentru că m-a înșelat sau a făcut el ceva să provoace ruptura. Eu n-aș face niciodată ceva care să ne despartă – îl iubesc prea mult! Și, în această situație, e imposibil să-mi fac copiii pachet și să-i duc la el în fiecare weekend ca să se joace de-a familia fericită cu noua lui iubită.

Nicio femeie nu ar accepta așa ceva. Oricât de îndrăgostită ar fi. Mi se schimonosește fața de lacrimi când îmi aduc aminte de fețele lor distruse când a plecat el.

Ai făcut ce trebuia! îmi șoptește conștiința.

— Așa e? răspund eu. Pentru că nu mi se pare deloc așa!

Mi se zguduie umerii de plâns; am o minge de plumb oribilă, apăsătoare și nenorocită, în stomac. Vreau să vomit sau să fug, vreau să mă duc la el, dar nu pot să fac nimic din toate astea.

Stau vreme îndelungată sub apă. Cu fiecare minut care trece, mă simt și mai vinovată.

Gustul oribil îmi curge prin vene ca o otravă. Mi-e silă de ce i-am spus după-amiază, rușinată că am putut fi atât de rece și l-am rănit așa. El a avut întotdeauna grijă de noi.

Mă simt de parcă mi-am trădat cel mai bun prieten. Văd lacrimile din ochii lui când i-am spus lucrurile acelea îngrozitoare și plâng mai tare.

— O, Doamne, m-am săturat de stresul ăsta! De ce nu e niciodată nimic ușor pentru mine? suspin eu. De ce trebuie să fie totul al dracului de greu?

Vreau să locuiesc în casa asta cu băieții mei... și cu Tristan.

Asta-i tot! Nimic elegant, nimic diferit.

De ce vrea el să schimbe lucrurile? Nu e nevoie să fie așa!

Băieții nu vorbesc cu mine. Sunt în dormitoarele lor, casa e tăcută și tristă, iar eu știu că Tristan e singur și abătut în apartamentul lui.

Alunec pe lângă perete și stau pe gresia rece și tare. Mă fac ghem ca să mă apăr de durere.

Dar nu există antidot pentru situația asta... O să-l pierd.

Poate deja l-am pierdut.

Tristețea e apăsătoare. Tristețea înseamnă nemișcare.

Stau pe întuneric și mă uit cum trece timpul: 23.53 noaptea.

Mă gândesc la bărbatul meu frumos. Ce face?

Nu pot să fac chestia asta. Nu pot să zac aici și să nu fac nimic.

Trebuie să încerc să rezolv situația. Nu pot să adorm fără să vorbesc cu el. Mă întind și iau telefonul de pe noptieră, apoi îi formez numărul. Inima îmi bate cu putere așteptând să răspundă.

Nu mai sună... A respins apelul.

Mi se strânge stomacul.

CamScanner

Niciodată nu mi-a respins apelul... Niciodată.
Mă gândesc puțin și-i scriu un mesaj:

Îmi pare rău pentru azi,
nu știu ce s-a întâmplat!
Situația a scăpat de sub control.
Te sun mâine!
Noapte bună!
Te iubesc!
xoxo

Mă uit și văd simbolul că a citit mesajul. Zâmbesc... L-a văzut.

Aștept cu respirația tăiată.

— Răspunde! îi șoptesc.

Îmi țin respirația și aștept.

Nimic!

Mă uit întruna... și aștept.

Mi se umplu ochii de lacrimi.

— Răspunde, iubitule!

Dar nu răspunde și știu că nici nu o va face.

Mi se strânge inima din nou, iar lacrimile îmi șiroiesc cu repeziciune pe obraji.

Am stricat tot.

Stau și mă uit la cifrele de pe calculator, încercând să găsesc ca prin farmec 200 000 de dolari în plus.

Am vândut casa noastră de vacanță, am vândut toate acțiunile. Tot ce am adunat cu Wade cât am trăit împreună s-a dus.

Și acum, ca să-l păstrez pe bărbatul pe care îl iubesc, trebuie să-i cedez și copiii.

CamScanner

E o cerere nerezonabilă! Cu siguranță, Tristan știe asta. Cum poate să nu înțeleagă punctul meu de vedere?

Mă simt de parcă asupra mea plutește un nor negru și că nu o să fiu niciodată fericită cu adevărat.

Probabil am fost rea într-o viață anterioară, pentru că simt că sunt pedepsită pentru ceva. Am iubit doi bărbați în viața mea. Unul a murit.

Celălalt...

Îmi sprijin bărbia în palmă și privesc în gol, întrebându-mă ce aș fi putut face ieri mai bine.

Fără îndoială aș fi putut să o fac.

Dar... nu retractez ce am spus. Nu vreau să-mi adopte cineva băieții. Nu dau altcuiva puterea asta.

Chiar dacă e vorba de iubirea vieții mele. Nu e vorba doar de Tristan; nu e ceva personal. Așa e logic.

Sunt copiii lui Wade. Întotdeauna vor fi copiii lui Wade.

Toate instinctele îmi spun că e ceva ce n-ar trebui să fac vreodată.

Întotdeauna să ai încredere în instinct!

Primesc un mesaj pe telefon. E de la Tristan:

Putem vorbi?

Mă simt ușurată. Îi răspund:

Te rog!

El răspunde:

Hotelul nostru,
ora 13.

Zâmbesc, optimistă.

Ne vedem atunci!
Te iubesc!
xoxox

La ora unu, îmi țin respirația și intru în holul hotelului. Am fost aici de multe ori până acum. Întotdeauna plini de încântare.

Astăzi vin cu groază.

Tristan stă lângă lift; îmi tresaltă stomacul când îl văd în costumul lui elegant, stând în poziția aceea, drept și mândru.

Știu că, dacă vrea cu adevărat ceva, nu se negociază.

— Bună!

Îi zâmbesc.

— Bună!

El lasă capul în jos, iar în clipa aceea mă cuprinde frica.

Nu o să renunțe.

O să-l pierd!

Intrăm în lift și urcăm în tăcere până la etajul nostru.

O, Doamne, nu! Nu lăsa să se întâmple chestia asta!

Stau tăcută în spatele lui când deschide ușa și intru, după care mă așez pe pat.

El închide ușa și merge direct la bar, unde își toarnă un pahar de whisky.

— Vrei ceva de băut?

— Nu, mersi!

Cu mișcări lente, soarbe din pahar. Mă fixează cu privirea.

— Tristan, ce am spus ieri...

CamScanner

— Da! îmi taie el vorba. Să vorbim despre asta!

Începe să-mi zvâcnească pieptul de emoții.

— Trebuie să înțelegi poziția mea! îi spun. Te iubesc! Vreau să-mi petrec viața cu tine.

Mă opresc.

— Dar? zice el.

— Dar i-am făcut promisiuni primului meu soț. Aceștia sunt copiii lui, iar eu trebuie să-i respect dorințele.

El încleștează fălcile; se uită în ochii mei.

— Am decis să locuim în casa aceea dintr-un motiv întemeiat.

— Ce motiv?

Zâmbesc, recunoscătoare că măcar mă ascultă.

— Wade și-a dorit casa aceea. Ne-am fi permis una mai bună, dar el a vrut-o pe aceea. Voia ca băieții să crească în Long Island.

El mă privește și habar n-am la ce se gândește.

— Voia ca băieții să meargă la o școală publică și totuși te-am lăsat să-i scoți de acolo.

El se strâmbă furios.

— I-ai ține la o școală care nu e bună pentru ei doar ca să demonstrezi naibii ceva?

— Nu! mă bâlbâi și încep să intru în panică. Ai avut dreptate în privința asta. Știu că ai avut – așa a fost cel mai bine.

Îmi frâng mâinile.

— Sunt stresată. Simt că pierd controlul și vreau ca lucrurile să rămână la fel între noi.

El își pune mâinile în buzunar și zâmbește, lăsând amuzat capul în jos.

O, nu... Cunosc privirea aia!

— Deci... Claire, tu spui că vrei să vin și să fiu Wade.

CamScanner

Mă schimb la față.

— Poftim? Nu!

— Ba da!

— Ba nu! Jur!

— Vrei să locuiesc în casa lui Wade, cu soția lui Wade, cu copiii lui Wade.

Mă holbez la el.

— Dar cu mine cum rămâne, Claire? strigă el. Unde dracu' e viața mea?

Mi se umplu ochii de lacrimi când văd ce furios e.

— Tristan! îi șoptesc.

— Vreau să am soția mea, Claire, copiii mei, să trăiesc naibii într-o casă pe care să o alegem împreună.

Îmi curg lacrimile și le șterg mânioasă.

— Când ne-am cunoscut, mi-ai spus că sunt trei inimi legate de a ta.

Începe să se plimbe prin cameră.

— Nu-i așa?

Nu spun nimic.

— Răspunde-mi! La dracu'! strigă el.

Tresar.

— Da!

— Acum, că m-am îndrăgostit de acele inimi și îi vreau pe băieți ca pe copiii mei – se uită urât la mine –, îmi spui că nu pot să-i am?

Silueta lui devine neclară.

— Tristan! îi șoptesc. Te rog, încearcă să vezi lucrurile și prin ochii mei!

— Ești egoistă, Claire!

Ochii i se umplu de lacrimi.

Las capul în jos și mă copleșește teama. O să-l pierd și pe el.

— Merit să am familia mea.

— Știu că așa e, murmur eu.

— Vreau ca băieții să fie ai mei.

— Tristan!

Clatin din cap.

— Nu pot!

El își încleștează maxilarul.

— Știi, mama mi-a spus atunci... că vor fi întotdeauna copiii altui bărbat, că o să fii mereu soția altui bărbat.

Se uită fix la mine.

— Că nu veți fi niciodată familia mea cu adevărat, că voi fi mereu un înlocuitor.

Mă strâmb de plâns. E atât de rănit!

Clatină din cap.

— Nu pot să trăiesc așa, Claire.

— Ce vrei să spui? întreb șoptit.

El mă privește în față.

— Îți spun adio... Nu sunt planul de rezervă al nimănui.

Încerc să-mi reține suspinele.

— Nu, Tris! îl implor.

Ochii lui abătuți mă privesc... Mă imploră tăcut să-l opresc.

Ne uităm unul la altul, și acesta e. Momentul decisiv când aleg între trecutul și prezentul meu.

Regretul plutește în aer între noi și vreau să fac ce-mi cere. Vreau să-i accept cerințele.

Orice, doar să rămână aici cu mine!

Pur și simplu, nu pot, iar și asta mă omoară.

În cele din urmă, se întoarce și pleacă. Ușa se închide încet în urma lui.

Plâng în hohote în liniștea din cameră.

A plecat!

*

Zilele sunt lungi, dar nopțile sunt fără sfârșit.

Să dorm fără el e un iad pe care nu-l pot suporta.

Așa că nu-l suport.

Mă plimb... toată noaptea. Înainte și înapoi, înainte și înapoi... până mă dor picioarele.

Au trecut nouă zile de când m-a părăsit Tristan.

Nouă zile într-un adevărat iad.

Nu numai că am inima frântă; am frânt alte patru inimi pe care le iubesc enorm.

A lui Tristan și ale copiilor mei.

Mă uit la calculator. N-am chef să fiu la birou... să fiu acasă... să respir.

Îmi vibrează telefonul pe birou, iar numele lui Fletcher luminează ecranul.

— Bună, amice!

Zâmbesc. Sper să vorbească din nou cu mine.

— Tristan pleacă, îmi șoptește.

— Poftim?

— Pleacă la Paris.

— Pentru cât timp?

— Tocmai mi-a transferat stagiatura la Jameson.

Mă ridic și casc ochii.

— Poftim?

— A spus că nu se mai întoarce, mamă. Ai făcut-o de oaie! șoptește el furios.

Mă strâmb de plâns, atât de aproape de buza prăpastiei, încât aproape simt că aterizez pe fundul ei.

— Vin! mă bâlbâi eu. Ține-l acolo; vin!

Îmi iau geanta și alerg.

Marley se ridică și alerg pe lângă ea.

— Ce naiba?

— Lipsesc azi! îi strig.

— Poftim? strigă ea după mine. Dar ai o ședință într-o oră!

— Anulează-o! îi spun în timp ce fug spre lift.

Apăs tare pe buton. Haide, haide!

Nu pot să-l las să plece!

Nu poate să plece!

Ușile se închid încet și bat furioasă din picior.

— Grăbește-te!

Îmi trec mâinile prin păr și încep să transpir... Nu... nu... nu, nu se poate așa ceva!

Liftul coboară încet, iar ușile se deschid. Un grup de oameni așteaptă în fața mea.

— Îmi pare rău!

Apăs butonul ca să închid ușile. N-am timp de voi!

Ușile se închid, iar ei se schimbă la față. Ajung la parter și traversez holul în fugă, apoi ies pe stradă cu brațul ridicat.

— Taxi! strig la o mașină care trece prin față.

Alt bărbat așteaptă pe trotuar.

— O, Doamne! îi strig eu. E o urgență, iubitul meu mă părăsește!

El se strâmbă.

— Pentru că sunt egoistă, gâfâi eu, alergând pe stradă, cu brațul în sus. Acum o să plece la Paris fără să-și ia la revedere.

El dă ochii peste cap.

— Nu iei taxiul meu!

— Nu vreau taxiul tău afurisit! mă răstesc eu.

Un taxi oprește și mă arunc pe bancheta din spate ca o nebună.

— Îl am pe al meu! Clădirea Miles Media, vă rog! îi spun grăbită șoferului.

— Hei! strigă bărbatul și se uită cum plecăm.

Îi fac semn cu mâna.

— Pa!

Întorc capul și mă uit la traficul din față.

— Puteți conduce mai repede, vă rog? E o urgență!

— Prea bine, doamnă!

El virează și o ia pe o străduță laterală.

Îmi sună telefonul, iar numele lui Fletcher apare pe ecran.

— Alo! mă bâlbâi eu.

— A plecat, mamă.

Îmi cade fața.

— Poftim?

Mă uit pe geam. Nu-mi vine să cred.

— La ce aeroport se duce?

— Stai puțin! Coboară receptorul și întreabă pe cineva: La ce aeroport?

— JFK, răspunde o femeie. Terminalul doi.

— JFK! strigă Fletcher. Terminalul doi.

— OK, am înțeles!

Închid telefonul.

— S-a schimbat planul! îi strig șoferului. Aeroportul JFK. Terminalul doi. Vă rog să vă grăbiți; e o situație de viață și de moarte!

Șoferul întoarce brusc și mă țin cât pot de bine.

Ajungem după treizeci de minute. Îi arunc banii, cobor și o iau la fugă.

Zona de check-in e aglomerată și animată; privesc disperată în jur.

Unde e? Unde... Mă întorc în cerc. Unde e?

CamScanner

Formez numărul lui Fletcher.

— Alo, răspunde el.

— Unde e? Nu-l găsesc. Sunt la aeroport. Sună-l și află unde e! îi strig, privind agitată în jur.

— OK! Sammia, sună-l și vezi unde e!

Se întoarce la mine.

— Rămâi pe fir, mamă!

Țin telefonul foarte aproape și o aud pe Sammia vorbind cu Tristan pe fundal.

— E încă în mașină, șoptește Fletcher. Acum ajunge la aeroport.

Închid și alerg spre ușile din față, unde văd limuzina lungă și neagră oprind la celălalt capăt al terminalului. Îmi scot pantofii, îi iau în mână și alerg.

Tristan coboară încet. Își scoate bagajul din portbagaj. Trei valize.

Mă părăsește!

Alerg cât pot de repede prin mulțime și, când mă apropii de el, ridică privirea, mă vede și se oprește.

Ridic mâinile, disperată.

— Ce faci? strig eu.

El lasă capul în jos, cu armura la locul ei.

— Claire, nu te da în spectacol!

— Să nu mă dau în spectacol? strig eu. Vrei să ne părăsești, pur și simplu.

Se uită la mine cu maxilarul încleștat. La naiba, l-am rănit!

Alerg spre el și-l iau în brațe.

— Tris! îi șoptesc. Te iubesc! Nu vreau să te pierd. Sunt doar stresată că-mi pierd firma și am spus lucruri oribile.

El se încruntă.

— Îți pierzi firma?

Mă schimonosesc de plâns.

— S-a dus.

Mă șterg energic la ochi.

— Nu pot s-o mai țin.

— Poftim?

Expresia lui se schimbă brusc.

— De ce nu mi-ai spus?

— Pentru că n-am vrut să știi că nu pot s-o fac, îi șoptesc. Am vrut să fii mândru de mine.

El mă privește cu o expresie șocată.

— Și pe urmă ai vrut să schimbi totul, cu casa, cu băieții, iar eu eram copleșită și...

Clatin disperată din cap. Nu-mi iese nimic cum trebuie.

— Dacă mă ai pe mine, ai deja băieții – nu e nevoie să-i adopți.

El îndreaptă spatele.

— Nu e negociabil, Claire!

Îmi cade fața.

— Poftim?

— Dacă mă însor cu tine, vreau să adopt băieții.

— De ce vrei să schimbi lucrurile? mă bâlbâi.

— Pentru că... vreau să am familia mea.

— Dar te iubesc!

— Nu e de ajuns.

Mă schimb la față!

O, Doamne... Chiar e sfârșitul; am lacrimi în ochi și ne uităm unul la altul în timp ce restul oamenilor din aeroport dispar. Fac un pas în spate, încercând să mă apăr de ce spune.

— Aș renunța să am copiii mei, Claire, ca să nu-i pierd pe ai tăi.

CamScanner

Îmi cade o lacrimă pe obraz, iar nodul din gât aproape mă sufocă.

— Îi iubesc! Vreau să fie copiii mei! Vreau să-i cheme Anderson-Miles!

Clatin din cap, căci nu pot să pronunț cuvântul *nu*.

— Vrei doar să-i iei, îi șoptesc. Pe mine m-ai preluat deja; nu pot să-i preiei pe copiii mei. Nu sunt la dispoziția ta. Vrei putere. Știu cum faci tu, Tristan – întotdeauna trebuie să fii la conducere.

El se schimbă la față.

— Asta crezi tu?

Dau din cap. Ce altceva ar putea fi?

El lasă capul în jos; are o expresie solemnă pe față.

— Adio, Claire!

— De ce? îi strig. De ce vrei chestia asta atât de mult?

El se întoarce spre mine ca însuși diavolul.

— Pentru că merit să am familia mea, fir-ar să fie! Și îi iubesc, iar dacă nu vezi treaba asta, nici nu știu cine naiba ești!

Mi se strânge inima.

El se apleacă spre mine.

— În tot timpul ăsta... credeam că mă iubești, șoptește el printre lacrimi.

Se oprește, iar eu îl privesc în ochi.

— Probabil că nu.

— Tris! îi șoptesc.

El se întoarce și intră pe ușile aeroportului.

— Tristan! îl strig.

El merge mai departe.

— Tristan!

CamScanner

Ușile se deschid, iar el trece prin ele fără să privească în urmă. Paznicii păşesc în față ca să nu alerg după el.

A plecat!

Tristan

Paisprezece zile și paisprezece nopți... de când trăiesc fără ea.

Fără ei.

Beau din bere și mă uit la meciul de fotbal pe ecran. Sunt în cel mai aglomerat bar american din Paris. Sunt oameni peste tot. Le aud vocile în depărtare; râsul lor jovial umple spațiul. Totuși, mă simt de parcă aș pluti deasupra lor; nu sunt tocmai prezent.

Într-o stare de detașare, sfâșiat... până la os.

Dacă ar fi o ruptură fizică, aș fi la terapie intensivă, abia agățându-mă de viață.

Mă doare inima mai mult decât aș suferi de la orice rană. Bate slab... Abia mai bate.

Fiecare respirație îmi dă senzația că mi se prăbușește pieptul.

Fiecare răsuflare e o luptă.

Pereții mă copleșesc, praful s-a depus și totuși nu s-a schimbat nimic.

Lumea se învârte cu un milion de kilometri pe minut, dar liniștea fără ei... e asurzitoare.

N-am știut niciodată cum e să pierzi un om pe care l-ai iubit. O bătaie de inimă pe care am împărtășit-o cândva și pe care nu o mai aud.

Am pierdut patru părți din mine în aceeași zi.

Lumea mea întreagă.

Sorb din bere și mă uit la ecranul de pe perete.

Vreau să vorbesc cu băieții mei... Vreau să o sărut pe fata mea.

CamScanner

Pe urmă, îmi amintesc adevărul dureros.

Că nu sunt ai mei – nu vor fi niciodată ai mei.

Sunt ai lui!

Telefonul îmi vibrează în buzunar, iar numele Jameson luminează ecranul.

— Bună! îi răspund.

— Cum te simți?

— Sunt bine, Jay!

Oftez.

— Elliot și Cristopher sunt pe drum.

— Nu e necesar.

— Hm... Ba cred că e.

Nu spun nimic.

— Unde ești? întreabă el.

— Într-un bar.

— Singur?

— Da!

Dau ochii peste cap și mă zăresc în oglinda din spatele barului.

Îl văd, bărbatul pe care îl vede lumea, regele fără inimă al preluărilor în costumul scump.

Cel care e mort pe dinăuntru.

De data asta, au dreptate... Așa sunt.

— Trebuie să plec!

Scot un oftat.

— Jură-mi că ești bine!

— Te sun mâine! Sunt bine! răspund eu și închid.

Dar nu știu dacă sunt bine. Nici măcar nu știu ce sunt, cine sunt... Mă încrunt și sorb din pahar.

E un sentiment de gol pe care nu știu cum să-l combat.

Ospătarul șterge barul.

— Încă una? mă întreabă.

— Da!

Dau din cap o dată.
— Adu-mi în continuare!

Citesc lista de e-mailuri nedeschise și mă încrunt.

Anderson Media.

Mi-a scris de pe contul ei de serviciu. Deschid e-mailul.

Dragă domnule Miles,

Am luptat cât am putut și nu mai am nimic de dat. Cum nu se întrevede niciun ajutor financiar, aș dori să accept oferta dumneavoastră de a prelua Anderson Media.

Aș dori să primesc asigurări că angajații își vor păstra funcțiile în companie sau li se vor oferi alternative de angajare.

Veți găsi în anexă documentele financiare de care aveți nevoie pentru verificări.

Prima dumneavoastră ofertă va fi acceptată.

Cu stimă,

Claire Anderson

Mă uit la e-mail lipsit de emoție. De cât timp se zbate să-și mențină afacerea pe linie de plutire?

De ce nu mi-a spus?

Îmi amintesc de prima dată când ne-am întâlnit și cât de agresiv am fost cu ea.

Eram atât de hotărât să-i preiau compania, încât nu mi-a păsat de nimic altceva, oricât de atras eram de ea – nu-mi doream decât să-i achiziționez compania.

Îmi amintesc cât de hotărât eram să lupt până la capăt.

CamScanner

Focul din ea era atât de puternic, încât îl simțeam. A fost ceea ce m-a atras la ea. Hotărârea ei se găsește rar în ziua de azi; nu o întâlnesc prea des.

Aceeași hotărâre de a fi acum independentă a creat o prăpastie între noi. Așa a fost mereu, dacă sunt sincer.

A trebuit să lupt să fac parte din viața ei, iar acum trebuie să aleg între ceea ce știu că merit și ceea ce-și dorește ea. Ar trebui ca acestea două să fie unul și același lucru.

E dureros că nu sunt nici măcar apropiate. Răsuflu greoi, iar gândurile astea deprimante îmi umplu sufletul.

Cum am ajuns aici?

Cum o fi să pierzi ceva pentru care ai luptat atât de mult și atâta vreme? Îmi imaginez cât de mult suferă. Nici că se putea să pice mai prost.

— Claire! șoptesc. De ce nu mi-ai spus?

Respir adânc și deschid documentele financiare.

E timpul să separăm afacerile de plăcere... sau, în acest caz, afacerile de suferință.

Aici nu va exista niciun câștigător.

Claire

— Putem să mergem cu unchiul Bob în weekend la pescuit? întreabă Harry.

Zâmbesc ușurată. E prima dată când vorbește cu mine săptămâna asta.

— Unde se duce?

— La Bear Mountain. A sunat și a întrebat dacă eu și Patrick putem merge.

— Ah!

Mă uit o clipă la el.

— Chiar vrei să mergi acum la pescuit? îl întreb.

Tipic pentru copii – nu înțeleg că am nevoie de ei aproape de mine acum.

— Merge și Fletcher?

— Nu, Fletcher a spus că nu vrea după ce a muncit toată săptămâna.

— O să mă gândesc, îi răspund.

Se uită la mine o clipă, de parcă așteaptă să spun ceva.

— Vrei să vorbim despre sâmbătă? îl întreb.

Își pune mâna în șold, cu o atitudine sfidătoare.

— O să-l suni pe Tristan să-ți ceri scuze?

— Am fost deja să-l văd pe Tristan, Harry.

I se luminează fața de bucurie.

— Ce-a spus?

Ridic din umeri, încercând să găsesc cuvintele potrivite.

— Am decis că, pentru moment, o să fim doar prieteni, răspund eu și sorb din cafea.

Nu trebuie să știe el detaliile conversației noastre de la aeroport. Nici eu nu vreau să mi le amintesc.

El se încruntă.

— Deci... nu se întoarce?

Simt o strângere de inimă.

— Nu, scumpule! Nu uita, ți-am spus că trebuia să plece la Paris cu serviciul pentru o vreme.

Îl iau de mână și o țin în mâna mea.

— Trebuie să înțelegi de ce eu și Tristan avem păreri diferite despre adopție.

El se uită fix la mine.

— Tristan nu e tatăl tău, Harry, și, cu toate că ne iubim unii pe alții, uneori lucrurile nu merg așa cum ne-am dori. Tristan era iubitul meu și, de acum înainte, nu sunt sigură cum stau lucrurile. Asta ne afectează pe toți. Dar o să fie mereu prietenul tău, Harry. Nimeni nu vă poate lua asta!

— Tata a murit, mamă. Și nu se întoarce, îmi spune supărat. Tristan vrea să fie noul meu tată, iar tu nu vrei să-l lași.

Mi se umplu ochii de lacrimi, văzând atitudinea lui glacială.

— Harry...

— Ai stricat tot! scuipă el otrava afară. Ai stricat tot! Pleacă valvârtej.

— Harry, vino înapoi! strig după el.

El urcă scările și trântește cu putere ușa de la dormitor.

Îmi trec mâinile peste față. Doamne, ce coșmar nenorocit!

În primele două luni când eu și Tristan am fost împreună, Harry l-a urât cu patimă, iar acum... el e cel care nu suportă situația.

Sunt trei inimi legate de a mea.

Formez numărul fratelui meu și aștept cât sună.

— Bună, surioară! îmi răspunde el și îmi dau seama că zâmbește.

— Bună! îi răspund șoptit.

Îl iubesc pe fratele meu și în astfel de momente vreau doar să mă duc și să dorm pe canapeaua lui, ca să fiu aproape de el. El face totul să pară mai bine și nu mă mir de ce îl caută băieții mei.

— Ce faci? întreabă el.

— Bine.

Oftez.

— Ce faci, cu adevărat?

— Destul de nasol.

Zâmbesc abătută.

— Mă gândeam eu!

— Chiar vrei să-i duci pe băieți la pescuit în weekend?

— Da, sigur. Când m-a sunat Harry...

— Harry te-a sunat? îl întrerup.

— Da, a zis că vrea să plece în weekend cu băieții. Mi se pune un nod în gât... Îi e cu adevărat dor de Tris!

— În fine, continuă el, mă bucur să merg. Mi-ar face bine să petrec timpul cu ei!

— OK!

— Îi scriu detaliile lui Harry și păstrez legătura cu el! spune fratele meu.

— Mersi!

Oftez întristată. Mă simt de parcă o să mi se rupă inima de la vinovăție.

— Surioară? spune Bob.

— Da!

— Ești sigură că faci ce trebuie cu Tristan? Toți sunt destul de triști.

Mi se umplu ochii de lacrimi.

— Nu, Bob, nu sunt, îi șoptesc.

— Poate ar trebui să rezolvi situația destul de curând... Până nu e prea târziu.

Mi se pune un nod în gât.

— Știu! șoptesc printre lacrimi.

Prea târziu.

Un sentiment pe care îl cunosc foarte bine. După moartea lui Wade, au fost atâtea lucruri rămase nespuse... A fost prea târziu să-i spun.

— Te simți bine?

— Îhî, îl mint și-mi șterg lacrimile. A fost o săptămână grea. O să supraviețuiesc.

Zâmbesc trist.

— Așa fac mereu.

CamScanner

— Pa, scumpo! Te iubesc!

— Și eu te iubesc!

Stau și mă uit la telefon o clipă, până când nu mă mai pot abține. Îi trimit un mesaj lui Tristan:

Te iubesc,

xoxo

Trimit mesajul și mă uit la telefon, iar cuvântul apare în cele din urmă.

Citit.

A citit mesajul.

Aștept... și aștept... și mă întreb ce face acum.

Răspunde-mi... Te rog!

Dar nu răspunde, așa că izbucnesc în plâns, pentru că știu că probabil e deja prea târziu.

Stau în fața clădirii lui Fletcher în zona de îmbarcare. E vineri după-amiază și îl iau cu mașina de la serviciu. Băieții au plecat în excursia de pescuit direct de la școală. Suntem doar noi doi pentru trei zile.

Îl văd ieșind pe ușă cu Jameson. Stau de vorbă și râd.

Jameson știe despre mine și Tristan?

Jameson se uită spre mașină și dă din cap. Își îndreaptă din nou atenția spre Fletcher.

Știe, nu glumă, și e furios!

Toată lumea crede că procedez greșit... Poate că așa e.

Îl iubesc pe Tristan. Îl iubesc din toată inima. Aș da orice să fie din nou în viața mea. Dar nu pot să îi cedez controlul asupra copiilor mei; pur și simplu, nu pot.

Nu e negociabil!

Iar dacă m-ar iubi, ar înțelege de ce.

Nu e o achiziție; nu e doar o altă preluare. Aceștia sunt copiii mei.

Sânge din sângele lui Wade, iar eu nu o să-i cedez prin semnătură.

Oricât de mult mă ucide chestia asta.

Și s-ar putea s-o facă... Niciodată n-am fost atât de tristă. Hm, asta e o minciună – am mai fost atât de tristă, dar a fost ceva diferit. Era jale, o prăpastie neagră și adâncă de jale.

De data asta, iubirea mea e cât se poate de vie și sănătoasă.

E o tortură pe care nu o pot explica.

Știu că și Tristan suferă și nu pot să-l confrunt, nu pot să ajung până la el.

Nu-mi răspunde la telefon. Nu mă ascultă.

Adevărat, am spus lucruri oribile pe care aș vrea să le pot lua înapoi, dar în cele din urmă rămân la decizia mea.

De ce nu înțelege lucrul ăsta?

Vine Fletcher și urcă în mașină.

— Bună! îmi spune și aruncă geanta pe bancheta din spate.

— Bună!

Îi zâmbesc.

— Cum a fost ziua ta?

— OK!

Intru în trafic.

— Hai să ieșim la cină, doar noi doi!

— Ah...

El ezită.

— Nu vrei?

Mă încrunt la el.

El strâmbă din nas.

CamScanner

— Nu prea! Sunt obosit! A fost o grea la muncă. Vreau doar să merg acasă și să mă odihnesc, dacă nu te superi.

Dau din cap, abătută.

— OK, comandăm de mâncare!

Parcurgem drumul spre casă în liniște. Credeam că Fletcher e împăcat cu ce s-a întâmplat între mine și Tristan, dar poate că doar mi s-a părut pentru că a fost tăcut. Acum, că sunt singură cu el, îi percep mai bine sentimentele.

E furios.

Cu fiecare kilometru parcurs, tăcerea se umple de animozitatea dintre noi.

Ne apropiem de casă și opresc la magazin.

— O să intru să iau o sticlă de vin.

Fletcher dă ochii peste cap, dezinteresat.

Cobor din mașină și trântesc portiera, furioasă. De când e așa o crimă să iei o sticlă de vin? Ocolesc magazinul și murmur nervoasă.

L-am pierdut pe Tristan pentru că mi-am apărat copiii în numele tatălui lor mort, iar acum ei nici nu vorbesc cu mine?

Ce glumă!

Și oricât l-ar iubi ei pe Tristan, nu-l pot iubi ca mine.

Mă întorc spre mașină cu capsa pusă. Copii afurisiți! Pornesc mașina și traversăm cele două străzi până acasă. Fletcher coboară, trântește portiera și intră în casă.

Ceva răbufnește înăuntrul meu și dau fuga după el. Îl găsesc în bucătărie.

— Care e problema, Fletcher? mă răstesc.

— Dacă nu știi care e problema, atunci o ignori intenționat! mârâie el.

Sunt surprinsă de agresivitatea lui. Fletcher nu se înfurie niciodată pe mine – niciodată!

— Ești destul de mare să înțelegi, Fletch! Nu sunt eu omul rău aici. Acționez în numele tatălui tău.

— Poftim? strigă el și se strâmbă de dezgust. Crezi că acționezi în numele tatei? pufnește el.

Îmi pun mâinile în șold.

— Ce înseamnă asta?

— Tata l-a trimis pe Tristan pentru noi, mamă!

Mă privește în ochi.

— Nu înțelegi? strigă el. Tata a fost cel care l-a găsit pe Tristan și l-a trimis la noi.

I se umplu ochii de lacrimi.

— De ce naiba ar vrea un om ca Tristan Miles să aibă de-a face cu noi... dacă nu l-a trimis tata din rai? urlă el.

Mă schimb la față. Durerea îmi arde inima. Gândul că frumosul meu Wade caută un tată nou pentru copiii lui îmi frânge inima, pentru că știu că ar fi în stare s-o facă.

Dacă ar putea să-mi trimită cel mai bun om de pe planetă, ar face-o.

A făcut-o!

Camera începe să se învârtă. Totul se încețoșează și mi-l imaginez pe Wade privindu-mă din rai, cu inima mea frântă... copiii lui cu inima frântă... fără să ne poată ajuta.

— Tu ești singura care nu înțelege! se răstește Fletcher.

— Crezi că tata l-a trimis pe Tristan pentru noi? îi șoptesc.

— Știu asta, mamă! Harry și Patrick știu și ei... Tu de ce nu știi? șoptește el printre lacrimi. Cum de nu vezi, mamă? Când noi doar asta vedem.

Las capul în jos și mă uit în pământ. Îmi curg lacrimile pe față. Sunt fierbinți și sărate.

Aleargă la ușa din față și o trântește după el. Îmi las fața în mâini.

CamScanner

Suferința asta, durerea asta... Nu pot s-o mai fac!
Fă-o să se oprească!

Soarele pătrunde printre draperii în timp ce ascult mașina de tuns iarba de alături. Din când în când, dă peste o piatră și scoate un sunet strident.

De ce trebuie să-și tundă iarba aia nenorocită în fiecare duminică dimineața și să trezească tot cartierul?

Oamenii ăștia nici măcar nu muncesc! De ce n-o fac în timpul săptămânii?

De ce atât de devreme în weekend?

Mă ridic și mă duc la baie, uitându-mă prin lateralul draperiilor la vinovat. Ar trebui să ies afară și să-i zic vreo două.

Dar nu o fac, pentru că vecinii ăștia mă enervează deja de ani întregi și doar zâmbesc de câte ori îi văd. Au fost nevoiți să-i suporte pe huliganii mei care le aruncau mingi în curte și treceau cu bicicleta pe peluza lor drept scurtătură. Cred că suntem chit.

Iau telefonul și mă întorc în pat. Am plâns toată noaptea. Mă simt de parcă am o nenorocită de cădere psihică. Lucrurile nu pot fi mai rele de atât. Azi mă simt ceva mai bine însă, așa că tot e ceva.

Intru pe Facebook și derulez. Intru pe Instagram și caut o vreme, apoi apare o filmare pe profilul fratelui meu.

Dansează într-un bar.

Poftim?

Mă întorc și mă uit încă o dată. Trebuie să fie o filmare veche. Acum e pe coclauri, la pescuit cu băieții mei... Unde e barul ăsta?

Citesc ce scrie: *dansăm toată noaptea.*

Poftim?

CamScanner

Deschid pagina de Facebook a lui Bob și caut mai jos. Într-adevăr, a postat o poză cu el urcând în avion, cu descrierea *Florida, venim!*

Poftim?

Formez imediat numărul lui. Telefonul sună fără răspuns, așa că sun iar.

— Bună! răspunde el amețit, cu o voce de mahmur.

— Unde ești? întreb.

— În Florida.

— Unde sunt băieții? mă răstesc eu.

— Poftim?

— Unde sunt băieții?

— Ce vorbești tu acolo? Au anulat și au spus că nu pot merge. Am venit aici cu prietenii mei.

Mă ridic în capul oaselor.

— Bob, nu sunt aici. Nu i-am văzut de vineri dimineață.

— Poftim?

— Credeam că sunt cu tine! strig eu.

— Credeam că sunt cu tine! strigă și el.

— O, Doamne! șoptesc și casc ochii.

— Ce e?

— Au fugit de acasă, Bob!

— Fir-ar să fie, sună la poliție!

CamScanner

Capitolul 25

Tristan

STAU PE BALCONUL CAMEREI MELE DE LA PARIS. TOCMAI m-am întors de la sală și mă duc la birou după-amiază. Încă mai lucrez la verificările pentru Anderson Media. Vreau să închei totul devreme săptămâna asta, dacă se poate.

Cu cât trec mai repede la ceva nou, cu atât mai bine. Trebuie să mă ridic de jos. Nu pot să continui așa.

Vreau doar să se termine!

Telefonul din cameră sună; mă încrunt. Cine m-ar suna la hotel? Nimeni nu mă sună aici. Intru și răspund.

— *Bonjour!*

— *Monsieur Miles?*

— *Oui!*

— *Vous avez des visiteurs.*[1]

Mă încrunt.

— *Qui est-ce?*

— *Juste une minute!*[2]

---

[1] „Bună ziua!" „Domnul Miles?" „Da!"„Aveți niște musafiri." (lb. fr., în orig) (n. tr.).

[2] „Cine e?"„O clipă!" (lb. fr., în orig) (n. tr.).

CamScanner

Îmi dă pe cineva la telefon.

— Tris?

Mă încrunt și mă strâmb, nedumerit... Ce naiba?

— Harry?

— Vino să ne ieii

Aproape îmi ies ochii din orbite.

— Cobor imediat!

Alerg la ușă și apăs pe butonul liftului.

Sunt aici!

Mă uit la cadranul de deasupra ușilor și bat din picior. Haide... haide!

Ușile se deschid și ies grăbit, uitându-mă în jur până îi văd pe Harry și Patrick stând și așteptându-mă în zona de așteptare. Ridică privirea și mă văd, apoi aleargă amândoi spre mine cu un milion de kilometri pe oră. Aproape mă răstoarnă și mă prind fiecare de un picior.

Îi iau în brațe și-i strâng cu putere.

— Unde e mama? șoptesc în părul lor.

— Am fugit de acasă.

Rămân cu gura căscată de groază.

— Mama nu știe că sunteți aici? icnesc eu.

Clatină din cap amândoi.

— Nu!

— O, Doamne!

Scot telefonul. Cred că e absolut disperată. O sun pe Claire.

— Tristan! strigă ea panicată. Au fugit de acasă.

— Tocmai au apărut aici, mă bâlbâi eu.

— Poftim? icnește ea.

— Patrick și Harrison au apărut la hotelul meu în Paris.

— Ce naiba? strigă ea. Serios?

— Da!

— Sunt OK, sunt OK, o aud spunând cuiva.

— Unde ești? întreb.

CamScanner

— La secția de poliție. O, Doamne! Tristan! strigă ea ușurată. O, Doamne! E OK, Fletcher. Sunt în siguranță! spune ea.

Îi dau una lui Harry peste cozoroc.

— Ești într-o mare belea! îi șoptesc.

— Nu-mi pasă, șoptește și el țâfnos.

— Sunt pe drum! spune ea grăbită. Eu și Fletcher luăm primul avion.

— OK!

— Pa, Tris!

Închide telefonul.

Mă uit la cei doi băieți, care se la holbează la mine.

— Ce-aveți în cap? mă răstesc. Mama voastră e moartă de frică, îi șoptesc și arăt spre lift. Ați dat de o belea așa de mare, că nici nu-mi vine să cred! le spun furios.

Amândoi îmi zâmbesc și simt o strângere de inimă. Mă aplec și-i iau în brațe.

— Rahați cu ochi ce sunteți! murmur în părul lor.

— Am venit să te luăm, șoptește Patrick în umărul meu. Vrem să fii tatăl nostru! Nu ne pasă ce spune mama! Oricum, depinde de noi!

Îi strâng mai tare în brațe și îmi vine să izbucnesc în lacrimi. Ne îmbrățișăm strâns multă vreme și sunt destul de sigur că toți cei din jur ne privesc.

Îi iau de mână și urcăm în lift.

— Știți cât de periculos a fost ce ați făcut? Cum naiba ați reușit să luați avionul? întreb.

— Cu cardul tău de credit.

Îmi cade fața.

— Mi-ați furat cardul de credit? icnesc. O, Doamne! Harrison! îl cert. Ești incredibil!

— Nu, l-am împrumutat. Era în sertarul mamei.

Cardul pe care i-l dădusem lui Claire pentru urgențe. Cel pe care refuza să-l folosească.

— Ești pedepsit pe viață, șoptesc și-l iau de mână.

El îmi zâmbește obraznic și mă face să rânjesc.

Îl iubesc pe puștiul ăsta afurisit!

Ajungem în apartament și mă trântesc pe canapea. Amândoi se așază aproape cu totul peste mine. Îmi povestesc cum i-au mințit pe Bob și Claire și s-au furișat afară din casă, au luat trenul spre aeroport și au urcat cumva în avion fără să-i oprească nimeni. Îmi spun toate detaliile despre ultimele cincisprezece ore și abia dacă îmi vine să cred.

Brațele micuțe ale lui Patrick mă țin de gât în timp ce stăm de vorbă, iar Harrison își ține mâna pe coapsa mea. Sunt animați și se întrerup unul pe altul, atât de mândri de ei înșiși că au reușit.

— De ce ați venit aici? îi întreb, uitându-mă la ei.

— Pentru că te iubim, spune Harry. Și stăm cu tine până vii acasă... și nu ne poți face să plecăm. Ești tatăl nostru, iar tații trebuie să stea cu copiii!

Îi trag aproape și-i strâng în brațe.

— Și eu vă iubesc! șoptesc în părul lor.

Mi se rupe inima de iubire pentru băieții ăștia.

Zâmbesc. Se pare că toate minciunile astea i-au făcut pe băieți să transpire.

— Și trebuie să faceți duș. Duhniți!

Amândoi scot un geamăt.

— Unde e Fletch? întreb și-i conduc la baie.

— N-a vrut s-o lase singură pe mama în weekend.

Zâmbesc cu mândrie. *Întotdeauna are grijă de mama lui!*

— Ăsta e băiatul meu.

E patru fără douăzeci dimineața și primesc mesajul așteptat de la Claire:

Acum am ajuns la hotel.

CamScanner

E aici.
Îi răspund:

La recepție se știe că vii,
au o cheie pentru tine.

Primesc imediat un răspuns:

Ne vedem curând!

Încep să mă plimb prin cameră; mi s-a urcat inima în gât. Claire o să facă o criză de nervi.

Doamne, cât de periculos a fost ce-au făcut băieții! Abia aștept să dau de compania aeriană responsabilă!

Respir adânc. Sunt emoționat să o văd.

Au fost câteva săptămâni lungi, singuratice și oribile.

Se aude încuietoarea, iar ușa se deschide încet. Fletcher intră în cameră; îl îmbrățișez. Apoi o văd pe Claire și îmi stă inima.

E tulburată, înlăcrimată și palidă. Pare că a slăbit mult.

— Iubito! îi șoptesc.

Se schimonosește de plâns și o strâng în brațe. Plânge pe umărul meu în timp ce o îmbrățișez.

— Gata, sunt în regulă! șoptesc în părul ei. Amândoi dorm! E OK!

O duc de mână în dormitor, iar ea îi sărută pe frunte pe băieți în timp ce dorm.

— O să-i omor pe tâmpiții ăștia doi! șoptește Fletcher.

— Treci la rând! murmur eu, privind-o pe Claire cum plânge lângă ei.

Mă întorc la Fletcher și-l îmbrățișez iar.

— Bravo ție că ai stat cu mama ta! șoptesc.

Îl bat cu palma pe spate.

CamScanner

— Eu unde dorm? mă întreabă. Sunt epuizat.

— În camera de alături.

— Noapte bună, mamă! șoptește Fletcher.

Claire îl prinde în brațe.

— Mulțumesc mult, Fletch! Noapte bună, scumpule!

Închid ușa băieților și trecem în living. Aștept să mă atace.

— Claire...

— Te iubesc! mă întrerupe ea.

Are ochii plini de lacrimi; e insuportabil să văd durerea din ei.

— Orice vrei să fac, șoptește ea. Oriunde vrei să locuiesc. O voi face.

Mă privește în ochi.

— Dar nu mă părăsi din nou.

Izbucnește în plâns.

— Nu pot suporta! Nu pot să rezist fără tine, Tris!

I se umflă pieptul de plâns și se vede că plânge de multă vreme.

— Te rog, nu mă părăsi din nou! mă imploră șoptit.

— Iubito! șoptesc și eu și o strâng în brațe.

N-am văzut-o niciodată așa.

— Nu te las! Îți jur! Te iubesc! Putem face cum vrei tu.

O strâng cu putere.

— Cât timp sunt cu tine, o să fie OK. N-am nevoie de acte; e OK.

Rămâne multă vreme în brațele mele și plânge. Urăsc să o văd așa. E complet distrusă. De obicei, e atât de puternică.

— Haide! La duș!

O conduc în baie și pornesc apa fierbinte. O dezbrac încet.

Stă în fața mea, slăbită și fragilă. Nu seamănă deloc cu Claire a mea, cea puternică.

CamScanner

Simt o strângere de inimă când văd cât de mult a slăbit. O duc sub apă, iar ochii ei triști încă mă privesc.

— Poți să intri cu mine?

Îmi scot hainele și mă bag sub duș, unde ne ținem în brațe sub apa fierbinte. Își ține capul pe pieptul meu și îi cuprind cu brațele silueta micuță.

Nu așa arată dușurile noastre obișnuite împreună. Nu e vorba de sex; e vorba de dragoste.

De dragostea mea... pentru *ea*.

— Te iubesc! îi spun în șoaptă.

Fața ei, îngropată în gâtul meu, se schimonosește.

— Să nu mă părăsești iar!

— Nu, îi promit!

Se agață de mine. O să dureze ceva ca să treacă.

Pentru amândoi. Dar ea e aici. Familia mea e aici, cu mine.

Vom trece peste asta.

Trebuie!

Stau întins pe o parte și mă uit la Claire cum doarme. E complet epuizată.

Au prins-o din urmă stresul de la serviciu, despărțirea noastră, dispariția băieților; toate acestea au îngrijorat-o atât de tare, încât aseară nu se putea opri din plâns. Corpul ei a cedat, pur și simplu. A fost prea mult și, în cele din urmă, i-am dat două sedative ca să se poată relaxa destul cât să poată adormi.

Aud discuții în cealaltă cameră și zâmbesc. Cine ar fi crezut că certurile dis-de-dimineață pot să sune atât de bine? Mă ridic să investighez.

— Nu-mi pasă că nu ți-ai adus alți pantaloni scurți! se răstește Fletcher la Harry. Nu-i porți pe ai mei! Nici nu-i de mirare că nu mi-am găsit lucrurile ca să împachetez – toate erau în valiza ta.

CamScanner

— Sst, mama doarme! le șoptesc și intru în cameră. Ce se întâmplă?

— Harry mi-a furat toate hainele, bombăne Fletcher nervos.

— Ba nu!

Se uită la mine.

— Pantalonii mei scurți nu-mi mai vin.

— E prea devreme pentru asta, oftez eu. Dă-i pantalonii lui Fletcher înapoi! O să-ți cumpăr alții noi azi, Harrison.

— Păi, nu e corect! se răstește Fletcher. De ce primește pantaloni noi?

— Pot să primesc și eu alți pantaloni scurți? întreabă Patrick din pat. Am crescut în ultima vreme și am nevoie de haine noi.

Harry își dă ochii peste cap.

— O, încetează! N-ai crescut!

Mă uit la băieții puși pe harță și îmi apare un zâmbet larg pe față. Sunt chiar recunoscător că-i aud cum se ceartă... Cine-ar fi crezut?

— O să vă cumpăr tuturor haine noi azi, răspund eu.

Ei cască ochii la mine.

— Dar acum vreau să vă îmbrăcați, să mergeți jos la restaurant și să luați micul-dejun, le spun. Mâncați ceva sănătos de la bufet.

— Vii și tu? întreabă Patrick.

— Eu stau aici cu mama. O să fiți în regulă cu Fletcher. Nu plecați în altă parte.

Arăt cu mâna la cei doi zurbagii.

— Veniți direct în cameră după ce terminați. Vorbesc serios; voi chiar sunteți pedepsiți pe viață. Nu plecați nicăieri fără un adult! Niciodată!

Fletcher le zâmbește îngâmfat fraților lui. Îi place că-l consider adult.

Îmi fac o cafea, ei se spală și se prostesc prin baie, iar după o jumătate de oră coboară la micul-dejun.

Claire

Aud ușa de la intrare închizându-se după băieți și strig:

— Tris?

Am așteptat să plece copiii. Știam că dacă mă dădeam jos din pat înainte să iasă ei, trebuia să cobor la micul-dejun și am nevoie de puțin timp.

El apare în ușă.

— Bună!

Poartă doar niște boxeri bleumarin. Corpul lui frumos e la vedere.

Dau așternuturile deoparte, ca o invitație.

El zâmbește, încuie ușa, urcă în pat și mă ia în brațe.

— Te simți bine? șoptește el.

Închid ochii și mă sprijin de pieptul lui.

— Doamne, îmi pare rău pentru aseară! Eram complet dusă!

— Să nu-ți pară rău! Ești foarte stresată; îmi fac griji pentru tine.

Îl strâng mai tare în brațe. E atât de bine să mă simt în siguranță în brațele lui mari și puternice.

El îmi cuprinde fața cu mâinile.

— De ce nu mi-ai spus că Anderson Media are probleme?

Îmi trec mâna pe abdomenul lui musculos.

— Nu voiam să-ți faci griji.

— Termină! Trebuie să vorbim despre asta!

Îmi dă mâna la o parte.

— Și... te-ai ocupat singură de toate?

— Tris!

Oftez.

— Din prima zi, ai fost cavalerul meu pe un cal alb. Măcar o dată, voiam să fii mândru de mine.

Mă privește în ochi.

— Dar sunt mândru de tine; cum ai putut să crezi altceva?

Las capul în jos, cuprinsă de tristețe.

— Pentru că eu, una, nu mă mândresc că am pierdut compania lui Wade și nu știu cum ai putea să o faci tu.

Îmi dă părul de pe față și se uită în ochii mei.

— E și compania ta, Claire. Nu uita asta! Poate că Wade i-a pus bazele, dar tu ai luptat singură pentru ea timp de cinci ani.

Cinci ani singură... Doar la auzul acestor cuvinte îmi apar lacrimi în ochi și clipesc, încercând să le alung.

Am fost *atât* de singură!

— Iubito!

Tristan mă trage mai aproape și mă sărută pe frunte.

— Lasă-mă în sufletul tău, Claire! Nu vreau să mai fii nevoită să treci singură prin ceva.

El îmi prinde fața în mâini și se uită în ochii mei.

— OK?

Dau din cap printre lacrimi.

Mă sărută cu o tandrețe care-mi sfâșie inima și plâng din nou.

Mi-a fost dor de bărbatul meu!

Întind mâna spre boxerii lui și-mi trec degetele prin părul pubian.

Mă fixează cu privirea, îl iau în palmă și-l mângâi încet. Simt năvala sângelui în corpul lui, simt cum i se întărește sexul și-l mângâi din nou.

Ne privim în ochi.

CamScanner

Aici suntem cei mai buni. Singuri în pat, sub așternuturi. Nu e nimeni aici în afară de noi și dragostea pe care o împărtășim.

— Am nevoie de tine! murmur.

El îmi prinde fața în mâini și mă sărută încet. Limba lui dansează seducător pe a mea, trezindu-mi corpul adormit din somn.

Îl mângâi în continuare și se întărește din ce în ce mai mult. Buzele ni se lipesc unele de altele. Doamne, cum am crezut că pot trăi fără el?

Nici nu e de mirare că am inima frântă. El o face să bată.

Degetele lui găsesc locul dintre picioarele mele.

— Deschide! șoptește el cu gura lipită de a mea.

Mă întorc pe spate și desfac picioarele, iar el se sprijină în cot lângă mine.

Înfige două degete groase adânc în mine. Mi se arcuiește spatele de plăcere.

— Asta e, șoptește el. Știu cum să te fac să te relaxezi, iubito.

Mă sărută și începe să pompeze. Valurile de plăcere încep să crească. Pun mâinile pe antebrațul lui în timp ce se mișcă din ce în ce mai dur.

Ochii lui întunecați mă privesc, iar patul începe să lovească peretele cu putere.

Tristan Miles e regele sexului cu degetele! Mă satisface atât de bine înainte să ajungem la actul sexual! Are atâta forță în mână, încât n-am nicio șansă în fața lui. Nu mă pot apăra de îndemânarea lui.

Când mă ține așa, sunt a lui.

Pe cine păcălesc? Sunt a lui oriunde am fi.

CamScanner

Îmi împinge picioarele până le îndoi pe piept și mi-o trage în forță. Sunetul corpului meu ud care-l trage în interior răsună prin cameră.

— Mm! scot un geamăt sub privirile lui.

Mi se duc ochii în fundul capului și plutesc undeva în spațiu.

— Am nevoie de tine, gâfâi.

Îl prind de ceafă și-l trag spre mine.

— Fute-mă! îl implor.

Cu ochii întunecați, se ridică deasupra mea și-mi încolăcesc picioarele pe mijlocul lui. Alunecă adânc înăuntru. Amândoi ne cutremurăm, cât pe ce să ne pierdem controlul.

Ne sărutăm și e încet, tandru și în tandem cu corpul lui, care se mișcă înăuntrul meu.

— Mi-a fost dor de tine! șoptește cu buzele lipite de gura mea.

Îl strâng mai tare. Nu-mi vine să cred că aproape l-am pierdut.

Sunt aproape de orgasm și tremur cu putere. În ochii lui scapără scântei, se retrage și se izbește în mine.

O... Începem!

Se ridică deasupra mea, sprijinit în brațele îndreptate, și începe să pompeze în plină forță. Ține genunchii desfăcuți și-l prind de fese. Îl simt cum flexează, intrând până la capăt.

Atât de bine... al dracului de bine!

— Futu-i! geme el printre dinți. Ridică genunchii!

Ridic genunchii pe umerii lui, iar el dă ochii peste cap. Îi zâmbesc, uluită.

— Te iubesc! îi șoptesc.

Mă sărută agresiv și mi-o trage cu adevărat. Cu toată forța lui. Patul se lovește atât de tare de perete, încât

cred că o să-l dărâme. Mă mușcă de gât și nu mai rezist. Încleștez mușchii și intru în convulsii, dându-mi drumul cu putere. Se înfige adânc, făcând același lucru.

Ne mișcăm încet și se golește de tot în mine.

— Mi-a fost dor de tine! șoptește el.

Îl strâng tare în brațe.

— Și mie!

Tristan

Ne-am întors în Long Island și mă uit prin dormitorul lui Claire, mângâindu-i șoldul în timp ce doarme. Inhalez adânc și zâmbesc, lipindu-mă de părul ei.

Azi e ziua cea mare.

— 'Neața! oftează somnoroasă.

— Mă trezesc, iubito!

— Hm, murmură ea cu ochii închiși. De ce atât de devreme?

— Îi duc pe băieți la centrul comercial în New York, mai știi?

— Ah, chiar așa! răspunde ea.

Ține ochii închiși strâns.

— Vrei să mă ridic să vă conduc?

— Nu, mă descurc! Băieții s-au trezit deja. Îi aud jos. Stai aici și mai dormi!

— OK!

Cu un zâmbet, mă prinde în brațe și mă strânge tare.

— Te iubesc!

O sărut încet.

— Și eu te iubesc!

Sar din pat, fac repede un duș și cobor.

Băieții mănâncă cereale cu niște zâmbete uriașe pe față.

— Suntem gata? îi întreb.

— Da, sigur! șoptește Patrick încântat.

Zâmbesc.

— Grăbiți-vă! Trebuie să plecăm!

Ne plimbăm prin mall în New York. Afară ninge, iar colindele de Crăciun răsună peste tot. Patrick mă ține de mână, iar Harry și Fletcher sunt lângă mine. Căutăm de ore întregi. Dar n-am găsit nimic să-mi placă.

— Și dacă nu găsim unul? întreabă Harry.

— O să găsim!

— Ar fi trebuit să comanzi unul!

Fletcher oftează, dându-și ochii peste cap.

— N-am avut timp.

Eu și băieții căutăm un inel de logodnă pentru Claire. În sfârșit, vom fi o familie.

— Când îți trebuie?

— Păi, peste trei săptămâni plecăm la Aspen și am de gând s-o cer în Ajunul Crăciunului, răspund din mers.

Am pregătit tot. Nu avem nevoie decât de inel. Simt fluturi în stomac. În sfârșit.

Soția mea!

Niciodată nu mi-am dorit ceva atât de mult!

— Să sperăm că spune da, nu-i așa? adaug eu.

— Ar face bine! se răstește Harry în timp ce mergem.

Mă ia de mână.

— O să strice toată excursia dacă refuză!

Chicotesc.

— De acord! Două săptămâni la schi în Aspen vor fi foarte neplăcute dacă spune nu.

Zâmbesc și-mi imaginez primul nostru Revelion împreună ca o familie și nu știu dacă am fost vreodată atât de încântat de o vacanță până acum.

— Sigur că o să spună da! pufnește Fletcher. De parcă n-ar spune...

CamScanner

— Pun pariu că o să plângă!

Harry zâmbește visător, imaginându-și fața ei.

— Mereu plânge când se întâmplă lucruri bune.

— Nu uitați, să nu suflați o vorbă!

Fac ochii mari, amintindu-i mai ales lui Patrick.

Dacă e să-i spună cineva lui Claire, el e acela, dar n-am vrut să îi exclud pe ceilalți.

— Știu! îmi spune dezgustat. E un secret important.

— Dacă spui, o să strici Crăciunul! adaugă Fletcher.

— Ba nu! se răstește Patrick. Nu mai zice că o să spun, nu spun nimic!

Mergem mai departe, mergem și iar mergem.

— Unde e, Fletch? îl întreb.

El se uită la indicațiile de pe telefon.

— Chiar după colț.

Ocolim și iată-l aici!

NEW YORK DIAMOND TRADERS

— Ăsta e!

Rămânem toți pe loc și ne uităm la firmă.

— Am emoții! le șoptesc.

— Și eu, răspunde Fletcher. Dacă luăm unul care nu-i place?

— Nu o să fie așa.

Cu o hotărâre reînnoită, îi conduc pe băieți în magazinul de bijuterii și privim în jur.

— Pot să vă ajut, domnule? întreabă domnul de la tejghea.

— Da! intervine Fletcher. Căutăm un inel de logodnă.

Zâmbesc, mândru că acum vorbește încrezător cu străinii.

— Pentru mama, adaugă Patrick.

— Ei bine..., zice vânzătorul, care face ochii mari de încântare, ce minunat!

CamScanner

— Da, așa e!

Harry zâmbește fericit și îmi leagănă brațul de care mă ține.

Îi privesc zâmbind pe băieți. Sunt la fel de încântați ca mine. Mă bucur că i-am făcut părtași la asta.

— Ce anume căutați, domnule? întreabă vânzătorul.

— Aur.

Mă uit întrebător la Fletcher, iar el dă din cap.

— Da, de optsprezece carate. Un singur diamant, nu prea mare și strident, dar trebuie să fie perfect.

— OK! Pe aici, vă rog!

Ne conduce la o vitrină de sticlă unde sunt înșirate inelele cu diamant.

— Mulțumesc! răspund. Ar putea dura ceva timp.

— Desigur! Vă las să vă uitați! O să fiu aproape când aveți nevoie de mine.

Eu și băieții ne uităm la vitrină.

— Vedeți ceva ce vă place? îi întreb.

— Hm...

Patrick întinde gâtul să vadă.

— Încerc să-mi imaginez că sunt fată.

— Nu trebuie să te străduiești prea tare, bombăne Harry sec.

— Pe acela!

Fletcher arată la un inel separat.

Un singur diamant într-o cutie de catifea neagră strălucește perfect în lumină.

— O, da! șoptește Harry. Și mie îmi place acela!

— Tu ce zici, Tricky? îl întreb.

— Hm...

Se concentrează, încruntat.

— Cred că i-ar plăcea mai mult acela în formă de inimă. Știi, pentru dragoste.

Harry se strâmbă, scârbit.

CamScanner

— Nu are zece ani, pufnește el. Nimănui nu-i plac inelele în formă de inimă.

— Cred că ar fi drăguț, răspund eu și mă uit la inelul din fața noastră. Dar poate mama ar prefera unul rotund.

Ridic din umeri.

— Dar e bună ideea, Tricky!

Îl mângâi pe cap și-i ciufulesc părul.

El îmi zâmbește.

— Cred că da!

— Scuzați-mă! îl strig pe vânzător.

— Da!

— Îl putem vedea pe acesta, vă rog?

Arăt către inelul care ne place.

— Desigur!

El îl scoate din vitrină și mi-l dă.

Ne uităm toți la inelul din palma mea.

— Mi-l puteți descrie? îl întreb pe vânzător.

— Da, este un diamant de două carate perfect tăiat. Aur de optsprezece carate într-o montură tradițională.

Mă uit zâmbind la inel. Cred că acesta e!

— Ne lăsați singuri o clipă, vă rog? îl întreb.

— Desigur!

Ne lasă singuri.

— Ce părere ai? șoptesc și i-l întind lui Fletcher.

Îl studiază cu atenție.

— Îmi place!

I-l dă apoi lui Harry, care îl inspectează în detaliu. Dă aprobator din cap. Îl întinde lui Patrick, care îl scapă imediat pe jos.

— Patrick, prostule! șoptește Harry furios. Ai grijă ce faci!

— E alunecos! se bâlbâie Patrick.

— O, Doamne, îmi pare rău! îi spun vânzătorului și ne aruncăm toți la podea să-l luăm.

CamScanner

Îl ridic și îl privesc în palmă în timp ce un zâmbet larg îmi apare pe față.

— Acesta e! Mă întorc spre vânzător și îl anunț: Îl luăm, vă rog!

Afară ninge, iar băieții se uită pe fereastra cabanei.

E Ajunul Crăciunului și stăm lângă foc, lângă brad.

Crăciunul acesta pare special... *Este* special.

Primul meu Crăciun cu ei.

Claire îmi zâmbește.

— Mulțumesc că ne-ai adus aici!

Mă sărută încet.

— E perfect!

— Băieți! îi strig.

Aleargă toți la noi și se așază, încântați de ce urmează.

— Avem ceva pentru tine!

Le zâmbesc.

Patrick își acoperă gura cu mâna ca să nu-i scape nimic.

Claire se uită curioasă la mine.

Mă las în genunchi în fața ei și îi întind inelul.

— Claire, vrei să te măriți cu mine?

Cei trei băieții sar pe loc de bucurie.

Claire chicotește și mă trage spre ea să o sărut.

— Credeam că nu mă mai ceri odată!

Ne sărutăm și băieții bat cuba.

— Am și eu un cadou de Crăciun pentru tine, Tris! șoptește ea.

Zâmbesc și o sărut din nou, iar ea mă ia de mână și o așază pe burtă.

— Vei fi tată!

Lumea întreagă se oprește.

Ea zâmbește printre lacrimi.

— Sunt însărcinată în două luni.

CamScanner

Mă holbez la ea; apoi mă uit la băieți, care sunt toți cu ochii cât cepele.

Ce naiba...

Claire râde cu poftă în timp ce mâna mi se odihnește pe burta ei.

— Ai grijă ce-ți dorești, domnule Miles! Acum ai patru.

Două săptămâni mai târziu

Respir adânc, stând în fața biroului lui Jameson. Las capul în jos și-mi fac curaj.

Urmează să fac ceva. Nu mi-am imaginat așa ceva nici în cele mai nebunești visuri.

Bat de două ori.

— Intră! strigă el.

Fără o vorbă, intru și-i întind plicul.

El se încruntă.

— Ce-i asta?

— Demisia mea.

— Poftim?

Mă fixează cu privirea.

— Spune-mi că glumești!

— Preiau funcția de director executiv la Anderson Media. Eu și Fletcher o vom conduce împreună.

Se schimbă la față.

— Nu cred...

— Am luat decizia deja, Jay! îi tai vorba. Plec!

— Claire ce a spus?

— Încă nu știe.

El se încruntă.

— Părăsești compania familiei ca să conduci firma altcuiva? E o nebunie!

Las capul în jos.

— Nu te las să faci asta! se bâlbâie el.

— O să conduc compania fiilor mei... pentru ei. Pot să o reclădesc astfel încât, până vor fi destul de mari să o preia, să fie înfloritoare.

El mă privește și-mi zâmbește.

— Ești un om bun, Tristan!

Mă îmbrățișează și mă sărută pe obraz.

Îmi vine să-i spun că așteptăm un copil și să nu fie trist, pentru că e începutul unui lucru minunat – o viață alături de femeia pe care o iubesc și patru copii frumoși –, dar nu pot. Am convenit să ținem vestea pentru noi încă o lună, până când Claire intră în al doilea trimestru.

Cu toate astea, sunt conștient că de acum nu voi mai lucra împreună cu frații mei, iar asta mă distruge cu adevărat.

Nu va mai fi la fel să nu muncesc cu ei.

Mi se umplu ochii de lacrimi în timp ce ne îmbrățișăm. E sfârșitul unei epoci.

Într-un târziu, mă desprind din brațele lui și merg spre ușă.

— Când te întorci? mă întreabă.

Mă întorc spre el.

— Când băieții mei vor fi bărbați în toată firea.

CamScanner

Mulțumiri

E NEVOIE DE O ARMATĂ SĂ SCRII O CARTE, IAR EU AM, fără îndoială, cea mai bună armată de pe pământ.

Sammia, Lindsey și echipa mea Montlake de la Amazon: vă mulțumesc că ați crezut în mine și în cărțile mele – sprijinul vostru a fost uimitor!

A fost un vis transformat în realitate să public la voi!

Câteva cuvinte pentru minunata mea asistentă din ultimii trei ani, Kellie, despre care știm cu toții că e adevărata șefă aici. Mulțumesc pentru tot ce faci: călătoriile, copertele, cărțile, crizele mele... Te ocupi de toate cu un zâmbet frumos pe față. Sunt foarte recunoscătoare pentru prietenia ta!

Minunatele mele cititoare beta, Rachel, Nicole, Vicky, Rena, Amanda, Nadia și Lisa: sunteți cele mai bune! Vă mulțumesc pentru tot ce faceți pentru mine. Mă ajutați să fiu un om mult mai bun!

Toată recunoștința pentru familia mea, iubirile vieții mele. Vă iubesc! Xoxoxo.

Dragii mei prieteni din Swan Squad, vă mulțumesc pentru tovărășia voastră și că mă țineți sănătoasă!

CamScanner

Și, nu în ultimul rând, mulțumiri frumoșilor mei cititori: datorită vouă pot să trăiesc viața asta grozavă, iar cuvintele nu sunt de ajuns ca să-mi exprim recunoștința.

Vă mulțumesc foarte mult că-mi citiți cărțile!

Vă mulțumesc foarte mult pentru sprijinul vostru!

Vă mulțumesc foarte mult că ați crezut în personajele și poveștile mele la fel de mult ca mine!

Visurile chiar devin realitate!

Tee

xoxoxox

CamScanner